

ပညာအရပ်ရပ်

ပန်းမော် သိန်းပေ

အာ ရစ်ချတ် ဘရင်ဆန်

ဝွန်ဝွန်စားစား စီးပွားရေးသမား

အာ ရစ်ချတ် ဘရင်ဆန်-ဝွန်ဝွန်စားစား စီးပွားရေးသမား ● ဝန်းမော်သိန်းပေ

စာအုပ် စာအုပ် စာအုပ်များ

အခန်း (၁)

မှတ်မှတ်ရရကလေးဘဝ

(၁၉၅၀ - ၁၉၆၃ ခုနှစ်)

အမေရဲ့စိမ်ခေါ်မှု၊ လေ့ကျင့်ပေးမှုများ

ကျွန်တော့်ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အဖြစ် အပျက် အတော်များများကို မှန်ဝါးဝါးလေးပဲ မှတ်မိပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့အကြောင်းတွေကျတော့ ခေါင်းထဲက ဖျောက်မရဘဲ အခုထိ အမှတ်ရနေ ဆဲပါ။ အဲဒါတွေထဲက တစ်ခုကတော့ အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အခက်အခဲ၊ စိမ်ခေါ်မှုတွေကို မကြောက်တတ်အောင်၊ ရင်ဆိုင်ရဲအောင် မညှာ မတာ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အမေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် ရက်စက်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးလာ တဲ့အခါမှာ အခက်အခဲကို မကြောက်တတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တတ်လာတယ်။ စွန့်စားရဲလာတယ်။ ဒါတွေဟာ ငယ်စဉ်က အမေရဲ့ လေ့ကျင့် ပေးမှုတွေကြောင့်ပါလားဆိုတာကို နောက်မှ နားလည်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ၄ နှစ်သားအရွယ်ပဲ ရှိအုံးမှာပါ။ အမေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး တစ်နေရာကို ကားမောင်းသွားတယ်။ လမ်းမှာ အမေက ကားကို ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်က ဆင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ထဲ အိမ်ကို ခြေလျင် လမ်းလျှောက်ပြန်ခိုင်း

လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ငိုပြီး အိမ်ရှိရာဘက်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်လာရတယ်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကားကို ဖြည်းဖြည်းလေးမောင်းရင်း လိုက်လာတဲ့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်ပြန်တက်ခိုင်းပြီး အိမ်ကို ပြန်ခေါ်လာတယ်။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်တော် ငိုနေတာကို အမေက တစ်ချက်လေးမှ ပြန်မချော့ဘူး။ ဒါလေးနဲ့များ ငိုစရာလား ဆိုတဲ့ အမေရဲ့အကြည့်ကို အခုထိ မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။

ဇန်နဝါရီလလယ်တစ်ခုရဲ့ အလွန်ချမ်းအေးလှတဲ့ မနက်ခင်း ၃ နာရီလောက်မှာ အမေက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ခြုံထားတဲ့ စောင်တွေကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နှိုးလိုက်တယ်။ အခုချက်ခြင်း အိပ်ယာကထပြီး ဘွန်နေမောက်မြို့ကို စက်ဘီးနင်းပြီး သွားလို့ ပြောတယ်။ ပြောတယ်ဆိုတာထက် အမိန့်ပေးတယ်ဆိုတာက ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အသက် ၁၀ နှစ်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အမေပြောတဲ့အတိုင်း အိပ်ယာက ချက်ခြင်းထပြီး စက်ဘီးကို ဂိုဒေါင်ထဲက သွားထုတ်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာ နှင်းတွေကျပြီး အရမ်းကို အေးစိမ့်နေတယ်။ အမေက အသားညှပ်ပေါင်မုန့် ၂ ချပ်နဲ့ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ထည့်ပြီး စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ လာချိတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်တယ်။ ရေကို လမ်းမှာရှာသောက်တဲ့။

ဘွန်နေမောက်မြို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ရှမ်းမလီဂရင်းမြို့နဲ့ မိုင် ၅၀ ကွာဝေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အလင်းရောင်မရှိ မှောင်မည်းမည်း နှင်းတောထဲမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ စက်ဘီးနင်းသွားရတယ်။ လမ်းမှာ ခရီးသွားသူ၊ စက်ဘီး၊ မော်တော်ကားတစ်စီးမှ မတွေ့ဘူး။ အဲဒီမြို့ကို ရောက်သွားပြီး ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ရေတောင်းသောက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ခဏအပန်းဖြေပြီး ရှမ်းမလီဂရင်းကို စက်ဘီးပြန်နင်းလာခဲ့တယ်။ ညနေကျမှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အရမ်းပင်ပန်းနေပေမယ့် အမေရှိတဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲကို ခေါင်းမော့ရင်ကျောပြီး ဝင်လာလိုက်တယ်။ ခက်ခဲတဲ့တာဝန်ကြီးကို အောင်မြင်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်ထင်တာက အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ အတင်းပြေးလာပြီး ဖက်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို နမ်းရှုပ်ရင်း ပါးစပ်က

လည်း ‘တော်လိုက်တဲ့ ငါ့သား’ လို့ ဝမ်းသာအားရ ချီးကျူးစကားတွေ ပြောမယ် ပေါ့။

အမေ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကြက်သွန်နီဥတွေကို အခွံနွှာနေတာကို ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်အခန်းအဝကနေ လှမ်းမြင်ရတယ်။ အမေ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူးထင်လို့ မီးဖိုချောင်အဝင်ခန်းဝကနေ ‘အဟမ်း အဟမ်း’ လို့ ချောင်းဟန့် အသံပြုလိုက်တယ်။ အမေဟာ ကြက်သွန်နီဥရောကနေ ကျွန်တော့်ဘက်ကို တစ်ချက်တောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ‘ကောင်းတယ် ရစ်ကီ’ လို့ပဲ ပါးစပ်က တိုးတိုး ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရင်ဆို့သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အမေက ဆက်ပြောတယ်။

‘ပျော်စရာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား ရစ်ကီ။ အခု ချက်ခြင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ဘုန်းကြီးဆီကို ပြေးပြီး သွားတွေ့လိုက်အုံး။ စောစောလေးကပဲ ဘုန်းဘုန်းက ထင်းခွဲပေးဖို့ မင်းကိုလာခေါ်တယ်။ မင်း မရောက်သေးဘူး။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လွတ်ပေးလိုက်မယ်လို့ အမေပြောထားတယ်’

ဪ ... ကျွန်တော်ကသာ အမေခိုင်းလိုက်တာကို ခက်ခဲတဲ့ တာဝန် ကြီးလို့ အောက်မေ့နေလိုက်တာ၊ အမေကဖြင့် အသေးအဖွဲ့လိုပဲ သဘောထား ပါတယ်။ အမေက ခက်ခဲတဲ့အလုပ်ကို လွယ်ကူတယ်လို့ မြင်လာအောင် ကျွန်တော့်ကို လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး။

အန်တီဂျိုက်စ်နဲ့ လောင်းကြေးထပ်ခြင်း

ကျွန်တော် ရေကူးတတ်လာပုံလေးကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက် ၅ နှစ်သားအရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဆောင်းဦးပေါက်စတစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ မိုင်အတော်အကွာမှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ မြို့လေး တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဒီဗွန်မြို့ကို ကားနဲ့ အပျော်ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဖေ၊ အမေ၊ ကျွန်တော်တို့အပြင် အဖေညီမတွေဖြစ်ကြတဲ့ အပျိုကြီး အန်တီဂျိုက်စ်၊ အန်တီ ဝင်ဒီနဲ့ သူ့ယောက်ျား အန်ကယ်ဂျိုးတို့လည်း လိုက်ပါလာကြတယ်။ လမ်းမှာ အန်တီဂျိုက်စ်က ကျွန်တော့်ကို အလောင်းအစားတစ်ခုလုပ်ပါတယ်။ အဲဒါက

ကျွန်တော် ၂ ပတ်အတွင်း ရေကူးတတ်ရင် ပိုက်ဆံ ၁၀ သျှိုလင် (ပြီတိန်ငွေ တစ်ပေါင်ရဲ့ တစ်ဝက်) ပေးမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အန်တီဂျိုက်စ်ဆီက ၁၀ သျှိုလင်ကို အရမ်းလိုချင်လို့ အလောင်းအစားကို လက်ခံလိုက်တယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ရွာက မြစ်ဟာ ၃ မိုင်လောက် ဝေးတယ်။ ရေကူးသွားကျင့်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ရေကူးတတ်ချင်ရင် အခု အပျော်ခရီးထွက်ရင်း ရေကူးတတ်အောင် လုပ်ရမယ်။ နို့မို့ရင် အန်တီဂျိုက်စ်နဲ့ လောင်းထားတာ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ ကားရပ်ပြီး အပန်းဖြေနေ ကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အေးစိမ့်နေတဲ့ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ ရေကူး တတ်အောင် လေ့ကျင့်တယ်။ ရေထဲမှာ အကြာကြီးနေပြီး လေ့ကျင့်ပေမယ့်လည်း ကျွန်တော် ရေကူးမတတ်ခဲ့ပါဘူး။ လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ ရေကူးလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ လှိုင်းလုံးအောက် ရောက်သွားတာကြောင့် ရေမွန်း အသက်ရှူကြပ်ပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာတယ်။ ပင်လယ်ရေတွေလည်း ပါးစပ်ထဲဝင်ကုန်တယ်။ ညနေစောင်းတော့ ပြန်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီမို့ အန်တီ ဂျိုက်စ်က ‘ရစ်ကီရေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ နောက်နှစ်ပေါ့’ လို့ ပြောလာတယ်။

ကျွန်တော် အန်တီဂျိုက်စ်ဆီက ပိုက်ဆံ ၁၀ သျှိုလင်ရဖို့ နောက်နှစ် အထိ မစောင့်ချင်ဘူး။ တစ်နှစ်ကြာအောင် စောင့်ရမှာမို့ပါ။ နောက်ပြီး နောက်နှစ် ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ထားတာကို အန်တီဂျိုက်စ်က မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိတော့မှာပါ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ညရောက်ပြီမို့ နောက်နေ့ မနက်စောစော အိမ်ပြန်ခရီးထွက်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးပြီး အိပ်လိုက် ကြတယ်။

မနက်စောစောထပြီး အပြန်ခရီးထွက်လာကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အဖေက ကားမောင်းတယ်။ အိမ်ရောက်ဖို့ ၂၄ နာရီကြာအောင် ကားမောင်း ရအုံးမယ်။ အိမ်အပြန်လမ်းဟာ အတော်လေးကျဉ်းလို့ ကားကို ဖြည်းဖြည်း လေးပဲ မောင်းနေရတယ်။ ကားလမ်းဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြစ်တစ်စင်းကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်တာနဲ့ ‘ဒယ်ဒီ၊ ကားကို ခဏရပ်ပါအုံး’ လို့ အော်ပြော လိုက်တယ်။ ဒီမြစ်ဟာ အန်တီဂျိုက်စ်ဆီက လောင်းထားတဲ့ ၁၀ သျှိုလင်ကိုရဖို့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲဆိုတာ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိလိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို ကားရပ်ပေးဖို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်အော်လိုက်ပြန်တယ်။ အဖေက

ကျွန်တော့်ကို နောက်ကြည့်မှန်ကနေ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကားကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ရစ်ကီ’ လို့ အန်တီဝင်ဒီက စိုးရိမ်တကြီး မေးလာတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းချလိုက်တယ်။

အမေက -

‘သူ မြစ်တစ်စင်းကို တွေ့လိုက်လို့လေ။ ရေကူးတတ်၊ မတတ် လောင်းထားတာကို နောက်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်’

တဲ့။ အမေက ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိထားလို့ ကြားဝင် ပြောပေးလိုက်တာပါ။ အန်တီဝင်ဒီက -

‘ခရီးဆက်ကြရင် ကောင်းမယ်ကွယ်။ အိမ်ရောက်ဖို့ အကြာ ကြီး ကားမောင်းရအုံးမယ်လေ’။

အန်တီဂျွိုက်စ်ကတော့ -

‘ရပါတယ် ဝင်ဒီရယ်။ ရစ်ကီကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြိုးစား ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ဆုချဖို့ ပိုက်ဆံပေးရမှာက ငါပဲလေ’

အန်တီဂျွိုက်စ်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်တဲ့ စကားကို ကြားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီရှည်ကို ကမန်းကတန်း ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးနဲ့ မြစ်ဘက်ကို အမြန်ပြေးသွားတယ်။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ တော်ကြာ သူတို့စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော် မြစ်ကမ်းစပ်ရောက်တော့ ကြောက်လန့်သွားပြီး ခဏရပ်နေလိုက်တယ်။ မြစ်လယ်မှာ ရေစီးက အတော်သန်နေတယ်။ ရေစီးကြောင့် ရေမျက်နှာပြင် အထက် ပေါ်နေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေနေရာမှာ ရေပူပေါင်းလေးတွေ ပတ်ချာလည် ဝိုင်းနေတာကို တွေ့နေရတယ်။ ကမ်းစပ်မှာလည်း နွားတွေ ရေထဲဆင်းကြတဲ့ နေရာမို့ မတ်စောက်ပြီး ရှုံ့တွေနဲ့ ချောနေတယ်။ ကျွန်တော် ကမ်းစပ်ကနေ ရေစပ်ကို ဂရုတစိုက် ဆင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးဟာ ရှုံ့ထဲ နစ်ဝင် သွားပြီး ခြေချောင်းတွေကြားကရှုံ့တွေ ယိုစီးထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ နောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အဖေက သူ့ဆေးတံ ကြီးကို ပါးစပ်မှာကိုက်ထားရင်း သိပ်ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံနဲ့ အဝေးကိုကြည့်နေတယ်။

အမေက ကျွန်တော့်ကို အားပေးတဲ့အပြုံးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ကျန်သူတွေ အားလုံးကတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။

ရေကူးတတ်လို့ လောင်းတာနိုင်ပြီ

ကျွန်တော် အားတစ်ချက်တင်းလိုက်ပြီး မြစ်ထဲကို ဝုန်းကနဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ရေအောက်ကို နစ်မြုပ်သွားတယ်။ ရေကလည်း အေးစိမ့်နေတာပဲ။ ရေအောက်ရောက်လေ ပိုအေးလေပါပဲ။ ရေအောက်မှာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးကို အပြင်းအထန် ရုန်းကန်ခတ်နေလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကို ရေပေါ် ပြန်ပေါ်လာအောင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မြစ်ရေစီးကြောင်းက ကျွန်တော့်ကို ရေပေါ်ပြန်မတက်လာစေဘဲ ရေအောက်ကိုသာ ဆွဲချနေတယ်။ ရေစီးကြောင်းကြောင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီ ကျွတ်မလိုဖြစ်လို့ လက်နဲ့ဆွဲပြီး ပြန်ဝတ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ရေပေါ်ပြန်တက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း နည်းနည်းကြာလာတော့ အသက်ရှူမဝတော့ဘူး။ ပါးစပ်ထဲ ရေတွေဝင်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ခြေထောက်က သိပ်မရုန်းနိုင်တော့လို့ လူဟာ ရေထဲကို တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်နေပါတယ်။ ရေပေါ်တက်ဖို့ အားလျော့အရုံးပေးလိုက်ပါပြီ။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဟာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို စမ်းမိလိုက်တယ်။ ကျောက်တုံးကို ခြေနှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ အားယူဆောင့်ကန်လိုက်လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ဟာ အပေါ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ ရေပေါ်မှာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှူလိုက်တယ်။ လေဝဝရှူလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ လေကို မှန်မှန် ရှူသွင်းလုပ်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲပေါ်လာတဲ့ ပထမဦးဆုံးအတွေးက အန်တီဂျိုက်စ်ဆီက လောင်းထားတဲ့ ၁၀ သျှီလင်ကို ရဖို့ပါပဲ။

အခု ကျွန်တော် ခြေထောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခတ်နေလိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ရှေ့ကိုဆန့်ပြီး ရေကို ယက်လိုက်တယ်။ အခု ကျွန်တော်ဟာ ရေကူးနေပါလားဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ ကိုယ်လုံးကတော့ နစ်လိုက်ပေါ်လိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အစောပိုင်းကလို ရေထဲကို တစ်ကိုယ်လုံး စုံးစုံးမြုပ်မသွား

တော့ပါဘူး။ ငါ ရေကူးတတ်သွားပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ အတော်ကို ပျော်သွားတယ်။ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး မြစ်ရေစုန်မှာ အသာလိုက်ပါ ကူးနေလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကမ်းပါးပေါ်က အမေတို့ရဲ့ အော်ဟစ်အားပေးသံ၊ လက်ခုပ်တီးသံ တွေ ကြားလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ ရှေ့ကိုက် ၅၀ အကွာမှာ မြစ်ထဲကနေ ကမ်းပေါ်ကိုတက်လာခဲ့တယ်။ အန်တီဂျွိုက်စ်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပိုက်ဆံရှာနေတာကို မြင်လိုက်မိတယ်။ ရေက အေးလွန်းလို့ ကျွန်တော် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းနေပါပြီ။ ရွံ့တွေကြားက ကမ်းပေါ်တက်လာရလို့ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွံ့တွေပေကျနေပါတယ်။ ကမ်းစပ်မှာပေါက်နေတဲ့ ဖက်ယားပင်တွေကြောင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း ပွန်းပဲ့ထိရပြီး သွေးစို့နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နာရမှန်းမသိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရေကူးတတ်သွားပြီဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဝမ်းသာလုံးဆို့နေပါတယ်။

အမေတို့အားလုံး ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်လာကြတယ်။ အန်တီဂျွိုက်စ်က -

‘ရစ်ကီရေ၊ ဒါ မင်းအတွက်။ မင်းနိုင်သွားပြီ’

လို့ ပြောရင်း ပိုက်ဆံအကြွေ ၁၀ သျှိုလင်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီပိုက်ဆံအကြွေတွေကိုကြည့်ပြီး ပြောမပြတ်အောင် ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလောက်များတဲ့ပိုက်ဆံကို လက်နဲ့တစ်ခါမှ မထိကိုင်ဖူးလို့ပါ။

‘အိုကေ၊ ခရီးဆက်ကြရအောင်’

လို့ အဖေ့အော်ပြောသံကို ကျွန်တော့်နောက်ဘက်က ကြားလိုက်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဖေ အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီရော တစ်ကိုယ်လုံးပါ ရေတွေ ရွံ့ရွံ့စိုနေပါလား။ အခုမှ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။ အဖေဟာ ကျွန်တော် မြစ်ထဲဆင်းတာနဲ့ သူလည်း ကျွန်တော့်နောက်ကနေ လိုက်ဆင်းပြီး မလှမ်းမကမ်းကနေ ရေကူးလိုက်ပါရင်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာကိုး။ ကျွန်တော် ရေနစ်ရင် ကယ်ပေးဖို့ပါ။ အဖေလည်း အခုမှ အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို အားရပါးရ ပြေးလာဖက်လိုက်ပါတယ်။

ရှေ့နေမဖြစ်ချင်တဲ့ အဖေ

အဖေနဲ့ အမေတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြသလို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှစ်မတွေကိုလည်း အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေဟာ အမြဲလိုလို ဆူပူဆုံးမကြိမ်းမောင်းတတ်တဲ့ အမေ အီးဗ်နဲ့ ပိုပြီး အနေနီးစပ်ကြပါတယ်။ အဖေ တက်ဒ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ပြီး ဆေးအိုးတံခဲရင်း အားရင် သတင်းစာဖတ်နေလေ့ရှိတယ်။ အဖေဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှေးဟောင်းသုတေသနဘာသာကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ သူ အထက်တန်းကျောင်း စာမေးပွဲအောင်ပြီးလို့ တက္ကသိုလ်တက်မယ်ဆိုတော့ အဖိုးက သူ့ကို ဥပဒေဘာသာရပ်ယူပြီး ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဖိုးက တရားသူကြီးဖြစ်တဲ့အပြင် အဖိုးမတိုင်မီ မျိုးဆက်သုံးဆက်ကလည်း ရှေ့နေတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက တက္ကသိုလ်တက်ရင် ရှေးဟောင်း သုတေသနဘာသာကိုပဲ ယူမယ်လို့ပဲ ပြောနေတယ်။ အဖိုးက တက္ကသိုလ် တက်မယ့် ကျောင်းသားတွေကို တက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်လိုဘာသာရပ်ကို ယူသင့် တယ်ဆိုတာကို အကြံပေးသူတစ်ယောက်ကို ငှားပြီး အဖေ့ကို ဥပဒေဘာသာ ယူဖို့ နားချခိုင်းတယ်။ အဲဒီလူက အဖေ့ကို ကြိုးစားနားချပါတယ်။ သူ ဘယ်လိုမှ နားချမရတာကြောင့် အဖိုးက သူ့ကို ငှားခမပေးဘူးလို့ ပြောတယ်။ အဖေက အဲဒီလူ ပိုက်ဆံမရမှာကို သနားတာနဲ့ ဥပဒေဘာသာကို စိတ်မပါပေမယ့်လည်း ယူပါမယ်လို့ အဖိုးကို ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဖေဟာ ကင်းဘရစ်ချ် တက္ကသိုလ်မှာ ဥပဒေဘာသာရပ်နဲ့ ဘွဲ့ရပြီး ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ အားလပ်ချိန်တွေမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းတွေကို ရှာဖွေဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး အိမ်ထဲက အခန်း တစ်ခန်းမှာ ခင်းကျင်းပြသထားတယ်။ အဲဒီအခန်းကို သူက 'တက်ဒ်ရဲ့ ရှေးဟောင်း ပြတိုက်' လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။

လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေပိုပေးတဲ့ အဖေ

၁၉၃၉ ခုနှစ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ အဖေဟာ တက္ကသိုလ် တက်တာကို ရပ်နားလိုက်ပြီး စတင်ဖွဲ့ခိုင်းယားဆိုတဲ့ မြင်းတပ်ထဲကို သူ့ဆန္ဒ

အလျောက် ဝင်လိုက်တယ်။ ပါလက်စတိုင်းနိုင်ငံကို သွားရောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရပြီး ၁၉၄၂ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလမှာ သဲကန္တာရမှာ ဂျာမန် ပန်ဇာတပ်မကြီးနဲ့ မဟာမိတ်တပ်တွေ အကြီးအကျယ်တိုက်ကြတဲ့ နာမည်ကျော် အဲလ်အလာမိန်းစစ်ပွဲကြီးမှာ ပါဝင်စစ်တိုက်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး အီတလီနိုင်ငံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဆာလာနိုနဲ့ အင်ဇီယိုနယ်မြေတွေမှာ ဂျာမန်စစ်တပ် တွေနဲ့ တိုက်ရတဲ့ စစ်ပွဲတွေမှာလည်း ပါဝင်ခဲ့တယ်။ အဖေဟာ နိုင်ငံခြားကို သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခင်မှာ အဖိုးနဲ့အဖွားကို သူဘယ်မှာ ရောက် နေတယ်ဆိုတာ သိစေဖို့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေကို ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒါက အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘီရိုရဲ့အံ့ဆွဲတွေကို တိုင်းပြည်နာမည်တွေ ပေးထားတယ်။ သူ နိုင်ငံခြားရောက်သွားတဲ့အခါ အိမ်ကို စာရေးပို့ရင် စာထဲမှာ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ လေးတွေ ထည့်ရေးတတ်တယ်။ ဥပမာ - စာထဲမှာ အဖွားကို မြေအောက်ခန်းမှာ ရှိတဲ့ ဘီရိုရဲ့ အပေါ်ဆုံး ညာဖက်က အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး သူ့ရဲ့ မြင်းစီးလက်အိတ် တစ်စုံကို မှိုတက်မှာစိုးလို့ နေထုတ်လှမ်းပေးပါလို့ ရေးလိုက်တယ်။ စာထဲမှာပါတဲ့ မြေအောက်ခန်းက ဘီရိုရဲ့ ညာဖက်က အံ့ဆွဲကို ပါလက်စတိုင်းလို့ အမည် ပေးထားလို့ သူဟာ ပါလက်စတိုင်းနိုင်ငံမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို အဖိုးနဲ့ အဖွားတို့ သိလိုက်ကြတယ်။ သူ စစ်တပ်ထဲနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး စာတွေကို ဖွင့်ဖောက်စစ်ဆေးတဲ့ စစ်တပ် ဆင်ဆာအဖွဲ့ဟာ ဒီအကြောင်းကို လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖိုးနဲ့အဖွားကတော့ သူ ဘယ်နိုင်ငံမှာ တာဝန်ကျ နေတယ်ဆိုတာ အမြဲသိနေခဲ့တယ်။

အဖေဟာ နိုင်ငံခြားမှာ စစ်မှုထမ်းရတာကို ပျော်နေတယ်။ စစ်တပ်ထဲ ဝင်ပြီး ၅ နှစ်အကြာမှာ စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ သူ စစ်တပ်ကထွက်ပြီး ရွာကို ပြန်လာ တယ်။ ရွာမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ကင်းဘရစ်ချ်တက္ကသိုလ် ပြန်တက် တယ်။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဥပဒေဘာသာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီး ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တစ်ညနေခင်းမှာ ပါတီပွဲတစ်ခုကို သွားတက်ရင်း ရွှေရောင် ဆံပင်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်းကြိုက်သွားတယ်။ အဲဒီ ကောင်မလေးဆိုတာ နောင်မှာ ကျွန်တော့်အမေဖြစ်လာမယ့် အိမ်ဟန်တလေ ဖလင့်ပါ။ အများက သူ့ကို အိမ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။

အသက် ၉၀ မှာ ဗြိတိသျှစ်ချိန်ချိုးတဲ့ အဖွား

အမေဟာ အမြဲတမ်း ရွှင်လန်းတက်ကြွနေတတ်တယ်။ အဲဒီအကျင့်ကို သူ့အမေ ကျွန်တော့်အဖွား ဒေါ်ရော်သီဆီက အမွေရခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဖွား ဒေါ်ရော်သီဟာ မကွယ်လွန်ခင်လေးမှာ ဗြိတိသျှစ်နိုင်ငံရဲ့ စံချိန် ၂ ခုကို ချိုးထားပါတယ်။ ပထမတစ်ခုက သူ့ အသက် ၈၉ နှစ်မှာ လာတင်-အမေရိကန် အကသင်တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်တဲ့ အသက်အကြီးဆုံးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ နောက်တစ်ခုက သူ့ အသက် ၉၀ ပြည့်နှစ် ဂေါက်သီးရိုက် ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ တစ်ချက်တည်း ကျင်းဝင်တဲ့ ဆုရခဲ့တာပါ။

အဖွားဟာ အသက် ၉၉ နှစ်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ မကွယ်လွန်ခင်လေးမှာ ကျွန်တော့်ကို စာတစ်စောင် ရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ စာထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တာကာလဟာ သူ့ဘဝအတွက် အပျော်ဆုံးအချိန်ပါပဲတဲ့။ တစ်ချိန်မှာ အသက် ၉၀ ကျော်အဖွားဟာ အပျော်ခရီးသွား သင်္ဘောကြီးနဲ့ ခရီးထွက်တယ်။ သူ့ဟာ သင်္ဘောထွက်သွားလို့ ရေကူးဝတ်စုံတစ်ထည်ပဲ ဝတ်ထားရင်းနဲ့ ဂျပေကာကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖွားဟာ သင်္ဘောက သူ့ကို ပြန်လာခေါ်ချိန်ထိ စိတ်ဓာတ်ကျမသွားဘူး။ သူ့ မကွယ်လွန်ခင်လေးမှာ ကမ္ဘာကျော်သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး Stephen Hawking စတီဖင်ဟော့ကင်း ရေးသားတဲ့ A Brief History of Time ဆိုတဲ့ နက္ခတ် တာရာ၊ ဂြိုဟ်တွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ သိပ္ပံဆိုင်ရာစာအုပ်ကြီးကို ပြီးစီးအောင် ဖတ်ခဲ့သေးတယ်။ (ကျွန်တော် အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ခက်လွန်းလို့ အကုန်ပြီးအောင် မဖတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။) အဖွားဟာ အမြဲ လေ့လာ သင်ယူနေတတ်သူပါ။ သူ့ အမြဲပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရှားရှားပါးပါး တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲရကြတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ အသက် ရှင်နေတုန်းမှာ အကျိုးရှိတာတွေလုပ်ရင်း အချိန်ကို ကုန်ဆုံးစေရမယ်တဲ့။

အမေ အသက် ၁၂ နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်တော့ ညပိုင်းမှာလုပ်တဲ့ ကပွဲတွေမှာ ပါဝင်ဖြေဖျော်ခွင့်ရလာတယ်။ တစ်ခါမှာ ကပွဲတစ်ခုမှာ ကိုယ်လုံး တီးနဲ့ ကပြဖျော်ဖြေဖို့ ကမ်းလှမ်းခံရတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကောင်မလေးတွေ အတော်များများလည်း ဖော်ချွတ်ကနေကျမို့ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ အလုပ်တော့

မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်နေဆဲကာလရယ် အလုပ် အကိုင်ကလည်း ရှားပါးလွန်းလှတာရယ်ကြောင့် အမေက ကပြဖို့ လက်ခံလိုက် တယ်။ သူ့အဖိုးက ဒီအကြောင်းကိုသိသွားလို့ သူ ဝတ်လစ်စလစ်နဲ့ ကပြရင် ကနေတဲ့စင်ပေါ်က ဆွဲချမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကပွဲကိုလည်း ဖျက်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းမောင်းလိုက်တယ်။ အမေက အဲဒီအကြောင်းကို ကပွဲစီစဉ်တင်ဆက်သူကို ပြောပြလို့ စီစဉ်သူက အဖိုးကိုကြောက်တာကြောင့် အမေ့ကို အဝတ်မချွတ်ဘဲ ကခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

ပိုင်းလော့နဲ့ လေယာဉ်မယ် မေမေ

အမေ အသက် ၂၀ အရွယ်လောက်မှာ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ လုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်ကို လိုက်ရှာရင်းနဲ့ ဟက်စတန်မြို့နားက လေယာဉ်မောင်းသင်တန်း ကျောင်းတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ လေယာဉ်ပျံလေးတွေ တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်လုပ်နေကြတာကို မြင်တွေ့လိုက်ပြီး သူ့လည်း လေယာဉ်မောင်း ပိုင်းလော့တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။ သင်တန်းကျောင်းထဲဝင်ပြီး သူ သင်တန်းတက်ချင်တယ်လို့ ပြောတော့ သင်တန်းဆရာက ဒီသင်တန်းကို ယောက်ျားလေးတွေပဲ တက်လို့ရတယ်လို့ ရှင်းပြတယ်။ အမေက စိတ်မလျှော့ဘဲ သင်တန်းဆရာတစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပြောလို့ ဆရာက သနား သွားပြီး ယောက်ျားလေးလို ရုပ်ဖျက်လာခဲ့ရင် သင်တန်းတက်ခွင့်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်နေ့မှာ အမေဟာ သားရေဂျာကင်အထူးကြီး ဝတ်လာ တယ်။ သားရေခေါင်းစွပ်ကို ဆောင်းလာပြီး ဆံပင်ရှည်ကို ခေါင်းစွပ်ထဲ ထည့် ထားတယ်။ စကားပြောရင် အသံကို ဩဩလုပ်ပြီး ပြောတယ်။ အမေဟာ ပိုင်းလော့သင်တန်းကို တက်ရောက်ခွင့်ရရုံမက ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့လို့ လူသစ်တွေကို ပိုင်းလော့သင်တန်း ပို့ချပေးရသေးတယ်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားပါပြီ။ အမေက လေယာဉ်မယ်အလုပ် လျှောက်တယ်။ အလုပ်ရတယ်။ တကယ်တမ်းက လေယာဉ်မယ်ဖြစ်ဖို့ အရည် အချင်းတွေ အများကြီးလိုတယ်။ ရုပ်ရှည် ချောမောပြေပြစ်ရမယ်။ အိမ်ထောင် မရှိ၊ အပျိုဖြစ်ရမယ်။ အသက် ၂၃ နှစ်နဲ့ ၂၇ ကြားဖြစ်ရမယ်။ စပိန်စကား ပြော

တတ်ရမယ်။ သူနာပြုသင်တန်း တက်ဖူးရမယ်။ အမေမှာ တခြားအရည်အချင်း တွေနဲ့ ပြည့်စုံပေမယ့် စပိန်စကား မပြောတတ်သလို သူနာပြုသင်တန်းလည်း မတက်ဖူးဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း အမေဟာ သင်တန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး တစ်ယောက်ကို သနားစဖွယ် တောင်းပန်ပြောလို့ လေယာဉ်မယ်အလုပ်ကို ရလိုက်ပါတယ်။

အလုပ်စတင်တော့ BSAA (British South American Airways) လေကြောင်းလိုင်းမှာ တာဝန်ကျတယ်။ BSAA လေကြောင်းလိုင်းက အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့နဲ့ တောင်အမေရိကနိုင်ငံတွေကို လေယာဉ်ပျံ ၂ မျိုး ပြေးဆွဲပေး တယ်။ လန်ကက်စတာဆိုတဲ့ ခရီးသည် ၁၃ ယောက် တင်ဆောင်နိုင်တဲ့ လေယာဉ်နဲ့ ယော့ခ်ဆိုတဲ့ ခရီးသည် ၁၇ ယောက် တင်ဆောင်နိုင်တဲ့ လေယာဉ် တွေပါ။ လေယာဉ်နာမည်တွေကို Star Dream စတားဒရမ်းမ်၊ Star Dale စတားဒေးလ် စတဲ့ နာမည်တွေပေးထားပြီး လေယာဉ်မယ်တွေကို Star Girls စတားမိန်းကလေးများလို့ ခေါ်ကြတယ်။ လေယာဉ်ဟာ ပြေးလမ်းပေါ်ကို ပြန်ဆင်းပြီဆိုတာနဲ့ အမေအလုပ်က ခရီးသည်တွေကို ပီကေချွင်းဂမ်း၊ သကြားလုံးအထုပ်လေး၊ နားဆို့တဲ့ ဝှမ်းနဲ့ စက္ကူအိတ်တွေ လိုက်ဝေရပြီး ခရီးသည်တွေကို အူနေတဲ့နားတွေ ပွင့်သွားအောင် နှာခေါင်းကို ပိတ်ပြီး လေမှတ်တဲ့နည်းကို ရှင်းပြပေးရတယ်။

BSAA ရဲ့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်တွေဟာ အရမ်းကြာတယ်။ လန်ဒန်မြို့ ကနေ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ၊ လစ္စဘွန်းမြို့ကို ၅ နာရီ၊ အာဖရိကတိုက်က ဆီနီဂေါနိုင်ငံ၊ ဒါကာမြို့ကို ၈ နာရီနဲ့ အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ၊ ဗြူနိုအေးရစ်မြို့ကို ၁၄ နာရီကြာ ပျံသန်းကြရတယ်။ လေယာဉ်တွေဟာ အင်းဒစ်တောင်တန်းတွေပေါ် အမြင့်ကြီး ကနေ ဖြတ်သန်းပျံရတဲ့အတွက် လေယာဉ်ထဲမှာ အောက်ဆီဂျင်နည်းသွားပြီး လေယာဉ်ထဲမှာ ခရီးသည်တွေ အသက်ရှူမဝ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခရီးသည်တွေကို အောက်ဆီဂျင်မျက်နှာဖုံးတွေ ပေးဝတ်ခိုင်းထားရတယ်။ အမေ ဟာ တစ်နှစ်လုပ်ပြီးချိန်မှာ BSAA ကို BOAC (British Overseas Air- ways Corporation) လေကြောင်းလိုင်းက လွှဲပြောင်းယူလိုက်တယ်။ အမေ ဟာ ဘာမျှဒါကျွန်းကို သွားတဲ့ တူဒါ လေယာဉ်အမျိုးအစားမှာ တာဝန်ကျတယ်။ တစ်နေ့မှာ အမေလေယာဉ်မထွက်ခင်လေးမှာ စောပြီးထွက်ခွာပျံသန်းသွားတဲ့

Star Tiger လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ တူဒါလေယာဉ်ဟာ ဘာမြူဒါကျွန်း ရောက်
 ခါနီး လေထဲမှာ မီးလောင်ပေါက်ကွဲပြီး ပျက်ကျသွားတယ်။ အမေ့လေယာဉ်
 ထွက်ပြီးပြီးချင်းမှာ ထွက်ခွာပျံသန်းလာတဲ့ Star Aerial လေယာဉ်ဟာလည်း
 ဘာမြူဒါ တြိဂံနယ်မြေကို ဖြတ်သန်းပျံနေတုန်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။
 (ဘာမြူဒါ တြိဂံနယ်မြေပေါ်ကို ဖြတ်သန်းပျံတဲ့ လေယာဉ်တွေ ပျောက်ပျောက်
 သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ မကြာခဏ ထွက်ပေါ်လာတတ်ပါတယ်)။ ဒီသတင်း
 ကြောင့် လေယာဉ်ပျံကွင်းက အမေ့လေယာဉ်ကို ချက်ခြင်းပြန်လှည့်လာပြီး
 လေယာဉ်ကွင်းမှာ ပြန်ဆင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ အမေ့လေယာဉ်ဟာ ကွင်းကို
 ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ နောက်ထပ် လေယာဉ်တွေကိုလည်း ပုံမှန်ခိုင်းတော့ဘဲ
 စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်တယ်။ အမေ့လေယာဉ်ကို စစ်ဆေးလိုက်တဲ့အခါမှာ
 လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ဟာ မကြာခင်က အသစ်ထပ်ဆင်လိုက်တဲ့ လေဖိအား
 စနစ်ကို ခံနိုင်အား မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်ဟာ လေဖိအားနည်းတဲ့
 ဘာမြူဒါကျွန်းပေါ်က ဖြတ်ပြီး ပျံသန်းရင် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက်
 ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရတယ်။ အမေ ကံကောင်းသွားပါတယ်။

ကြက်သွန်နီဆို အရမ်းမုန်းတယ်

လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့သတင်းကို ကြားကြားချင်းပဲ အမေနဲ့ ချစ်ကြိုက်
 နေတဲ့ အဖေဟာ အရမ်းစိတ်ပူလို့ လေယာဉ်ကွင်းကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်
 မောင်းပြီး သွားလိုက်တယ်။ အမေ့ကို အလုပ်ကထွက်လိုက်တော့လို့ ပြောပြီး
 ပြန်ခေါ်လာတယ်။ အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ပါ။ လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်မောင်းနေတဲ့ အဖေက
 အမေ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ အော်ပြောတယ်။ ဆိုင်ကယ်နောက်ကလိုက်ပြီး
 အဖေ့ခါးကို ဖက်ထားတဲ့ အမေကလည်း လေတူဝှေးတိုးသံကြားကနေ Yes
 ... Yes ... လက်ခံတယ်။ လက်ခံတယ်လို့ အသံကုန် အော်ပြောလိုက်တယ်။
 သူတို့နှစ်ယောက် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၄ ရက်မှာ လက်ထပ်လိုက်
 ကြတယ်။ သူတို့ မာဂျော်ကာကျွန်းကို ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်ခဲ့စဉ်မှာပဲ
 ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြီးလာတဲ့အခါ အဖေက
 ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေရှေ့မှာ အမေ့ကို စနောက်လေ့ရှိတယ်။ သူသာ

အမေ့ကို အဲဒီအချိန်က လက်မထပ်ခဲ့ရင် အမေဟာ ဘာမြူဒါကျွန်းပေါ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အမေကတော့ ရှက်စနိုးနဲ့ ပြုံးနေ တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီး ၃ နှစ်အကြာမှာ လင်ဒီကို မွေးပြီး ၉ နှစ် အကြာမှာ ဗာနက်ဆာကို မွေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ ရှမ်းမလီဂရင်းဆိုတဲ့ ရွာလေးက တစ်ထပ် တိုက်လေးမှာ နေကြတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်တော့ အဖေနဲ့ အမေ တို့မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မရှိရှာကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ အပူအပင်မရှိ ပျော်ပျော် နေတတ်ကြတယ်။ အမေဟာ ထမင်းဟင်းချက်တာကို စိတ်မဝင်စားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုက်ဆံမရှိလို့လား မသိဘူး။ ထမင်းဟင်းချက်တာ နည်းပြီး အများ အားဖြင့် ပေါင်မုန့်ကို ဝက်ဆီသုတ်ပြီး ကျွေးတာ များပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျမှ အမေက အသားဟင်းလေး ဘာလေး ချက်ပါတယ်။ အမေက ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းစားချိန်အတွင်း လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ထုတ်ထားတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ ပန်းကန်ထဲမှာ စားစရာကျန်နေသေးရင် ထမင်းစားပွဲက ထမသွားရဘူးတဲ့။ ခြံထဲမှာစိုက်ထားတဲ့ ကြက်သွန်နီဥကြီးတွေကိုလည်း အခွံနွာထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပန်းကန်ထဲမှာ ထည့်ပေးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ကြက်သွန်နီဥကို အရမ်းမုန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ထမင်းစားပွဲရဲ့ အံဆွဲကို အသာဆွဲဖွင့်ပြီး အမေ၊မမြင်အောင် ကြက်သွန်နီဥတွေကို စားပွဲပေါ် ကနေ အံဆွဲထဲကို လက်နဲ့အသာသပ်ချပြီး ထည့်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအံဆွဲ ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဆေးကြောသန့်ရှင်းတာ မလုပ်ဘူး။ ၁၀ နှစ်အကြာ အိမ်ပြောင်းတဲ့အခါကျမှ အဲဒီအံဆွဲထဲမှာ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဖြစ်နေတဲ့ ကြက်သွန်နီဥပုံကြီးကို တွေ့ရပါတော့တယ်။

အဖေနဲ့အမေတို့ဟာ အစားအသောက်ထက် အပေါင်းအသင်းကို ပိုပြီး ခင်မင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဧည့်သည် မပြတ်ဘူး။ ဒီထဲက အမေဟာ အပိုဝင်ငွေရှာတဲ့အနေနဲ့ ဂျာမနီနဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ တွေက ဗြိတိန်မှာကျောင်းလာတက်တဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေကို အိမ်မှာလာပြီး စကားပြောလေ့ကျင့်ခိုင်းတယ်။ အခကြေးငွေ အနည်းငယ်ယူတယ်။ ကျွန်တော် တို့ မောင်နှမတစ်တွေက သူတို့ကို ဧည့်ခံစကားပြောပေးရတယ်။ အမေက ကျွန်တော်တို့ကို ဥယျာဉ်စိုက်ရာမှာ၊ ဟင်းချက်ရာမှာ၊ စားပြီးသား ပန်းကန်တွေ

ဆေးကြောတာတွေမှာ ကူညီခိုင်းတယ်။ တစ်ခါတလေ အဲဒါတွေမလုပ်ချင်လို့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲကနေ အသာလေးလစ်ထွက်လာပြီး ရွာတစ်ဖက်ခြမ်းမှာနေတဲ့ ကျွန်တော့် အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ နစ်ခဲပိုဝဲလ်အိမ်ကို ထွက်သွားလိုက် တယ်။

နစ်ခဲရဲ့အိမ်ကိုသွားရတာ သဘောကျတယ်။ သူ့ခြံဝင်းထဲမှာ ပြေးလွှား ဆော့ကစားရတာကို ပျော်သလို သူ့အမေလုပ်တဲ့ ကားစတတ်လို့ခေါ်တဲ့ အဆာ သွတ်မုန့်ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်တယ်။ စားလို့အရမ်းကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်မှာထမင်းစားမကောင်းရင် ကြက်သွန်နီဥတွေကို အံ့ဆွဲထဲထည့်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောဖို့ အိမ်မှာရောက်နေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားကျောင်းသားတွေကို ညီမနှစ်ယောက်နဲ့ ထားခဲ့ပြီး နစ်ခဲတို့အိမ်ကို ပြေးသွားတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ အချိန်ကိုက်ရောက်သွားရင် ပူတင်းမုန့်နဲ့ ကားစတတ်မုန့်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ပူပူနွေးနွေး တွေ့ရတတ်ပြီး အဝစားခွင့်ရတယ်။ အများအားဖြင့်လည်း ကျွန်တော်က အချိန်ကိုက်ရောက်အောင် သွားတတ်ပါတယ်။ နစ်ခဲဟာ ဆံပင် အမည်းရောင်၊ မျက်လုံးနက်နက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား သူတို့ခြံဝင်းထဲမှာ အမျိုးစုံဆော့ကြတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြတယ်။ စက်ဘီး လျှောက်စီးကြတယ်။ ယုန်တွေကို ခဲနဲ့ လိုက် ပေါက်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ သူလည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လိုက်လာပြီး လာဆော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား လင်ဒီ (ကျွန်တော့်ညီမ) ရဲ့ ကုတင်အောက်မှာ ပုန်းနေကြပြီး လင်ဒီအခန်းထဲက မီးပိတ်ပြီး ကုတင်ပေါ် အတက် သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး ချောက်လှန့်စကြတယ်။

အမေဒေါသပြေစေဖို့ အဖေကဆုံးမတယ်

အမေလုပ်နေကျ အလုပ်နှစ်ခု ရှိတယ်။ ပထမတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲတမ်း အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာကြံပြီးခိုင်းတတ်တယ်။ နောက် တစ်ခုက အမေဟာ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုရှာရမလဲလို့ အမြဲတွေးနေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ တီဗွီစက်မရှိဘူး။ အဖေနဲ့အမေတို့ ရေဒီယိုနားထောင်တာ ကိုလည်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ အမေဟာ ခြံဝင်းထဲက တဲလေးတစ်ခုထဲမှာ

သစ်သားနဲ့လုပ်တဲ့ တစ်ရှူးသေတ္တာလေးတွေနဲ့ သစ်သားအမှိုက်ပုံးလေးတွေ
 လုပ်ပြီး ဆိုင်တွေကိုပို့ပြီး ရောင်းတယ်။ တဲထဲမှာ သုတ်ဆေးနံ့၊ ကော်နံ့တွေနဲ့
 မွန်းကျပ်နေတယ်။ အဖေတီထွင်ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ပြုတ်တူတွေမှာ ကော်သုတ်
 ပြီးတဲ့ သစ်သားပြားလေးတွေကို ညှပ်ထားတယ်။ ကော်ခြောက်သွားတဲ့ သစ်သား
 ပြားလေးတွေကို သေတ္တာနဲ့ အမှိုက်ပုံးလေးတွေ လုပ်တယ်။ အဲဒါတွေကို အမေက
 ဆိုင်တွေကိုလိုက်ပို့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အိမ်တွင်းလက်မှလုပ်ငန်းလေး
 တစ်ခုလို ဖြစ်လာတယ်။ အမေက အဲဒီအလုပ်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်နေ
 တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေကလည်း အမေ့ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေး
 ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညာညာနဲ့မို့
 ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းလှပါတယ်။ အမေ အနားမှာ
 ရှိရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလုပ်ကို မခိုမကပ်လုပ်ကြတယ်။ တကယ်လို့
 တခြားအလုပ်တစ်ခု လုပ်စရာရှိလို့ဆိုပြီး အမေ့အနားက ရှောင်ထွက်ဖို့
 လုပ်မိရင် အမေက သူများတွေအပေါ် ညှာတာမျှမရှိဘူး။ တစ်ကိုယ်ကောင်း
 ဆန်တယ်လို့ ပြောပြီး အပြစ်တင်တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ထင်တယ် ကျွန်တော်
 ကြီးလာတဲ့အခါ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင် မိမိထက် သူများကို ဦးစားပေး စဉ်းစား
 ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားတတ်လာတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်မနက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်နေတုန်း ကျွန်တော်
 က အမေတို့နဲ့အတူ ခုံတန်းမှာထိုင်နေရာက ထပြီး တစ်ဖက်ခြမ်းမှာထိုင်နေတဲ့
 နှစ်ခဲဘေးမှာ သွားထိုင်လိုက်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အမေက ဘုရားရှိခိုး
 ဝတ်ပြုနေတာကို မလေးမစားလုပ်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူတယ်။ ဆူပြီး
 တာနဲ့ အမေက မကျေနပ်သေးဘူး။ အဖေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို
 ရိုက်နှက်ဆုံးမပေးပါတဲ့။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်ခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး
 အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အဖေရိုက်မှာကို အတော်ကြောက်
 နေတယ်။ တံခါးကိုပိတ်ပြီးတာနဲ့ အပြင်မှာတုန်းက စိတ်ဆိုးနေပုံရတဲ့အဖေဟာ
 ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အားရပါးရ ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ‘အခု
 မင်းယုတ္တိရှိအောင် ငိုပေတော့’ လို့ အပြင်ဖက်က အမေ့မကြားရအောင် တိုးတိုး
 လေး ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖေဟာ သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြောင်းကနဲ၊
 ဖြောင်းကနဲ အကျယ်ကြီး ၆ ချက် လက်ခုပ်တီးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း

ကြောက်ပါပြီဗျလို့ အသံကုန်ခြစ်အော်ရင်း အခန်းထဲက ပြေးထွက်လိုက် ပါတယ်။ အမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်ပြီလားဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ကြက်သွန်နီဥတွေကို အခွံဆက်နွှာနေပါတယ်။ အမေ မမြင်တာက ကျွန်တော်ဟာ ပါးစပ်ကရယ်ရင်း ကြောက်ပါပြီဗျလို့ အသံကုန် အော်နေတာပါ။ ညီမနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြတဲ့ လင်ဒီနဲ့ ဟနီဆာတို့ကတော့ အမေ မမြင်အောင် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ကြိတ်ရယ်နေကြပါတယ်။ အဖေကတော့ သူတို့ ကို တိတ်တိတ်နေကြဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မျက်စေ့မှိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

ငှက်ကျားတစ်ကောင် လက်ဆောင်ရတယ်

ကျွန်တော်တို့ ခြံဝင်းထဲမှာ ဂျစ်ပစီလူမျိုးတွေ ခရီးသွားတဲ့အခါ သုံးတဲ့ လှည်းအဟောင်းတစ်စီး ရှိပါတယ်။ ခြံဝင်းကြီးကို ဝယ်စဉ်ကတည်းက ရှိနေခဲ့ တာပါ။ အမေက လှည်းကို သဘောကျလို့ မစွန့်ပစ်ဘဲ ခြံဝင်းထဲမှာ ဆက်ထား ထားပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားရင်း မြင်တွေ့ကြတဲ့ ဂျစ်ပစီတချို့က ခြံဝင်း ထဲကို ဝင်လာကြပြီး လှည်းကို လာကိုင်ကြည့်ကြတယ်။ အမေကလည်း သူတို့ကို ငွေအကြွေစေ့လေးတွေ ပေးတတ်ပါတယ်။ သူတို့ တစ်ခါတလေ မြင်းဖောင်းကို သွားပြီး လိုချင်တာလေးတွေကို ရှာဖွေယူသွားတတ်ပါတယ်။ အမေဟာ ဘာ ကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ဂျစ်ပစီတွေကို သံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်။ တစ်ရက်မှာ အမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်တို့ ဂီးလ်ဖော့မြို့က ဆပ်ကပ်ပွဲနဲ့ ဈေးရောင်းပွဲတွေပါတဲ့ ပွဲခင်းကို လျှောက်ကြည့်ကြတယ်။ ဂျစ်ပစီကလေး တစ်သိုက် စုထိုင်ပြီး ငိုနေကြတာကို အဝေးကနေတွေ့လိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့အနားကို သွားကြည့်ကြတယ်။ ကလေးတွေဟာ မြေပြင်မှာ စိုက်ထားတဲ့ တုတ်တိုင်လေးမှာ ကြိုးချည်ထားတဲ့ ငှက်ကျားတစ်ကောင်ကို ကြည့်ပြီး ငိုနေ ကြတာပါ။ အမေက သူတို့ကို ဘာဖြစ်နေကြတာလဲလို့ မေးလိုက်တော့ သူတို့ ထဲက အသက်အကြီးဆုံးကလေးက ခုလို ရှင်းပြတယ်။

‘တိရုစ္ဆာန်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က အရာရှိ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီငှက်ကျားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိလို့ သူတို့ဆီကို အပ်ပါလို့ ပြောနေလို့ပါ’

ကလေးက အဲဒီလို ရှင်းပြပေးနေတုန်းမှာ အဲဒီအဖွဲ့က အရာရှိ တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဆီ လမ်းလျှောက်လာနေတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

အမေက -

‘ဘာမှ မပူနဲ့။ ငါ ကြည့်လုပ်ပေးမယ်’

လို့ ကလေးတွေကိုပြောရင်း ငှက်ကျားကို ကောက်ပွေ့ပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အောက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီအရာရှိရှေ့ကနေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ပွဲဈေးအပြင်ကိုရောက်တော့ နောက်ကလိုက်လာကြတဲ့ ဂျစ်ပစီကလေးတွေ ရောက်လာကြတယ်။ အမေက သူတို့ငှက်ကျားကို ပြန်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက ငှက်ကျား သူတို့ဆီမှာ ရှိနေရင် တိရစ္ဆာန်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့က လာသိမ်းသွားမှာမို့ အမေ့ကို ယူသွားဖို့ ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတစ်တွေလည်း ငှက်ကျားတစ်ကောင် ရလို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ငှက်ကျားကလည်း အမေ့ကို အတော်ချစ်တယ်။ အမေ မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းဟင်းချက်နေချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ တဲလေးထဲမှာ တစ်ရှူးသေတ္တာလေးတွေ လုပ်နေချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် ငှက်ကျားဟာ အမေ့ပုခုံးပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားနေ တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ အမေ့ပုခုံးပေါ်ကနေ ပျံထွက်သွားပြီး မြင်းဖောင်း ထဲက မြင်းငယ်လေးတွေကို စတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ကျောကုန်းပေါ်မှာ သွားနားနေ တတ်တယ်။ အဖေဟာ နေ့လည်စာစားပြီးလို့ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်က ကုလား ထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး သတင်းစာဖတ်ဖို့လုပ်နေရင် ငှက်ကျားဟာ တစ်နေရာက ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး သတင်းစာကို ခြေနဲ့နင်းချေလိုက်တယ်။ သတင်းစာ စာရွက်တွေ ကြမ်းပေါ်ကို ပြန့်ကြဲကျကုန်တတ်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် အဖေက ရှူး ရှူးလို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ငှက်ကို မောင်းထုတ်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တိုင်း အမေက ခုလို စကားကို ပြောတတ်တယ်။

‘တက်ဒ်ရေ၊ အလုပ်တစ်ခုခု စလုပ်ပါတော့လား။ ရှင့်ကို ငှက်ကျားက သတိပေးနေပြီလေ။ ရစ်ကီနဲ့ လင်ဒီတို့လည်း ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းက ဘုန်းဘုန်းဆီ အမြန်ပြေးသွားပြီး မေးကြည့်စမ်း။ ဘာ ကူလုပ်ပေးစရာ ရှိသလဲလို့’

မွေးနေ့လက်ဆောင်စက်ဘီး ရေငုပ်သွားခြင်း

ကျွန်တော်နဲ့ နစ်ခဲတို့ဟာ တအားခင်မင်ကြသလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သာအောင်လည်း အမြဲပြိုင်တတ်ကြတယ်။ နွေရာသီမှာ နစ်ခဲ စက်ဘီးအသစ်တစ်စီးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ရလိုက်တယ်။ ချက်ခြင်းပဲ သူက စက်ဘီးသစ်ကို နင်းလို့ ကျွန်တော်က စက်ဘီးနောက်က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး မြစ်ကမ်းနားကို ဆော့ဖို့သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆော့နေကျ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ စက်ဘီးကို တောင်ကုန်းထိပ်ကနေ အောက်ကို အရှိန်နဲ့နင်းချလာပြီး မြစ်ကမ်းစပ်အရောက်မှာ ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်တာကို ပြိုင်ကြဖို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။ ဒါဟာ အကြိတ်အနယ်ပြိုင်ပွဲမို့ ကျွန်တော် အရုံးမခံနိုင်ပါဘူး။

နစ်ခဲက စက်ဘီးပိုင်ရှင်မို့ သူ့အရင်စီးတယ်။ သူဟာ စက်ဘီးကို တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ အရှိန်နဲ့ နင်းချလာပြီး မြစ်ကမ်းရေစပ်နဲ့ တစ်ပေ အကွာမှာ ရုတ်တရက် စက်ဘီးရှေ့ဘီးကို လှည့်ပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ သူလုပ်သွား တာ အတော်လေးကို လှပသေသပ်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ နစ်ခဲက ကျွန်တော့်ကို ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ငါလုပ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေပြီ။ မင်း ငါ့ထက်သာအောင် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းမပြိုင်နဲ့တော့ကွာ။’

အရင်က ယှဉ်ပြိုင်ကစားတဲ့ ပွဲတိုင်းလိုလိုမှာ နစ်ခဲဟာ သူ့ထက် သာအောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို မခံချင်အောင် ဆွပေးလေ့ရှိတတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါကျတော့ ကျွန်တော့်ကို မပြိုင်ဖို့တားနေတယ်။ သူ့မွေးနေ့လက်ဆောင် စက်ဘီးအသစ်လေး ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ သူ့ထက်သာအောင် လုပ်ပြမယ်ဆိုပြီး ဇွတ် အတင်းပဲ တောင်ကုန်းထိပ်ဆီကို စက်ဘီးကို တွန်းပြီးတက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကုန်းထိပ်ကနေ နစ်ခဲထက်သာအောင် အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ နင်းပြီး ဆင်းချလာ တယ်။ ကျွန်တော် မြစ်ကမ်းစပ်နားရောက်ခါနီးမှာ သိလိုက်ပြီ။ စက်ဘီးဟာ အရှိန်မြန်လွန်းလို့ ဘယ်လိုမှ ရပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါ။ ကျွန်တော် နစ်ခဲအနားကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ချိန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဟာပြီး ကြောင်

ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကမ်းစပ်မှာ စက်ဘီးကို အတင်း
 ဘရိတ်အုပ်လိုက်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဘရိတ်အုပ်ပေမယ့်လည်း အရှိန်
 မသတ်နိုင်လို့ စက်ဘီးရော လူပါ မြစ်ထဲကို ထိုးကျသွားပါတော့တယ်။ စက်ဘီးက
 ရေထဲနစ်မြုပ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ အေးစက်နေတဲ့ မြစ်ရေစီးအတိုင်း
 မျောပါလိုက်သွားပြီး အတန်ငယ် ဝေးတဲ့နေရာကနေ ကမ်းပေါ်ပြန်တက်လာ
 ခဲ့တယ်။ ကမ်းပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး စောင့်နေတဲ့ နစ်ခဲကို လှမ်းမြင်
 လိုက်ရတယ်။

‘မင်း ငါ့စက်ဘီးကို ရေထဲကျအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ
 ငါ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကွ’

သူဟာ ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသပိုထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရေထဲ တွန်းချ
 လိုက်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ရေထဲကို နောက်ပြန်လှန်လဲကျသွားတယ်။ ရေထဲ
 ကနေ ကုန်းပေါ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့တယ်။ နစ်ခဲက ထပ်ပြောတယ်။

‘မင်း ငါ့စက်ဘီးကို ပြန်ရအောင် လုပ်ပေး’

ကျွန်တော်ဟာ ရေမွန်းတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း
 သူ့ကို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ငါ ရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်။ မရရအောင်ရှာပြီး ရေထဲက
 ပြန်ဆယ်ပေးပါမယ်’

‘အေး မင်းပြောသလို ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပါ’

လို့ သူက ဒေါသနဲ့ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ချက်ခြင်းပဲ မြစ်ထဲကို ပြန်ခုန်ဆင်းချလိုက်တယ်။ ရေငုပ်ပြီး
 စက်ဘီးကိုရှာပါတယ်။ မြစ်အောက်မှာ မှောင်မည်းနေပြီး ဘာမှမမြင်ရလို့
 မှော်တွေ၊ ရွံ့တွေကြားမှာ လက်နဲ့စမ်းပြီး ရှာကြည့်တယ်။ ရေအောက်မှာ
 နည်းနည်းကြာလာလို့ အသက်ရှူကြပ်လာရင် ရေပေါ်ပြန်တက်လာတယ်။
 အသက်တစ်ဝှူပြီး ရေအောက်ကို ပြန်ဆင်းပြန်တယ်။ စက်ဘီးကို ဘယ်လိုမှ
 ရှာမရဘူး။ ရေပေါ် ခဏပြန်တက်တိုင်း မြစ်ကမ်းမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊
 ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ တင်းတင်းသိုင်းဖက်၊ မေးစေ့ကို ဒူးခေါင်းပေါ်တင်ပြီး

ကျွန်တော့်ကို ဒေါသနဲ့စိုက်ကြည့်နေတဲ့ နစ်နဲကို တွေ့နေရတယ်။ နစ်နဲမှာ ဝက်ရူးပြန်ရောဂါရှိတယ်။ အရင်က သူ ဒေါသအရမ်းထွက်ပြီး တက်သွားတာ နှစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်။ အခုလည်း အဲဒီလိုဖြစ်မှာကို ကျွန်တော် အတော်လေး စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ရေထဲငုပ်လိုက် ရေပေါ်ပြန်တက်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော် အရမ်း မောနေသလို လက်တွေ့ရော ခြေထောက်တွေမှာပါ ရေအောက်ခြေက ကျောက် စိုင်ခဲ၊ ကျောက်တုံး၊ မှော်ပင်တွေနဲ့ တိုက်ခြစ်မိလို့ သွေးတွေထွက်နေပါတယ်။ ၂ နာရီ ကြာသွားပြီ။ ကမ်းပေါ်ခဏပြန်တက်လာပြီး အသက်ကို ဝအောင်ရှူနေတဲ့ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို မြင်သွားတဲ့ နစ်နဲက ပြောလာတယ်။

‘ပြန်ကြရအောင်ကွာ။ စက်ဘီးကို မင်း ဘယ်လိုမှ ရှာတွေ့ တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။’

သူ ကျွန်တော့်ကို သနားသွားလို့ ထင်ပါတယ်။

အိမ်ပြန်တဲ့လမ်းမှာ ကျွန်တော်က နစ်နဲကို အားပေးစကား ပြောတယ်။ စက်ဘီးတစ်စီး အစားဝယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ နစ်နဲက ဘာမှ ပြန် မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ သိနေလို့ပါ။ ကျွန်တော် လည်း ဒီအကြောင်းကို အမေ့ကို လုံးဝမပြောရဲဘူး။ စက်ဘီးတစ်စီးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အမေ့ရဲ့ တစ်လစာ တစ်ရူးသေတ္တာ ရောင်းရငွေနဲ့ ညီမျှနေလို့ပါ။

အရိုက်ခံရရင် ကျေးဇူးတင်ရမယ်တဲ့

ကျွန်တော် အသက် ၈ နှစ်သားအရွယ်မှာ နစ်နဲနဲ့ ကွဲကွာသွားတယ်။ အဖေတို့က ကျွန်တော့်ကို လန်ဒန်မြို့ အနောက်ပိုင်းက ဝင်ဆာပန်းခြံကြီး ထဲမှာရှိတဲ့ စကိုက်ကလစ်ဖ်မူလတန်းကျောင်းကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါနေဖို့ ပို့လိုက်လို့ပါ။

စကိုက်ကလစ်ဖ်မှာ မေ့လို့မရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးည အတွေ့ အကြုံကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဘော်ဒါဆောင်ရဲ့ ညအိပ်ဆောင်ကြီးထဲက အိပ်ယာ ပေါ်မှာ လှဲလျောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ညအတော်နက်တဲ့အထိ အိပ်မရသေး ပါဘူး။ အမှောင်ထဲမှာ အိပ်နေကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဟောက်သံ၊ နှပ်ရုံသံ၊ ချောင်းဆိုးသံတွေ ကြားနေရလို့ စိတ်ခြောက်ခြားလာတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း

တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်လို ခံစားနေမိပြီး ဘာကိုကြောက်မှန်းမသိဘဲ ကြောက်နေမိတယ်။ ကိုယ်မှာလည်း ချွေးစေးတွေထွက်လာပြီး ညအိပ်ဝတ် အင်္ကျီတစ်ခုလုံး စိုရွဲနေတယ်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အော့အန်ချင်သလို ဖြစ်လာလို့ ရေချိုးခန်းကိုပြေးဖို့ အိပ်ရာက ထလိုက်တယ်။ နောက်ကျသွားပြီ။ အိပ်ရာပေါ်ကို ထိုးအန်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ အိပ်ယာခင်းတစ်ခုလုံး အန်ဖတ် တွေနဲ့ ပေကျံသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကုတင်ဘေးနားက ကျောင်းသားတစ်ယောက် က ပြေးသွားပြီး သူနာပြုဆရာမကြီးကို သွားခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အမေသာ ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာယုယစွာနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ရစ်ကီလို့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ငေါက်ငန်းဆူပူပြီး ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာခင်းအသစ်တစ်ခု ယူလာပေးတယ်။ အိပ်ရာခင်းကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် လဲရပါတယ်။ အခန်းမီးဖွင့်လိုက် လို့ ကျွန်တော် အိပ်ရာခင်းလဲနေတာကို ကျောင်းသားတွေအားလုံး မြင်တွေ့နေ ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစေချင်လို့ ဒီဘော်ဒါဆောင်ကို ပို့လိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကို အတော်လေး ဒေါသဖြစ်နေမိတယ်။

ကျွန်တော့်အဖေလည်း သူငယ်စဉ် ကျွန်တော့်အရွယ်မှာပဲ ဘော်ဒါ ဆောင် အပို့ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးတွေမှာ သားယောက်ျားလေးတွေကို ဘော်ဒါဆောင်မှာပို့ထားတာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေကြပါတယ်။ သူတို့ဆန္ဒက ကလေး တွေ ကြီးလာရင် ပညာတတ်ကြီးဖြစ်လာတာထက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်စိတ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်တဲ့စိတ်၊ လူတွေကို မကြောက်တတ်တဲ့စိတ် တွေ ပေါ်လာစေဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ မိသားစုနဲ့ ခွဲခွာနေရတာကို အရမ်း ရွံရှာမှန်းတီးနေပါတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုလို့ သားလေးတွေရလာရင် သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ ဘော်ဒါဆောင်ကိုမပို့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် စကိုက်ကလစ်ဖ်ကိုရောက်လို့ သုံးပတ်အကြာမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရုံးခန်းကို ဆင့်ခေါ်ခံရတယ်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော် အမှားတစ်ခုလုပ်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျောင်း ဘောလုံးကွင်းမှာခင်းဖို့ သေချာစိုက်ပျိုးမွေးထားတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ကို မကွင်း

ရှောင်ဘဲ တက်နင်းပြေးမိတယ်။ အဲဒီအတွက် အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖင်ကုန်းခိုင်းပြီး တင်ပါးကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ၆ ချက် ရိုက်လိုက်တယ်။ ရိုက်ပြီးတာနဲ့ သူက -

‘ဘရင်ဆန်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောစမ်း’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။ နားကြားများ လွဲသွားလေသလားပေါ့။ သူ့ကို ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ။ သူ့ရိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်ရအုံးမယ် ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက် တယ်။

ဆရာကြီးက ကြိမ်လုံးကို မြှောက်ရွယ်လိုက်ရင်း -

‘ဘရင်ဆန်၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့ ငါ သတိပေးနေတယ် နော်’

လို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း -

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

လို့ ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်ရတယ်။

‘မင်း မကြာခင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ မကြာခင်မှာ ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ အခုကတည်းကကို ဒုက္ခရောက်နေပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်အသက် ရှစ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ အခုထိ စာမဖတ်တတ်သေးဘူး။

စာဖတ်ရခက်တဲ့ ဒစ်စလက်ရှားရောဂါ

ကျွန်တော့်မှာ ဒစ်စလက်ရှား (dyslexia) ဆိုတဲ့ မွေးရာပါရောဂါ ရှိပါတယ်။ ရောဂါဆိုပေမယ့် ကူးစက်ရောဂါတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးစာဖတ် ခက်တဲ့ ရောဂါပါ။ စာတစ်ကြောင်းကို ဖတ်ပြီးသွားရင် ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို

မဖော်တတ်ဘူး။ ပြီးတော့ စာကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ပြီးတာနဲ့ မေ့သွားတယ်။ စာလုံးကို ပေါင်းပြီးရင်လည်း အသံမထွက်တတ်ဘူး။ ဒီထဲက ကျွန်တော့် မျက်စိ နှစ်ဖက်လုံးကလည်း အနီးမှန် ဖြစ်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အတန်းထဲမှာ ရှေ့ဆုံးတန်းက ထိုင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ဆရာရေးပြထား တာတွေကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရဘူး။ စာသင်နှစ်ကုန်ခါနီးမှာ ကျောင်းကနေ ကျွန်တော့်မျက်စိကို ဆရာဝန်နဲ့စစ်ခိုင်းပြီး မျက်မှန်လုပ်ပေးလို့ မျက်မှန်တပ်ရတဲ့ အခါမှ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်က စာတွေကို ကောင်းကောင်းမြင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေရေးထားမှန်း နားမလည်ဘူး။ ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေရော အတန်းဖော်တွေပါ အစ်စလက်ရှားဆိုတဲ့ ရောဂါကို မကြားဖူးကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စာမဖတ်တတ်တာ၊ စာလုံးမပေါင်းတတ်တာဟာ ကျွန်တော် ပျင်းလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးနှောက်ဉာဏ်ရည် နိမ့်ပါးလွန်းလို့ပါလို့ ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းစာ မလိုက်နိုင်လို့ဆိုပြီး တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်တော့ ဆရာတွေရိုက်တာ ခံနေရတယ်။

အစ်စလက်ရှားရောဂါဟာ ကျွန်တော်ကျောင်းနေစဉ်တစ်လျှောက်မှာ ဒုက္ခပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် စာလုံးပေါင်းရာမှာ အခက်အခဲ တွေနေသေးပေမယ့် အတော်လေး တိုးတက်လာပါတယ်။ ဒီရောဂါဟာ ကျွန်တော့်ကို အဆိုးထဲက အကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာစေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါက နောင် ကျွန်တော် လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့အခါမှာ အောက်ကတင်ပြလာတဲ့ လုပ်ငန်း အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ဖတ်လိုက်ရင် အချက်အလက်အသေးစိတ်ကို ဖတ်နေ စရာမလိုဘဲ အစီရင်ခံစာတစ်ခုလုံးရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ခြုံငုံ နားလည်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်လုပ်ရင် သူများတကာထက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ပါတယ်။

စွယ်စုံအားကစားထူးချွန်ဆုရခြင်း

ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းစာမှာသာ ညံ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အားကစားမှာ ထူးချွန်ပါတယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက ပြည်သူပိုင်ကျောင်းတွေမှာ ထုံးစံတစ်ခု

ရှိတယ်။ အဲဒါက အားကစားထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသားဆိုရင် တစ်ကျောင်းလုံးက သူ့ရဲ့ကောင်း ဟီးရိုးတစ်ယောက်လို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတတ်ကြတယ်။ သူ့ကို ဘယ်ကျောင်းသားမှ အနိုင်ကျင့် မစော်ကားရဲဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းစာ မှာညံ့ဖျင်းတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အားကစားသည်သာ အားကိုးစရာ ဖြစ်နေတယ်။ အားကစားဟာ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အနိုင်ကျင့်မခံရဖို့ အကာ အကွယ်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကြိုင်းမှ၊ အကြမ်း ပတမ်းခံနိုင်မှု၊ ကြိုးစားမှုတွေ ပေါင်းစုမိသွားလို့ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းက ရပ်ဘီဘောလုံးသင်းနဲ့ ခရစ်ကက်သင်းတွေရဲ့ အသင်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါတင်မကပဲ ကျောင်း ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ပြိုင်တဲ့ တာတိုပြေးပွဲ၊ တန်းကျော်ပြေးပွဲတွေမှာလည်း ဆုတွေ အများကြီးရလာခဲ့တယ်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ် ကျွန်တော့် ၁၁ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ မတိုင်ခင်လေးမှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အပြေးပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုတွေ အများကြီးရတာပဲဖြစ်ပါပြီ။ အလျားခုန်ပြိုင်ပွဲမှာ တစ်ခါမှ မပြိုင်ဖူးသေးလို့ ဆုလေးတစ်ခု ရလိုရငြားဆိုပြီး ဝင်ပြိုင်လိုက်တယ်။ ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်တာနဲ့ ပြေးလမ်းပေါ်မှာ အစွမ်းကုန် မြန်အောင် ပြေးသွားပြီး စည်းနားရောက်တာနဲ့ လေထဲကို အားစိုက်ခုန်လိုက် တယ်။ ခင်းထားတဲ့ သဲပေါ်ကို ပြန်ကျတယ်။ သဲပေါ်က ပြန်ထလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ဘေးနားက ပြိုင်ပွဲကြီးကြပ်တဲ့ ဆရာက အနားရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းရဲ့ အလျားခုန် စံချိန်သစ်တင်လိုက် လို့ပါ။ နောက်ပိုင်းကျင်းပတဲ့ ကျောင်းပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အဖေ၊ အမေနဲ့ ညီမလင်ဒီတို့ လာကြပြီး ကျွန်တော် ဆုတက်ယူတာတွေကို အားရပါးရ လက်ခုပ်တီး အားပေးလေ့ရှိကြတယ်။ မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဗစ်တာ လူဒိုရ်ဆိုတဲ့ စွယ်စုံအားကစားထူးချွန်ဆုကို ရရှိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စာလုံးတောင် မပေါင်းတတ်သူလို ပြောချင်သူတွေ ခုကျတော့ ကျွန်တော့်ကို အားကျတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြပြီ။ အရင်က အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင် လို့ ဝေးဝေးရှောင်နေကြသူတွေဟာ အခု မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ကြလို့ ကျွန်တော့် အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို မမြင် ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။ သူတို့ကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပါ။

ဒူးမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း

နောက်နှစ် နွေရာသီမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းအသင်းနဲ့ တခြား
 ကျောင်းအသင်းတို့ ရပ်ဘီပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ဆုံတွေ့ကြတယ်။ ပွဲစလို့ မကြာခင်မှာပဲ
 ကျွန်တော်က တစ်ဖက်အသင်းက နောက်တန်းလူတွေကို ရှောင်ရှားဖြတ်ကျော်
 ပြေးရင်း ပထမဂိုးကို စသွင်းယူလိုက်ပါတယ်။ အခု ဒုတိယဂိုးကိုသွင်းယူဖို့
 ကြိုးစားနေတယ်။ ကျွန်တော် ကွင်းလယ်ကနေ လက်နှစ်ဘက်မြောက်ပြုပြီး
 ဘောလုံးကို တောင်းတယ်။ အသင်းဖော်က ကျွန်တော့်ဆီ ဘောလုံးကို ပစ်ပေး
 တယ်။ လေထဲကဘောလုံးကို ခုန်ပြီးဖမ်းလိုက်တယ်။ ဘောလုံးကိုဖမ်းမိပြီး
 မြေပေါ် မတ်တတ်ရပ်ပြန်ကျတယ်။ ချက်ခြင်း နောက်ပြန်လှည့်ပြီး တစ်ဖက်က
 ဂိုးပေါက်ဆီကို ပြေးဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ ပြိုင်ဘက် နောက်တန်းလူတစ်ယောက်က
 ကျွန်တော့်ကို ဘေးကနေ ကျွန်တော့်ခြေထောက်အစုံကို ပြေးဖက်ပြီး တွန်းလဲချ
 လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ဟာ တစ်ပတ်လည်ပြီး အရှိန်နဲ့ မြေပေါ်ကို လဲကျ
 သွားတယ်။ နားထဲမှာ သစ်သာချောင်းကျိုးသံလို ကျိုးသံတစ်ခုခုကို ကြားမိ
 လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် ဘယ်ကအသံမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ချက်ခြင်း မတ်တတ်
 ထရပ်တာ ညာဘက်ဒူးခေါင်းက အရမ်းနာကျင်လာတာနဲ့ မထရဲတော့ဘူး။
 ဘောင်းဘီကို ပင့်မပြီး နာနေတဲ့ ဒူးခေါင်းနေရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဒူးခေါင်းကြီး
 ရောင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အထိမခံနိုင်အောင်ကို နာနေတယ်။ ကျွန်တော့်
 အဖေက အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။ အရမ်းနာကျင်နေတဲ့ ဝေဒနာကို သက်သာစေ
 ချင်ရင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရယ်လိုက်ပါတဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကွင်းထဲ
 ကနေ ထမ်းစင်နဲ့သယ်သွားပြီး ဆေးရုံပို့တဲ့အထိ ကျွန်တော်ဟာ မျက်နှာရုံမဲ့ပြီး
 တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရယ်ရင်း လိုက်ပါသွားပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဆေးတစ်လုံး
 ထိုးလိုက်ရလို့ နာကျင်တာ အတော်သက်သာသွားတယ်။ စမ်းသပ်တဲ့ ဆရာဝန်
 က ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် ညာဘက်ဒူးခေါင်းထဲက အရိုးနုလေးတွေ ကျိုးသွားလို့
 ချက်ခြင်းခွဲစိတ်ကုရမယ်တဲ့။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို မေ့ဆေးပေးလိုက်ကြတယ်။
 ကျွန်တော် သတိမေ့သွားတယ်။ သတိပြန်ရလာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆေးရုံ
 ကုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေရင်း လမ်းမတစ်ခုပေါ်မှာ ရောက်နေတာကို တွေ့ရ

တယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေတယ်လို့ ထင်မိလိုက်တယ်။ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို သွင်းနေတဲ့ အကြောဆေး ပုလင်းကို ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှာ ကိုင်မြှောက်ထားတာကို တွေ့ရမှ အိပ်မက် မဟုတ်မှန်း သိရတယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာလည်း တခြားလူနာတွေကို ကုတင်တွေပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ အနားက သူနာပြုဆရာမ ကို မေးကြည့်လိုက်တော့ သူက ဆေးရုံမှာ မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားလို့ လူနာတွေ အားလုံးကို ဆေးရုံအပြင်ကို သယ်ထုတ်ထားရတာလို့ ပြောပြတယ်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဆေးရုံကဆင်းရဲပြီး အိမ်ကို ပြန်ရောက် လာတယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက အိပ်ယာပေါ်မှာ လဲပြီး အနားယူရင်းနဲ့ မှန်ဘီရိုထဲက ဆုတံဆိပ်တွေကို ကြည့်နေမိတယ်။ ဆရာဝန်က အိမ်ကိုလာပြီး ကျွန်တော့်အခြေအနေကို စစ်ဆေးတယ်။ ကျွန်တော် အားကစားပြန်လုပ်နိုင်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးစောင့်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် အားကစားပြန်လုပ်လို့ ရချင် မှုလည်း ရတော့မယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

ဆရာဝန်ထွက်သွားပြီးတဲ့အခါ အခန်းထဲမှာ တံမြက်စည်း လာလှည်း ကျင်းပေးတဲ့ အမေက ငိုနေတဲ့ကျွန်တော့်ကို ခုလို အားပေးစကားပြောပါတယ်။

‘စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ ရစ်ကီရယ်။ ဒေါက်ကလတ်စ်ဘောဒါကို ကြည့်စမ်း။ သူ လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြတ် သွားတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဂေါက်သီးကစားတယ်။ လေယာဉ် မောင်းတယ်။ ခြေလက်အစုံရှိသူတွေ လုပ်တာကို သူအကုန်လုပ်နိုင် တယ်။ မင်း အိပ်ယာပေါ်မှာ အမြဲလဲလျောင်းနေရအောင် စိတ်ဓာတ် မပျော့ညံ့ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မလား?’

မကြာခင်မှာပဲ ခြေထောက်ဒဏ်ရာထက် ပိုဆိုးတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုကို ရရှိခံစားလိုက်ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာမရခင်က စစ်ထားတဲ့ အလယ် တန်းတက်ခွင့် စာမေးပွဲရဲ့ အမှတ်စာရင်းတွေ ထွက်လာတယ်။ ဘာသာရပ် တိုင်းရဲ့ အမှတ်စာရင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ တစ်တန်းလုံးရဲ့ ဘိတ်ဆုံးအဆင့်မှာ ရောက်နေပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာ စာမေးပွဲအောင်မြင်မယ်လို့လည်း မထင်တော့ ပါဘူး။

ပိုဆိုးတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်ကျောင်းသို့

ကျွန်တော် စိတ်မပျော်ဘူးဆိုတာ သိနေတဲ့ မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို ကလစ်ဗျူးဟောက်စ်ဆိုတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်နေတဲ့ ကျောင်းကို ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီကျောင်းက ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဆရာတွေက ကျောင်းသားတွေကို စာပဲ အတင်းကျပ်မှတ်ခိုင်းတယ်။ အားကစားလေ့ကျင့်တာတွေ မရှိဘူး။ ကျောင်းသားတွေအတွက် အလယ်တန်းတက်ခွင့်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ဖို့ပဲ အဓိကထားတယ်။ စာလုံးပေါင်း မှန်အောင်မရေးနိုင်ရင် အဲဒီစာလုံးကို ရာချီ ပြန်ရေးရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အရိုက်ခံရတယ်။ စာလုံးပေါင်း မမှန်မချင်း အရိုက်ခံရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စာလုံးတွေ အများကြီး ပြန်ရေးရတာနဲ့စာရင် အရိုက်ခံရတာကို ပိုသဘောကျတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရိုက်ခံလိုက်ရင် မြန်မြန်ပြီးသွားတာပေါ့။ စာလုံးတွေ ပြန်ရေးနေရရင် အချိန်ကြာတယ်လေ။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ကျွန်တော့်မှာ ဒစ်စလက်ရှားရောဂါရှိမှန်း သိပေမယ့် မညှာတာကြဘူး။ မစာနာကြဘူး။ သူတို့အတွက် ကျောင်းက စာမေးပွဲ အောင်ချက်ကောင်းဖို့ကိုပဲ အဓိကထားကြတယ်။

အဲဒီကျောင်းမှာ အားကစားလုပ်ရတာ မရှိပေမယ့် ကျောင်းသားတွေ အားလုံး မနက်စောစော ထပြေးကြရတယ်။ နောက်ပြီး အမှားလုပ်မိတဲ့ ကျောင်းသားဟာ ကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်ပြီး အပြစ်ပေးတာကို ခံရတယ်။ အိပ်ရာထပြီး အိပ်ရာကို သေသေသပ်သပ် ပြန်မခင်းရင်၊ လမ်းလျှောက်ရမယ့်နေရာမှာ ပြေးမိရင်၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေရမယ့်အချိန်မှာ စကားပြောမိရင်၊ ဖိနပ်ကို ပြောင်လက်အောင် မတိုက်ထားရင် စတဲ့ ဘာအမှားပဲလုပ်လုပ် အရိုက်ခံရတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေအားလုံး နားလည်လက်ခံထားရတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ကျူးလွန်တယ်လို့ သက်သေမရှိပေမယ့် လည်း ဆရာတွေရဲ့ ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံရမယ်ဆိုတာပါ။

သတ်သေဖို့ကြံရွယ်ခြင်း

ကျွန်တော့်အတွက် ဖြေသိမ့်စရာလေးတစ်ခုတော့ ရလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ ရှုမငြိမ်းတဲ့ သမီးလေးပါ။ အသက် ၁၈ နှစ်

အရွယ် ရှားလော့ (Charlotte) ဆိုတဲ့ ကောင်မချောချောလေးပါ။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အတန်းကြီးပါတယ်။ အတန်းပြောင်းချိန်တွေမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ ခိုးကြည့်နေတာကို သတိထားမိလို့ သူ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျနေမှန်း သိနေပါတယ်။ အတန်းထဲက ကောင်လေးတွေ အများကြီးထဲက အသက် ၁၃ နှစ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ လူပျိုပေါက်စလေး ကျွန်တော့်ကို ရွေးကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း တယ်ဟုတ်တဲ့ငါပါလား ဆိုပြီး ဘဝင်မြင်နေမိတယ်။

နောက်တော့ ရှားလော့နဲ့ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ညပိုင်းတွေမှာ ချိန်းတွေ့ကြတယ်။ ညရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်က အိပ်ဆောင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ခွထွက်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်က ရှားလော့အခန်းထဲကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျော်ဝင်တယ်။ သူ့အခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံး စကားတွေ ပြောကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဖက်ပြီးအိပ်ကြတယ်။ မနက်မိုးမလင်းခင် ကျွန်တော်ဟာ သူ့အခန်းက ပြန်ဆင်းလာပြီး အိပ်ဆောင်ကို တိတ်တိတ်လေး ပြန်လာအိပ်တယ်။ တစ်မနက်မှာ ကျွန်တော် ရှားလော့အခန်းရဲ့ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ခွပြီး အောက်ကိုဆင်းဖို့ လုပ်နေတာကို အတန်းဆရာတစ်ယောက် မြင်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အကြီးအကျယ် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့မယ် ဆိုတာကို သိလိုက်ပါပြီ။

မနက် အတန်းထဲကိုဝင်လိုက်တာနဲ့ အတန်းဆရာက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရုံးခန်းကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ လေသံမာမာနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ညက မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ရစ်ချတ်’

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတာကို ဖြေလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ဆရာကြီးသမီး အခန်းပြတင်းပေါက်က ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ဆောင်ကို ပြန်ဖို့ လုပ်နေတာပါ’

ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော့်စကားကို လက်ခံတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ချက်ခြင်း ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေဆီကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ရက်မှာ

လာခေါ်ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေပိုင်းရောက်တော့ နောက်နေ့မှာ ရောက်လာကြမယ့် ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲတာကြောင့် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး အတန်းထဲက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို အပ်ခဲ့တယ်။ စာကို နောက်တစ်နေ့ညနေကျမှ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ဖို့ မှာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အလွန်စပ်စုသူတစ်ယောက်မို့ စာရရချင်းမှာပဲ သူ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် နောက်မှ သိရပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းခါနီးလေးမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘော်ဒါအိပ်ဆောင်ကနေ ထွက်၊ ကျောင်းဝင်းတံခါးမကြီးကိုကျော်တက်ပြီး အဝေးက တောင်ကုန်းမြင့်မြင့် တစ်ခုဆီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်သွားလိုက်တယ်။ ကျောင်းနဲ့ ခပ်လှမ်း လှမ်းကို ရောက်တဲ့အခါ နောက်ဖက်က လူအော်သံတွေကြားလို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အတန်းက ဆရာတချို့နဲ့ သူငယ်ချင်းတချို့ ပြေးလိုက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ရပ်စောင့်လိုက်တယ်။ သူတို့ အနားကို ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီး ဒရွတ်တိုက်ဆွဲလို့ ကျောင်းကို ပြန်ခေါ်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်သတ်သေသွားရင် သူ့ကို အမှု ပတ်မှာ စိုးရိမ်လို့ထင်ပါတယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထုတ် လိုက်တဲ့ အမိန့်ကို ချက်ခြင်း ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့မှာ အဖေနဲ့အမေတို့ ကျောင်းကို ရောက်လာကြတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် သတ်သေမယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ အရမ်းစိတ်ပူနေကြ တယ်။ အခု ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်ရလို့ သူတို့ အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြတယ်။ အဖေက ရွာမပြန်ခင်မှာ အမေ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုနောက်ပြီး ပြောသွားသေးတယ်။

‘မင်းရဲ့ကောင်မလေး ရှားလော့က မဆိုးဘူးကွ။ ချစ်စရာလေး’
တဲ့။

အမေက အဖေ့ကို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအဖေ့စကားလေးကြောင့် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါတယ်။

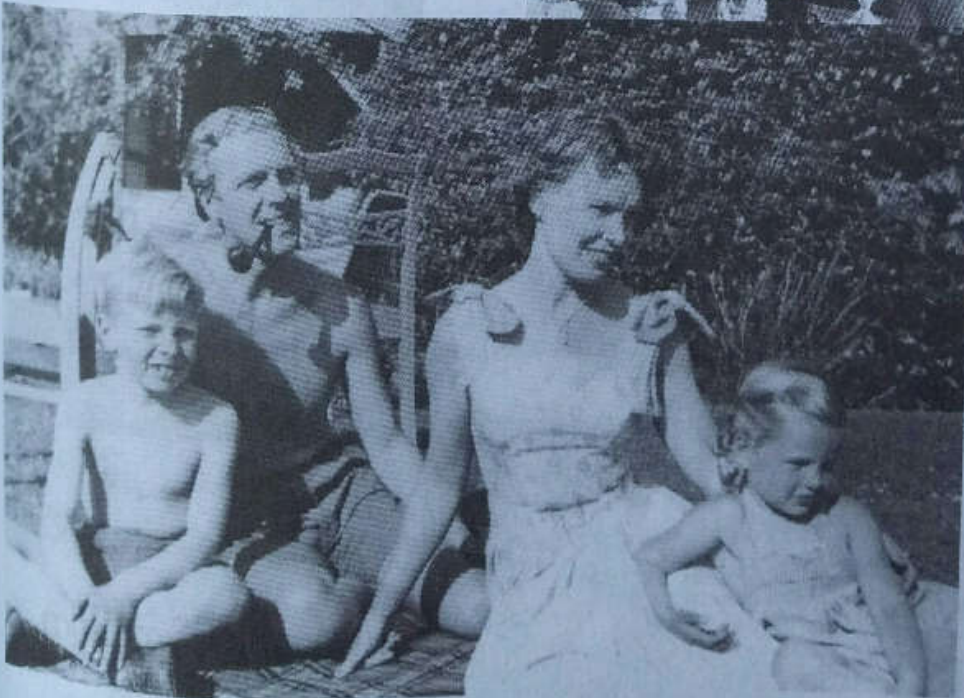

ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ရဲ့မိဘနှစ်ပါး
မင်္ဂလာဆောင်

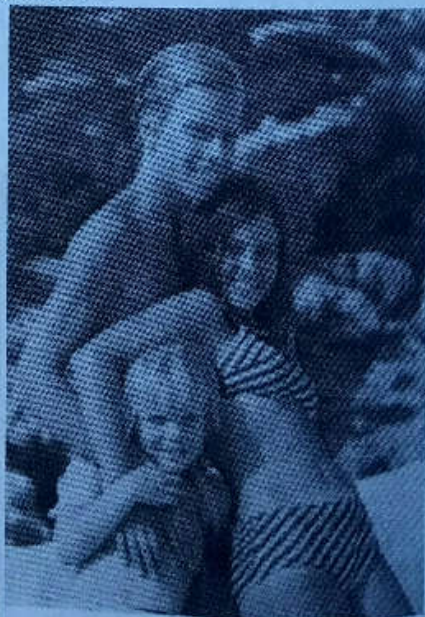
ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်
ကျောင်းအားကစားဆုယူနေပုံ

ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်၊ အဖေတက်ဒ်၊ အမေအီးဗ်၊ ညီမလင်ဒီ

ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်
ငယ်စဉ်အရွယ်

ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်၊
ညီမ လင်ဒီနဲ့ ဟနီဆာ

Student မဂ္ဂဇင်းထုတ်စဉ်က
ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်၊

အခန်း (၂)

သူဌေးဖြစ်မလား၊ထောင်ပဲကျမလား

(၁၉၆၃ - ၁၉၆၇ ခုနှစ်)

စာကြည့်တိုက်မှာ ရှောင်နေရတယ်

မကြာခင်မှာ ဘော်ဒါနေတဲ့ စကိုက်ကလစ်ဖ်ကျောင်းကနေ ဘာမင်ဂမ်ရိုင်းယားမြို့မှာရှိတဲ့ စတိုဝီဆိုတဲ့ ကျောင်းလေးကို ပြောင်းရပြန်တယ်။ စတိုဝီဟာ ပြည်သူပိုင် ကျောင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျောင်းသား ရှစ်ရာကျော်ရှိပါတယ်။ ကျောင်းရဲ့အခြေအနေဟာ အတော်လေးကို ဆိုးဝါးပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကျောင်းသားတွေဟာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆေးလိပ်သောက်ကြတယ်။ အတန်းငယ်သူတွေ အမှားတစ်ခုခုလုပ်မိရင် အတန်းကြီးသမားတွေရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံကြရတယ်။ အသက်ကြီးသူတွေက အသက်ငယ်သူတွေကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားတာလည်း အမြဲဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ စာဖတ်၊ စာမှတ်ခက်တဲ့ ဒစ်စလက်ရှားရောဂါကြောင့် ကျောင်းမှာ စာတော်ဖို့နေနေသာသာ သင်ပေးတဲ့စာကို နားလည်းမလည်၊ လိုက်လည်း မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး အရင်ကရထားတဲ့ ဒူးဒဏ်ရာကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ပြေးလည်း မပြေးနိုင်တော့လို့ ဘာအားကစားမှလည်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အခြေအနေဟာ အတန်းကြီးသမားတွေအဖို့ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားစရာ အခွင့်အလမ်းဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတန်းကြီး

သမားတွေရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုကနေ ရှောင်ရှားဖို့ ညနေပိုင်း စာသင်ချိန်ပြီးလို့ အတန်းဆင်းတာနဲ့ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ထဲမှာ သွားထိုင်နေလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဝတ္ထုလေးတွေ စရေးပါတယ်။ ဝတ္ထုရေးတော့ လူပျိုပေါက်အရွယ်မို့ အချစ်အကြောင်းနဲ့ လိင်အကြောင်းတွေပါပဲ။ ဒူးမှာ ဒဏ်ရာရနေလို့ အားကစားမလုပ်နိုင်တဲ့ ၁၃ နှစ်သား လူပျိုလေးတစ်ယောက် ဟာ အသက်အစိတ်အရွယ် စကင်ဒီနေဗီးယန်းလူမျိုး အမျိုးသမီး စာကြည့် တိုက်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုခံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ရေးတယ်။ လူငယ်လေးဟာ လူရှင်းနေတဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ အာရုံစိုက်ဖတ်နေတုန်း အမျိုးသမီးက နောက်ကနေ လာဖက်ပြီး စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ချစ်တင်းနီးနှောကြတဲ့ အကြောင်းလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု စာကြည့်တိုက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စာကြည့်တိုက်မှူးကတော့ အသက် ၆၀ ကျော် အဖွားအရွယ်ပါ။ ကျွန်တော် ဝတ္ထုတွေ ဆက်ရေးနေပါတယ်။ သူများတွေဖတ်ဖို့ မဟုတ်သလို စာအုပ်ထုတ်ဖို့လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ၁၃ နှစ်အရွယ် လူပျိုပေါက်လေးရဲ့ ဝတ္ထုကို ဘယ်စာအုပ်တိုက်ကများ ထုတ်ဝေပါ့ မလဲ။ ကျွန်တော် စာတွေရေးနေတာ စိတ်ပါလို့ရေးတာဖြစ်သလို အတန်းကြီး သမားတွေရဲ့ ရန်ရှာစော်ကားမှုကနေ ကင်းဝေးစေဖို့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ အချိန်ကြာကြာနေချင်လို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ယောက်ထဲပြိုင်တဲ့ပွဲမှာ ပထမဆုရတယ်

စာကြည့်တိုက်ကို အမြဲလိုလို သွားထိုင်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်လို ပုံမှန် လာတတ်တဲ့ အတန်းကြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို သတိထားမိလာတယ်။ သူ့နာမည်က ဂျိုနာသန်ဟော်လင်ဂျင်းမိပါ။ ကျွန်တော်က ညွှန်နီလို့ သူ့ကို နာမည်အတိုကောက် ခေါ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ခင်မင်သွားပြီး စကားတွေ ပြောကြ ရင်းနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို အတော်လေး အထင်ကြီးလေးစားသွားတယ်။ သူဟာ ကမ္ဘာ့အရေးနဲ့ စွယ်စုံဗဟုသုတမှာ အတော်လေးကို သိနေတယ်။ နောက်ပြီး အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း အတော်လေးသိနေပြန်တယ်။ သူ ခုလို ဗဟု သုတနဲ့ အနုပညာမှာသိနေတာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အိမ်ကို

မိဘတွေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြတဲ့ သတင်းစာသမားတွေ၊ စာရေးဆရာတွေ မကြာခဏ အလည်လာကြလို့ သူတို့ပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်းနဲ့ ဂျွန်နီ အသိကြွယ်လာတာပါ။ သူ့အမေက ပြဇာတ်ရေးဆရာမတစ်ယောက်မို့ သူလည်း အနုပညာသွေး ပါလာတယ်ထင်ပါတယ်။ ဂျွန်နီနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ သတင်းစာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လာခဲ့တယ်။

စာသင်နှစ် နှစ်ဝက်လောက်မှာ ကျောင်းကနေ ကြေညာချက်တစ်ခုကို ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ ကပ်ထားတယ်။ အဲဒါက ကျောင်းမှာ ဂါလ်ဗင်မက်စ်ဝဲဆု ချီးမြှင့်ပေးမယ့် စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတစ်ခု လုပ်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ရေးလက်စ အချစ်နဲ့ လိင်ဝတ္ထုတွေကို ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီး ပြိုင်ပွဲအတွက် စာစီစာကုံး တစ်ပုဒ်ကို စရေးပါတယ်။ ရေးပြီးသွားတာနဲ့ ပြိုင်ပွဲကိုပို့လိုက်တာ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုရလိုက်ပါတယ်။ ရမှာပေါ့။ ပြိုင်ပွဲကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်သူက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာကိုး။ အဲဒီအချိန်က နာမည်ကြီးဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ Ring of Bright Water စာအုပ်ကို ရေးသားသူ ဂယ်ဗင်မက်စ်ဝဲက ကျောင်းကို လာရောက်ပြီး ဆုကို ချီးမြှင့်ပေးတယ်။

အဲဒီလို စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဘာသာရမှတ်ဟာ တစ်တန်းလုံးက ကျောင်းသား ၂၁ ယောက် အနက် တတိယဆင့်အထိ တက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လာတင်ဘာသာမှာ အဆင့် (၈) နဲ့ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်တွေမှာတော့ ဘိတ်ချီးပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောင်းလပတ်အစီရင်ခံစာ စာအုပ်မှာ အတန်းပိုင်ဆရာက ခုလို မှတ်ချက် ရေးပေးတတ်တယ်။

‘ရစ်ချတ်ဟာ စာကို ကြိုးစားလေ့လာရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဦးနှောက်ဉာဏ်ရည်မမီတာကြောင့် အင်မတန် ရိုးရှင်းလှတဲ့ သင်္ချာ ပုစ္ဆာလေးတစ်ခုကိုတောင် မတွက်တတ်ရှာပါဘူး။ နောက်ပြီး သူဟာ အသစ်သင်ပေးတဲ့ စာတွေကိုလည်း နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး’ တဲ့။

အဲဒီမှတ်ချက်ကို အဖေနဲ့အမေတို့ ဖတ်ရင်းနဲ့ သူတို့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ် ပူပန်မှုနဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ ငါဟာ ငတုံးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အကြောင်း ဒင်းတို့ တစ်နေ့သိစေရမယ်လို့ ကျောင်းကဆရာတွေကို ကြိုးဝါးထားလိုက်တယ်။

ယုန်စာဖြစ်သွားတဲ့ ခရစ္စမတ်အပင်များ

အီစတာပွဲတော်အတွက် ကျောင်းပိတ်ထားတဲ့ ဧပြီလရဲ့ ရက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အမေ့ကို နမူနာယူပြီး ပိုက်ဆံရှာချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၃ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ပိုက်ဆံရှာဖို့ အကြံကလည်းရှိနေပြီ။ အဲဒါက ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ပေါက်လေးတွေ စိုက်ပြီး အပင်ကြီးလာရင် ပြန်ရောင်းစားဖို့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ ရှမ်းမလီဂရင်းရွာရဲ့ အရှေ့ဖက်ခြမ်းကနေ အနောက်ဖက်ခြမ်းကို ပြောင်းရွှေ့နေလိုက်ကြပါပြီ။ အရင်ခြံဝင်းကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ တဲအိမ်သေးလေးကနေ ယာမြေစိုက်ပျိုးထားတဲ့ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုကို ပြောင်းရွှေ့နေကြပါပြီ။ ခြံဝင်းဟာ အကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး လူနေသစ်သားအိမ်တစ်လုံး၊ စပါးကျိုတစ်လုံး၊ မြင်းဇောင်းတစ်ခုနဲ့ နွားထားတဲ့ ခြံတွေလည်း ပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲမှာ နေရာလွတ်တွေ အကျယ်ကြီးရှိတာကြောင့် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်တွေစိုက်ဖို့ နေရာလုံလုံလောက်လောက် ရှိနေပါတယ်။

ကျွန်တော် နှစ်ခဲကို အဲဒီအကြံပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အကြံကို သဘောကျတယ်။ သူ့နေတဲ့ ရော့ရှိုင်းယားမြို့က အမ်းပါးဖို့ဒ်ကျောင်းလည်း ပိတ်ထားချိန်မို့ သူလည်း အတူလုပ်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ခြံဝင်းထဲက မြေနေရာမှာ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ပေါက်လေး အပင် ၄၀၀ ကို စိုက်ကြမယ်။ နောက် ၂ နှစ်ကြာလို့ အပင်ကြီးတွေဖြစ်လာရင် ရောင်းစားကြမယ်။ အမြတ်ကို နှစ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူကြဖို့ သဘောတူကြတယ်။

သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား မြေကြီးကို မြင်းနဲ့ ထယ်ထိုးကြတယ်။ မျိုးစေ့တွေဝယ်ပြီး အပင်ပေါက် ၄၀၀ စာ ပျိုးကြဲကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမြတ်ငွေကို တွက်ကြတယ်။ ခရစ္စမတ်ပင်တွေ ခြောက်ပေအမြင့် ရောက်ပြီဆိုရင် တစ်ပင်ကို ၂ ဒေါ်လာနဲ့ ရောင်းမယ်။ အဲဒီဈေးဟာ ဆိုင်တွေမှာရောင်းတာထက် အများကြီးသက်သာတယ်။ အပင် ၄၀၀ အတွက်ဆိုရင် ဒေါ်လာ ၈၀၀ ရမယ်။ မျိုးစေ့ဝယ်ခ ၅ ဒေါ်လာ နှုတ်လိုက်ရင် ဒေါ်လာ ၈၀၀ နီးပါး အသားတင်ကျန်မယ်။ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူကြရင် တစ်ယောက်ကို ၄၀၀ နီးပါးစီ ရကြမယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေ တွေးရင်း နှစ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်သား ပျော်နေကြတယ်။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ရောက်တော့

သူလည်း ရော့ရှိုင်းယားမြို့ကို ကျောင်းတက်ဖို့ ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကလစ်ဗျူးဟောက်စ်ကျောင်းကို ပြန်သွားရတယ်။

တစ်နှစ်အကြာ နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ နစ်ခ်တို့ ရွာကို ပြန်ရောက်လာကြပြီး ခြံဝင်းထဲက ခရစ္စမတ်အပင်တွေကို သွားကြည့်ကြတယ်။ စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေအပြည့်နဲ့ပေါ့။ တစ်နှစ်ကြာပြီမို့ အပင်တွေလည်း အတော်ကြီး၊ အတော်မြင့်နေကြပြီလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနေရာကို လည်းရောက်ရော မြေကွက်လပ်ကြီးမှာ ခြောက်နေတဲ့ အပင်ငုတ်တိုလေး ၂ ခု၊ ၃ ခုကလွဲရင် ဘာအပင်မှကို မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အရင်နှစ်က အပင် ပေါက် ၄၀၀ ကို စိုက်ခဲ့တာပါ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အပင်တွေ မရှိတော့ တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အဖေ့ဆီကိုပြေးသွားပြီး မေးကြည့်လိုက်တယ်။ အဖေက အပင်လေးတွေ စပေါက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာ တစ်ညမှာ ယုန်တွေ အများကြီးဝင်လာပြီး အပင်အားလုံးကို ကိုက်စားသွားကြတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နစ်ခ် နှစ်ယောက်သား ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အနားတစ်ဝိုက်က ယုန်တွေ ကို လေသေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်ကြတယ်။ ယုန်အကောင်များများကို အသေဖမ်း မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မြို့ထဲက အသားရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ယုန်တစ်ကောင်ကို တစ်သျှိုလင်နဲ့ ရောင်းလိုက်လို့ ပိုက်ဆံ အတော်လေးရလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့မှန်းထားတဲ့ အမြတ်ငွေ ဒေါ်လာ ၈၀၀ လောက် မရပေမယ့် ယုန်တွေကို ဂလဲစားချေလိုက်ရလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတော်လေး ကျေနပ် သွားကြတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လုပ်ငန်းလုပ်လို့ အရုံးနဲ့ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းပါ။

ကြက်တူရွေးမွေးပြီး ရောင်းကြမယ်

အဲဒီနှစ်မှာ ကျရောက်တဲ့ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မှာ နစ်ခ်ရဲ့အစ်ကိုဟာ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ရလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ကြက်တူရွေးကို တွေ့လိုက်တဲ့အခါမှာ နောက်ထပ်လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အကြံတစ်ခု ရပြန်တယ်။ အဲဒါက ကြက်တူရွေးတွေ မွေးပြီး ပြန်ရောင်းဖို့ပါ။ ကြက်တူရွေးဆိုတာ ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ကာလမှာတင်မဟုတ်ဘဲ တစ်နှစ်လုံး

ရောင်းလို့ရမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရင်းနှီးရမယ်၊ ကြက်တူ
 ရွေးအကောင်တွေ ကြီးလာဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်စောင့်ရမယ်၊ တစ်ကောင်ကို
 ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းရမယ်၊ သူတို့ကိုကျွေးဖို့ အစာဖိုး ဘယ်လောက်ကုန်မယ်
 စတာတွေကို အသေးစိတ်တွက်ချက်တယ်။ အမြတ်ငွေ အများကြီးရမှာမို့
 ကျွန်တော် အချိန်ကြာကြာ မစောင့်ချင်တော့ဘူး။ ကျောင်းကလည်း မကြာခင်
 ပိတ်တော့မယ်။ ကျွန်တော် အမြတ်ငွေတွက်ချက်ထားတဲ့ စာရွက်နဲ့အတူ အဖေ
 ဆီကို စာတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နားမှာ သံဃော
 ကွက်တွေနဲ့ ငှက်လှောင်အိမ် အကြီးကြီးတစ်ခု ဆောက်ပေးဖို့ပါ။ ကျွန်တော့်စာ
 ဟာ အဖေဆီကို ၁၄ နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက်က ရေးတဲ့ပုံစံထက် လုပ်ငန်း
 ပါတနာတစ်ယောက်ဆီကို ရေးတာနဲ့ ပိုတူနေပါတယ်။ ကျွန်တော် စာမှာ ဒီလို
 ရေးလိုက်ပါတယ်။

‘အဖေရေ ကျောင်းပိတ်ဖို့ ရက်သိပ်မလိုတော့ဘူးနော်။
 ငှက်လှောင်အိမ်ကြီးဆောက်ဖို့ လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေရော ဝယ်ပြီးသွား
 ပြီလား။ ဂျူလီယံကားလ်ယွန်းဆိုင်က ကြက်တူရွေးပေါက်လေးတွေကို
 ဈေးအသက်သာဆုံးနဲ့ ရောင်းနေတယ်လို့ ကျွန်တော်သိထားတယ်။
 တခြားဆိုင်တွေမှာ တစ်ကောင်ကို ၃၀ သျှိုလင်နဲ့ ရောင်းရင် သူ့ဆီမှာ
 ၁၇ သျှိုလင်နဲ့ ဝယ်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို တစ်ကောင်ကို
 ၁၈ သျှိုလင် ဒါမှမဟုတ် ၁၉ သျှိုလင်နဲ့ ပေးဝယ်လိုက်မယ်ဗျာ။ ဒါဆိုရင်
 သူတို့ဆီမှာ ရှိသမျှ အကောင်တွေအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ကို
 ထုတ်ရောင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တခြားသွားဝယ်စရာ
 မလိုတော့လို့ ခရီးစရိတ် သက်သာသွားတာပေါ့’

အဖေဟာ သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့မအားလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
 စိတ်အားထက်သန်နေမှုကို မဖျက်ဆီးချင်တာကြောင့် ငှက်လှောင်အိမ်ကြီး
 တစ်ခုကို သံဃောကွက်တွေကာပြီး ဆောက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကြက်တူရွေး
 အကောင်ပေါက်လေးတွေလည်း ဝယ်ပြီး လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ပေးထားလိုက်
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မသိတာက ကြက်တူရွေးဆိုတာ မထင်မှတ်လောက်
 အောင် အကောင်ပေါက်ဖွားနှုန်း အရမ်းမြန်တယ်ဆိုတာပါ။ ပိုဆိုးတာက

ကျွန်တော်မှန်းထားသလို ရွာကလူတွေဟာ ကြက်တူရွေးကို အများကြီး မဝယ် ကြပါဘူး။ အနားက မြို့ကိုပို့တယ်။ မြို့ထဲက အိမ်တိုင်း ကြက်တူရွေး ၂ ကောင်စီ ဝယ်ကြရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ ငှက်လှောင်အိမ်ထဲမှာ အပြည့်ဖြစ်နေတဲ့ ကြက်တူရွေးတွေ လျော့မယ်မထင်ဘူး။

တစ်နေ့မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို အမေရေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ စာထဲပါတဲ့ သတင်းကတော့ သတင်းဆိုးပါ။ ငှက်လှောင်အိမ်ထဲကို ကြွက်တွေဝင်လာကြပြီး ကြက်တူရွေးတွေကို ကိုက်စား လိုက်ကြလို့ ငှက်တွေအားလုံး သေကုန်ကြပြီတဲ့။ နှစ်အတော်ကြာပြီးမှ အမေက ကျွန်တော့်ကို အဖြစ်မှန်ကို ဝန်ခံပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ငှက်လှောင်အိမ်ကို နေ့စဉ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတာကို စိတ်ညစ်လာလို့ တစ်ရက်မှာ ငှက်လှောင်အိမ် တံခါးကို ဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ ကြက်တူရွေး အကောင်များများ အပြင်ကို ပျံထွက် သွားကြတယ်။ သူက ထွက်သွားတဲ့ကြက်တူရွေးတွေကို ပြန်လိုက်မဖမ်းပါဘူးတဲ့။ သူစာရေးခဲ့သလို ကြွက်တွေကိုက်စားလို့ သေတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် အမေကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမေတစ်ယောက်ထဲ ကြီးမား လှတဲ့ ငှက်လှောင်အိမ်ကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတာကို တွေးမိပြီး သနားလို့ပါ။

ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကိုမွေးတုန်းက တော်လှန်ပုန်ကန် ချင်တဲ့ ဗီဇမျိုးစေ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ် ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မလိုအပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ၊ ဥပဒေတွေဆိုတာ ချိုးဖောက်သင့်ရင် ချိုးဖောက် ရမယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စတိုဝီကျောင်းမှာ စည်းကမ်းချက် တွေကလည်း အများသားပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျွန်နီ (စာကြည့်တိုက်မှာတွေ့ပြီး ခင်သွားသူ) နှစ်ယောက်စလုံးက ကျောင်းက စည်းကမ်းအတော်များများဟာ ခေတ်နဲ့မလျော်ညီတော့သလို အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ ဥပမာ- ကျောင်းမှာ ရိုက်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ပေးတာမျိုး ခုခေတ်မှာ မရှိသင့်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး CCF (Combined Cadet Force) ဆိုတဲ့ လူငယ်တွေကို စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်နဲ့ ရှေးခေတ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်အစုတ်တွေကို ပုခုံးပေါ်မှာထမ်းပြီး ချီတက် လမ်းလျှောက်တာမျိုး၊ နောက်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့မနက်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မတက်မနေရ တက်ခိုင်းတာမျိုး စတာတွေပါ။

ကျောင်းစည်းကမ်းတွေကို ပြင်ရမယ်

၁၉၆၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလနဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလတွေမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဟာ ခေတ်နဲ့မကိုက်ညီတဲ့ ကျောင်းစည်းကမ်းတွေကို ပြင်ဖို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အသက်တွေက ၁၅ နှစ်ကျော် ၁၆ နှစ်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲတာတွေ လုပ်နိုင်ကြမယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေကလည်း ကမ္ဘာကြီးကို ကောင်းအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးဖို့ အမြဲတိုက်တွန်းလေ့ရှိတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ စတုတ္ထကျောင်းဟာ တခြားကျောင်းတွေထက် ကျောင်းသားတွေကို ပိုပြီး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဒီထက်မက လွတ်လပ်တာကို လိုချင်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်မကြိုက်ဆုံး ကျောင်းစည်းမျဉ်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါက အားကစားပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ စတုတ္ထကျောင်းနဲ့ တခြားကျောင်းတစ်ခုတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြရင် ပြိုင်ပွဲမှာမပါဝင်ကြတဲ့ စတုတ္ထကျောင်းသားအားလုံး အဲဒီကစားပွဲကို တက်ရောက်အားပေးရမယ် ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒူးဒဏ်ရာကြောင့် အားကစားမလုပ်နိုင်လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ သူများတွေ ယှဉ်ပြိုင်ကစားနေကြတာကို စိတ်မပါဘဲ တက်ရောက်အားပေးပြီး ထိုင်ကြည့်နေရမယ် ဆိုတာက ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီကို စာတစ်စောင်ရေးပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။ စာမှာရေးထားတာက -

‘အားကစားပြိုင်ပွဲတွေကို မတက်မနေရ သွားရောက်အားပေးရတာကို ကျွန်တော် သဘောမတူပါဘူး။ စာသင်ချိန်ပြင်ပမှာ လူတိုင်း လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတာမို့ အဲဒီပွဲကို မတက်ချင်သူတွေကို သူတို့ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒါကို အချိန်ဖြုန်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲကို စိတ်မပါဘဲ လာတက်နေကြတဲ့ ကျောင်းသား ၄၅၀ ကို ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် (အင်္ဂလန် ဘုရင်မကြီးရဲ့ နန်းတော်)က မှန်ပြတင်းပေါက်တွေကို အဝတ်တွေနဲ့ ပွတ်တိုက်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။’

တခြားလူတွေ ဆုတစ်ခုခုရဖို့ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားနေတာကို အချိန်ကုန်ခံ ထိုင်ကြည့်နေမယ့်အစား အများကြီး အကျိုးရှိသွားနိုင် တာပေါ့’

နောက်ပြီး ကျွန်တော်က ကျောင်းမှာ ထမင်းစားတဲ့ စနစ်ကိုလည်း ဝေဖန်ရေးလိုက်ပါသေးတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ စတုဂံကျောင်းမှာ လူမှုဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါက နေ့လည်စာ၊ ညစာ စားချိန်တွေမှာ ကျောင်းသားတွေဟာ ထမင်းစားခန်းထဲက မိမိတို့ကို သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ နေရာမှာပဲ ထိုင်ခွင့်ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ တစ်နှစ်လုံး ထမင်းစားချိန်တွေမှာ ဘေးနားမှာ ကပ်လျက်ထိုင်နေကြတဲ့ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်နဲ့ပဲ စကားပြောခွင့်ရပါတယ်။ ကျောင်းသားဆိုတာ စာသင်တာတစ်ခုထဲနဲ့ မလုံလောက်ဘဲ လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ တတ်ဖို့လည်း လိုပါတယ်။ လူတွေနဲ့ဆက်ဆံတတ်ဖို့၊ လူများများနဲ့ ပေါင်းသင်းဖို့လိုတာကြောင့် ထမင်းစားချိန်မှာ ကျောင်းသားတွေကို သူတို့ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်။ ဒါမှသာ ကျောင်းသားအတော်များများနဲ့ ကြုံသလို စကားပြောခွင့် ရပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး တတ်သွားကြမှာပါ။’

‘နောက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကျောင်းသားတွေဟာ အစား အသောက်တွေကို ဘန်းထဲမှာ အများကြီး ထည့်ယူသွားကြတယ်။ အကုန်မစားနိုင်လို့ အစားအသောက်တွေဟာ ဘန်းတွေမှာ အများ ကြီး ကျန်နေပါတယ်။ အဲဒါတွေကို အချိန်ပုံးတွေထဲ သွန်ပစ်လိုက် ရတယ်။ အဲဒါ အင်မတန် နှမြောစရာကောင်းသလို ကျောင်းရဲ့ပိုက်ဆံ တွေကို ဖြုန်းတီးရာလည်း ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသား တိုင်းကို သူတို့စားနိုင်သလောက်ပဲ ဘန်းထဲမှာ ထည့်ယူခွင့်ပြုသင့် ပါတယ်။ အဲဒါကို ပြုပြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျောင်းအတွက် ငွေပို ငွေလျှံတွေ ရလာနိုင်ပါတယ်။ ရတဲ့ငွေပိုထဲကနေ အထက်တန်း

ကျောင်းသားတွေအတွက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အရက်ဘား
ကောင်တာလေးတစ်ခု ဖွင့်ဖို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်’

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟာ ဒီစာကိုဖတ်ပြီး ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို
ဆူပူတာ၊ အရေးယူတာတွေ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်
သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရေးပြထားတာတွေဟာ မှန်နေ
တာမို့ သူလက်မခံဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာလုပ်ရင် ကျွန်တော်က ပြင်ပက
အာဏာပိုင်တွေကို တိုင်တန်းတာတွေ လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သူ ရိပ်မိပါ
လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သူက ကျွန်တော့်အကြံပြုချက်တွေဟာ ကောင်းတယ်၊
ကျောင်းကထုတ်ဝေတဲ့ ကျောင်းမဂ္ဂဇင်း ‘The Stoic’ မှာ ထည့်ရေးဖို့ အကြံ
ပေးတယ်။ ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းက ကျွန်တော့်စာကို ထည့်ပေးချင်မှ ထည့်မယ်၊
ဒါမှမဟုတ် စာပါအကြောင်းအရာတွေကို ဖြတ်တောက်ထည့်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါကို
မလိုလားလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဝျန်နီတို့ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တစ်စောင်ထုတ်ဖို့ တိုင်ပင်
ကြတယ်။ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မကြိုက်တဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း အတော်
များများကို ဖယ်ရှားပေးဖို့ အကြံပြု ရေးသားပေးနိုင်ကြမယ်။ ဥပမာ -
အတန်းငယ်သူကို စည်းကမ်းမလိုက်နာလို့ဆိုပြီး အတန်းကြီးသူက အပြစ်မရှိ
အပြစ်ရှာပြီး ဒဏ်ပေးတာ၊ ဆရာတွေက ကျောင်းသားတွေကို ပါးစပ်နဲ့ မဆုံး
မဘဲ ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးတာ၊ အားကစားပွဲ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို စိတ်မပါဘဲ
တက်ရောက်ခိုင်းတာ၊ လာတင်ဘာသာကို မယူမနေရ ဘာသာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်း
ထားတာမျိုးတွေ အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဝျန်နီတို့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်
ထုတ်ဝေဖို့ တိုင်ပင်ကြပြီ။ တကယ်လို့ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျောင်းအုပ်
ကြီးကို ရေးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်စာကြောင့်လို့ ပြောလိုရပါတယ်။

ပထမဆုံး Business Plan ကို ရေးဆွဲခြင်း

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုမျိုး ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး
လုပ်ချင်နေတဲ့ တခြားကျောင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး သူတို့နဲ့ အတွေ့
အကြုံတွေ ဖလှယ်ကြဖို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။ ပြီးရင် အဲဒီဆွေးနွေးတာတွေကို

မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ရေးကြမယ်။ ဘယ်လိုကဏ္ဍတွေ ပါဝင်ရမယ်ဆိုတာလည်း မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ရင် ကုန်ကျမယ့်စရိတ်၊ ရောင်းချရမယ့်စောင်ရေ၊ ရောင်းချပြီး ရလာမယ့်ဝင်ငွေနှင့် အမြတ်ငွေတွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ တွက်ချက်ကြတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်က "Who's Who" မဂ္ဂဇင်းမှာ တွေ့တဲ့ လွှတ်တော် အမတ် ၂၅၀ ရဲ့ နာမည်စာရင်းတွေနဲ့ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်က ကြော်ငြာ သူများစာရင်းတွေကို မှတ်စုစာအုပ်မှာ ရေးမှတ်ထားလိုက်တယ်။ လွှတ်တော် အမတ်စာရင်းက နောင်မှာ သူတို့ကို အင်တာဗျူးလုပ်ချင်ရင် ဆက်သွယ်ဖို့ပါ။ ကြော်ငြာသူများစာရင်းက သူတို့ကို ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ကြော်ငြာထည့်ချင် သလားဆိုတာ မေးမြန်း ကမ်းလှမ်းဖို့ပါ။ နောက်ပြီး ဗြိတိန်နိုင်ငံက အကြီးဆုံး စာအုပ်ရောင်းချတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီး WH Smith ကို စာရေးပြီး ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းကို သူတို့ဆိုင်တွေမှာ တင်ရောင်းဖို့ မှာယူလိုပါသလားလို့ မေးထားတယ်။ အခု မဂ္ဂဇင်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆောင်းပါးရေးသူ၊ အင်တာဗျူးလုပ်ရမယ့်သူ၊ ကြော်ငြာထည့်မယ့်သူ၊ စာအုပ်ရောင်းမယ့်ဆိုင်တွေ အားလုံး စာရင်းရပြီမို့ ကျွန်တော်က ကုန်ကျစရိတ်၊ ရောင်းရမယ့်ငွေ၊ အမြတ် စတာတွေကို စာရွက် ပေါ်မှာ ချရေးပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးသော လုပ်ငန်းအစီအစဉ် (Business Plan) ဖြစ်ပါတယ်။

ရောင်းလိုရမယ့် မဂ္ဂဇင်းအရေအတွက်ကို ကျွန်တော်နဲ့ ဂျွန်နီတို့ ခန့်မှန်းကြည့်ကြပြီး သိပ်အားမရကြဘူး။ ဒါကြောင့် စောင်ရေတိုးအောင် တခြား အထက်တန်းကျောင်းတွေအပြင် တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်နဲ့ စက်မှုသင်တန်း ကျောင်းတွေက ကျောင်းသားတွေကို မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဝင်ရေးသားအောင် တိုက် တွန်းဖို့ စိတ်ကူးရကြတယ်။ အကြောင်းအရာစုံလင်မှ လူများများ ဖတ်ကြမယ်။ လူများများဖတ်မှ ကုမ္ပဏီတွေက ကြော်ငြာထည့်ကြမယ်။ နောက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ထုတ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေသာမက အထက်တန်းကျောင်းသားတွေပါ ဖတ်ကြ မယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသားတွေအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ထုတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းမျိုးကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ မဖတ်ကြသလို အထက်တန်းကျောင်းသားတွေ

လည်း ဖတ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတွေက ၁၅ နှစ်သားအရွယ် လူငယ် အတွေးပါ။

Student မဂ္ဂဇင်းထုတ်မယ်

ဂျွန်နီနဲ့ကျွန်တော် တိုင်ပင်ကြပြီး မဂ္ဂဇင်းကို နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ 'Student ကျောင်းသား' ပါ။ အဲဒီအချိန်က 'Student Power ကျောင်းသား အင်အား' ဆိုပြီး အင်္ဂလန်မှာ လူပြောများနေကြတယ်။ နောက်ပြီး လန်ဒန်က တက္ကသိုလ်တွေ၊ ဒီပလိုမာသင်တန်းကျောင်းတွေမှာ မကြာခဏ ကျောင်းသား ဆန္ဒပြပွဲတွေ ဖြစ်ပွားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ကျောင်းသားလူငယ်လှုပ်ရှား မှုတွေ အရမ်းများနေတဲ့အချိန်မို့ ကျောင်းသားဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းနာမည်ဟာ လူငယ်တွေကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားစေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွက်မိကြတယ်။ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဖုန်းဆက်စရာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ အမေ့ဆီက ချေးရတယ်။ အမေက လည်း သူ့စုထားတဲ့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငြိတိန်ပေါင် ၄ ပေါင်ကို ချေးငှားပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ကြော်ငြာထည့်မယ့်သူတွေကို ဖုန်းဆက်ကမ်းလှမ်းရတယ်။ ဂျွန်နီအဖေက ဘာလာစာအုပ်တွေရဲ့ စာမျက်နှာထိပ်တွေမှာ STUDENT - THE MAGAZINE FOR BRITAIN'S YOUTH 'ကျောင်းသား - ငြိတိန်နိုင်ငံက လူငယ်တွေအတွက်မဂ္ဂဇင်း' ဆိုတဲ့ စာတမ်းကို ရိုက်နှိပ်ပေးလိုက် ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးဆိုင်တွေ၊ ကြော်ငြာ မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေဆီကို ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းအကြောင်း စာတွေ ရေးပြီး ပို့ကြပါတယ်။

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဘဝ အသစ်တစ်ခုပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသလို လုပ်စရာတွေလည်း အများကြီး ပါပဲ။ ကျွန်တော် စတုရိကျောင်းရဲ့တစ်နေရာလေးမှာ ရုံးခန်းလေး ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ စာထဲက အကြောင်းတွေကို ပြင်ပ အာဏာပိုင်တွေကို တိုင်မှာစိုးလို့ ထင်တယ်။ ရုံးခန်းလုပ်တာကို ခွင့်ပြုပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အထွန့်တက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှာ တယ်လီဖုန်းလိုင်း သွယ်ပေးဖို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ဒါကိုတော့ သူ ခွင့်မပြုပါဘူး။ ပြဿနာ

တော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် လမ်းဘေးက တယ်လီဖုန်းရုံလေးကို သွားပြီး ပိုက်ဆံအကြွထည့်ပြီး ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ရင်းနဲ့ ပိုက်ဆံ မကုန်ဘဲ ဖုန်းဆက်လို့ရတဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒါက တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီနံပါတ်ကို ဖုန်းဆက်တာ ပိုက်ဆံ အကြွက စက်ထဲဝင်သွားပေမယ့် ဖုန်းဆက်လို့မရဘူးလို့ လိမ်ပြောလိုက်တယ်။ အော်ပရေတာက အဲဒီနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်ပေးလိုက်လို့ တယ်လီဖုန်းကို အလကားဆက်လို့ရတယ်။ အလကားဆက်ရတာထက် ပိုကြည်နူးစရာတစ်ခုက ‘မစ္စတာ ဘရင်ဆန်ရှင်၊ တယ်လီဖုန်းဆက်လို့ ရပါပြီ’ ဆိုတဲ့ သာယာချိုမြတဲ့ အမျိုးသမီးလေးရဲ့ အသံကို နားထောင်ရခြင်းပါပဲ။

ကြော်ငြာထည့်ချင်အောင် လှည့်စားရတယ်

ကျွန်တော်ဟာ ကြော်ငြာထည့်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ လူစာရင်းကို စာအုပ် မှာ ရေးမှတ်ထားပြီး နေ့စဉ် သူတို့ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက် ခေါ်တယ်။ ထုတ်ဝေမယ့် ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြပြီး မဂ္ဂဇင်း မှာ ကြော်ငြာထည့်နိုင်ကြောင်း ပြောပြတယ်။ အများစုက တစ်ခါမှလည်း မထုတ်ဖူးသေးသလို ကြားလည်းမကြားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကြော်ငြာအတွက် ပိုက်ဆံပေးပြီး ကြော်ငြာထည့်ဖို့ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းလှမ်း ချက်ကို ငြင်းပယ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ကြော်ငြာချင်စိတ် ပေါ်လာအောင် လုပ်ပေးမယ့် လှည့်ကွက်တစ်မျိုး သုံးရတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ National Westminster Bank ဘဏ်ကြီးက မန်နေဂျာကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ဖက်ဘဏ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ Lloyds Bank ဘဏ်ကြီးက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ တစ်မျက်နှာအပြည့် ကြော်ငြာထည့်ဖို့ စရံငွေပေးထားပါတယ်။ သူတို့ကြော်ငြာနဲ့ ယှဉ်လျက် စာမျက်နှာဟာ လောလောဆယ်ဆယ် ဘယ်သူမှ မယူထားသေးလို့ အဲဒီ စာမျက်နှာမှာ ကြော်ငြာထည့်ချင်ပါသလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဆိုတာ ဗြိတိန်က လူငယ်တွေအတွက် အဓိကထား ထုတ်ဝေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းပါလို့ စကားအဆုံးမှာ ပြောပေးလိုက်တယ်။ အမှန်က Lloyds

Bank က ဘာကြော်ငြာမှ မထည့်ရသေးပါ။ တစ်ခါ ကျွန်တော်က Coca-Cola
ဖျော်ရည်ကုမ္ပဏီကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြန်တယ်။ သူပြိုင်ဘက် Pepsi ဖျော်ရည်
ကုမ္ပဏီကြီးက မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ တစ်မျက်နှာပြည့် ကြော်ငြာဖို့ စရံသတ်ထားပြီးပြီ။
ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ နောက်ကျောဖုံးတစ်မျက်နှာလုံးဟာ အခုထိတော့ လွတ်နေ
ပါသေးတယ်။ ထည့်ချင်ပါသလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ Pepsi က ဘာစရံမှ
မသတ်ရသေးပါ။ Daily Telegraph သတင်းစာကြီးကို ဖုန်းခေါ်ပြီး Daily
Express သတင်းစာကြီးက ထည့်ဖို့ စရံသတ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာရဲ့ရှေ့က စာမျက်
နှာမှာ ကြော်ငြာချင်သလားလို့ မေးတယ်။ Daily Express က စရံမပေးသေး
ပါ။ ပြိုင်ဘက်ကို အနိုင်ယူချင်ပြီး အရုံးမပေးချင်တတ်တဲ့ လူ့သဘာဝကြောင့်
ကြော်ငြာထည့်ချင်သူတချို့ကို ရလိုက်ပါတယ်။

နောက်သုံးတဲ့ နည်းတစ်မျိုးကတော့ သူတို့ကို မငြင်းနိုင်တဲ့ မေးခွန်း
ရိုးရိုးလေးတွေ မေးခြင်းပါ။

‘ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီမှာ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရသူတွေနဲ့ အထက်
တန်းကျောင်း အောင်မြင်ပြီးသူတွေထဲက အတော်ဆုံးလူတွေကို
အလုပ်မခန့်ချင်ဘူးလား။’

ဘယ်မန်နေဂျာကများ ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်တုံးတုံးလူတွေကိုပဲ အလုပ်ခန့်
မယ်လို့ ဖြေမလဲဗျာ။ အားလုံးက အတော်ဆုံးလူတွေကိုပဲ ခန့်ချင်တယ်လို့
ဖြေတာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က -

‘အဲဒါဆို တော်တဲ့ကျောင်းသားတွေ ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီမှာ
အလုပ်လျှောက်ချင်အောင် ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီကို ကြော်ငြာပေးမယ်
လေ။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ ကြော်ငြာထည့်ပါလား။ စာမျက်နှာ
အပြည့် တစ်မျက်နှာစာ လွတ်နေပါသေးတယ်’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အော်ပရေတာကို ညာပြီး ဆက်သွယ်ခိုင်းထားတဲ့ ဖုန်းပြောတာဆိုရင်
အော်ပရေတာ ရိပ်မိသွားပြီး လိုင်းဖြတ်လိုက်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော် စကားကို
အမြန်ပြောရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စကားကို အမြန်ပြောတတ်တဲ့ အကျင့်
ဖြစ်လာတယ်။ ပြောချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေ အားလုံးပါအောင် အချိန်တို

အတွင်း ပြောနိုင်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စကားကို အမြန်ပြောတတ်လာသလို တစ်ဖက်လူကိုလည်း ကျွန်တော်ပြောတာကို လက်ခံလာအောင် ဆွဲဆောင် စဉ်းရုံး တိုက်တွန်းတတ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်အသံဟာ လူကြီးသံပေါက်နေလို့ တစ်ဖက်ကလူက သူနဲ့စကားပြောနေသူဟာ လမ်းဘေးဖုန်းရုံလေးတစ်ခုကနေ ၁၅ နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆိုတာကို မရိပ်မိပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်းကိစ္စ အတွက် ကျွန်တော် တက်နေတဲ့ ကျောင်းလိပ်စာကို ပေးလို့မဖြစ်လို့ ကျွန်တော့် မိဘတွေရဲ့ ရှမ်းမလီဂရင်းရွာလိပ်စာကို ပေးထားရတယ်။ သူတို့အိမ်ကို ရောက် လာတဲ့ စာတွေကို အဖေက ၂ ပတ်တစ်ခါ ကျောင်းကိုလာရင် ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်။ ကျွန်တော် စာပြန်ချင်ရင် လက်နဲ့ ပြန်စာကိုရေးပြီး အမေ့ဆီကို စာတိုက်ကနေ ပို့လိုက်တယ်။ အမေက ကျွန်တော်ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာကို သူ့သူငယ်ချင်း အယ်လီဇဘက်ကို လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ခိုင်းပြီး ရွာမှာရှိတဲ့ စာတိုက်ကနေ ကျွန်တော်ပို့ချင်သူတွေဆီကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။

မဂ္ဂဇင်းအတွက် လုံးပန်းနေရလို့ ကျွန်တော့် ကျောင်းစာမေးပွဲက အမှတ်စာရင်းတွေဟာ အခြေအနေ အတော်ကိုဆိုးလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကတော့ အရမ်းမြင့်တက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်တော်တို့ဟာ လုပ်ချင်တာတစ်ခုပဲသိပြီး ဘာကိုကြောက်ရမှန်း နားမလည်သေးတဲ့ အရွယ်ငယ်ငယ်လေးတွေဆိုတော့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲကြတာပေါ့။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ လက်ရှိထက် ၅ နှစ် သို့မဟုတ် ၆ နှစ် ပိုကြီးနေရင် ၁၅ နှစ်သား ချာတိတ်နှစ်ယောက်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့ ထွက်တောင်မထွက် သေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်အတွက် ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ကြော်ငြာထည့်ဖို့ ဖုန်းဆက်ပြောရဲမယ် မထင်ပါဘူး။

စာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘူး

ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ရှမ်းမလီဂရင်းရွာကို ပြန်လာတဲ့ နှစ်ခါကို ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းအကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူလည်း မဂ္ဂဇင်းကို အရမ်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီး သူ့ကျောင်းတက်နေတဲ့ အမ်ပီဖီးလ်မြို့မှာ ဖြန့်ချိဖို့ ကူညီ ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ဖြန့်ချိပေးနိုင်မယ့် ကိုယ်စားလှယ်ရအောင်

လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ သူဟာ မဂ္ဂဇင်းကိစ္စတွေမှာ ပူးပေါင်းပါဝင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ဂျွန်နီ နှစ်ယောက်ဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေကြတာကို သူသိလို့ နောက်ဆုတ်နေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂဇင်းဟာ အလားအလာ အရမ်းကောင်းတယ်လို့ သူက ပြောပါတယ်။

၁၉၆၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ဂျီစီအီး 'အို' စာမေးပွဲမတိုင်ခင်မှာ ကျွန်တော်က သမိုင်းဘာသာတစ်ခုကိုပဲ ဖြေတော့မယ်။ လာတင်နဲ့ သိပ္ပံဘာသာတွေကို မဖြေတော့ဘူးလို့ ကျောင်းကို ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီဘာသာတွေကို ဖြေလည်း အောင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေလို့ပါ။ တစ်ဘာသာအတွက်ပဲ စာကြည့်ရလို့ ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းအတွက် အချိန်တွေ ပိုပေးလာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးက မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုနဲ့ ကဗျာတွေရေးပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ ရာချီတဲ့စာတွေ နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားသူတွေဆီကို ပို့လိုက်ပြီး သူတို့ဆီက ပြန်စာကို ရင်တမမနဲ့ စောင့်မျှော်ရတဲ့ အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကြော်ငြာထည့်မယ့်သူရဖို့ နည်းမျိုးစုံသုံးကြပေမယ့် ခုချိန်ထိ ကြော်ငြာထည့်မယ့်သူ နည်းနည်းလေးပဲရသေးတယ်။ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဖို့ တာစူနေတာ တစ်နှစ်ကျော်လာပြီ။ မဂ္ဂဇင်းထုတ်နိုင်ဖို့ အခြေအနေက အလှမ်းကွာနေဆဲပါ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေ၊ ဆရာ/ဆရာမတချို့နဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတချို့ရဲ့ အားပေးတဲ့စာတွေ လက်ခံရနေပါတယ်။ ကြော်ငြာထည့်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးတဲ့စာတွေ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျွန်နီတို့ လက်မလျှော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က အဖေနဲ့အမေဆီကို စာတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်တယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ မဂ္ဂဇင်းအတွက် အချိန်ပေးနေရလို့ သူတို့နဲ့အတူ လာနေဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့။ အမေတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြီးကျယ်လိုက်တာလို့ ထင်ကြမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်မှု အပြည့်အဝရှိကြပါတယ်။

ပထမဆုံးကြော်ငြာခရတယ်

ကျွန်တော် ကံကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းနိုင်တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတိုင်ပင်နိုင်တယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်

လုပ်ချင်တာကို တားမြစ်ပိတ်ပင်တာမျိုး မလုပ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ တိုင်းကို သဘောကျတာ မဟုတ်ပေမယ့် အနည်းဆုံး အားပေးတာမျိုးတော့ လုပ်ပါတယ်။ အဖေဟာ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး သူ့ခြံထဲက အလုပ်တွေကို ကူလုပ်ပေးစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဖွင့်မပြောပါဘူး။ အမေကတော့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းအတွက် အများကြီး အကူအညီပေးပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းအတွက် စာတိုလေးတွေ၊ ဆောင်းပါးလေးတွေ ရေးပို့တတ်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းအတွက် လိုရာသုံးဖို့ သူ့စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ ပေးတတ်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဘယ်သူတွေကို ချဉ်းကပ်သင့်တယ်လို့လည်း အကြံပေးတတ်တယ်။ တစ်ခါမှာ ကျွန်တော်က အမေ့ကိုပြောမိတယ်။ သတင်းစာဆရာနဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်သူ ဒေးဗစ်ဖရော့နဲ့ သိချင်တယ်လို့။ အမေဟာ သီတင်းအပတ်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒေးဗစ်ဖရော့နဲ့ သိသူများရှိသလားလို့ မေးတယ်။

ရုတ်တရက် အောင်မြင်မှုလေးတွေ စတွေ့ရပြီ။ ကြော်ငြာတစ်ခု အတွက် ဒေါ်လာ ၂၅၀ တန် ပထမဆုံး ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ရလိုက်သလို နာမည်ကြီး ကာတွန်းဆရာ ဂျဲရတ်စကတ်ကလည်း မဂ္ဂဇင်းအတွက် ကာတွန်းပုံ တစ်ပုံဆွဲပေးမယ့်အပြင် အင်တာဗျူးအလုပ်ခံမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျောင်းသား မဂ္ဂဇင်းဟာ တကယ်ဖြစ်လာတော့မှာပါလား။ မဂ္ဂဇင်းဟာ စိတ်ကူးကနေ တကယ် ဖြစ်ဖို့ ပြောင်းလဲလာသလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ အဲဒါက ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ရည်းစားတွေအများကြီးနဲ့ တွဲနေတယ်။ ညပိုင်းမှာ ပါတီပွဲတွေတက်ရင်း လူပျိုရည်ပျက်လုနီးပါး ဖြစ်လာ ခဲ့တယ်။

ရည်းစားတွေထဲက ကျွန်တော် ပုံမှန်တွဲသူက အမြဲ တက်ကြွလန်းဆန်း နေတဲ့ ဒတ်ချ်လူမျိုး ကောင်မလေးပါ။ ရုဒီလို ခေါ်ပါတယ်။ သူက တခြားကျောင်း ကပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်မှာ သူ့ကို စတိုဝီကျောင်းကို ဖိတ်ခေါ် လိုက်တယ်။ သူဟာ ကျောင်းကို ရောက်လာတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ခဏ လျှောက်လည်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ သူ့အိမ်ကို မပြန်တော့ဘဲ စတိုဝီ ကျောင်းရဲ့ နောက်ဘက်က တောအုပ်လေးတစ်ခုထဲမှာ မိုးကာတဲလေးထိုးပြီး တစ်ယောက်ထဲ စခန်းချနေတယ်။ ညဆိုရင် ကျွန်တော် ကျောင်းဝင်းထဲက

ခိုးထွက်ပြီး သူနဲ့သွားတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတူထမင်းချက်စားကြတယ်။ အိုးမှာတပ်ထားတဲ့ ဆေးတံနဲ့ ဆေးခြောက်ရှူကြတယ်။ မြေပြင်မှာ ပက်လက် လှန်ရင်း ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကိုကြည့်ပြီး စကားတွေ အများကြီး ပြောကြ တယ်။ စကားတွေထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ချင်တယ်၊ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်တယ်ဆိုတာလည်း ပါတယ်။ ရှုဒီဟာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင် စားတယ်။ သူက နောင်မှာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းအတွက် နိုင်ငံရေးဆောင်းပါး လေးတွေရေးပြီး ပို့တတ်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းက သူ့ဆောင်းပါးတွေကို ‘အဝေးက ဒတ်ချ်သတင်းထောက်’ လို့ နာမည်တပ်ပြီး ဖော်ပြပေးတယ်။

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို မွေးထုတ်လိုက်ပြီ

ဒီအချိန်မှာပဲ ဂျီစီအီး ‘အေ’ စာမေးပွဲကြီးကို ဖြေရဖို့ နီးလာပြီ။ ဒီအချိန် မှာ ကျွန်တော်ဟာ သမိုင်းဘာသာတစ်ခုထဲပဲ ဖြေမှာပါ။ ကျန်ဘာသာတွေကို မဖြေတော့ပါဘူး။ သမိုင်းဘာသာတစ်ခုထဲတောင် သမိုင်းအချက်အလက်တွေကို ကြိုးစားကျက်မှတ်ပေမယ့်လည်း ခေါင်းထဲမှာ မှတ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒစ်စလက်ရှာရောဂါကြောင့်ပါ။ ဘယ်လိုမှ မှတ်လို့မရတာနဲ့ စက္ကူကတ်ပြား သေးသေးလေးတွေပေါ်မှာ အချက်အလက်တွေကို ရေးမှတ်လိုက်တယ်။ စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့နေ့မှာ အဲဒီကတ်ပြားလေးတွေကို ရှိသမျှ အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်တွေမှာ ထည့်ထားတယ်။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွေ၊ အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက်၊ ခြေအိတ်တွေမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်လို့ မေးခွန်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဖြေမယ်လုပ်တော့ ဘယ်အချက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကတ်ပြားကို ဘယ်အိတ်၊ ဘယ် နေရာမှာ ထားမိမှန်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒီတော့ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ရှိသမျှ ကတ်ပြားတွေကို အိတ်တွေထဲက ထုတ်ပြီး လက်ဖဝါးထဲမှာထားလို့ အဖြေကို ကူးရေးပါတော့တယ်။ စာမေးပွဲကို မြန်မြန်ဖြေပြီးချင်နေပြီ။ စိတ်က စာမေးပွဲ အောင်ချင်တာထက် စတိုဝီကျောင်းကနေ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာပြီး လန်ဒန်မှာ မဂ္ဂဇင်းအလုပ်ကို စိတ်ရောက်ပါ နှစ်မြုပ်လုပ်ချင်နေလို့ပါ။

၁၉၆၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ကျွန်တော့်အသက် ၁၇ နှစ်သားမှာ စတိုဝီ ကျောင်းက အပြီးထွက်ခွာလိုက်ပါပြီ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို သွားရောက်

တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ရာမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို ခုလို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကား
လေး ပြောခဲ့ပါတယ်။

‘ဝမ်းသာပါတယ် ဘရင်ဆန်။ ငါထင်တယ်၊ မင်းဟာ ထောင်
ကျရင်လည်း ကျမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မိလျံနာသူဌေးကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’ တဲ့။

နောက် ၆ လအကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကူးခဲ့တဲ့ ပထမဆုံးထုတ်
ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်း ထွက်လာပါတယ်။ တစ်ပတ်အကြာမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီး
ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ စာမှာ ရေးထားတာက -

ချစ်လှစွာသော ဘရင်ဆန်၊

သတင်းမီဒီယာတွေမှာ မင်းရဲ့ ပထမဆုံးမဂ္ဂဇင်းကို ချီးကျူးထား
တာကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါလည်း မင်းရဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို
သွားဝယ်ဖတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ မင်းရဲ့ ကြိုးပမ်းမှု အောင်မြင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

သင့်ရဲ့

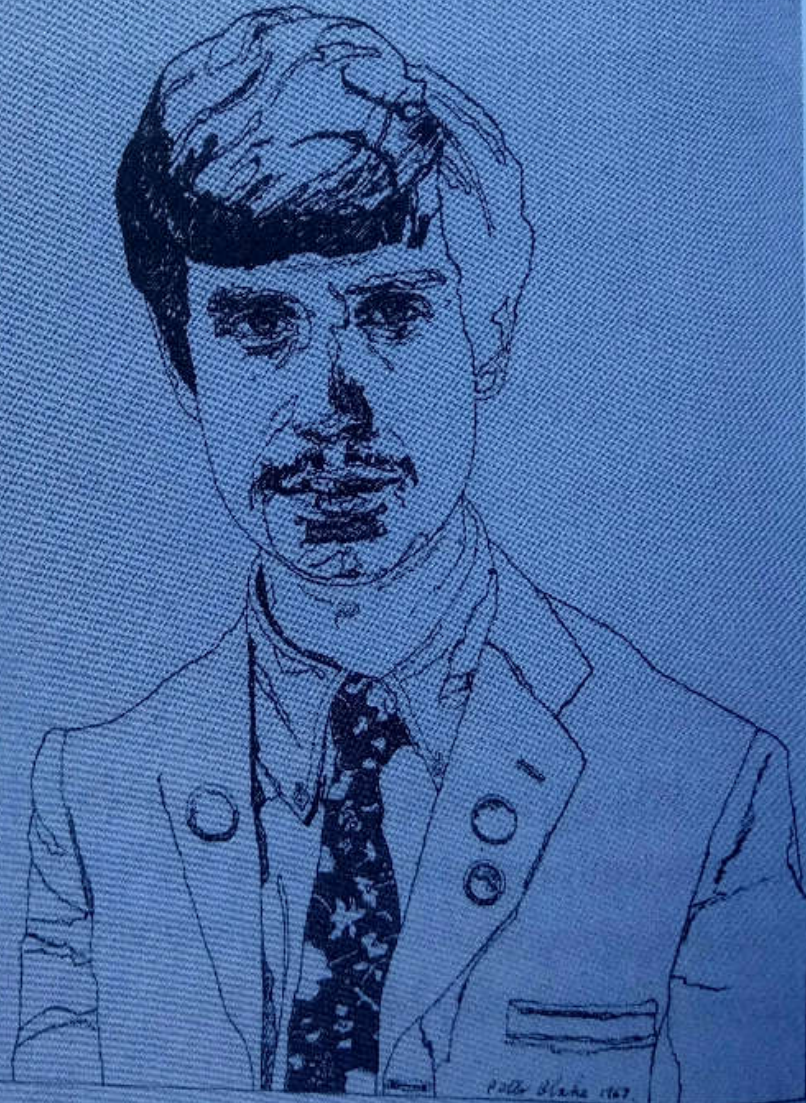
အာရ် ဒရေးဆန်

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တစ်နှစ်ကျော် ၂ နှစ်နီးပါး လုံးပန်း ကြိုးစား
ခဲ့ရတဲ့ Student ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဟာ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ
တကယ်ပဲ မွေးဖွားထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။ အခုတော့ မဂ္ဂဇင်း ရေရှည်တည်တံ့
နိုင်အောင် ကြိုးစားလုံးပန်းရပါအုံးမယ်။

STUDENT

DOWN WITH EDUCATION - but not Vanessa Redgrave / THOSE MAGNIFICENT MEN IN THEIR ART MACHINES
featuring: Henry Moore, David Hockney, Michael Ayrton, Gerald Scarfe, Kenneth Armitage, Peter Blake
WADE IN FASHION / WHITE SLAVERY TODAY / JOHN LE CARRE, Short Story. Vol 1 No 1 Price 2/6d

ပထမဆုံးထုတ်ဝေသော Student မဂ္ဂဇင်း

အခန်း (၃)

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေခြင်း

(၁၉၆၇ - ၁၉၇၀ ခုနှစ်)

မြေအောက်ခန်းကို မဂ္ဂဇင်းရုံးခန်းလုပ်ခြင်း

၁၉၆၇ ခုနှစ် နွေရာသီကုန်ဆုံးချိန်မှာ ဂျွန်နီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းရုံးခန်းကို စတိုပီကျောင်းကနေ လန်ဒန် မြို့ပေါ်က ကွန်နော့ရင်ပြင်မှာရှိတဲ့ သူ့မိဘတွေနေအိမ်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲကို ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ပထမဆုံးအောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ရလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါက နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင်နဲ့ တီဗွီမင်းသမီးကြီး ဟနယ်ဆာရက်ဂရေ့ဖ်ဟာ အရင်က ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား မဂ္ဂဇင်းကို အောင်မြင်ပါစေလို့ နှုတ်ဆက်ဆုတောင်းစာလေးတွေ ပို့နေကျကနေ အင်တာဗျူး အမေးခံလိုက်ပါတယ်။ သူနဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ထားတာကို မဂ္ဂဇင်း မှာ ဖော်ပြပေးလိုက်တဲ့ အကျိုးဆက်အဖြစ် နာမည်ကြီးပန်းချီဆရာ ဒေးဗစ် ဟော့ကနီး၊ နာမည်ကျော်ပြဇာတ်နဲ့ ဝတ္ထုရေးဆရာ ဂျင်းပေါလ်ဆာတရီ တို့ကိုလည်း အင်တာဗျူးမေးမြန်းခွင့်ရပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြလိုက်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် မဂ္ဂဇင်းဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ပိုရလာသလို ရောင်း အားလည်း တက်လာတယ်။ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကြော်ငြာထည့်ချင်သူတွေလည်း သိသိ သာသာ တိုးလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အဲဒီမြေအောက် ခန်းမှာပဲ နေကြတယ်။ အခန်းဟာ မှောင်မဲနေပြီး အေးစိမ့်နေတယ်။ ပိုက်ဆံ မရှိလို့ အပူပေးစက် ဝယ်မတတ်နိုင်ဘူး။ ပရိဘောဂ တချို့တစ်ဝက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြမ်းပေါ်မှာ မွေရာချခင်းပြီး အိပ်ကြတယ်။ အခန်းဟာ ကျွန်တော် တို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရှုပ်ပွသွားတယ်။ စာရွက်တွေ၊ သောက်ပြီးသား စက္ကူကော်ဖီခွက်တွေ၊ အာလူးကြော်ထုတ်အခွံတွေလည်း ကြမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကျ နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အမြဲတမ်း ဗိုက်ဆာနေတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါ တစ်လေ ညပိုင်းမှာ ဂျွန်နီနဲ့ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ကို တိတ်တိတ်ခိုးတက်ကြပြီး ဂျွန်နီမိဘတွေရဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲက စားစရာတွေကို ခိုးစားကြတယ်။ တစ်ခါ တစ်လေ ကျွန်တော့်အမေဟာ တံခါးမခေါက်ဘဲ ရုတ်တရက် မြေအောက်ခန်း ထဲကို ရောက်ချလာတတ်တယ်။ သူလာရင် လက်ထဲမှာ ပျော်ပွဲစားထွက်တဲ့ ခြင်းတောင်းတစ်ခု ကိုင်ဆွဲလာတတ်တယ်။ ခြင်းတောင်းထဲမှာ စားစရာတွေ ပါလာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိနေကြတယ်။ အမေ အဲဒီလိုဝင်လာတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို မေးနေကျ မေးခွန်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက -

‘မင်းတို့ နောက်ဆုံးရေချိုးတာ ဘယ်နေ့ကလဲ’ တဲ့။

ပြောပြီးတာနဲ့ အမေက အိပ်ရာဖုံးတစ်ခုကို ကြမ်းပေါ်ခင်းလိုက်ပြီး ခြင်းတောင်းထဲက စားစရာတွေကို အခင်းပေါ် ပုံချပေးလိုက်တယ်။ ဂျွန်နီနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲ စားကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် တို့ စားနေကြချိန်မှာ အမေက အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးတယ်။

ပိုင်ရှင်မဲ့ရွှေလည်ဆွဲတစ်ကုံးရဲ့ကျေးဇူး

တစ်နေ့မှာ အမေက ဗြိတိန်ပိုက်ဆံ ပေါင်တစ်ရာယူလာပြီး ကျွန်တော် တို့ကို ပေးတယ်။ အမေ့မှာ ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိလို့ အမေ့ကို ဘယ်ကရတာလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ အမေက ပြောပြတယ်။ သူနေတဲ့ ရှမ်းမလီဂရင်းရွာက လမ်းပေါ်မှာကျနေတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ကောက်ရလို့ ရဲစခန်းကို သွားအပ်လိုက်တယ်။ ၃ လကြာတဲ့အထိ ဘယ်သူမှ ပိုင်ရှင်ပါလို့ လာမပြောတာနဲ့ ရဲစခန်းက ဆွဲကြိုးကို ပိုင်ရှင်မဲ့အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အမေ့ကို

ပေးလိုက်တယ်။ အမေက ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံလိုနေမယ်ဆိုတာ သိလို့ လန်ဒန်မြို့ကို လာတယ်။ မြို့ထဲမှာ ဆွဲကြိုးကို ရောင်းလိုက်တာ ငြိတိန် ပေါင် တစ်ရာကျော်ရလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပေါင်တစ်ရာ လာပေးတာပါတဲ့။ အမေ ပေးလိုက်တဲ့ ပေါင်တစ်ရာဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရမ်းကို အသုံးဝင်သွား တယ်။ တယ်လီဖုန်းခဘီလ်၊ စာပို့ခဘီလ်တွေကို လပေါင်းအတော်ကြာကြာအထိ ပေးလိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီပေါင်တစ်ရာကိုသာ မရခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ဆက်ထုတ်နိုင်ချင်မှ ထုတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ပထမဆုံးထုတ်မယ့် ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးကို ပီတာဘလိတ်ခိ က ဒီဇိုင်းဆွဲပေးပါတယ်။ ပီတာဟာ နာမည်ကျော် Beatles ဘီးတဲလ်အဖွဲ့ရဲ့ Sergeant Pepper သီချင်းအဲလ်ဘမ်ခွေအဖုံးနဲ့ အရမ်းနာမည်ကြီးခဲ့သူပါ။ သူက အဖြူရောင်အဖုံးပေါ်မှာ အနီရောင်ကို ၂ နေရာမှာ သုံးထားတယ်။ ကျောင်းသားဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အနီရောင်နဲ့ ရေးထားတယ်။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ အနီရောင်လည်စီးပေါ်မှာ အဖြူကွက်လေးတွေ ခြယ်ထားပေး တယ်။

စာအုပ်ဖတ်ပြီးဖြေတဲ့ အင်တာဗျူး

ကျွန်တော်တို့ဟာ မဂ္ဂဇင်းအတွက် နာမည်ကြီးအနုပညာရှင်တွေကို အင်တာဗျူးလုပ်တယ်။ နာမည်ကြီးတွေထဲက ရိုးလင်းစတုန်းတီးဝိုင်းက ရော့ခ် အဆိုတော် မစ်ဂျက်ဂါ၊ ဘီးတဲလ်စ်တီးဝိုင်းက အဆိုတော် ဂျွန်လင်နွန်၊ ရုပ်ရှင် မင်းသား ဒတ်ဒလီမိုး၊ ကာတွန်းဆရာ ဂျဲရတ်စကတ်ဖ်တို့လည်း ပါဝင်ကြတယ်။ အင်တာဗျူးမေးတာကို ကျွန်တော်ပဲ ဒိုင်ခံလုပ်ပါတယ်။ သိပ်လည်း အထင်မကြီး ပါနဲ့။ အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အင်တာဗျူးလုပ်ရင် ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုး မေးရမယ် ဆိုတာကို မသိပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သလဲ။ အင်တာဗျူးမစခင် လေးမှာ အသံဖမ်းစက်ကိုဖွင့်ပြီးရင် အင်တာဗျူးဖြေမယ့်သူရဲရေ့မှာ ချထားပြီး အသံဖမ်းထားလိုက်တယ်။ သူတို့ပြောချင်တာတွေကို ပြောလို့ပြီးသွားပြီဆိုရင် အသံဖမ်းစက်ကို ပိတ်ပြီး ရုံးကို ယူလာတယ်။ ရုံးမှာ သူတို့ပြောထားတာတွေကို

စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးတယ်။ ပြီးမှ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကြားမှာ ကျွန်တော် မေးတဲ့ပုံစံနဲ့ မေးခွန်းလေးတွေကို ကြားညှပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အင်တာဗျူးကို လက်ခံဖြေဆိုသူတွေဟာ ကျောင်းသား တွေ စိတ်ဝင်စားသူတွေဖြစ်တာမို့ မဂ္ဂဇင်းစောင်ရေ အရောင်းတက်လာခဲ့ ပါတယ်။

တစ်ခါမှာ ကျွန်တော် စကော့လူမျိုး စိတ်ပညာရှင် ရာဒီလင်းကို သူ့အိမ်မှာ အင်တာဗျူးသွားလုပ်ပါတယ်။ သူ့ကို အင်တာဗျူးမလုပ်ခင်မှာ သူရေးခဲ့တဲ့ ရောင်းအကောင်းဆုံးစာအုပ်စာရင်းဝင် The Politics of Ex-
 perience စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ဖူးတယ်။ ရေးထားတာတွေကို ကျွန်တော် တစ်လုံးမှာ နားမလည်ပါဘူး။ လူတော်တော်များများလည်း နားလည်ကြမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ အင်တာဗျူးမစခင် ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း အသံဖမ်းစက်ကို သူ့ရှေ့မှာချပြီး ဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ သူဟာ တစ်နာရီခွဲကြာ မရပ်မနား စကားကို ဆက်တိုက်ပြောသွားတယ်။ သူစကားပြောနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့်နောက်ဖက်က တစ်ခုခုကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေတာကို သတိထားမိတယ်။ ကျွန်တော်က လည်း ရိုင်းသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ပါဘူး။ သူပြောတာတွေ ကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်လုံးမှာ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် မေးခွန်းမေးစရာ မလိုလို့ပါ။ မေးရ မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ဘာမေးရမှန်းကို မသိလို့ပါ။ သူ စကားဆုံးတာနဲ့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော် ရုံးခန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူပြောသွားတာတွေကို အသံဖမ်းစက်က နားထောင်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေး နေတယ်။ ရေးရင်းနဲ့ ဒီစကားတွေကို တစ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ထင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သူရေးတဲ့ The Politics of Experience စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်လိုက်တယ်။ သူပြောတာတွေဟာ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာတွေနဲ့ တစ်ထပ်ထဲ တူညီနေတာကို အံ့သြဖွယ်တွေ့ရတယ်။ နောက်မှ အင်တာဗျူးမှာ လိုက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်က ပြောပြတယ်။ ရာဒီလင်း စကားပြောနေချိန်မှာ သူတပည့်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နောက် ဖက် ကန့်လန့်ကာကြားကနေ စာအုပ်က စာရွက်တွေကို လှန်ပြပေးနေလို့ သူက အဲဒီစာရွက်ပေါ်ကစာတွေကို ဖတ်ပြီးပြောနေတာပါတဲ့။

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေတာ လအတော်ကြာလာတော့ အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ အနုပညာရှင်တွေ ရှာရခက်လာတယ်။ တချို့ကလည်း အင်တာဗျူးအလုပ်မခံကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ဂျွန်နီဟာ ညကလပ်တွေကို သွားပြီး အဲဒီမှာ ညဌာန်မလေးတွေကို အင်တာဗျူးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ဘဝအကြောင်း၊ ဒီလောကထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာတယ် စသဖြင့်ပေါ့။ သူတို့ဟာ နာမည်အစစ်အမှန်ကို ပြောတာမဟုတ်သလို သူတို့ပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလည်း အစစ်အမှန် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေ စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်ရင် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကလပ်မှာ အင်တာဗျူးတာ မပြီးရင် သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြေအောက်ရုံးခန်းကို ခေါ်လာတယ်။ ကော်ဖီတိုက် မုန့်ကျွေးပြီး အင်တာဗျူးဆက်လုပ်ပါတယ်။

ကျူးကျော်တဲ့နဲ့တူတဲ့ ရုံးခန်း

ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကိုကြားတဲ့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ရုံးခန်းကို ရောက်လာကြတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ရောက်လာကြတယ်။ မဂ္ဂဇင်းကိုဖတ်ပြီး သဘောကျလို့ ရောက်လာကြသူတွေလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြေအောက်ရုံးခန်းလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျူးကျော်တဲ့နဲ့ တူလာတယ်။ လူပေါင်းစုံ ရောက်လာကြတယ်။ ရောက်လာသူအားလုံးဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ ပိုက်ဆံမယူဘဲ တတ်နိုင်တဲ့နေရာက ကူညီကြတယ်။ ပြီးရင် ရေခဲသေတ္တာထဲက ရှိတာတွေကိုတော့ ယူစားသွားကြတယ်။ မဂ္ဂဇင်းထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့အားလုံး မဂ္ဂဇင်းအထုတ်တွေ ဆွဲယူသွားပြီး အပြင်မှာ သွားရောင်းကြတယ်။ သူတို့ မဂ္ဂဇင်း ဘယ်နှစ်စောင်စီ ယူသွားကြတယ်ဆိုတာ စာရွက်ပေါ်မှာ စာရင်းရေးထားပေးခဲ့ကြလို့ တော်ပါသေးတယ်။ သူတို့က မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ၂ ပဲနီနဲ့ ရောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ရောင်းခအဖြစ် ၁ ပဲနီပြန်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေလို့ အမြတ်ရ၊ ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူး လုံးဝမရှိဘူး။ မဂ္ဂဇင်းထွက်ဖို့ လုံးပန်းနေရတာနဲ့တင် ပျော်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စုဘူးထဲမှာ နောက်ထုတ်

မယ့် မဂ္ဂဇင်းရိုက်နှိပ်ခန့် တယ်လီဖုန်းခ၊ ရေမီးအတွက် ဘီလ်တွေပေးဖို့ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက်ရှိနေဖို့ပဲ စိတ်ပူတယ်။ မဂ္ဂဇင်းစောင်ရေများများ ရောင်းရရင် တော့ ပျော်တာပေါ့။

ဂျွန်နီက မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ တာဝန်ကိုယူပြီး ကျွန်တော်ကတော့ မဂ္ဂဇင်းရိုက်တာကစပြီး မဂ္ဂဇင်းထွက်တဲ့အထိ အားလုံးကို တာဝန်ယူတယ်။ အင်တာဗျူးလုပ်တယ်။ ကြော်ငြာထည့်မယ့်သူကို စုံစမ်းရှာဖွေတယ်။ ပုံနှိပ် သမားနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်။ ဆောင်းပါးရေးဖို့ ဆက်သွယ်စည်းရုံးတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလို အလုပ်ပေါင်းစုံလုပ်ရင်းနဲ့ လုပ်ငန်းအသေးစိတ်ကို သိလာ တယ်။ နားလည်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျန်သူတွေက ပြောကြတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်တဲ့။ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပါဘူး။ ကျွန်တော့် အထင်ပြောရရင် လုပ်ငန်းရှင်ဆိုသူတွေဟာ လူလတ်ပိုင်းတွေဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ပိုကြီးတယ်။ ပိုက်ဆံကို အတင်း မရ၊ရနေအောင် လိုက်ရှာနေသူတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ လည်စီးဝတ်ထား ကြတယ်။ မိန်းမရှိတယ်။ ကလေး ၂ ယောက်၊ ၃ ယောက် ရှိတယ်။ မြို့လယ် ခေါင်မှာ နေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့အတွေးပါ။ ကလေးအတွေးမှန်း အဲဒီ တုန်းက မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း အသက် ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိသေးတော့ ကလေးအတွေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ငန်းရှင်နဲ့တူတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအများကြီး လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော် သုံးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်လက် ထုတ်ဝေနေချင်လို့ပါ။

၁၇ နှစ်သားက တာဝန်ယူနေရတယ်

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေဖို့ လုပ်ရတာ ပျော်စရာကောင်း ပါတယ်။ မနက်ရောက်တာနဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ဘော့ဒီလန်၊ ဘီးတဲလ်၊ ရိုးလင်းစတုန်း စတဲ့ ရော့ခ်အဆိုတော်တွေရဲ့ သီချင်းတွေကို ဆောင်းဘောက်အကြီးကြီး တွေကနေ နားကွဲမတတ် အသံကျယ်ကြီးတွေ ဖွင့်လိုက်ကြတယ်။ မြေအောက် ခန်းရဲ့ နံရံတွေဟာ သီချင်းသံကြောင့် တုန်ခါနေတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျွန်နီ

နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေ ရောင်းကြတယ်။ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ နှစ်ပဲနီ ဖြစ်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းဆယ်စောင်ရောင်းရရင် ဝမ်းသာတဲ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ပဲနီတန် ဟမ်းဘာဂါနှစ်ခု ဝယ်စား ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် မြေအောက်ခန်းမှာ အေးလွန်းရင် မြေပြင် ပေါက်တက်ပြီး အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်တယ်။ နေသာနေတာကိုတွေ့တာနဲ့ အခန်းထဲပြန်ဆင်းလာတယ်။ ကျွန်တော်က သီချင်းအကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားတဲ့ စက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အော်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာ ရာသီဥတု သာယာနေလို့ ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြမယ်လို့။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုက်ဒ်ပတ်ခ် ပန်းခြံကြီးထဲမှာ လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့အထဲက တစ်ယောက် ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းပျောက်နေလို့ လိုက်ရှာရသေးတယ်။ နေပူပြင်းတဲ့နေ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မြစ်ထဲ ရေဆင်းကူးကြတယ်။

တိုနီမဲလောဟာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာတွေထဲက တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သူ့ကို လေးစားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက အလုပ်သမားသမဂ္ဂက အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးထက် အသက်အများကြီး ပိုကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ် အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က လူငယ် တွေက သူနဲ့ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြတယ်။ အဲဒီဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ ကျွန်တော် ဝင်မပါတတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပုံနှိပ်ခဲ တယ်လီဖုန်းခတွေပေးဖို့ စိတ်ပူနေရတယ်။ နာမည်ကြီးသူတွေကို မဂ္ဂဇင်း အတွက် ဆောင်းပါးရေးပေးဖို့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောတိုက်တွန်းနေရတယ်။ British Leyland, Lloyds Bank စတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ကြော်ငြာထည့်ချင် အောင် ပြောနေရတယ်။ သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံမရရင် ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်း ပြုလဲသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုလုံးရဲ့တာဝန်ကို ခေါင်းခံထားတာ ကြောင့် ၁၇ နှစ်သားအရွယ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရင်ကျက်လာခဲ့ပါတယ်။ စဉ်းစားလွန်းလို့ ထင်တယ်။ ၁၇ နှစ်သားထက် ပိုရင့် တယ်လို့ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ညနေပိုင်းရောက်လို့ တခြားလူတွေဟာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဘီယာသောက်ကြရင် ကျွန်တော် ဝင်မပါတတ်ပါဘူး။ သူတို့ကတော့ အမူးလွန်ပြီး နောက်နေ့ အိပ်ယာထရင် ခေါင်းကိုက်မှာကို မစိုးရိမ်ကြပေမယ့်

ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ နောက်နေ့မှာ တစ်နေ့ကုန် ခေါင်းရှင်းစိတ်ကြည်နေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အိမ်ခြေမဲ့သူကို ပညာပေးလိုက်တယ်

မဂ္ဂဇင်းထွက်ချိန်ဆိုရင် အမေနဲ့ ညီမအကြီး လင်ဒီတို့ ရောက်လာ တတ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေကို ကူပြီး ရောင်းပေးတတ်တယ်။ အမေက မဂ္ဂဇင်း တစ်ထုတ်ကို ဆွဲယူသွားပြီး ဟိုက်ပတ်ခ်ပန်းခြံက လူတွေ ဆန္ဒဖော်ထုတ်တဲ့ ပြည်သူ့ဟစ်တိုင်နေရာကို သွားတယ်။ အဲဒီမှာရောက်နေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသား တိုးရစ်တွေရဲ့ လက်ထဲကို မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ပြီးရင် သူတို့ဆီက မဂ္ဂဇင်းဖိုး ပိုက်ဆံတောင်းမယ်။ အများအားဖြင့် အမေဟာ မဂ္ဂဇင်း အစောင် အတော်များများကို ရောင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ လင်ဒီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ကြရင်း တွေ့သမျှ လူတွေကို မဂ္ဂဇင်းရောင်းပါတယ်။ တစ်ခါမှာ အိမ်ခြေမဲ့ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံမရှိဘူးလို့ ပြောပြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့တောင် ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ မဂ္ဂဇင်း လိုက်ရောင်းနေရတာ။ သူက အနားကမခွာဘဲ ဇွတ်အတင်း နောက်ကလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံပဲ တောင်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်လာပြီး သူ့ကို ပညာပေးချင်တာနဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံထား တဲ့စောင်နဲ့ လဲပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် ကျွန်တော်ဟာ အောက်စဖို့ဒ် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ညစ်ပေနေတဲ့ စောင်တစ်ထည်ကို ပတ်ခြုံပြီး ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းတွေ လိုက်ရောင်းနေရ ပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို လင်ဒီက အဖေ့ကို ပြောပြတော့ အဖေက သဘော ကျပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး ခုလို ပြောလိုက်သေးတယ်။

‘မင်း ဒီကောင်ကို ပညာပေးလိုက်တာပေါ့ကွာ။ ဒီကောင် လိုချင်တာက ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူရသွား

တာက မင်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေမှာ ကပ်နေတဲ့ ရောဂါပိုးတွေပေါ့ကွာ’
တဲ့။

ဘဝမှာ ရှက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ရပ်

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို လူသိ အတော်များလာပြီ။ တစ်နေ့မှာ ဂျာမန်
ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို လန်ဒန်မြို့က ယူနီဗာစီတီ
ကောလိပ်မှာလုပ်မယ့် ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ စကားပြောပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းလာပါ
တယ်။ အဲဒီဟောပြောပွဲမှာ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားသူ တာရစ်အလီနဲ့ ဂျာမန်
ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဒင်နီဘင်းအစ်တို့လည်း ပါဝင်ဟောပြောကြမယ်တဲ့။
သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသားလူငယ်တွေကြားမှာ ထင်ရှားကြသူတွေပါ။
ကျွန်တော် စင်မြင့်ပေါ်မှာ ဟောပြောတာမျိုးကို တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့်လည်း
သူတို့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုအခွင့်
အရေးမျိုးရဖို့ဆိုတာ မလွယ်တာကြောင့် ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကို ယူလိုက်
တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို လူသားတွေရဲ့ ရပိုင်ခွင့်အကြောင်း ဟောပြောပေးပါတဲ့။
ဒီအကြောင်းအရာဟာ ကျွန်တော် ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘာသာရပ် မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်လေ။ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့။

ဟောပြောပွဲနေ့ ရောက်ပါပြီ။ တာရစ်နဲ့ ဒင်နီတို့ ခန်းမထဲကို ဝင်လာ
ကြတယ်။ ကျောင်းသားတွေက သောင်းသောင်းဖျဖျ ကြိုဆိုကြတယ်။ လက်ခုပ်
တီး လက်ခေါက်မှတ်ပြီး အားပေးကြတယ်။ ဒင်နီက စ,ဟောပါတယ်။ သူဟော
ပြောသွားတာတွေမှာ ခေတ်သစ်အတွေးအခေါ်တွေပါတာမို့ နားထောင်လို့
အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် သူပြောတာကို စင်အောက်ကနေ မတ်တတ်
ရပ်ပြီး နားထောင်နေပါတယ်။ သူပြောပြီးသွားတာကို ပရိသတ်က အကြီး
အကျယ် အားပေးကြတယ်။ နောက်အလှည့်ကျသူက တာရစ်ပါ။ သူလည်းပဲ
စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အကြောင်းအရာတွေကို တက်တက်ကြွကြွ ဟောပြောသွား
တယ်။ သူ ဟောပြောသွားတာတွေကိုလည်း ပရိသတ်က တစ်ခဲနက်
အားပေးကြတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဘော်ဒါနေခဲ့တဲ့ စတိုဝီကျောင်းမှာတုန်းက

ကျောင်းသားတိုင်း အလှည့်ကျ မလုပ်မနေရ လုပ်ရတဲ့ ထုံးစံတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။
 အဲဒါက မနက်တိုင်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသားတွေအားလုံး
 စုဝေးနေတဲ့ ရှေ့ကစင်မြင့်ပေါ်ကနေ ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုပြရတယ်။
 ရွတ်ဆိုနေရင်းကနေ အမှားတစ်ခုပါသွားရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မေ့သွားလို့ ဆက်မရွတ်
 တတ်တော့ရင်ဖြစ်ဖြစ် အခမ်းအနားမှူးလုပ်သူက စင်ပေါ်က ကြေးမောင်းကြီးကို
 ဝှမ်းကနဲ အကျယ်ကြီး ထုလိုက်တယ်။ မောင်းသံကြားတာနဲ့ ကဗျာရွတ်ဆိုတဲ့
 ကျောင်းသားဟာ စင်ပေါ်ကနေ စင်အောက်ကို လှေခါးလေးကနေ ဆင်းရတယ်။
 သူ ဆင်းနေချိန်မှာ တစ်ကျောင်းလုံးက ကျောင်းသားတွေရဲ့ လှောင်သံ၊ ပြောင်သံ၊
 ဟားတိုက်ရယ်မောသံတွေဟာ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးကို ဆူညံသွားတယ်။
 ကျွန်တော့်မှာ ဒစ်စလက်ရှာရောဂါကြောင့် စာကို ကျက်မှတ်ပေမယ့်လည်း
 ခေါင်းထဲမှာ မှတ်ထားလို့မရဘူး။ အခုကျက်ပြီး အခုမေ့ပါ။ ကဗျာရှည်ကြီး
 ဆိုတော့ ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဘယ်ကျက်မှတ်နိုင်မှာလဲ။ အဲဒါကြောင့်
 အဲဒီကျောင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ မောင်းတီးပြီး စင်ပေါ်က မောင်းချခံရသလို
 တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့လှောင်ပြောင်ဟားတိုက်တာတွေကို ခံခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။
 အဲဒီလို အဟားခံရတိုင်း ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသ၊ ရှက်စိတ်တွေကို ယခုထိ
 မမေ့နိုင်သေးပါ။

အခု တာရစ်နဲ့ ဒင်နီတို့ကို အားပေးနေကြတဲ့ ပရိသတ်ကြည့်ရင်း
 ကျွန်တော်ဟာ သူတို့လို စကားပြောကောင်းသူမဟုတ်လို့ သူတို့လို ကျောင်းသား
 တွေရဲ့ အားပေးခြင်းမျိုးရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိနေတယ်။ အဲဒီအသိ
 ကြောင့် ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ အခု တာရစ်ဟောပြောတာ
 ပြီးသွားပြီ။ သူ စင်ပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ စင်အောက်က ကျောင်းသားတွေက သူ့ကို
 လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ကို အားပေးကြတာပါ။
 ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူ့ကို ပုခုံးပေါ်ထမ်းတင်မြှောက်ထားလိုက်တယ်။
 ကျောင်းသူချောချောလေးတွေကလည်း သူ့ကို အော်ဟစ် လက်ပြနုတ်ဆက်
 ကြတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားကင်မရာကလည်း တာရစ်ရှိတဲ့နေရာကို ချိန်ပြီး
 ရိုက်ကူးနေတယ်။ ဒါတွေကို မြင်ရတဲ့အခါ ဘာလို့မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ
 ပျို့အန်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အခမ်းအနားမှူးက ကျွန်တော့်ကို
 လက်ယပ်ခေါ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဟောပြောရမယ့် အလှည့်ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော်လည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး စင်မြင့်ပေါ်ကို လှေခါးကမတက်ဘဲ ခုန်တက်လိုက်တယ်။ ရဲဆေးတင်လိုက်တာပါ။

စင်ပေါ်ရောက်လို့ အခမ်းအနားမှူးပေးတဲ့ မိုက်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး စင်အောက်ကို တစ်ချက်အကဲခတ် ကြည့်လိုက်တယ်။ များပြားလိုက်တဲ့ လူတွေ။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော်ဟာ မျက်စိတွေပြာသွားပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ညက ကျက်မှတ်ထားတာတွေ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုမှ ပေါ်မလာတော့ဘူး။ ပထမတော့ ကျောင်းသားတွေဟာ ကျွန်တော် ဘာပြောမလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စောင့်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ သုံးမိနစ်လောက်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာစကားသံမှ ထွက်ပေါ်မလာတဲ့အတွက် သူတို့ဆီက စိတ်မရှည်တော့တဲ့ တီးတိုးပြောသံတွေ ကြားလာရတယ်။ သူတို့ရဲ့အသံတွေ ပိုကျယ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျက်မှတ်ထားခဲ့တာတွေကို အတင်းကြိုးစားပြီး ပြန်စဉ်းစားနေတယ်။ စဉ်းစားလေ ခေါင်းထဲမှာ မပေါ်လာလေပါပဲ။ စောစောပိုင်းက ကြားနေရတဲ့ စင်အောက်က တီးတိုးသံတွေဟာ အခုတော့ လှောင်ပြောင်သံ၊ ဟားတိုက်ရယ်မောသံတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ။ အသံတွေ ပိုပိုပြီး ကျယ်လောင်လာတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး စကားနည်းနည်း ပြောလိုက်တယ်။ အသံချဲ့စက်ကနေ ဗလုံးဗထွေး အသံကျယ်ကြီး ဟိန်းပြီး ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်တော်တောင် နားမလည်ဘူး။ ပရီသတ်ရဲ့ 'ဝေါ'ကနဲ့ လှောင်ရယ်သံကြီး မြည်ဟိန်းထွက်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ချောင်းဆိုးလာတယ်။ စင်ပေါ်မှာ အန်ချလိုက်တယ်။ လက်ထဲက မိုက်ခွက်လည်း စင်ရဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ရှက်တာ၊ ကြောက်တာတွေဟာ အရင် စတိုဝီကျောင်းမှာ တုန်းက ဖြစ်ခဲ့သလို ခံစားနေရတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စင်ပေါ်က ရုတ်တရက် ခုန်ချလိုက်ပြီး စင်နောက်ဖက်ကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။ စင်နောက်ဘက်က မှောင်ရိပ်ထဲမှာ အသာခိုနေလိုက်တယ်။ အော်သံ၊ လှောင်ပြောင်သံတွေကို နားမခံနိုင်လို့ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားလိုက်တယ်။ ရင်တွေပန်းတွေတုန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးစေးတွေ ပြန်နေတယ်။ ပွဲသိမ်းလို့ ပရီသတ်အားလုံး ပြန်သွားမှ ကျွန်တော်ဟာ စင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ပြီး လမ်းမပေါ်ထွက် တက္ကစီတစ်စီးငှားပြီး ရုံးခန်းကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်

ဘဝမှာ ရှက်စရာအကောင်းဆုံး၊ ကသိကအောက်အဖြစ်ရဆုံး ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အခုအချိန်ထိ အင်တာဗျူး ဖြေရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လူများများကို စကားပြောရင်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်နေဆဲပါပဲ။ အဲဒီကောလိပ်ဟောပြောပွဲ ဖြစ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို မကြာခဏ ခြောက်လှန့်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်မစဉ်းစားမိ အောင်လည်း အမြဲသတိထားနေရတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတဲ့ အကြောင်းအရာကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောပြနိုင်ပေမယ့် သိပ်မသိတဲ့ မကျွမ်းကျင်တဲ့ အကြောင်းအရာဆိုရင်တော့ အချိန်ယူစဉ်းစားဖြေရတာမို့ မေးခွန်းကိုဖြေရင် ကြာတတ်ပါတယ်။

ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲကို ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြပွဲ

၁၉၆၇ ခုနှစ်ထဲမှာ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲနဲ့ ဘီယာဖရာစစ်ပွဲတွေဟာ ကမ္ဘာ မှာ လူသိများလာခဲ့သလို ကမ္ဘာအနှံ့မှာလည်း အဲဒီစစ်ပွဲတွေကို ပြစ်တင် ရှုတ်ချတာတွေ၊ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြပွဲတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်ကတည်းက စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲဆိုတာ အမေရိကန် နိုင်ငံက ဝီယက်နမ်နိုင်ငံကို သွားရောက်စစ်တိုက်နေတာပါ။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်ကျမှ စတင်ဖြစ်ပွားတဲ့ ဘီယာဖရာစစ်ပွဲဆိုတာက နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံမှာ အစိုးရနဲ့ ခွဲထွက်ရေးသမားတို့ကြား စစ်ပွဲတွေဖြစ်ကြပြီး အရပ်သားလူ ၃ သန်းလောက် သေဆုံးခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်သူ ပိုများလာ စေဖို့ အဲဒီစစ်ပွဲတွေရဲ့ သတင်းမှန်တွေကို မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြသင့် တယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျွန်နီတို့ တွေးမိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစစ်ပွဲနေရာတွေကို စေလွှတ်ပြီး သတင်းယူခိုင်းဖို့အတွက် သတင်းထောက်ငှားဖို့ ပိုက်ဆံမတတ် နိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး အဲဒီသတင်းထောက်အတွက် လေယာဉ်စရိတ်၊ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုစရိတ်၊ စားသောက်သွားလာစရိတ်တွေကိုလည်း အကုန်အကျ မခံနိုင် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစစ်ပွဲသတင်းမှန်တွေကို မဂ္ဂဇင်းမှာသာ ဖော်ပြနိုင်မယ်ဆိုရင် မဂ္ဂဇင်းကို လက်ရှိရောင်းနေရတဲ့ စောင်ရေထက် သေချာပေါက် အများကြီး

ပိုရောင်းရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံချင်ကြလို့ တယ်လို့ လုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားကြတယ်။

ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရလိုက်လို့ ဂျွန်နီကို ပြောပြတယ်။ သူလည်း သဘောကျလို့ ကျွန်တော်က ခုလို လုပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အင်္ဂလန် နိုင်ငံမှာ လူဖတ်အများဆုံး Daily Mirror သတင်းစာကြီးရဲ့ အယ်ဒီတာဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ဦးစီးထုတ်ဝေ နေသူပါလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲကို သွားရောက် သတင်းယူမယ့် ၁၇ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သတင်းစာမှာ မဖော်ပြချင်ဘူးလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ သူကလည်း စိတ်ဝင်စား တယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဒါဆိုရင် အဲဒီကျောင်းသားလေးအတွက် ဝီယက်နမ် နိုင်ငံကိုသွားဖို့ အဲဒီမှာ နေထိုင်သွားလာစရိတ်တွေအတွက် အကုန်ခံနိုင်မလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက စဉ်းစားအုံးမယ်လို့ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ သိပ်မကြာ ခင်မှာ သူက ဖုန်းပြန်ဆက်လာတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်ပေးဖို့ သဘောတူတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ လာကူလုပ်ပေးနေတဲ့ ၁၇ နှစ်သား ဂျူလီယံမင်းယွန်းကို ဝီယက်နမ်ကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။ သူဟာ ဟိုကနေ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲတွေအကြောင်းကို ဆောင်းပါးတွေရေးပို့ပေးရင်း နောင်မှာ နာမည်ကျော်ကြားထင်ရှားတဲ့ သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းနဲ့ Daily Mirror သတင်းစာ ကြီးတို့ဟာလည်း အရောင်းစောင်ရေတွေ အရမ်းတက်သွားတယ်။ ထိုနည်းတူ ပါပီ၊ နောက်ထပ် သတင်းစာတိုက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ ၁၆ နှစ်ရွယ် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို ဘီယာဖရာကို စစ်ပွဲသတင်းယူဖို့ စေလွှတ် လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ရလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါက ထင်ရှားတဲ့နာမည်ကို အသုံးချပြီး အခွင့်အရေးရအောင် ယူလို့ရတယ် ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လူသိများနေတဲ့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းနာမည်ကို အသုံးချပြီး သတင်းစာတိုက်တွေကို ကုန်ကျစရိတ်ခံချင်လာအောင် စည်းရုံး နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဝီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ အမေရိကန်က ဝင်ရောက် စစ်တိုက်

နေတာကို လုံးဝမထောက်ခံတဲ့အပြင် ကန့်လည်းကန့်ကွက်ပါတယ်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲပါဝင်မှုကို ရှုတ်ချတဲ့အနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဟနီဆာဂရေဗ်က ဦးဆောင်လို့ လူတွေဟာ လန်ဒန်မြို့ပေါ်က ဂရော့စ်ဗယ်နာရင်ပြင်နားမှာရှိတဲ့ အမေရိကန် သံရုံးရှေ့ကို ချီတက်ပြီး ဆန္ဒပြကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းက လူငယ်တွေအားလုံးလည်း လိုက်ပါဆန္ဒပြကြတယ်။ ကျွန်တော်က ချီတက်သူ တွေရဲ့ ရှေ့ဆုံးက ဟနီဆာ၊ တာရစ်တို့နဲ့ ရင်ဘောင်တန်း ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။ ချီတက်ကြသူတွေဟာ ထောင်သောင်းချီ ရှိပါတယ်။ များပြားလှတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို မြင်ရလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားအားတက်မိသလို စိုးရိမ်ကြောက် လန့်မှုလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆန္ဒပြသူတွေ များပြားလွန်းလို့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ အခြေအနေကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်က ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး။ လူတွေ ပြေးလွှားနေကြ တယ်။ ရဲတွေက လူအုပ်ကြီးထဲကို ဝင်ပြီး ဆန္ဒပြသူတွေကို နံပါတ်တုတ်တွေနဲ့ ဝင်ရိုက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရဲတွေနဲ့ဝေးရာကို အသားကုန်ပြေးတယ်။ ကျန်သူတွေ ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး။ ဆန္ဒပြတဲ့နေရာကို ပြန်မသွားတော့ဘဲ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းရုံးခန်းကိုပဲ ပြန်လာလိုက်တယ်။ နောက်နေ့ ထုတ် Paris Match သတင်းစာရဲ့ မျက်နှာဖုံးမှာ မနေ့က ဆန္ဒပြပွဲမှာ ရိုက် ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံပါလာခဲ့တယ်။ ပုံမှာ ကျွန်တော်က ရှေ့ကပြေးနေတယ်။ ရဲတစ်ယောက်က နောက်ကနေ ညာလက်ထဲက နံပါတ်တုတ်နဲ့ မြှောက်ရွယ်ပြီး ပြေးလိုက်နေတယ်။ သူ့ဘယ်လက်က ကျွန်တော့်လည်ပင်းက အင်္ကျီကော်လာကို လှမ်းဆွဲနေတာ လက်ဖျားနဲ့မို့မို့ ၁ လက်မ၊ ၂ လက်မလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ တကယ်လို့ ပုံထဲကပြေးနေသူဟာ ကျွန်တော်မဟုတ်ခဲ့ရင် အတော်ကြည့် ကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံလို့ ပြောမိမှာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲကို ဆန့်ကျင်ပေမဲ့ ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို အားပေးထောက်ခံတဲ့ လက်ဝဲဝါဒီတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဟာလည်း လက်ဝဲဝါဒီဖက် မယိမ်းပါ။ မြေအောက်စာစောင် လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းသားတွေကို အဆိပ်မှိုင်းတိုက်တဲ့ စာတွေလည်း

မတော်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သိပ်မပြင်းထန်တဲ့ လက်ယာနဲ့ လက်ဝဲ အမြင် နှစ်ခုလုံးကို မျှတအောင် ထည့်ပေးပါတယ်။

သတင်းသမားတွေ အထင်ကြီးသွားကြတယ်

ပထမဆုံးထုတ်ဝေတဲ့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ ကုမ္ပဏီကြီး ၉ ခုကနေ တစ်မျက်နှာပြည့် ကြော်ငြာတွေ ထည့်ပေးဖို့ ကြော်ငြာခတွေ ရလိုက်တယ်။ တစ်မျက်နှာကို ပြီတိန်ပေါင် ၂၅၀ နဲ့ ကုမ္ပဏီ ၉ ခုအတွက် စုစုပေါင်း ကြော်ငြာ ခတွေ ပေါင် ၂,၂၅၀ ရလိုက်တယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်း စောင်ရေ ၃ သောင်းကို ရိုက်နှိပ်ဖို့ လုံလောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေတဲ့ သဘောတရားတစ်ခုကို တွေ့မိလိုက်တယ်။ သူများတွေပြောပြလို့ သိတာမဟုတ်ပဲ သူ့အလိုအလျောက် ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတာပါ။ အဲဒီသဘော တရားက ဘာလဲဆိုတော့ မဂ္ဂဇင်းကို ရေရှည်ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ လက်ထဲမှာ ငွေအလုံ အလောက် ရှိရမယ်။ ငွေရှိဖို့ ကြော်ငြာထည့်ချင်သူ များရမယ်။ ကြော်ငြာထည့် ချင်သူတွေများဖို့ မဂ္ဂဇင်းကို လူများများဖတ်ရမယ်။ လူများများဖတ်ဖို့အတွက် မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ဖတ်သူတွေ စိတ်ဝင်စားတာမျိုး ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မဂ္ဂဇင်းကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် အမျိုးမျိုး ကြံဆကြရမယ်။

တစ်ခါမှာ အစိုးရသတင်းစာကြီးတွေက သတင်းသမားတွေက ကျွန်တော့် ကို အင်တာဗျူးလုပ်ချင်တယ်လို့ အကြောင်းကြားလာတယ်။ ကျွန်တော်က ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့မဂ္ဂဇင်းကို စိတ်ဝင်စားစေမယ့် အခွင့်အရေးပဲလို့ တွက်မိ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစိုးရသတင်းစာဆိုတာ တစ်နိုင်ငံလုံးကလူတွေ ဖတ်ကြတာမို့ သူတို့သတင်းစာမှာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းအကြောင်း အကောင်း ရေးရင် ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းစောင်ရေ အရောင်းတက်လာမယ်လေ။ ဒါကြောင့် သတင်းသမားတွေ အကောင်းမြင်စေဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်တိုက်ထားလိုက် ကြတယ်။

အစိုးရသတင်းစာတွေက လူတွေ မြေအောက်ရုံးခန်းကို ရောက်လာ ကြတော့ ကျွန်တော်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က မတ်တတ် ထလိုက်ပြီး -

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ’

လို့ စားပွဲရှေ့က ဆိုဖာတွေကို လက်နဲ့ပြပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ သူတို့လည်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ နေသားတကျဖြစ်သွားလို့ တစ်ယောက်က မေးခွန်းမေးမလို့ ပါးစပ်ဟလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်း မြည်လာပါတယ်။

‘တစ်ယောက်ယောက် ဖုန်းကို လာကိုင်ပါအုံး။ ဒီမှာ ဧည့်သည် တွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ပါ’

လို့ ကျွန်တော်က နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြောပြီး တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရှေ့က သတင်းသမားတွေဘက် လှည့်ပြီး ခုလိုမေးလိုက် ပါတယ်။

‘ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာများသိချင်ပါသလဲ ခင်ဗျား’

ဒီအချိန်မှာ ဖုန်းကို လာနားထောင်တဲ့ တိုနီက ကျွန်တော့်ကို -

‘ရစ်ချတ်၊ လိုင်းပေါ်က တက်ဒ်ဟစ်ပါ။ မင်းနဲ့ စကားပြောချင် လို့တဲ့’

ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး ရှေ့က သတင်းထောက်တွေကို မေးခွဲ ပြလိုက်တယ်။ သဘောက သူတို့နဲ့ စကားပြောနေလို့ ဖုန်းကို မကိုင်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ဒါကြောင့် တိုနီက တစ်ဖက်က တက်ဒ်ဟစ်ကို ကျွန်တော် အရေး ကြီးတဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုလုပ်နေလို့ နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်လို့ ပြန်ပြော လိုက်တယ်။ တက်ဒ်ဟစ်ဆိုသူက နာမည်ကျော်တီးဝိုင်းတစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ ပင်တိုင်အဆိုတော် ဖြစ်ပါတယ်။

သတင်းထောက်တွေရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩသွားကြတဲ့ အမူအရာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩလောက် စရာပါပဲ။ ကျွန်တော့်လို အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ် လူငယ်လေးက အင်္ဂလန်က လက်ရှိ နာမည်ကျော်အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းခေါ်တာကို ချက်ခြင်း နားထောင်ဖြေတာ မလုပ်ဘူးဆိုတာ မယုံချင်စရာပဲကိုး။

သတင်းသမားတစ်ယောက်က မေးခွန်းမေးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာ စာပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်းက မြည်လာပြန်တယ်။ တိုနီပဲ တယ်လီဖုန်းကို လာ ကောက်ကိုင် နားထောင်လိုက်တယ်။ သူက လိုင်းပေါ်က တယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ တစ်ဖက်က ပြန်ဖြေတာကို နားထောင်လိုက်ပြီး ဖုန်းစကား ပြောခွက်ကို လက်ဖဝါးနဲ့အုပ်ထားရင်း ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခေါ်နေသူဟာ ဒေးဗစ်ဘေလီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က တိုနီကို -

‘သူ့ကို ပြန်ခေါ်မယ်လို့ ပြောပေးပါ။ နောက်ပြီး နေ့လည်စာ စားဖို့ ချိန်းထားတာကိုလည်း ရက်ရွှေ့ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော် ပါရီမြို့ကို သွားစရာရှိလို့ပါ’

ဪ ... ဒါနဲ့ ဒေးဗစ်ဘေလီဆိုသူက နာမည်ကျော် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာနဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာပါ။ တိုနီကိုပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်က သတင်းထောက်တွေကို တောင်းပန်တဲ့အပြုနဲ့ ပြုံးပြလိုက်ရင်း -

‘ဆောရီးပဲဗျာ။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြတာ ဘယ်များရောက်သွားပါလိမ့်’

လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သတင်းသမားတစ်ယောက်က -

‘ကျွန်တော် သိချင်တာတစ်ခုက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဟာ ...’

လို့ ပြောနေတုန်းမှာ ဖုန်းမြည်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အတော်လေး စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်။ သတင်းထောက်တွေနဲ့ စကားကို မပြောရ လို့လေ။

ဒီတစ်ခါလည်း ဖုန်းလာကိုင်သူက တိုနီပါပဲ။ သူလည်း စိတ်ပျက်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာ ဟာ ချက်ခြင်းပဲ အရေးကြီးတဲ့ အမူအရာကို ပြောင်းသွားတယ်။ သူက -

‘ရစ်ချတ်ရှေး ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ဖုန်းကို ကိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ လိုင်းပေါ်မှာ မစ်ဂျက်ဂါပါ။ သူက အရေးကြီးတယ်တဲ့’

လို့ပြောရင်း သူက ဖုန်းကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီဖုန်းကို လက်ခံပြောမှကို ဖြစ်မှာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့

မစ်ဂျက်ဂါဆိုတာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသာမက နိုင်ငံတကာမှာပါ လောလောဆယ်
အရမ်းနာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ Rolling Stones တီးဝိုင်းရဲ့ပင်တိုင်အဆိုတော်နဲ့
ဂီတပညာရှင်ပါ။ ကျွန်တော်က သတင်းသမားတွေကို တောင်းပန်တဲ့အမှုအရာနဲ့

‘တစ်မိနစ်လောက်တော့ ခွင့်ပြုပါဗျာ’

လို့ ပြောရင်း ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်တယ်။

‘ဟဲ့လို၊ မစ်လား၊ ပြောပါ။ . . . အိုကေ၊ ရပါတယ်ဗျာ ... ဟာ၊
တကယ်လား၊ အဲဒါဆိုရင် ဝမ်းသာစရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ သတင်းပေါ့
... အခုလာရမယ် ဟုတ်လား၊ လာမယ်၊ လာပါ့မယ်၊ အခုပဲ
ထွက်လာလိုက်ပါမယ်’

ကျွန်တော်က သတင်းသမားတွေဖက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း -

‘ဆောရီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော် အများကြီး တောင်းပန်ပါတယ်။
ကျွန်တော် အခုပဲ မစ်ဂျက်ဂါနဲ့တွေ့ဖို့ သွားရတော့မယ်။ ကဲ ... မေးစရာ
ရှိကြသေးလား။ မေးစရာရှိလည်း နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ချိန်းကြ
သေးတာပေါ့နော်’

တကယ်တော့ သူတို့ ဘာတစ်ခုမှ မမေးရသေးပါဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်
သိပါတယ်။ သူတို့မေးတာကိုလည်း ကျွန်တော် မဖြေချင်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
အစိုးရသတင်းစာက သတင်းသမားတွေမို့ စကားမှားဖြေတာ မဖြစ်ချင်လို့ပါ။
စကားမှားဖြေလိုက်တာကို သူတို့သတင်းစာထဲမှာ ရေးလိုက်ရင် ကျောင်းသား
မဂ္ဂဇင်းနာမည် ပျက်သွားနိုင်ပါတယ်။

သူတို့လည်း ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ ဂျွန်နီဟာ
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ရင်း ရုံးခန်းထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာ
ရှိကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း အတူဝိုင်းရယ်ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်
တို့ရယ်ရတဲ့အကြောင်းက စောစောက တက်ဒ်ဟစ်၊ ဒေးဗစ်ဘေလီနဲ့ မစ်ဂျက်ဂါ
ဆိုသူတွေအားလုံးဟာ ရုံးအပြင်နားက တယ်လီဖုန်းရုံကနေ ဖုန်းဆက်နေတဲ့
ဂျွန်နီဖြစ်နေတာကိုး။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မဂ္ဂဇင်းအောင်မြင်ဖို့ ဘာမဆိုလုပ်ဖို့
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ထားကြလို့ပါ။

အဲဒီလို ဇာတ်ကွက်ဆင်လိုက်တာ အများကြီး အကျိုးရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မကြာခင်မှာ အစိုးရသတင်းစာတွေက ကျောင်းသား မဂ္ဂဇင်းဟာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ၊ ဓါတ်ပုံဆရာ၊ တေးဂီတပညာရှင်တွေရဲ့ အားပေးထောက်ခံမှုကို ရနေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းလို့ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ကြလို့ပါ။ အဲဒီတစ်ချက်နဲ့ပဲ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတွေကလည်း သူတို့ရဲ့စာမူတွေကို ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဆီကို ပို့လာကြတယ်။ အဲဒီလမှာ ရောင်းရတဲ့ မဂ္ဂဇင်း စောင်ရေဟာ ၅ သိန်းနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း လစဉ် စောင်ရေ တွေ အများကြီးရောင်းနေရလို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ စောင်ရေအများဆုံး ထုတ်ဝေ ရတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက တစ်စောင် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ရုံးခန်းပြောင်းရပြန်ပြီ

ဆောင်းဦးကာလ ရောက်လာပြီ။ ဂျွန်နီရဲ့ မိဘတွေက ကျွန်တော်တို့ကို တခြားနေရာတစ်ခုကို ပြောင်းဖို့ ပြောလာတယ်။ မှန်ပါတယ်။ လူငယ် ၂၀ လောက် အခန်းလေးထဲမှာ ပြတ်သိပ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတာကို သူတို့လည်း ကြာတော့ မခံနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အိမ်နီးချင်းတွေကလည်း မယုံသင်္ကာဖြစ်လာပြီး သူတို့ကို မေးကုန်ကြပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ကွန်နော့ရင်ပြင် တစ်ဖက် ခြမ်းမှာရှိတဲ့ အမှတ် (၄၄) အဲလ်ဘီယွန်လမ်းက တစ်ထပ်တိုက်လေးတစ်လုံးကို ငှားပြီး ရုံးခန်းကို အဲဒီကို ပြောင်းလိုက်ကြတယ်။ ဂျွန်နီက ဂျီစီအီး 'အေ' စာမေးပွဲဖြေဖို့ သူ့ကျောင်းကို ပြန်သွားတယ်။ သူဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာသွားတယ်လို့ ခံစားမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့မိဘတွေကလည်း မဂ္ဂဇင်းအသေးလေးအတွက်နဲ့ သူ့ဘဝကို မနှစ်မြုပ်စေ ချင်လို့ ပညာဆက်သင်ခိုင်းတာကို သူ မလွန်ဆန်ချင်လို့ပါလို့ ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းပေမယ့် ပညာရေးအတွက်မို့ နားလည်ပါတယ်လို့ အားပေးပြောလိုက်ပါတယ်။

ဂျွန်နီ မရှိတော့လို့ ပထမတော့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဟာ ပြိုကွဲတော့ မလို ဖြစ်သွားတယ်။ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ တစ်ယောက်မှမရှိလို့ ကျွန်တော်ပဲ အစစအရာရာကို စီမံလုပ်ကိုင်နေရတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်တွေ

ကို မနိုင်မနင်းဖြစ်လာတယ်။ ထွက်ရမယ့်ရက်မှာ မဂ္ဂဇင်း မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သီတင်းပတ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ကျွန်တော် နစ်ခဲဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လာကူညီဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ အထက်တန်းကျောင်းပြီးလို့ ဘရိတ်တန်မြို့က ဆူးဆက်တက္ကသိုလ်မှာ သွားတက်ဖို့ စောင့်နေတယ်။ သူက တက္ကသိုလ်တက်တာကို ခဏဆိုင်းငံ့ထားပြီး ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို လာကူလုပ်ပေးမယ်တဲ့။ သူက အရင်ကတည်းက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာပါ။ ဂျွန်နီရှိနေတာကြောင့် လူမလိုသေးလို့ သူမလာတာပါ။ အခု သူလာကူမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အတော်ပျော်သွားတယ်။

နစ်ခဲရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဟာ အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာတယ်။ သူက ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ငွေရေးကြေးရေးကို စီမံခန့်ခွဲတယ်။ ငွေစာရင်းတွေကို စနစ်တကျ ပြုစုတယ်။ သူမလာခင်က ကျွန်တော်တို့က မဂ္ဂဇင်းရောင်းရငွေတွေကို ဘီစကစ်မုန့်ပုံးအလွတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ပိုက်ဆံသုံးဖို့ လိုလာရင်၊ အစားအသောက်၊ အအေးကအစ ဝယ်ချင်ရင် မုန့်ပုံးထဲက လိုတဲ့သူက ပိုက်ဆံနှိုက်ယူသွားတယ်။ ဘယ်သူမှ စာရင်းမှတ်မထားကြဘူး။ အခုတော့ နစ်ခဲက သုံးတာတွေကို စာရင်းအတိအကျ မှတ်ထားတယ်။ မလိုအပ်ရင် ပိုက်ဆံထုတ်မပေးဘူး။ သူက ဆိုင်တွေမှာ လိုအပ်လို့ ဝယ်တာတွေကို ချက်လက်မှတ်ရေးပြီး ပေးတယ်။ အရင်က ကျွန်တော်တို့ဟာ ချက်လက်မှတ်ရေးပြီး သုံးရတယ်ဆိုတာကို မသိကြဘူး။ သူဟာ ဘဏ်မှာ ငွေလက်ကျန် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ နေ့စဉ်စစ်ဆေးနေတယ်။ နစ်ခဲကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အကျိုးရှိတာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက သူ့မှာ ရှေ့သွားတစ်ချောင်း ကျိုးနေတယ်။ သူ့ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီး။ အရပ်ကြီးကလည်း ကလန်ကလားနဲ့မို့ သူ့ရုပ်ရည်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတာကြောင့် အကြွေးတောင်းမယ့် သူတွေဟာ သူ့နဲ့တွေ့ရမှာကို ကြောက်လို့ ရုံးခန်းကို မလာရဲကြဘူး။

အရင်က ဂျွန်နီမိဘတွေရဲ့ မြေအောက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း အလုပ်လုပ်နေခဲ့ကြရတဲ့ လူငယ်လေးနှစ်ဆယ်ဟာ အခု အိမ်သစ် နေရာကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမှာ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြလို့ ပျော်နေကြတယ်။ မြေညီထပ်မှာ သူတို့ဘာသာ အခန်းလေးတွေကန်ပြီး ရုံးခန်းလုပ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ထဲက အများစုဟာ အသက် ၁၉ နဲ့ ၂၀ နှစ်ကြား အရွယ်တွေပါ။ သူတို့

အလုပ်အကြောင်းကလွဲရင် အများဆုံးပြောကြတာက အချစ်အကြောင်းနဲ့ လိင် အကြောင်းတွေပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ဖို့ ကြေးကုတင်ကြီး တစ်လုံးနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထားတယ်။ အောက် ထပ်က တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးကနေ ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို ဖုန်းတစ်လုံး ဆက်သွယ်ထားတယ်။ အများအားဖြင့် တစ်နေ့ကုန် ကျွန်တော် အောက်ထပ်ကို မဆင်းတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အပေါ်ထပ်ကနေပဲ အလုပ်လုပ်နေတတ်တယ်။ မနက်စာ၊ နေ့လည်စာအဖြစ် တစ်ခုခုဝယ်ပြီး အပေါ်မှာပဲ စားလိုက်တယ်။

အခုအိမ်ကို ကျွန်တော့်အမေနာမည်နဲ့ ငှားထားတာပါ။ အိမ်ကိုပိုင်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကော်မရှင်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို မသိစေချင်လို့ပါ။ ဒီရပ်ကွက်က အိမ်တွေမှာ လုပ်ငန်းလုပ်ခွင့် မရှိဘူး။ အဖေနဲ့အမေတို့ တစ်ခါတစ်လေ အလည်လာတတ်ပါတယ်။ ညီမလင်ဒီကတော့ သူ့ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် ရောက်လာတတ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေ ထုတ်ပိုးတာ၊ ဖြန့်ချိ ရာမှာလည်း ကူညီပေးတတ်ပါတယ်။ ခဏလာတဲ့အချိန်တွင်းမှာ အလုပ်လုပ် နေတဲ့ ကောင်လေးတချို့နဲ့ ရည်းစားဖြစ်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်မို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တားဆီးတာ မလုပ်ပါ။ အမေ မသိစေနဲ့ လှိပ် သတိပေးပါတယ်။

ဒယ်ဘီရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခြင်း

ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းရုံးခန်းမှာ လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဒယ်ဘီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲနေတဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ချိန်းတွေကြတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဒယ်ဘီက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်ထိတ် ပြာပြာ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကလေးရမယ်ဆိုတာကို ခေါင်း ထဲမှာ ထည့်မစဉ်းစားထားခဲ့ကြလို့ပါ။ သူက ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချလိုက်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာဖျက်ချရမလဲဆိုတာကို မသိဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်က ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းတွေကို တယ်လီဖုန်းဆက်စုံစမ်းကြည့်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချဖို့ဆိုတာ တကယ်တမ်းကျတော့ မလွယ်ဘူးဆိုတာကို အဲဒီအခါမှ သိလိုက်ရတယ်။ ဒယ်ဘီ

အနေနဲ့ အစိုးရဆေးရုံမှာ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခွင့် မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစိုးရဆေးရုံက စိတ်ရောဂါရှိသူနဲ့ ဆရာဝန်ထောက်ခံချက်ပေးတဲ့ ရောဂါရှိသူတွေကိုပဲ ဖျက်ချပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျန်တဲ့ အစိုးရ ဆေးရုံနဲ့ ဆေးခန်းတွေ အများကြီးကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ်။ သူတို့အဖြေတွေဟာ အတူတူပါပဲ။ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပေးနိုင်ပါဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းတစ်ခုက ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရတယ်။ သူက ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခဲ ပေါင် ၄၀၀ ကျမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ဒယ်ဘီမှာ အဲဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မရှိဘူး။ ကြံရာမရတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖွင့်ပြောပြတိုင်ပင်တော့ သူတို့က ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ပြောပြီး သူ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုပေးတယ်။ သူက ဘာမင်ဂန်မြို့က အမျိုးသမီးဆရာဝန်ပါ။ ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ပေါင် ၅၀ နဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပေးမယ်တဲ့။

ဒယ်ဘီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမင်ဂန်မြို့ကို သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာဝန်မက ဒယ်ဘီကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပေးလိုက်တယ်။ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး ပြီးသွားပြီ။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ပေါ့သွားပြီ။ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာ ပျောက်သွားပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ လူငယ်တွေ ကျွန်တော့်လို အဖြစ်မျိုးကြုံလာရင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။ ကိုယ်ဝန်ရတာလို့ ကာလသားရောဂါတို့ကို မိဘကို ဖွင့်မပြောရဲရင် ဘယ်သူကိုပြောပြီး အကူအညီတောင်းရမယ်ဆိုတာ သူတို့ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အနည်းဆုံး သူတို့ဟာ စိတ်ချရတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ သိထားသင့်တယ်။ သူတို့ ယုံကြည်အားကိုးရမယ့် ဆရာဝန်နဲ့မတွေ့ရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ မိဘကို အသိမပေးရဲလို့ ရှက်ပြီး သူတို့ကိုယ် သူတို့ သတ်သေသွားနိုင်တယ်။ ကလေးမွေးပြီး ကလေးကို စွန့်ပစ်ထားနိုင်တယ်။ ကူးစက်ရောဂါကို မကုသလို့ သေသွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ဖူးလို့ စိတ်ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းအဖွဲ့သားတွေ အဲဒီကိစ္စကို ပြောပြပြီး လူငယ်တွေကိုကူညီဖို့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ဆွေးနွေးကြတယ်။ သူတို့ကလည်း မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်ဖို့ လူငယ်တွေကို ကူညီသင့်တယ်လို့ သဘောတူကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ကူညီချင်စိတ်ရှိတဲ့

ဆရာဝန်တွေစာရင်းကို ပြုစုပြီး လူငယ်တွေကို အသိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့လိုက်တယ်

မကြာခင်မှာ ဆရာဝန်စာရင်းပြုစုဖို့နဲ့ လူငယ်တွေကို လိုအပ်တဲ့ အကြံတွေပေးနိုင်ဖို့ ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့လိုက်ကြတယ်။ ဒီအဖွဲ့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်က 'ခင်ဗျားတို့ရဲ့ပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထားလိုက်ပါ' တဲ့။ လူငယ်တွေရဲ့ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းလိုတဲ့ ဆရာဝန်တွေကို ဖိတ်ခေါ်ကြောင်း လက်ကမ်းစာမှာရေးပြီး အောက်စဖို့ဒ်လမ်းမကြီးမှာ လိုက်ဝေတယ်။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာလည်း ရေးပေးတယ်။ ချက်ခြင်းလိုလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ဆီ ဖုန်းတွေဝင်လာတယ်။ ဖုန်းခေါ်သူတွေက ဆရာဝန်တွေပါ။ အစိုးရ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းရောပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းတွေကပါ။ သူတို့က အကူအညီလိုတဲ့ လူငယ်တွေကို အခမဲ့ သို့မဟုတ် အခငွေနည်းနည်းလေးနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်တဲ့။ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဖျက်ချပေးမယ်ဆိုလို့ သဘောမတူသူတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကန့်ကွက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချတာကို အားပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီလိုသူတွေကို ကူညီဖို့ပါလို့ ရှင်းပြရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ကို ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းထက်တောင် ပိုပြီး အချိန်ပေးလာရတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ မနက်အစောကြီး ၃ နာရီလောက်မှာ သတ်သေမယ့်လူတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လာလို့ ကျွန်တော်က တစ်နာရီကြာအောင် ဖြောင့်ဖျော့ပေးရတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရလာတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ဖုန်းဆက်လာလို့ သူတို့ကို ဘယ်ဆရာဝန်ဆီ သွားတွေသင့်တယ်လို့ ရှင်းပြရတယ်။ ကာလသားရောဂါရပြီး မိဘသိမှားစိုးလို့ ဆရာဝန်မပြုရဲတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီကို ရှင်းပြတဲ့ စာရှည်ကြီး ရေးပို့ပေးရတယ်။ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ကျွန်တော် အချိန်သိပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလို ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု သတိထားမိလိုက်တယ်။ အဲဒါက လူငယ်တွေဟာ သူတို့မိဘတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောပြ၊ မတိုင်ပင်ရဲကြဘူး

ဆိုတာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မိဘတွေ ဆက်ဆံရေးဟာ သူတို့နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် အများကြီး ကံကောင်းတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲ ပြဿနာ တွေရင် သူတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုရတယ်။ သူတို့ကလည်း အတတ် နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးကြတယ်။

ရုံးခန်းအလိမ်ပေါ်သွားခြင်း

အခု ကျောင်းသားမှာ မဂ္ဂဇင်းအလုပ်နဲ့ အကြံပေးအဖွဲ့ အလုပ်နှစ်မျိုး လုပ်နေကြရလို့ ရုံးခန်းလုပ်ထားတဲ့ အိမ်မှာ နေ့ရောညပါ လူတွေ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေဟာ ဒါကိုတွေ့ပြီး စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့က အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း ကော်မရှင်လူကြီးတွေကို တိုင်လိုက်တယ်။ အိမ်ငှားစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းအရ အိမ်ရှင်က အိမ်ကို လာစစ်ချင်ရင် ၂၄ နာရီ ကြိုတင် အကြောင်း ကြားရပါမယ်။ ဒီနေ့မနက်ကပဲ ကော်မရှင်လူကြီးတွေက ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်း ကြားလာတယ်။ မနက်ဖြန်မနက်မှာ အိမ်ကို လာလည်မယ်တဲ့။ အမှန်ကတော့ အိမ်ကို လာစစ်မယ်လို့ သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့် ကျောင်းသား မဂ္ဂဇင်း အဖွဲ့သားအားလုံးလည်း ချက်ခြင်းလှုပ်ရှားကုန်ကြတယ်။

ချက်ခြင်းပဲ တယ်လီဖုန်းကြိုးတွေကို ဖြုတ်ပြီး ဘီရိုထဲ ထည့်သိမ်းလိုက် တယ်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ အိပ်ရာတွေကို ဖုံကာတဲ့ ပိတ်ဖြူစတွေနဲ့ အုပ်ကာထားလိုက်တယ်။ လူငယ်တွေက အိမ်သုတ်ဆေးပုံးတွေ ထုတ်လာပြီး အိမ်နံရံတွေကို ဆေးသုတ်ကြတယ်။ အမေ့ကို အကြောင်းကြားခေါ်လိုက်လို့ အမေဟာ ကျွန်တော့်ညီမတွေဖြစ်ကြတဲ့ ၈ နှစ်အရွယ် လင်ဒီ၊ ၃ နှစ်သမီး ဗာနီဆာတို့နဲ့အတူ အိမ်ကိုကမန်းကတန်း ရောက်လာတယ်။ လူချည်းပဲလာတာ မဟုတ်ဘဲ ဗာနီဆာကစားနေကျ အရုပ်တွေ အများကြီးကိုလည်း ယူလာခဲ့တယ်။ အိမ်ပိုင်ရှင်ကော်မရှင်လူကြီး ၃ ယောက် အိမ်ကိုလာကြည့်ဖို့ ရောက်လာပါပြီ။ သူတို့ အိမ်ထဲဝင်လာတာနဲ့ အမေက ဖည့်ခံစကားပြောတယ်။ ကော်မရှင်လူကြီး တွေက အိမ်ထဲမှာ လူငယ်အလုပ်သမားတစ်စုဟာ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ အခန်း နံရံတွေကို ဆေးသုတ်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ ၃ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး

တစ်ယောက် ကြမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကျဲနေတဲ့ အရုပ်တွေနဲ့ ကစားနေတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဆေးစက်တွေ မပေရအောင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို ပိတ်ဖြူ တွေ့နဲ့ ဖုံးအုပ်ထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ အမေက အောက်ထပ်ကို ဆေးသုတ်နေတုန်းမို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ၄ ယောက်က အပေါ်ထပ်မှာ ယာယီ ပြောင်းနေကြတယ်လို့ ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ လင်ဒီတို့က ကြမ်းပြင် တစ်နေရာမှာ မိုနိုပိုလီကစားနေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဗာနီဆာဟာ လူစိမ်း တွေကိုတွေ့လို့ အမေ့ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးမလို့ ပါးစပ်ဟလိုက်တယ်။ အမေက ရိပ်မိသွားတာကြောင့် သူ့ကို ပွေ့ချိုလိုက်ပြီး နေ့ခင်းအိပ်ချိန်ရောက်ပြီ ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်သွားတယ်။

ကော်မရှင်လူကြီးတွေဟာ သာယာအေးချမ်းတဲ့ မိသားစု၊ အိမ်ကို ဆေးသုတ်နေတာတွေကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်နေကြတယ်။ သူတို့ကို တိုင်ထား တာနဲ့ အခုမျက်မြင်တွေနေတာဟာ တခြားစီဖြစ်နေလို့ပါ။ အမေဖျော်ပေး ထားတဲ့ ကော်ဖီကို သောက်ပြီးသွားလို့ သူတို့ ထိုင်ရာက ထလိုက်ကြတယ်။ ဗာနီဆာကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလေးဆိုပြီး ချီးမွမ်းကြတယ်။ သူတို့ ပြန်လို့ လမ်းမပေါ်ရောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပရိဘောဂတွေကို ဖုံးကာထားတဲ့ ပိတ်စတွေကို အမြန်ဆွဲဖယ်လိုက်ကြတယ်။ တယ်လီဖုန်းတွေကို ဘီရိုထဲက အမြန်ထုတ်ပြီး ပလတ်ပေါက်မှာ ထိုးလိုက်ကြတယ်။ မဂ္ဂဇင်းအလုပ် တွေကို ချက်ခြင်း ပြန်စကြတယ်။ အမေနဲ့ ညီမနှစ်ယောက်လည်း နောက်နေ့မှာ သူတို့နေတဲ့ ရှမ်းမလီဂရင်းကို ပြန်သွားကြတယ်။ အခြေအနေတွေအားလုံး ကောင်းနေတယ်။ ဇာတ်တိုက်ထားတာ အထစ်အငေါ့မရှိ ချောချောမောမော ပါပဲ။

နောက်ပိုင်းတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ ကော်မရှင်အဖွဲ့က လာစစ်တယ်။ ၂၄ နာရီ ကြိုတင်အကြောင်းကြားပြီးမှ လာစစ်တာမို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြင်ဆင်ချိန် ကောင်းကောင်း ရတယ်။ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးကို ယုတ္တိ ရှိအောင် လုပ်ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ပေါ့ဆတဲ့ အမှားလေးတစ်ခု ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းတစ်ဖွဲ့သားလုံး အဲဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့ကြရပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါ။ သူတို့ လာစစ်တာ ၅ ကြိမ် မြောက်မှာပါ။ အရင်အခေါက်တွေလိုပဲ သူတို့ဟာ အမေဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီကို

သောက်၊ အမေနဲ့ စကားလက်ဆုံကျပြီးသွားတဲ့အခါ ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး အမေ့ကို နှုတ်ဆက်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဘီရိုထဲက တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံးဟာ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ဖုန်းခေါ်သံမြည်လာတယ်။ ဖုန်းနှစ်လုံးရဲ့အသံဆိုတော့ အသံဟာ တော်တော်ကို ကျယ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိပဲ ကြောင်နေကြတယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော်က -

‘တယ်လီဖုန်းသံ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ဟိုဘက်ခန်းကပါ။ အုတ်နံရံက ပါးလွန်းတော့ ဒီဘက်ကနေ အကျယ်ကြီး ကြားနေရ တယ်’

လို့ ဖာထေးပြောလိုက်တယ်။

ကော်မရှင်လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ ထိုင်နေရာက ရုတ်တရက် ထသွားပြီး ဘီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ သူလုပ်တာ မြန်လွန်းလို့ ကျွန်တော် တို့ သူ့ကို တားဆီးဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး။ တယ်လီဖုန်း ၅ လုံး၊ ဖုန်းအိပ်ချိန်း စက်ခလုတ်ခုံတစ်ခုနဲ့ မြွေတွေလို လိမ်ကောက်နေတဲ့ တယ်လီဖုန်းဝါယာကြိုးတွေ ဘီရိုထဲကနေ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ဝေါကနဲ ပုံကျလာတယ်။ မိသားစု လေးယောက် နေတဲ့ အိမ်လေးထဲမှာ တယ်လီဖုန်း ၅ လုံးနဲ့ ဖုန်းစက်ခလုတ်ခုံတစ်ခု ရှိနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ ဆင်ခြေလုံးဝပေးစရာမရှိလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးပါမယ်လို့ အမေက ပြောလိုက်ရတယ်။ ဗာနီဆာလည်း သူ့အရုပ်တွေကို ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ လင်ဒီကလည်း မိုနိုပိုလီကစားစရာကို သိမ်းလိုက်တယ်။ နောက်နေ့မနက်မှာ အမေနဲ့ ညီမလေးတွေ ရှမ်းမလီဂရင်းကို ပြန်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော် အမေ့ကိုကြည့်ပြီး အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် အတွက် အမေဟာ လူကြီးတွေကို ခဏခဏ ညာပြောနေရတာကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ ရိုက်လက်စ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းတွေ၊ စာရွက်တွေကို သိမ်းဆည်းထုတ်ပိုးကြတယ်။ ရုံးခန်းအတွက် နေရာသစ်ရှာရအုံးမယ်။

သင်္ချိုင်းကို ရုံးခန်းလုပ်ရတယ်

ကျွန်တော်တို့ အနားတစ်ဝိုက်မှာ ရုံးခန်းအတွက် အခန်းငှားဖို့ လိုက်ရှာကြတယ်။ ဈေးကြီးတာရယ်၊ လူငယ်တွေမို့ မငှားချင်တာရယ်ကြောင့်

အခန်းရှာမရပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ခရစ်ယန်ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီတယ်။ သူ ကျောင်းထိုင်သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဘေးဝါးတားလမ်းပေါ်က စိန်ဂျွန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲက မြေအောက်ခန်း သင်္ချိုင်းနေရာကို ပိုက်ဆံမယူဘဲ သုံးခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီးနာမည်က ကုဘတ်စကော့ဖြစ်ပြီး သူက ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အရမ်းသဘောကျလို့ ကူညီတာပါ။ ကျွန်တော်က သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူနှစ်ခုပေါ်ကို ကျောင်ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ် တင်ခင်းလိုက်ပြီး အလုပ်စားပွဲလုပ်လိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း သင်္ချိုင်းခန်းထဲမှာ အဆင်ပြေသလို ရှာကြံထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အားလုံး ဒီမှာပဲအိပ်ကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ စာတိုက်က အရာရှိတစ်ယောက်ကို စည်းရုံးပြီး သင်္ချိုင်းမြေအောက်ခန်းထဲကို တယ်လီဖုန်းလိုင်းတစ်ခု ဆွဲနိုင်ခဲ့တယ်။ သူများတွေလို လိုင်းလျှောက်ပြီး ၃ လကြာအထိ စောင့်စရာမလိုဘဲ ချက်ခြင်းရလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အလုပ်များကြလွန်းလို့ မီးရောင်မိန်မိန်အောက်က သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူတွေကြားမှာ အလုပ်လုပ်နေကြပါလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ သတိမမူမိကြဘူး။ သူ့ရဲကြောက်လန်ရမှန်းလည်း မသိကြပါဘူး။

ကားလုံးကြောင့် အဖမ်းခံရခြင်း

၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်းမှာ အရပ်ဝတ်နဲ့ ရဲနှစ်ယောက် သင်္ချိုင်းမြေအောက်ခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ မေရီလယ်ဘွန်းရဲစခန်းကလို့ ပြောပြပြီး ၁၈၈၉ ခုနှစ်က ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ မဖွယ်မရာ ကြော်ငြာတဲ့ ဥပဒေနဲ့ ၁၉၁၇ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ပြန်ခဲ့တဲ့ ကာလသားရောဂါဆိုင်ရာ ဥပဒေနဲ့ကို ကျွန်တော် မသိမှာ စိုးလို့ဆိုပြီး ဖတ်ပြကြတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီဥပဒေ နှစ်ခုလုံးကို သိပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ဥပဒေက ကာလသားရောဂါအတွက် ဆေးကုသပေးတာ၊ ဆေးကုဖို့ အကူအညီပေးတာကို တားမြစ်ထားတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က တတ်ယောင်ကား ဆရာဝန်တွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်ပေးဖို့လို့ ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော်က ဆေးကုပေးတာမဟုတ်ဘဲ အကြံပေးတာကိုပဲ လုပ်တယ်။ ကာလ

သားရောဂါရတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ယောက်က အကူအညီတောင်းခံလာရုံနဲ့
 ဆေးရုံက အရည်အချင်းရှိပြီး တရားဝင်တဲ့ ဆရာဝန်နာမည်ကို ညွှန်းပေး
 လိုက်တာပါပဲလို့ ရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲတွေက 'ကာလသားရောဂါ' စကား
 လုံးကို မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြနေတာဟာ အဲဒီဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာပဲလို့ ဖွင့်ဖို့
 တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ ကာလသားရောဂါ
 စကားလုံးကို ဆက်လက် ရေးသားဖော်ပြနေရင် အဲဒီဥပဒေအရ မဂ္ဂဇင်း
 အယ်ဒီတာဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖမ်းခံရနိုင်ပြီး တရားရုံးမှာ စွဲချက်
 တင်ခံရမယ်။ ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်အထိ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်တာကိုလည်း ခံရနိုင်
 တယ်လို့ သတိပေးပြောပြီး ပြန်သွားကြတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်မတိုင်ခင် တစ်ပတ်အလိုလောက်က ကျွန်တော်တို့
 ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ ရောဂါသည်တစ်ယောက်ရဲ့
 အိမ်မှာ ရဲက မူးယစ်ဆေးဝါး အထုပ်တစ်ထုပ် လာချထားတာကို အိမ်နီး
 နားချင်းတွေက လက်ပူလက်ကြပ်ဖမ်းမိလို့ အဲဒီရဲဟာ ထောင်ကျသွားတယ်။
 အခုရဲတွေလာသွားတာ အဲဒီအမှုနဲ့ ဆက်စပ်နေမယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ရဲတွေဟာ
 ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ကို ပြဿနာလုပ်ချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ
 ရှေးလွန်လေပြီသော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဥပဒေကို ကြိုးစားရှာဖွေကြပြီး
 အကြံပေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ
 ထင်ရှားနေပါတယ်။

ကျွန်တော်က လက်ကမ်းစာစောင်တွေနဲ့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ
 'ကာလသားရောဂါ' စကားလုံးကို 'လူမှုရေးရောဂါ' စကားလုံးနဲ့ အစားထိုး
 လိုက်တယ်။ လူမှုရေးရောဂါလို့ ရေးလိုက်တာနဲ့ အရေပြားယားယံသူတွေ ဝက်ခြံ
 ပေါက်သူတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ အကြံပေးအဖွဲ့ကို ဖုန်းဆက်အကူအညီ
 တောင်းလာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကာလသားရောဂါအတွက်ပဲ အကြံပေး
 တယ်လို့ ရှင်းပြနေရတယ်။ အရင်က ကာလသားရောဂါအတွက် အကြံတောင်း
 သူဟာ တစ်ပတ်ကို လူ ၆၀ လောက်ရှိခဲ့ရာက အခုတော့ တစ်ပတ်ကို ၁၀
 ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါဆိုရင် ရဲတွေရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် တစ်ပတ်ကို
 လူ ၅၀ မှာ နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေဖြစ်နေတာ တန်ရဲ့လား။ အဲဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူး
 ဆိုပြီး 'ကာလသားရောဂါ' စကားလုံးကို လက်ကမ်းစာစောင်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းမှာ

ပြန်ဖော်ပြတယ်။ ရဲတွေက သက်သက်မဲ့လာပြီး ခြောက်လှန့်သွားတာလို ကျွန်တော်က တွက်ဆလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တွက်ဆတာ မှားသွားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နောက်တစ်လအကြာ ဒီဇင်ဘာလမှာ ရဲတွေ မြေအောက် သင်္ချိုင်းရုံးခန်းကို ရောက်လာကြပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းခေါ်သွားတယ်။ ရဲစခန်း ရောက်တော့ ခံဝန်ချက်နဲ့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ရဲက ကျွန်တော့်ကို ရုံးတင် တရားစွဲမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဂျွန်မော်တီးမားဆိုတဲ့ ရှေ့နေဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်ခုလုံး ဟိုးဟိုး ကျော်ခဲ့တဲ့ အမှုကြီးနှစ်ခုဖြစ်ကြတဲ့ Oz magazine တရားအစွဲခံရတာကို ခုခံလျှောက်လဲပေးခဲ့သလို လေဒီချာတာလီရဲ့ ချစ်သူအမှုကိုလည်း လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကြောင့် အဲဒီအမှုနှစ်ခုစလုံးကို အနိုင်ရခဲ့တဲ့ အတွက် နာမည်ကြီးရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့် အမှုကို လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလာတယ်။ ကျွန်တော်က ရှေ့နေခ ပေးစရာမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို တစ်လတစ်လ အလျှင်မီအောင် ရှိတဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ထုတ်နေရတာမို့ ရှေ့နေခ ပေးစရာ ပိုက်ဆံအပိုမရှိပါဘူး။ အမေတို့လည်း စီးပွားရေးအဆင်ပြေတာမဟုတ်လို့ သူတို့ကိုလည်း အပူကပ်ပြီး ဒုက္ခပေး ချင်ဘူး။ ဂျွန်မော်တီးမားက ပြန်ပြောတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတဲ့ ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သဘောကျထောက်ခံသူဖြစ်တာ ကြောင့်ရယ်။ ရဲတွေ မတရားလုပ်တာကို မခံချင်လို့ရယ်ကြောင့် ရှေ့နေခ လုံးဝ မယူဘဲ ကူညီမယ်တဲ့။ ကျွန်တော် ဘာပြောရအုံးမှာလဲဗျာ။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောနေမိတယ်။ သူက ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ ကျိန်းသေပေါက်နိုင်မှာမို့ စိတ်ကို အေးအေးထားပါတဲ့။ အသက် ၂၀ တောင်မပြည့်သေးတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ထောင်ကျမှာကို ကြောက်လို့ စိတ်အေးအေး ဘယ်ထားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အလကား လိုက်ပါကူညီပေးမယ့် ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်ရလိုက်တာမို့ အဲဒါ ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်း တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

တရားရုံးက အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးခြင်း

၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မေလ ၈ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော့်အမှုကို ပထမဆုံး ကြားနာစစ်ဆေးတယ်။ လေဘာပါတီက လွှတ်တော်အမတ် တွမ်ဒရီးဘတ်က ကျွန်တော့်ဘက်က ကာကွယ်ပြီး သက်သေအနေနဲ့ လျှောက်လဲချက်ပေးတယ်။ ဆင်းရဲသားထောက်ပံ့ရေးအသင်းကို ထူထောင်သူ ချတ်ဒ်ဘရားကလည်း ကျွန်တော်တို့ အကြံပေးအဖွဲ့ကနေ ဆင်းရဲသားအများကြီးကို သူတို့အသင်းဆီ ကို ညွှန်ပြပြောပြခဲ့ကြောင်း သက်သေခံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုကို အဆုံး အဖြတ်ပေးလိုက်တာက ရှေ့နေကြီး ဂျွန်မော်တီးမားရဲ့ လျှောက်လဲချက်ပါပဲ။ သူက တရားသူကြီးကို ဦးတိုက်လျှောက်တယ်။ ကျွန်တော် ရစ်ချတ်ဘရင် ဆန်ဟာ ‘ကာလသားရောဂါ’ စကားလုံးကို လူတွေသိအောင် မကြော်ငြာရဆိုတဲ့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ပြီး ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းနဲ့ လက်ကမ်းစာစောင်တွေမှာ ရေးသားဖော်ပြတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတဲ့အတွက် တရားရုံးက ကျွန်တော့်ကို ထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သင့်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ရှေ့နေကယ်မှ ထောင်လုံးလုံးကျမယ့်ဘဝ ဖြစ်သွားပါလား။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က တစ်ခုခုအော်ပြောဖို့ လုပ်နေတုန်း ရှေ့နေ ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး မျက်စေ့တစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို မသိပေမယ့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

သူက တရားသူကြီးကို မျက်နှာမူပြီး ခုလိုဆက်ပြောတယ်။ ‘ကာလ သားရောဂါ’ စကားလုံးကို အများမြင်တွေ့အောင်လုပ်တဲ့ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ဟာ အပြစ်ရှိသလို အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ တခြားသူတစ်ယောက်ကိုလည်း ထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်ပါတယ်။ အဲဒီတခြားသူဆိုတာ အများသုံးအိမ်သာတွေရဲ့ အပြင်ဖက်မှာ တပ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ ‘ကာလသားရောဂါ’ စကားလုံးကို ရေးသားထားတဲ့ အစိုးရပါ။ အမှုသည် ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ကို အဲဒီစကားလုံး ဖော်ပြမှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရင် သူကလည်း အစိုးရကို တရားပြန်စွဲပါမယ်တဲ့။ တရားရုံးထဲက လာနားထောင်သူတွေဟာ ရှေ့နေကြီးရဲ့ လျှောက်လဲချက်ကို သဘောကျလွန်းကြလို့ လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးကြတယ်။ တရားသူကြီးက လူတွေကို တိတ်တိတ်နေဖို့ စားပွဲကို တူနဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး ငြိမ်ခိုင်း

လိုက်တယ်။ သူလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတာကြောင့် တရားရုံးကို ခေတ္တ
ရပ်နားလိုက်တယ်။ တရားရုံးပြန်စတာနဲ့ တရားသူကြီးက ကျောင်းသားအကြံ
ပေးအဖွဲ့ဟာ ကာလသား ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေကို ဆေးကုသပေးတာ
မဟုတ်ဘဲ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်တွေဆီကိုသာ လမ်းညွှန်ပြပေးတာမို့
ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ရဲတွေရဲ့
စွပ်စွဲချက်တွေကို မေလ ၂၂ ရက်နေ့ကျမှ အမိန့်ချမယ်တဲ့။

အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးနေတုန်းမှာပဲ စစ်ကြီးပြီးတဲ့ကာလ
နောက်ပိုင်း ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်မှာ ကာလသားရောဂါစွဲကပ်သူ ဦးရေဟာ အရမ်းတိုးလာ
တယ်လို့ သတင်းစာနဲ့ ဂျာနယ်တွေမှာ အချက်အလက်တွေ ထည့်သွင်းဖော်ပြ
လာကြတယ်။ ကျန်းမာရေး ပညာပေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ လေဒီဘတ်ခ်ဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးက အဲဒီသတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေက အချက်အလက်တွေရယ်၊
ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အမှုတွေကို ရည်ညွှန်းပြီး ၁၈၈၉ ခုနှစ်က ထုတ်ပြန်
ထားတဲ့ မဖွယ်မရာကြော်ငြာတဲ့ ဥပဒေကို ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ လွှတ်တော်မှာ
တင်ပြပါတယ်။ သူက -

‘ခေတ်လည်းမမီ၊ ရယ်စရာလည်း ကောင်းတဲ့ ဒီဥပဒေကို
မတားမြစ်၊ မဖျက်သိမ်းနိုင်ရင် ဆိုးဝါးလှတဲ့ ရောဂါတွေ မပြန့်ပွား
အောင် တားဆီးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်အစား ဒဏ်ငွေ ၇ ပေါင်

ကျွန်တော့်ကို ဒုတိယအကြိမ် ရုံးချိန်းခေါ်ပြီး တရားရုံးမှာ အမှုတင်
တရားစွဲနေတာဟာ အလွန်ကို ရူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်လို့ သတင်းစာတွေမှာ
ရေးကြတယ်။ အသင်းအဖွဲ့တချို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ထောက်ခံကြောင်း
ဆန္ဒပြဖို့ လုပ်နေကြတယ်။ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မရှိဘူးလို့
မကြေညာချင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ငွေ ၇ ပေါင် ပေးဆောင်စေဆိုပြီး အမိန့်ချ
လိုက်ပါတယ်။ ရဲတွေ ခြိမ်းချောက်သလို ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်အစား ဒဏ်ငွေ ၇
ပေါင်ဆိုတာ ရယ်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ရှေ့နေကြီး ဂျွန်မော်တီးမားက အမိန့်

ချပြီးလို့ တရားရုံးအပြင်ကို ထွက်လာတဲ့အခါ အပြင်ဖက်မှာ စောင့်နေကြတဲ့ သတင်းထောက်တွေကို ပြောလိုက်တယ်။ ဒီဥပဒေကို ခေတ်နဲ့လျော်ညီအောင် အစိုးရက မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ အစိုးရကို တရားစွဲမယ်တဲ့။ သူ့ပြောကြားချက် တွေကို သတင်းစာတွေကလည်း ထောက်ခံကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လွှတ်တော် မှာ ဒီဥပဒေကို ခေတ်နဲ့လျော်ညီအောင် ပြင်သင့်၊ မပြင်သင့်ကို မဲခွဲဆုံးဖြတ်ပြီး ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ဖို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန အတွင်းဝန် ရယ်ဂျီနယ်မော်ဒလင်းက ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်စာတစ်စောင် ရေးပြီး ပို့လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီအမှုကနေ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အသက်ငယ်ပြီး ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ယုံကြည်တာကို ဆက်လုပ်ဖို့ ရှေ့နေကောင်းကောင်းတစ်ယောက် ရှိဖို့လိုတယ်။ ရှေ့နေကောင်းကောင်း ရှိနေ ရင် ရဲတွေ၊ အစိုးရအာဏာပိုင်တွေကို ကြောက်စရာ မလိုဘူးဆိုတာပါ။

နစ်နဲက နောက်ကျောကို စားနဲ့ထိုးခြင်း

၁၉၇၀ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်း တစ်နေ့မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုယူဖို့ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ နစ်နဲ လာထိုင်သွားတယ်လို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်က ပြောတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ စာတစ်စောင်ကို ခေါက်လျက်သား တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် စာကို ကောက်ယူဖြန့်ပြီး ဖတ်ကြည့် လိုက်တယ်။ စာက နစ်နဲရေးထားတာပါ။ စာထဲမှာ သူက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်း ဝန်ထမ်းတွေကို တိုက်တွန်းရေးသားထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေ သူနဲ့ အယ်ဒီတာနေရာတွေကနေ ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျောင်းသား မဂ္ဂဇင်းကို အားလုံးပိုင်ဆိုင်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်မယ်လို့လည်း ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း အများနည်းတူ အမြတ်ငွေကို အချိုးကျနဲ့ပဲ ခံစားခွင့်ပြုမယ်တဲ့။ ဒီစာကို သူ မေ့ပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တာလား။ သူ တမင်သက်သက် ထားခဲ့တာလား။ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး အခင်မင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းက ခုလို လုပ်ရက်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့လို့ အရမ်းလည်း ဝမ်းနည်း သွားတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို စားနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရသလို ခံစားရလို့

စိတ်ထဲမှာလည်း အတော့်ကို ခံပြင်းသွားတယ်။ တကယ်တော့ ကျောင်းသား
 မဂ္ဂဇင်းကို ဂျွန်နီနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စခဲ့ကြတာပါ။ ဂျွန်နီ ကျောင်းပြန်
 တက်ဖို့ ထွက်သွားတဲ့အခါ ကျောင်းသားကို ကျွန်တော် စိတ်တိုင်းကျ ထုတ်ဝေ
 ခဲ့တယ်။ အခုထိ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုလုံးဟာ ကျွန်တော့်သဘော၊ ကျွန်တော့်ခြေ
 ကျွန်တော့်လက်ပါ။ နောင်ကိုလည်း ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ရှိ
 နေစေချင်တယ်။ အဲဒီလို ဆက်ဖြစ်နေဖို့ ကျွန်တော် ထုတ်ဝေသူနဲ့ အယ်ဒီတာ
 အဖြစ် ဆက်လက်ရှိနေမှ ဖြစ်မယ်။ အခု နစ်ခဲက ကျွန်တော့်ကို ထုတ်ဝေသူနဲ့
 အယ်ဒီတာအဖြစ်ကနေ ဖယ်ထုတ်ဖို့လုပ်နေပြီ။ သူ ဒီလိုလုပ်လို့မရအောင်
 ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ပွဲကြမ်းသင့်ရင် ကြမ်းရတော့မယ်။

စာဖတ်ပြီးတာနဲ့ ရုံးခန်းထဲက ကျွန်တော် ရုံးထဲက လူတွေကို မသိ
 မသာ လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်တယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အလုပ်များ
 သလိုပုံစံနဲ့ စားပွဲတွေမှာထိုင်ပြီး ခေါင်းတွေကို ငုံ့ထားကြတယ်။ သူတို့
 တစ်ယောက်မှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲကြဘူး။ သူတို့ထဲက ဘယ်
 နစ်ယောက်များ နစ်ခဲနဲ့ အကြံတူတွေဖြစ်မလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ သူတို့ကို
 ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ မမေးတော့ပါဘူး။ ဒီကိစ္စ
 မှာ နစ်ခဲဟာ ဦးဆောင်ကြံစည်သူမို့ သူနဲ့ တိုက်ရိုက်ရှင်းတာပဲ ပိုကောင်းမှာပါ။
 ကျွန်တော် နစ်ခဲရဲ့စာကို ပြန်ခေါက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်သိမ်းထား
 လိုက်တယ်။ စားပွဲမှာ အသာထိုင်ရင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်သွားအောင် ထိန်းရင်း
 နစ်ခဲ အလာကို စောင့်နေလိုက်တယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ နစ်ခဲ ရုံးထဲကို ဝင်လာတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို
 မကြည့်ဘဲ သူ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့စားပွဲဆီကို
 လျှောက်သွားလိုက်ပြီး နစ်ခဲကို အပြင်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။
 ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ရုံးထဲမှာ မဖြေရှင်းချင်ဘူး။ နစ်ခဲနောက်မှာ ဝန်ထမ်း
 ဘယ်နစ်ယောက်ပါနေမှန်း မသိတာကြောင့် နစ်ခဲနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း အပြင်မှာ
 ဖြေရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ နစ်ခဲတို့ကြားက နစ်ပေါင်းများစွာ
 ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို ဘေးချိတ်ပြီး ပြဿနာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေရှင်းရ
 တော့မယ်။ နစ်ခဲဟာ ကျွန်တော့်နောက်ကနေ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ
 တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ သူ ဘာစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ

ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုစကားမျိုး စပြောရမလဲဆိုတာပဲ တွေးနေမိတယ်။

နစ်ခဲကို နှုတ်ထွက်ခိုင်းလိုက်ရတယ်

လမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် စကားစလိုက်တယ်။

‘နစ်ခဲ လူတွေအတော်များများ ငါ့ဆီလာပြီး ပြောကြတယ်။ မင်းကြံစည်နေတဲ့ အစီအစဉ်ကို သဘောမကျဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလည်း မပြောရဲကြဘူးတဲ့’

နစ်ခဲဟာ အတော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောတယ်။

‘မင်းဟာ ငါနဲ့ ကျန်တဲ့ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းတစ်ဖွဲ့လုံးကြားမှာ သွေးကွဲအောင် လုပ်လိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် မင်း ဒီမှာ ဆက်မနေတော့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ဆက်လက်ရှိနေ ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီရုံးမှာ လုံးဝမရှိသင့်တော့ဘူး’

မျက်နှာမပူ ကြေကွဲသံမပါဘဲ လေသံအေးအေးနဲ့ ဒီစကားတွေ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောမိလိုက်မှန်း မသိပါဘူး။ နစ်ခဲကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကိုငုံ့ထားပြီး သူ့ခြေထောက်အစုံကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။ ခဏကြာမှ သူက-

‘ဆောရီးပါ ရစ်ကီ။ ငါတို့ဘာသာ ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်တာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်မိလို့ပါ’

လို့ ပြောရင်းနဲ့ သူ့အသံဟာ တိမ်ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခတ်တင်းတင်းပိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း -

‘ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ရှမ်းမလီဂရင်းမှာ ပြန်ဆုံ ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိထားရမှာက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းဟာ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့အသက်ဆိုတာပဲ’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နစ်ခဲဟာ အဲဒီနေ့တွင်းချင်းပဲ အလုပ်က ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်

က ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကို ရုံးခန်းထဲမှာ စုဝေးခိုင်းပြီး ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲမယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ နစ်ခဲဟာ ကျွန်တော်နဲ့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ဒီနေ့ပဲ နှုတ်ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုကို မကြိုက်သူတွေ ရှိရင်လည်း ချက်ခြင်းနှုတ်ထွက်ခိုင်းကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်လက်လက်တွဲမယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်လိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ် မှန်သွားပါတယ်။ မြေအောက်သင်္ချိုင်းခန်းထဲမှာ နစ်ခဲ မရှိတော့ပေ မယ့်လည်း ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကတော့ ဆက်လက်လှုပ်ရှားရှင်သန်နေဆဲပါ။

ဒါဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အကြီးအကျယ် စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်မှုပါ။ ဒါပေမဲ့ နောင်မှာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲရတာတွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ရတာတွေ အများကြီး ကြုံရအုံးမှာပါလားဆိုတာကို အဲဒီ အချိန်က မသိခဲ့ပါဘူး။

နစ်ခဲဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သလို နောင်လည်း ဒီလိုပဲ ဆက်နေသွားချင်တယ်။ နောက်ပိုင်း ရှမ်းမလီဂရင်းကို ရောက်တော့ နစ်ခဲကို သူ့အိမ်မှာ သွားတွေ့ပါတယ်။ နစ်ခဲဟာ ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တဲ့ သူ့အမေလုပ်တဲ့ ပူတင်းမုန့်ကို စားနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်စားရင်း စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူဟာ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရပေမယ့် အလိုက်သင့် စကားအနည်းအကျဉ်းတော့ ပြန်ပြောပါတယ်။

စာတိုက်က သီချင်းခွေရောင်းဖို့ အကြံပေါ်ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေသူတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို လာသူတွေဆီကနေ စကားတစ်ခုကို အမြဲလိုလို ကြားနေရတယ်။ အဲဒါက သူတို့ဟာ အားလပ်ချိန်တွေကို သီချင်းနားထောင်ရင်း အချိန်ဖြုန်းတတ်ကြ တယ်။ ရတဲ့ ပိုက်ဆံအတော်များများကိုလည်း သီချင်းခွေတွေ ဝယ်ပစ်လိုက်ကြ တယ်တဲ့။ ရိုးလင်းစတုန်း၊ ဘော့ဒီလန်၊ ဂျက်ဖာဆန်အဲပလိန်းတို့ရဲ့ သီချင်း အယ်ဘမ်ခွေတွေ အသစ်ထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ လူငယ်တိုင်းလောက်နီးနီးဟာ

ဆိုင်တွေမှာ အလှအယက် ပြေးဝယ်ကြတယ်။ လူငယ်တွေက သီချင်း၊ မြူးဇစ် ဆိုတာ သူတို့အတွက် နိုင်ငံရေး၊ သူတို့ဘဝ၊ သူတို့ကမ္ဘာလို့ ယူဆကြတယ်။ ကျွန်တော် သတိထားမိတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ လူငယ်တွေဟာ အစားအသောက်ကောင်းကောင်း ဝယ်စားဖို့ သို့လင် ၄၀ ကို မသုံးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘော့ဒီလန်ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ သီချင်းခွေကို သို့လင် ၄၀ နဲ့ ဝယ်ဖို့တော့ မနုမ္မာကြဘူး။ တချို့ မထင်မရှားအဆိုတော်တွေရဲ့ သီချင်းခွေတွေကိုလည်း ဈေးကြီးပေးဝယ်တတ်ကြတယ်။

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ဆက်လက်အောင်မြင်နေဖို့နဲ့ ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ ဆက်လက်ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ ငွေရေးကြေးရေး လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေဖို့လိုတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ငွေကြေးရဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒါက အစိုးရက မကြာသေးခင် လေးက လက်ကားပစ္စည်းရောင်းသူတွေအပေါ်မှာ အရောင်းခွန်ကောက်ခံခြင်းကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီလို့ ကြေငြာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရောင်းခွန်မပေးရလို့ ငွေသက်သာသွားပေမဲ့ သီချင်းခွေရောင်းဆိုင်တွေဟာ တစ်ဆိုင်မှ သီချင်းခွေတွေကို ဈေးလျှော့မရောင်းကြဘူး။ အဲဒီအချက်ကို အခွင့်အလမ်းအဖြစ် အသုံးချဖို့အတွက် ကျွန်တော် သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ စဉ်းစားလာမိတယ်။ အခု ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ လုပ်ကိုင်နေကြသူတွေဟာ လူ ၂၀ လောက်ဖြစ်လာပြီမို့ ဒီလူတွေနဲ့ တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ နေရာသစ်ရှာစရာမလိုဘဲ မြေအောက်သင်္ချိုင်းရုံးခန်းမှာပဲ သုံးလို့ရနေပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူငယ်တွေ ကြိုက်မယ်ထင်တဲ့ သီချင်းခွေတွေကို ဈေးသက်သာတဲ့ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ရှာဝယ်လိုက်ပြီး ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ သီချင်းခွေတွေကို ရောင်းမယ်လို့ ကြော်ငြာပေးတယ်။ ဝယ်ချင်သူတွေက သူတို့လိုချင်တဲ့ သီချင်းခွေတွေကို လှမ်းမှာရင် စာတိုက်ကနေ ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းရဲ့ အခြေအနေဟာ နစ်နာမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး။ မဂ္ဂဇင်းအပေါ် လူတွေရဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှု နည်းလာတယ်။ မဂ္ဂဇင်းအရောင်းကျလာတယ်။ အခုတော့ သီချင်းခွေတွေကို ဈေးသက်သာသာနဲ့ ရမယ်ဆိုလို့ ဖုန်းဆက် စုံစမ်းမေးမြန်းကြသူတွေ အတော်လေးများလာပြီ။ အခု သီချင်းခွေရောင်းရငွေ

တာလည်း မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရောင်းတာထက် ပိုများနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် စာတိုက်ကနေ သီချင်းခွေတွေ ရောင်းတာကို အာရုံစိုက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

တေးဂျင်းနာမည် မွေးဖွားလိုက်ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ အခုစာတိုက်ကနေ သီချင်းခွေတွေ ပို့ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းကို နာမည်မပေးရသေးလို့ နာမည်ရွေးကြတယ်။ ဒီနာမည်ဟာ လူတွေကို ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်တာမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ သီးသန့်ရပ်တည်နိုင်ရမယ်။ ကျောင်းသားလူငယ် တွေသာမက လူအများကို ဆွဲဆောင်နိုင်ရမယ်။ နာမည်ရွေးတဲ့နေရာက ထုံးစံ အတိုင်း မြေအောက်သီချင်းခန်းခန်းထဲမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက အတော်များများဟာ Slipped Disc 'ချောထွက်သွားသောဓာတ်ပြား' ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြိုက်နေကြတယ်။ ဒီအချိန် မှာ ထိုင်နေကြတဲ့ အုပ်စုထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့ကို ကိုင်းရင်း အသံတိုးတိုးလေးနဲ့

'Virgin အပျိုဆိုတဲ့ နာမည်ရော ဘယ်လိုလဲ။ ကျမတို့အားလုံး ဟာ ဒီလုပ်ငန်းမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိကြလို့ အပျိုစင်တွေပါပဲ'

တဲ့။ အားလုံးကိုင်းရယ်လိုက်ကြတယ်။ နောက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရယ်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

'ဒီမှာ အပျိုရယ်လို့ များများစားစား မရှိတော့ပါဘူး' တဲ့။

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

'ကြိုက်တယ်။ အဲဒီနာမည်ကို ငါ သိပ်ကြိုက်တယ်။ ငါတို့ ကုမ္ပဏီကို Virgin အပျိုစင် (တေးဂျင်း) လို့ ခေါ်တော့မယ်'။

ဒီလိုနဲ့ နောင်မှာ ဘီလီယံပေါင်း မြောက်များစွာ တန်လာတော့မယ့် တေးဂျင်းကုမ္ပဏီကြီးဟာ လန်ဒန်မြို့ရဲ့ ဘေးဝါးတားလမ်းပေါ်က စိန်ဂျွန် ဘုရား ရိုးကျောင်းရဲ့ မြေအောက်သီချင်းခန်းတစ်ခုကနေ အစပျိုးထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အသက် ၂၀ ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

အခန်း (၄)

ဗားဂျင်းသီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်များဖွင့်လှစ်ခြင်း

(၁၉၇၀ - ၁၉၇၁ ခုနှစ်)

ဗားဂျင်းစာတိုက် အရောင်းလုပ်ငန်း

ကျွန်တော်ဟာ အရင်က Slipped Disc (ချောထွက်သွားသော ဓာတ်ပြားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရ) ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အရမ်းကြိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ Slipped Disc နာမည်ကိုသာ လုပ်ငန်းတွေမှာ နာမည်တပ်ရင် Slipped Disc Airways, Slipped Disc Brides, Slipped Disc Property စသဖြင့်တွေ ဖြစ်လာမယ်။ နာမည်တွေဟာ ခေါ်ရတာ ထောက်နေသလို ရယ်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ အခု ဗားဂျင်းနာမည်ကိုတော့ ကြားတာနဲ့ကို ကျွန်တော် အရမ်း ကြိုက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လုပ်မယ့် လုပ်ငန်းတွေကို ဗားဂျင်းလို့ နာမည်ပေးတော့မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အပျိုစင်လေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ဗားဂျင်းကို မွေးဖွားလိုက်ကြပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ စာတိုက်ကနေ သီချင်းခွေ စရောင်းတော့ ထူးဆန်းတာ လေးတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်တယ်။ အဲဒါက ကျောင်းသားတွေဟာ WH Smith လို မြူးဇစ်တွေ၊ သီချင်းခွေတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်အကြီးကြီးတွေမှာ သီချင်း အယ်ဘမ်တစ်ခွေကို ၃၉ သျှိုလင်ပေးဝယ်ကြမယ့်အစား ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပိုက်ဆံ ၃၅ သျှိုလင်ကို ကြိုတင်ပို့ပြီး စာတိုက်ကနေ မှာဝယ်ကြတယ်ဆိုတာပါ။

သူတို့ဟာ ဆိုင်ကြီးတာကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ ဈေးသက်သာတာကိုပဲ ကြည့်တယ်။ ဒါကြောင့် ဗားဂျင်းရဲ့ သီချင်းခွေတွေကို ဆိုင်ကြီးတွေထက် သက်သာတဲ့ဈေးနဲ့ စာတိုက်ကနေ ရောင်းပေးနေတာကို လက်ကမ်းစာစောင်တွေ ရိုက်ပြီး အောက်စဖို့ဒ်လမ်းမကြီးနဲ့ တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲတွေမှာ လိုက်ဝေတယ်။ သီချင်းခွေတွေကို မှာသူတွေများလာလို့ စာတိုက်ကနေပို့ပေးရတဲ့ သီချင်းအခွေထုတ်တွေဟာ စာအိတ်နည်းနည်းပါတဲ့ အိတ်သေးသေးလေးတွေကနေ စာအိတ်တွေ အများကြီးပါတဲ့ အိတ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဗားဂျင်းစာတိုက်အရောင်းလုပ်ငန်းလို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ စာတိုက်ကနေပို့တဲ့ အရောင်းလုပ်ငန်းမှာ တစ်ခုကောင်းတာ ရှိတယ်။ အဲဒါက သီချင်းခွေဝယ်မယ့်သူဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပိုက်ဆံကြိုပို့ရတယ်။ အဲဒီက ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အခွေတွေကို ဝယ်ပြီးမှ မှာသူတွေဆီကို ပို့ပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ကြွေးတောင်းရတဲ့ ဒုက္ခကင်းတယ်။ ဘဏ်အကောင့်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေတယ်။

ဗားဂျင်းစာတိုက်အရောင်းလုပ်ငန်း အောင်မြင်လာလို့ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ရောင်းထုတ်ဖို့ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသူတွေကို လိုက်စပ်ပါတယ်။ IPC မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုကပဲ စိတ်ဝင်စားပြီး ကွန်တော်တို့နဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးတာတွေ လုပ်တယ်။ ဆွေးနွေးတာတွေ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး အရောင်းအဝယ်ဈေးတည့်ကြလို့ စာချုပ်ခါနီးမှာ သူတို့ဘက်က တစ်ခုမေတ္တာရပ်ခံလာတယ်။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို သူတို့ ဝယ်ပြီးသွားရင် ကျွန်တော့်ကို မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာနေရာမှာ ဆက်လက်နေစေလိုပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို အမြန်ဆုံး ရောင်းထုတ်နိုင်ဖို့ပါ။ စာတိုက်ကနေ သီချင်းခွေတွေ ရောင်းတာက ပိုအလုပ်ဖြစ်လို့ အဲဒါကိုပဲ အာရုံစိုက်လုပ်ချင်တယ်။

အခြေအနေအားလုံး ကောင်းနေပါတယ်။ နောက်ဆုံး အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးဖို့လေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ IPC ထုတ်ဝေသူတို့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဖောင်တိန်တွေကို လက်ထဲမှာ ကိုယ်စီကိုင်ထားပြီးကြပြီ။ လက်မှတ်ထိုးရမယ့် စာချုပ်တွေဟာလည်း စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှောက်ကို ရောက်နေပါပြီ။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော် အမှားတစ်ခုကို လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ နောင်မှာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့

ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကနေ ထပ်ဆင့်လုပ်မယ့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွေကို သူတို့ကို ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကနေ ကျောင်းသားတွေအတိုးမပေးဘဲ ငွေချေးယူနိုင်တဲ့ ကျောင်းသားဘဏ်၊ ကျောင်းသားတွေ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ တည်းခိုနိုင်တဲ့ ကျောင်းသားဟိုတယ်၊ ကျောင်းသားတွေ ခရီးသွားတာ အဆင်ပြေစေဖို့ ကျောင်းသားရထားကုမ္ပဏီတွေ တည်ထောင်ဖို့ စိတ်ကူးထားကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောပြနေရင်းနဲ့ သူတို့မျက်လုံးတွေ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ကုန်ကြတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး စကားကိုဆက်ပြောတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို အရူးတစ်ယောက်လို ကြည့်နေကြတယ်။

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော သူတို့က ကျွန်တော့်လို အရူးတစ်ယောက်ကို မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါတင်မကပဲ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကိုလည်း မဝယ်တော့ပါဘူးတဲ့။ IPC ထုတ်ဝေသူဟာ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးဖို့ ထုတ်ထားတဲ့ ဖောင်တိန်ကို အင်္ကျီအိတ်ထောင်မှာ ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။ သူ့အဖွဲ့သားတွေလည်း ‘စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရစ်ချတ်’ လို့ ပြောပြီး သူ့နောက်ကလိုက်သွားကြတယ်။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ ဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်သွားပြီ။ ကျောင်းသားအတွက် နောင်လုပ်မယ့် အစီအစဉ်တွေကို လောလောဆယ်မှာတော့ ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်ရတယ်။ နောက်ကို လုပ်ငန်းကိစ္စဆွေးနွေးရာမှာ မပြောသင့်တဲ့ စကားကို မပြောမိအောင် ဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ကောင်းကောင်းရလိုက်ပါတယ်။

အခုထိ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကနေ ဗားဂျင်း စာတိုက်အရောင်းလုပ်ငန်းအထိ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တက်ညီလက်ညီ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေပေးဖို့၊ ပိုက်ဆံအမြတ်ကျန်ဖို့ ကိစ္စတွေကို တွေးပူတတ်သူဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်လို ကုမ္ပဏီကို ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလို သဘောထားလုပ်ကိုင်မယ့်သူ အထူးသဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးကို စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲတတ်သူတစ်ယောက်တော့ အရေးတကြီး လိုနေပါပြီ။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်မယ့်သူဆိုလို့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကိုပဲ မြင်မိတယ်။ သူက နစ်ခဲပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ကျောင်သားမဂ္ဂဇင်းကနေ အလုပ်ထွက်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း နစ်ခဲပိုဝဲလ်ပါ။ မျက်နှာပူပူနဲ့ နစ်ခဲကို ပြန်သွားတွေ့ပြီး စည်းရုံးကြည့်ပါအုံးမယ်။

နစ်ခဲနဲ့ ပြန်လည်လက်တွဲလိုက်တယ်

ကျွန်တော် ရှမ်းမလီဂရင်းကိုသွားပြီး နစ်ခဲကို သူ့အိမ်မှာ သွားတွေ့တယ်။ နစ်ခဲဟာ ပထမတော့ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံစကား မပြောချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က အရင်ကဖြစ်ခဲ့တာတွေကို အတိတ်မှာပဲ ထားလိုက်ကြပြီး အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြလိုက်မှ သူက လက်ခံနားထောင်တယ်။ ကျွန်တော်က ဗားဂျင်းစာတိုက်အရောင်းလုပ်ငန်းအကြောင်းကို ရှင်းပြတယ်။ သူ နားထောင်နေရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ သူလာလုပ်မယ်ဆိုရင် ကုန်ကျစရိတ်တွေ နှုတ်ပြီး အမြတ်ငွေရဲ့ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ ချက်ခြင်း သဘောတူ လက်ခံတယ်။ သူ ပိုချင်တယ်လို့ ဈေးမဆစ်ပါဘူး။ သူ ဈေးမဆစ်တာ သူ အရင်က ကျွန်တော့်အပေါ် မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် နောင်တရလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဗားဂျင်းတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် ခေါင်းခံလုပ်နေတာကို သနားသွားလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ သဘောတူလက်ခံလိုက်တာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။

နစ်ခဲဟာ သင်တန်းတက်ထားတဲ့ လက်မှတ်ရ စာရင်းကိုင်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ပြား နှစ်ပြားကအစ အရမ်းဂရုစိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူများတွေကို စံနမူနာ လုပ်ပြတယ်။ သူဟာ ပိုက်ဆံကို မလိုအပ်ဘဲ သုံးသူမဟုတ်လို့ တခြားသူ တွေကိုလည်း ဘာလို့သုံးခွင့်ပြုမှာလဲလို့ အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဟာ အဝတ်ကို ဘယ်တော့မှ မီးပူတိုက်မဝတ်တတ်လို့ သူများတွေကိုလည်း ဘာလို့ မီးပူတိုက်ရမှာလဲတဲ့။ သူမလုပ်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင် တခြားသူတွေကိုလည်း မလုပ်

စေချင်သူပါ။ သူဟာ အဲဒီလို လူမျိုးပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပိုက်ဆံကို ခြစ်ကုတ်စုတ်တတ်တယ်။ အခန်းထဲက အပြင်ထွက်ရင် မီးခလုတ်ကို ပိတ်သွား တတ်တယ်။ မိတာတက်မှာ စိုးလို့တဲ့။ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ဖုန်းပြောခကုန်မှာ စိုးလို့ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပြောပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်လေ့ရှိတယ်။ ပေးစရာရှိတဲ့ ဘီလ်တွေကို မဖြစ်မနေပေးရဖို့ ရက်စေ့ရောက်မှ ပေးလေ့ရှိတယ်။ သူပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ ဘီလ်တွေကို မှန်မှန်ပေးနေတယ်ဆိုရင် နောက်ကျပေး လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘီလ်တွေကို နောက်ကျပြီးမှ ပေးလေ့ရှိတယ်။ နောက်ကျတာမှ ဘယ်လောက်ထိအောင်လဲ ဆိုရင် နောက်ဆုံးမိနစ်စေ့ရောက်မှကို ပေးကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ နစ်ခဲကလွဲရင် ဗားဂျင်းမှာ အမြဲတမ်းဝန်ထမ်း မထား ဘူး။ ကြုံတဲ့သူတွေ ယာယီလာလုပ်ကြတယ်။ သူတို့ကို တစ်ပတ် ပေါင် ၂၀ ရှင်းပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းစာတိုက် အရောင်းလုပ်ငန်းဟာ ၁၉၇၀ ခုနှစ်မှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကို ကြီးထွားလာခဲ့တယ်။

သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင် ဖွင့်ကြမယ်

ဒါပေမဲ့ ၁၉၇၁ ခုနှစ်မှာ ဗားဂျင်းစာတိုက်အရောင်းလုပ်ငန်း ပြိုလဲ လုနီးပါး အခြေအနေ ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့်ပါ။ လန်ဒန်မြို့က စာတိုက် အလုပ်သမားတွေ ဆန္ဒပြကြတယ်။ စာတိုက်အလုပ်သမားသမဂ္ဂရဲ့ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး တွမ်ဂျက်ဆန်ဦးဆောင်ပြီး ဆန္ဒပြကြတယ်။ စာတိုက်အလုပ် သမားတွေအားလုံး အလုပ်မဆင်းကြတော့ဘူး။ စာတိုက်မှာ အလုပ်သမားတွေ မရှိကြဘူး။ အကုန်လမ်းပေါ် ရောက်နေကြတယ်။ စာအိတ်တွေ၊ ပါဆယ်ထုတ် တွေ သိမ်းထားတဲ့ အခန်းတွေကို သော့ခတ်ပိတ်ထားကြတယ်။ စာတိုက်တွေ ပိတ်နေလို့ လူတွေဟာ သီချင်းခွေမှာဖို့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ချက်လက်မှတ်တွေကို စာတိုက်ကနေ ပို့လို့မရကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ဆီကို သီချင်းခွေတွေကို ပို့လို့မရတော့ဘူး။ ဒီပုံနဲ့ဆိုရင် ဗားဂျင်းပြိုလဲတော့မယ်။ မပြိုလဲ အောင် တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။ စာတိုက်အပေါ် မမှီခိုတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။

နှစ်ခန့် ကျွန်တော်တို့ သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ ကုန်တော့မှာမို့ အဲဒီအချိန်မရောက်ခင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အမြန်ဆုံး ဖွင့်မှဖြစ် တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဘယ်လိုဖွင့် ရမယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုတင်ရောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံမရှိကြလို့ ဘယ်ကစလုပ်ရမှန်း မသိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့သိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အမြန်ဆုံးဖွင့်ပြီး သီချင်းခွေတွေ ရောင်းရမယ်။ မရောင်းနိုင်ရင် ဗားဂျင်းလုပ်ငန်း ပြိုကွဲသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ နေရာကို အမြန်လိုက်ရှာကြတယ်။

အဲဒီအချိန် ၁၉၇၁ ခုနှစ်က လန်ဒန်မြို့မှာ သီချင်း၊ မြူးဇစ်ခွေတွေကို အကြီးအကျယ်ရောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ WH Smith နဲ့ John Menzies တို့ပါ။ သူတို့ဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအနှံ့မှာ ဆိုင်ခွေတွေ အများကြီး ဖွင့်ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုလုံးရဲ့ ဆိုင်တွေဟာ ပုံစံအတူတူပါပဲ။ ပျင်းစရာ၊ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတယ်။ သူတို့ရဲ့ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေဟာ မွဲခြောက်ခြောက် အညိုပုတ်ပုတ် သို့မဟုတ် အပြာရင့်ရောင် ဝတ်စုံတွေ ဝတ် ထားကြတယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ သီချင်း၊ မြူးဇစ်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်ကြဘူး။ ဈေးဝယ်သူဟာ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာမယ်။ စင်တွေပေါ်မှာ ခင်းကျင်း ပြထားတဲ့ အခွေတွေကို လိုက်ကြည့်မယ်။ သူ့ရှာနေတဲ့ အခွေကိုတွေ့ရင် စင်ပေါ်က လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းလိုက်မယ်။ သူ ဆိုင်ထဲရောက်ပြီး ၁၀ မိနစ်ထက် ပိုကြာအောင်မနေဘဲ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားမယ်။ ဆိုင်က အရောင်းဝန်ထမ်းတွေကလည်း ဈေးဝယ်သူတွေကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုဖို့ နေနေသာသာ လိုလားဟန်တောင် မပြုကြဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီဆိုင်က သီချင်းခွေ တွေ ဈေးကလည်း ကြီးသေးတယ်။

ရော့ခ်သီချင်းတွေဟာ လူတွေကို အင်မတန် မြူးကြွစေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသီချင်းခွေတွေကို ရောင်းနေတဲ့ဆိုင်တွေမှာ အဲဒီ မြူးကြွလန်းဆန်း တာမျိုး မတွေ့ရပါဘူး။ Doors ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် ရော့ခ်အဆိုကျော်ရဲ့ သီချင်းခွေကို ဝယ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ Mantovani, Perry Como စတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀ ကျော်က သီချင်းအေးအေးလေးလေးတွေကို ဆိုတဲ့အဆိုတော်ရဲ့

သီချင်းကို ဝယ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆိုင်ထဲက အရောင်းစာရေးတွေရော၊ ငွေရှင်းကောင်တာက လူပါ မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်ကြီးတွေပါပဲ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတချို့ အဲဒီဆိုင်တွေမှာ သီချင်းခွေသွားဝယ်ဖူးလို့ သူတို့ခံစားချက်ကို ပြောပြတယ်။ ဆိုင်တွေမှာ သီချင်းခွေဝယ်ရတာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဝယ်ရသလိုပါပဲတဲ့။ အခွေကို လိုချင်လို့သာ သွားဝယ်ရတာ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မသွားချင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့လည်း လူတွေက စာတိုက်ကပို့ရောင်းတဲ့ ဗားဂျင်းကို သဘောကျနေခဲ့ကြတာပါ။

ပုံစံအသစ်နဲ့ အခွေရောင်းဖို့ကြံရွယ်

ကျွန်တော်တို့ဖွင့်မယ့် ဗားဂျင်းအခွေရောင်းဆိုင်မှာ လာဝယ်သူတွေကို ဆိုင်ရဲ့ ရင်းနှီးဖော်ရွေမှုကို ခံစားစေချင်တယ်။ လူတွေကို ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး သီချင်းကို အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်စေချင်တယ်။ ဆိုင်ထဲကို သုတ်သုတ် ဝင်လာ အခွေဝယ်ပြီး ဆိုင်ထဲက မြန်မြန်ပြန်ထွက်သွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သူတို့ကို ဆိုင်ထဲမှာ အကြာကြီးနေစေချင်တယ်။ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားလက်ဆုံကျနေကြတာကို မြင်ချင်တယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ နားထောင်ချင်တဲ့ သီချင်းခွေတွေဖို့ စိမ်ပြေနပြေ ရှာဖွေနိုင်ရမယ်။ တွေ့ရင်လည်း ဆိုင်ထဲမှာ အစမ်းနားထောင်ကြည့်ခွင့်ရရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကို သူတို့ရဲ့ အပန်းဖြေအနားယူစရာ နေရာအဖြစ် သဘောထားစေလိုတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဖွင့်မယ့် အခွေရောင်းဆိုင်ကို အခုပြောခဲ့တဲ့ အချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် လုပ်ချင်တယ်။ လူတွေရဲ့ဘဝထဲကို သီချင်းနဲ့ မြူးဇစ်ကို စီးဝင်သွားစေချင်တယ်။ အဲဒါဖြစ်အောင် စဉ်းစားကြံဆောင်တာတွေဟာ နောင်မှာ ဗားဂျင်းသီချင်းခွေရောင်းဆိုင်တွေရဲ့ အခြေခံမူဘောင်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ တခြားသီချင်းခွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကြီးတွေက အခွေလာဝယ်ကြသူတွေကို ဂရုမစိုက် အလေးမထားချိန်မှာ ဗားဂျင်းဆိုင်တွေဟာ အခွေဝယ်ချင်စရာ အလွန်ကောင်းတဲ့နေရာတွေ ဖြစ်လာရမယ်။ ဗားဂျင်းဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေဟာ ဝယ်သူတွေကို ဖောက်သည်လို့ သဘောထားတာထက် ဂီတမိတ်ဆွေတွေလို ခင်မင်ရင်းနှီးစေချင်တယ်။ ဗားဂျင်းကရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ တခြား

ဆိုင်တွေထက် ဈေးပိုသက်သာရမယ်။ ဒါတွေဖြစ်လာဖို့ အရမ်းခက်ခဲတယ် ဆိုတာကို သိပါတယ်။ လွယ်ရင်လည်း လူတိုင်းလုပ်ကြမှာပေါ့။ သူများထက် သာချင်ရင် ခက်တာကို လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်တယ်။

ဌားခပေးစရာမလိုတဲ့ ဆိုင်ခန်းရပြီ

နစ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းမကြီးနဲ့ ကယ်စင်တန်လမ်းမကြီးမှာ သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေကို ရေတွက် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ကြတယ်။ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းမကြီးမှာ လူသွားလူလာ ပိုများတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အခန်းငှားခ သက်သာနိုင်တဲ့ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းမကြီး အဆုံးမှာ ဆိုင်ခန်းလုပ်ဖို့ အခန်းရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ လူတွေဟာ ဗားဂျင်းဆိုတာကို မကြားဖူးကြလို့ ဗားဂျင်းကို လိုက်ရှာပြီး ရောက်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ ဒါကြောင့် လူအများဆုံး သွား လာရင်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို သတိပြုမိမယ့် နေရာဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းမကြီးအဆုံးနားမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း မြေညီထပ်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ရှူးဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထား တဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဆိုင်ခန်းဖွင့်ဖို့ သင့်တော်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်နဲ့နှစ်ယောက် လှေခါးကနေတက်ပြီး အဲဒီအခန်းကို ကြည့်ကြတယ်။ အခန်းဟာ သေ့ပိတ်ထားတာမို့ ကျွန်တော်တို့ လှေခါးကနေ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ ကြတယ်။

‘မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’

လှေခါးခြေရင်းကနေ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံကြားလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ခန်းဖွင့်ချင်လို့ အခန်းလိုက်ရှာနေကြတာပါ’

‘ဘယ်လိုဆိုင်ခန်းမျိုးလဲ’

မေးသူဟာ မြေညီထပ်က ရှူးဖိနပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှန်း ရိပ်မိလိုက်တယ်။

‘သီချင်းခွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ပါ’

လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ လူကောင်ထွားထွား ဂရိလူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။
နာမည်က မစ္စတာ အလာချောင်ဇော့တဲ့။

‘မင်းတို့ကို ကြည့်ရတာ အခန်းငှားခ ပေးနိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်
ပါဘူး’

လို့ သူက ပြောတယ်။ သူ ခုလိုပြောလိုက်တာ သူ့အမှားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အသက် ၂၀ အရွယ်
ကျောင်းသားလူငယ်ပုံ ပေါက်နေလို့ပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်သူပုံစံ မပေါ်လို့ပါ။
ကျွန်တော်က ခုလိုပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းငှားခ မပေးနိုင်
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဆိုင်ရှေ့ကနေ လူတွေ အများကြီး ဖြတ်သွား
အောင် ကျွန်တော်တို့ ဆွဲဆောင်မှု လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား
ရောင်းတဲ့ ရှူးဖိနပ်တွေ အမျိုးအစားကောင်းရင်တော့ ဖိနပ်တွေ
အများကြီးရောင်းရပါလိမ့်မယ်’

‘မင်းတို့က ဘယ်လိုများ ငါ့ဆိုင်ရှေ့က လူတွေအများကြီး ဖြတ်
သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ’

‘သေချာပေါက် ဖြတ်သွားကြမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ဖွင့်မယ့်ဆိုင်ဟာ သီချင်းခွေ အရောင်းဆိုင်ဖြစ်လို့ လူငယ်
တွေ အများကြီး ဆိုင်ကိုလာကြမှာမို့ပါ’

‘အေးလေ၊ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ စောစောက
မင်းပြောလိုက်တယ်။ ရှူးဖိနပ် အမျိုးအစားကောင်းရင် အများကြီး
ရောင်းရမယ်ဆိုတာ။ အမျိုးအစားကောင်းဆိုတာ ဘယ်လို ဖိနပ်မျိုး
လဲကွ’

မစ္စတာအလာချောင်က စိတ်ဝင်တစားနဲ့ မေးလာတယ်။

‘ဂျိုးဇက်ခြေစွပ်ဖိနပ်တွေက လူတွေ မကြိုက်ကြတော့ဘူး။
ဪ ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ဒေါ့မာတင်စ်ဖိနပ်တွေ တင်လားဗျ’

မတင်ထားဘူးဆိုရင် အမြန်ဆုံး ဝယ်တင်ဗျို့။ အခုခတ်လူငယ်တွေ အရမ်းသဘောကျကြလို့ အဲဒီဖိနပ်တွေ အရမ်းရောင်းကောင်းနေ ခဲ့တယ်’

သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာတွေကို သဘောကျလို့လား၊ ရှုဖွဲ့ဖိနပ် အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာကို သဘောကျသွားလို့ မသိပါဘူး။ သူ့အပေါ် ခန်းကို ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ သူ ဆိုင်ခန်းငှားခ မယူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခန်းကို ငှားမယ့်လူ ပေါ်လာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အခန်းကနေ ဖယ်ပေးရမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားတွေ ခေါ်လာပြီး ဆိုင်ကို ၅ ရက်အတွင်း ပြီးစီးအောင် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ရတယ်။ သစ်သားတွေကို ဖြတ်တောက်ပြီး သီချင်းအခွေတွေတင်ဖို့ စင်တွေလုပ်ကြတယ်။ အခန်းကို ဆေးသုတ်ရတယ်။ ထိုင်စရာ ကုရှင်တွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချထားလိုက်တယ်။ ဆိုဖာကုတင်ကြီး ၂ လုံးကို အရင်မြေအောက်သင်္ချိုင်းကနေ သယ်လာကြပြီး အပေါ်ထပ်ဆိုင်ပေါ်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲတင်ထားလိုက်တယ်။ ငွေထည့်တဲ့ အံဆွဲ တစ်ခုလည်း တပ်ဆင်ပြီးသွားပြီ။ ပထမဆုံး ဗားဂျင်းသီချင်းခွေ အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

ဗားဂျင်းအခွေဆိုင်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့အရောင်း

ဆိုင်မဖွင့်ခင်တစ်ရက်အလိုမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အောက်စဖို့ဒ် လမ်းမကြီးမှာ ဗားဂျင်းဆိုင်သစ်ကနေ ဈေးလျှော့ရောင်းမယ့် သီချင်းအယ်ဘမ် ခွေတွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ လက်ကမ်းစာစောင်တွေကို လိုက်ဝေကြတယ်။ ဆိုင်စဖွင့်တဲ့နေ့ တနင်္လာနေ့မနက် ဆိုင်မဖွင့်ခင်မှာ ရာချီတဲ့လူတန်းကြီးဟာ တန်းစီစောင့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ငွေရှင်းကောင်တာကနေ ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ လူအုပ်ကြီးဟာ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာပါတယ်။ ပထမဆုံးဝယ်သူက စာတိုက်ကနေ အများဆုံး မှာကြားဝယ်ယူခြင်းခံရတဲ့ ဂျာမန်တီးဝိုင်း Tangerine Dream ရဲ့ သီချင်းအယ်ဘမ်ကို ဝယ်လိုက်တယ်။ သူက အယ်ဘမ်ဖိုး ငွေရှင်းပေးရင်း ကျွန်တော့်ကို ခုလိုပြောလိုက်ပါတယ်။

‘အောက်ထပ်က လူဗျာ၊ ကျွန်တော် တန်းစီနေတဲ့ အချိန် တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒေါ်မာတင်စ်ရှူးဖိနပ်ကို အတင်းရောင်းနေ တယ်ဗျာ’

ပထမနေ့ဆိုင်သိမ်းတော့ ကျွန်တော် ဘဏ်မှာ ပိုက်ဆံ သွားသွင်းမလို ဆိုင်အောက်ကို ဆင်းလိုက်တယ်။ မစ္စတာအလာချောင်ဇော့ကို သူ့ဆိုင်ရှေ့မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီနေ့ ဈေးရောင်းရတဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

သူက ကျွန်တော့်ကို ပထမကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆိုင်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆိုင်ဘက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက် တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဒေါ်မာတင်စ်ရှူးဖိနပ်ဘူးတွေကို အထပ်လိုက် ဆင့်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

‘ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ အရင်က ဒီလို ဈေးရောင်း ကောင်းတာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူး’

လို့ သူက ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

တေးသံသွင်းလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အကြံပေါ်ခြင်း

၁၉၇၁ ခုနှစ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ နှစ်ခါက အောက်စဖို့ဒ်လမ်းက သီချင်းခွေဆိုင်ကို စီမံခန့်ခွဲပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခဲ့တဲ့ ဒယ်ဘီက ကျောင်းသားအကြံပေးအဖွဲ့ကို စီမံတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ် လုပ်ငန်းတွေကို တိုးချဲ့ရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါတယ်။ ကျောင်းသားအကြံပေး အဖွဲ့ကို နောက်တော့ HELP ဆိုတဲ့ လူမှုရေးအဖွဲ့လို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီအဖွဲ့ဟာ ယနေ့အထိ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမှုကူညီအထောက်အပံ့ပေးတဲ့ Virgin Unite လက်အောက်ခံ ဖြစ်နေပါပြီ။

လောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ခါဟာ သီချင်းခွေ အရောင်း ဆိုင်ကို လူများများလာချင်အောင် ကြိုးပမ်းနေကြတယ်။ ဝယ်သူတွေ စိတ်ဝင်

တေးအောင် အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးအကောင်အထည် ဖော်ကြတယ်။ ဆိုင်ထဲဝင်လာ သူတွေကို သီချင်းနားထောင်ဖို့ နားကြပ်တွေ ထုတ်ပေးတယ်။ သူတို့ သက်သက် သာသာထိုင်ဖို့ ဆိုဖာတွေ၊ ကျောမိုဖို့ ခေါင်းအုံးတွေ ထားပေးတယ်။ တေးဂီတနဲ့ ဆိုင်တဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တွေ ထားပေးတယ်။ ကော်ဖီတောင် တစ်ခါတလေ အလကားတိုက်လိုက်သေးတယ်။ သူတို့ကို ဆိုင်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကြိုက်သလောက် နေခွင့်ပေးထားတယ်။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားပြီး လူတွေဟာ တခြားသီချင်းအယ်ဘမ် ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကြီးတွေကို မသွားကြတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကိုပဲ လာကြ တော့တယ်။ Thin Lizzy သို့မဟုတ် Bob Dylan သီချင်းအယ်ဘမ်ကို ဆိုင်ကြီးဖြစ်တဲ့ Boots ဘွတ်စ်မှာ သွားမဝယ်ဘဲ ဗားဂျင်းမှာဝယ်တာ ပိုပြီး ကျေနပ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောလာကြတယ်။ လူတွေဟာ သီချင်းခွေဝယ်လို့ ဆိုင်ကထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဗားဂျင်းတံဆိပ်ပါတဲ့ စက္ကူအိတ်ကို အောက်စဖို့ဒ် လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ရင်း သူများမြင်အောင် ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ကိုင်ပြသွားတတ် ကြတယ်။ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေက ပြောတယ်။ တချို့လူတွေဟာ နှစ်ပတ်တစ်ခါ လောက် ဆိုင်မှာ ပြန်ပြန်လာဝယ်တယ်တဲ့။ သစ္စာရှိတဲ့ ဖောက်သည်တွေကြောင့် ဗားဂျင်းရဲ့ နာမည်ကို လူသိများလာကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗားဂျင်းသီချင်းအယ်ဘမ်အရောင်းဆိုင်ဟာ အတော် လေး ရောင်းကောင်းနေပေမယ့် အမြတ်ငွေ သိပ်မကျန်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း အမြတ်အစွန်းအရမ်းများတာက တေးသံသွင်းလုပ်ငန်းဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် တေးသံသွင်းလုပ်ငန်း ဘယ်လိုလုပ်တယ် ဆိုတာကို နားမလည်ပါဘူး။ ကြားဖူးရုံပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးလွန်းတဲ့ လုပ်ငန်းမဟုတ်သလို သူ့မှာ တိတိကျကျ လိုက်နာရမယ့် နည်းဥပဒေတွေ မရှိဘူးဆိုတာကို သတိပြုမိတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ တိုးတက် ကြီးထွားနိုင်မှဟာ အကန့်အသတ်မရှိဘူး။ တေးဂီတအဖွဲ့တစ်ခုဟာ ချက်ခြင်း နာမည်ကြီးပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်ကြားသွားနိုင်ပါတယ်။ တစ်ကမ္ဘာ လုံးမှာလည်း တိုးဖောက်ကျော်ကြားသွားနိုင်တယ်။ Bay City Rollers, Cul- ture Club, The Spice Girls နဲ့ Busted Show စတဲ့ ဂီတအဖွဲ့တွေဟာ နေ့တွင်းချင်း အင်္ဂလန်မှာ တစ်ပတ်ကြာတော့ ကမ္ဘာမှာပါ အောင်မြင်ကျော်ကြား

သွားခဲ့ကြတာပါ။ တေးဂီတလုပ်ငန်းဟာ အကြင်နာမဲ့ ရက်စက်လွန်းတဲ့ အရင်းရှင်စနစ်နဲ့ တူပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အောင်မြင်သွားပြီး အကြီးအကျယ် ချမ်းသာသွားကြတဲ့ အဖွဲ့တွေရှိသလို ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း ရှိကြလို့ပါ။

တေးသံသွင်းလုပ်ငန်းတွေကို တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့ လုပ်ကိုင်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ တီးခတ်မယ့် တီးဝိုင်းတွေဟာ စတူဒီယိုကို ချိန်းတဲ့ အချိန်မှာ အတိအကျ ရောက်ရတယ်။ သူတို့အပိုင် တူရိယာစွည်းတွေကို သယ်ယူလာပြီး စတူဒီယိုထဲမှာ ဆင်ကြရတယ်။ စတူဒီယိုထဲကနေ ထွက်ရမယ့် အချိန်မှာ အတိအကျပြန်ထွက်ရတယ်။ ပြန်ထွက်ရင် သူတို့တူရိယာတွေကို ပြန်ဖြုတ်ယူသွားကြရတယ်။ နောက်ပြီး စတူဒီယိုတွေမှာ ဘွတ်ကင်လုပ်သူတွေ များလွန်းလို့ တီးဝိုင်းတွေဟာ မနက်စာစားပြီးတာနဲ့ သီချင်းသွင်းရတယ်။ Rolling Stones တေးဂီတဝိုင်းဟာ အရမ်းလူကြိုက်များတဲ့ Brown Sugar ဆိုတဲ့ အယ်ဘမ်ကို မနက်စာ စားပြီးပြီးချင်း အသံသွင်းယူခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကြားတော့ ဒါဟာ အတော်ရယ်စရာ ကောင်းသလို မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ တကယ်တော့ တေးဂီတသီချင်း အသံသွင်းတယ်ဆိုတာ အကောင်းဆုံး နေရာထိုင်ခင်းတစ်ခုမှာ ဖြစ်သင့်တယ်။ တောပိုင်းလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတဲ့နေရာက ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ ဖြစ်သင့်တယ်။ အဲဒီအိမ်ထဲမှာ တီးခတ်စရာ တူရိယာပစ္စည်းအစုံ ရှိရမယ်။ အပြင်က သယ်ယူလာစရာ မလိုဘူး။ အသံသွင်းမယ့် အဖွဲ့ဟာ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်လကိုးသီတင်းနေပြီး သူတို့စိတ်ပါတဲ့အချိန် ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် အသံသွင်းနိုင်ရမယ်။ ညနက်ပိုင်းဖြစ်နေပါစေ၊ အသံသွင်းယူနိုင်ခွင့်ရှိရမယ်။ ဒါကြောင့် မကြာခင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်အတွင်းမှာ တေးသံသွင်းစတူဒီယိုပြုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲက အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို လိုက်ရှာပါတော့တယ်။

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက ရဲတိုက်ကြီး

Country Life ကျေးလက်ဘဝ ဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲကလို ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုကို ဝေလနယ်မှာ ပေါင် ၂,၀၀၀ နဲ့ ရောင်းမယ်လို့ ကြော်ငြာထားတာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တန်လိုက်တာလို့

ထင်မိတယ်။ တွမ်နယူးမင်းကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား အဲဒီ
 ရဲတိုက်ကို သွားကြည့်ကြတယ်။ တွမ်ဆိုတာ ဗားဂျင်း စာတိုက်အရောင်း
 လုပ်ကတည်းက လက်တွဲခဲ့သူပါ။ သူဟာ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သီချင်း
 ဆီးရီး နှစ်ခွေတောင် ထုတ်ပြီးသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သီချင်းဆက်မဆို
 တော့ဘဲ တေးသံသွင်း စတူဒီယိုဖွင့်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့
 ရဲတိုက်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့အခါ တွေ့လိုက်ရတာကို အတော်စိတ်ပျက်သွား
 ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရဲတိုက်ကြီးဟာ လူဦးရေထူထပ်များပြားတဲ့
 တိုက်တာအိမ်ခြေတွေကြားမှာ ရှိနေလို့ပါ။

လူကလည်း မော၊ စိတ်ကလည်း ပျက်ဖြစ်ပြီး တွမ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
 လန်ဒန်မြို့ကို ၅ နာရီကြာ ကားမောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ တွမ်က ကား
 မောင်းနေတုန်း ကျွန်တော်က Country Life မဂ္ဂဇင်းကို လှန်လှောကြည့်နေ
 မိတယ်။ အိမ်ရောင်းမယ့် ကြော်ငြာတစ်ခုကို တွေ့မိပြန်တယ်။ အောက်စဖို့ဒ်မြို့ရဲ့
 မြောက်ဖက် ၅ မိုင်အကွာက ရှစ်ပတန်အောက်ချာဝဲလ် ရွာလေးတစ်ခုမှာ ခြံဝင်း
 ကျယ်ကြီးနဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ရောင်းမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က တွမ်ကို
 ပြောလိုက်တယ်။ ကားကို ချက်ခြင်းနောက်ပြန်လှည့်ပြီး အိမ်ရောင်းမယ့်ရွာဆီကို
 သွားကြမယ်လို့။ ၃ နာရီကြာ ကားမောင်းရပြီး ရွာထဲကိုဝင်လို့ လမ်းဆုံးရောက်
 တော့ ရောင်းမယ့် အိမ်ကြီးနဲ့ ခြံဝင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခြံဝင်းတံခါး
 တွေကို သော့ခတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရောက်မှတော့
 အချိန်ကုန်မခံချင်တာနဲ့ အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်တက်ပြီ ခြံဝင်းထဲကို ဝင်လိုက်
 ကြတယ်။ ခြံဝင်းထဲမှာ အလွန်လှပတဲ့ ၁၁ ရာစုခေတ်က နေဝင်ချိန်မှာ တောက်ပ
 နေတတ်တဲ့ ကော့စဝေါကျောက်တုံးအဝါတွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီး
 တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခြံဝင်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးတဲ့အခါမှာ
 ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ကြီးနဲ့ ခြံဝင်းကြီးကို သိပ်သဘောကျ
 သွားကြတယ်။

ဘဏ်က ငွေချေးငှားရခြင်း

နောက်နေ့မနက်မှာ အိမ်ရောင်းမယ့်သူရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကို ဖုန်းနဲ့
 ဆက်သွယ်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းဖို့

ကြော်ငြာထားတာ ကြာပြီ။ အိမ်ထဲမှာ အိပ်ခန်း ၁၅ ခန်းပါလို့ မိသားစုတစ်စု အတွက် အိမ်ဟာ ကြီးလွန်းနေတယ်။ ဟိုတယ်လုပ်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း အခန်း အရေအတွက်က နည်းလွန်းနေတယ်။ တောပိုင်းမို့ ဟိုတယ်မှာ လာတည်းသူ တွေလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရောင်းမထွက်တာပါတဲ့။ သူ့ရဲ့ ခေါ်ဈေးက ပေါင် ၃ သောင်းခွဲပါ။ ကျွန်တော်က ပေါင် ၃ သောင်းနဲ့ရရင် ငွေကို တစ်လုံး တစ်ခဲတည်းနဲ့ ချက်ခြင်းပေးချေမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ပိုင်ရှင်ကို မေးကြည့် ပေးမယ်တဲ့။ နောက်ရက်မှာ သူ့ဆီက ဖုန်းပြန်လာတယ်။ ပိုင်ရှင်က သဘောတူ ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့တွင်းချင်းပဲ ကုတ်အင်္ကျီ၊ လည်စီး၊ ရှူးဖိနပ် အနက်တွေ ဝတ်ဆင်ပြီး ငွေစုထားတဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်ကို သွားတယ်။ ငွေသွားချေး တာပါ။ ကျွန်တော်က ဘဏ်မန်နေဂျာကို ဗားဂျင်းစာတိုက်အရောင်းလုပ်ငန်းနဲ့ ဗားဂျင်းသီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်က ဝင်ငွေစာရင်းတွေကို ပြတယ်။ စာရင်း တွေကို သူ သဘောကျတယ်။ မကျဘူးလို့ ဘာမှမပြောပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့် ကို ပေါင် ၂ သောင်း ချေးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ နှစ်အတော်ကြာကြာမှာ အဲဒီ တုန်းက ငွေချေးပေးလိုက်တဲ့ ဘဏ်အရာရှိနဲ့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါ သူက ပြောပြ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စမတ်ကျကျ ဝတ်စားပြီး ဘဏ်ကို ရောက်လာတာကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်း ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ရတယ်တဲ့။ သူပြောပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဘဏ်ကို သွားရင် ဘယ်တော့မှ ကုတ်အင်္ကျီ မဝတ်တော့ဘူး။

ကွတ်စ်ဘဏ်က ပေါင်နှစ်သောင်း ချေးယူရလိုက်တာဟာ ကျွန်တော့် အတွက် အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ခုလို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီလောက်ငွေအများကြီးကို ချေးပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘဏ်က ကျွန်တော့် အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ လောလေဆယ် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ အိမ်ဝယ်ဖို့ ပေါင်တစ်သောင်း လိုနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့် မိဘတွေက ကျွန်တော်၊ လင်ဒီနဲ့ ဗာနီဆာ မောင်နှစ်မသုံးယောက်အတွက် ဘဏ်မှာ ပေါင် ၂,၅၀၀ စုထားပေးတယ်။ အနှစ် ၃၀ ကြာမှ အဲဒီပိုက်ဆံကို အတိုးနဲ့ ပေါင်းထုတ်လို့ရမှာပါ။ ကျွန်တော်က ညီမနှစ်ယောက်ကို အဲဒီပေါင် ၂,၅၀၀ ကို ထုတ်ယူပေးပါလို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ သူတို့က ထုတ်ပေးမယ်လို့ သဘောတူကြတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို သတိပေးပါတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ

ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်လို့။ သူတို့က ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကို ယုံတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုရနေတာဟာ ခုလို ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာ တရား ကြီးမားလှတဲ့ မိဘတွေနဲ့ ညီမတွေကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ကြီးကို ဝယ်ဖို့ ပေါင် ၇,၅၀၀ လိုနေပါသေးတယ်။

မင်းနားစတူဒီယိုကြီး

တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာ ရှမ်းမလီဂရင်းက မိဘအိမ်ကို ရောက်သွားပြီး မိသားစုနဲ့ နေ့လည်စာစားနေရင်းမှာ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တယ်။ အန်တီဂျိုက်စ်နဲ့ တွေ့ပြီး အိမ်ဖိုးအတွက် လိုနေတဲ့ပိုက်ဆံအတွက် အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါလားတဲ့။ အန်တီဂျိုက်စ်ဆိုတာ အဖေရဲ့ညီမ၊ ကျွန်တော့်အဒေါ် အပျိုကြီးပါ။ သူ့ရည်းစားက စစ်တပ်ထဲမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားလို့ အဒေါ်ဟာ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေနေပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန်ချစ်ပါတယ်။ အဲဒီညနေမှာပဲ ကျွန်တော် သူ့နေတဲ့ ဟမ်ရှိုင်းယားမြို့လေးကို ကားမောင်းသွားလိုက်တယ်။ ခရီးရောက် မဆိုက်မှာပဲ အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို မေးပါတယ်။

‘ရစ်ကီ၊ မင်း တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်မလို့ဆိုတာ ငါကြား တယ်။ ကွတ်စ်ဘဏ်က ငွေချေးပေးလိုက်တယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် အန်တီရေ၊ ဘဏ်က ငွေချေးပေးတာက အိမ်ဖိုး မပြည့်လို့ အန်တီဆီ ရောက်လာတာလေ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်လိုနေလို့လဲ’

‘ပေါင် ၇,၅၀၀ လိုနေလို့ပါ’

‘အေးပါ၊ အဲဒီလိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါ ချေးပေးလိုက်ပါမယ်။ ကွတ်စ်ဘဏ်က ပေးတဲ့အတိုးအတိုင်း ပေးရမယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံကို မင်း ဆပ်နိုင်တဲ့အချိန်ကျမှ ဆပ်ပါ’
ကျွန်တော် အန်တီဂျိုက်စ်ရဲ့ ရက်ရောမှုကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း

ပြောပြီး အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ဆုံးသွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ အတိုးကို ပြန်ဆပ်ပါမယ်လို့ အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောနေတော့ အန်တီက ခုလို ပြန်ပြောတယ်။

‘ငါ စိတ်မပါရင် မင်းကို ဒီပိုက်ဆံမချေးပါဘူး။ ပိုက်ဆံဟာ ဘာအတွက်လဲ။ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပါ။ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ စတူဒီယိုလုပ်ငန်းကို ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ မင်း ရေကူးတတ်၊ မတတ်ကို ငါနဲ့လောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ဆယ်သျှီလင်ကို နိုင်သွားကတည်းက မင်းရဲ့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိထားပြီးပြီလေ’ တဲ့။

အန်တီဟာ ကျွန်တော်လိုနေတဲ့ပိုက်ဆံကို ပေးနိုင်ဖို့ သူ့အိမ်ကို ပေါင် ၇,၅၀၀ နဲ့ အပေါင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ ချေးငွေအတွက် အတိုး မှန်မှန် ပေးနေရတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို စောစောပိုင်းမှာမသိခဲ့ဘဲ နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်တော် သိရတယ်။

အိမ်ဖိုး ပိုက်ဆံပြည့်ပြီမို့ ကိုယ်စားလှယ်ဆီကို ပိုက်ဆံလွှဲပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းတံခါးနဲ့ အိမ်သော့တွေကို သူ့ရုံးခန်းမှာ သွားယူလိုက်တယ်။ တွမ်နယူးမင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဖီးလ်နယူးဝဲလ်တို့ ၂ ယောက်ဟာ အိမ်ကြီးကို တေးသံသွင်းစတူဒီယိုအဖြစ် ပြောင်းဖို့ ချက်ခြင်းပြင်ဆင်ကြတယ်။ အလုပ်သမားတွေကိုခေါ်ပြီး အခန်းကို ဆေးသုတ်တယ်။ နောက်ဆုံးပေါ် အသံသွင်းစက်ကြီးနဲ့ တိပ်ခွေကူးတဲ့စက်ကြီးတွေ ဝယ်ယူတပ်ဆင်လိုက်တယ်။ စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးအပါအဝင် ခေတ်မီတူရိယာပစ္စည်းတွေကိုလည်း ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက လန်ဒန်မှာ အကောင်းဆုံး တေးသံသွင်းစတူဒီယိုတစ်ခု ဖြစ်စေချင်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အိမ်ကြီးဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ စတူဒီယိုနဲ့ တူလာပါပြီ။ အိမ်ကြီးကို မင်းနားအိမ်ကြီး (Manor) လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ စတူဒီယိုကိုလည်း မင်းနားစတူဒီယိုလို့ ခေါ်လိုက်ကြတယ်။

မင်းနားစတူဒီယို

Virgin Records
သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်

အခန်း (၅)

တရားဥပဒေကပေးတဲ့သင်ခန်းစာတစ်ခု

(၁၉၇၁ ခုနှစ်)

သီချင်းခွေများကို ပြည်ပမပို့ဘဲ ပြည်တွင်းဖြန့်ခြင်း

၁၉၇၁ ခုနှစ် နွေဦးကာလတစ်လျှောက်မှာ ဗားဂျင်းကို စာတိုက်က အခွေပို့ပေးဖို့ မှာယူသူတွေ ပိုပြီးများလာတယ်။ လုပ်ငန်းက တိုးတက်ကြီးထွားလာပေမယ့် ငွေကြေးအရ အရုံးပေါ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗားဂျင်းဟာ သီချင်းခွေတွေကို သူများဆိုင်ကြီးတွေထက် ဈေးလျှော့ရောင်းပေးနေတယ်။ အခွေဆိုင်တွေဆီကို အခွေပို့ပေးဖို့ ဖုန်းဆက်ပြီးမှာရလို့ ဖုန်းဘီလ်ဖိုး ရှင်းပေးရတယ်။ အခွေတွေကို စာတိုက်ကပို့ရလို့ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး ကုန်တယ်။ ဝန်ထမ်းအလုပ်သမားတွေကို လစာပေးရတယ်။ ထွက်ငွေက ဝင်ငွေထက် ပိုများလာတယ်။ ဒီအထဲက မရိုးသားတဲ့ အခွေမှာသူတွေလည်း ရှိကြသေးတယ်။ သူတို့က စာတိုက်က ပို့တဲ့အခွေကို မရောက်ဘူးပြောလို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပို့ပေးရတယ်။ တစ်ခါတလေ ၃ ကြိမ်၊ ၄ ကြိမ်အထိတောင် ပြန်ပို့ပေးရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရှုံးလာနေလိုက်တာ ဘဏ်ကိုဆပ်ဖို့ အကြွေး ပေါင်တစ်သောင်းခွဲတောင် တင်နေပြီ။

ကံကောင်းချင်တော့ ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံက အခွေရောင်းဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်က ကျွန်တော်တို့ဆီကို သီချင်းခွေတွေ အများကြီး လှမ်းမှာလာတယ်။

သူတို့ပေးဝယ်မယ့် ဈေးနှုန်းနဲ့ အခွေတွေရောင်းပေးလိုက်ရင် အမြတ်ငွေ
 တော်တော်လေးရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အခွေဖြန့်ချိတဲ့ ဆိုင်ကြီး
 တစ်ဆိုင်ကိုသွားပြီး သူတို့မှာတဲ့အခွေတွေ သွားဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ
 ကျွန်တော် မသိသေးတာတစ်ခုကို သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒါက အခွေတွေကို
 အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွင်းမှာ မရောင်းဘဲ နိုင်ငံခြားကို ပို့မယ်ဆိုရင် ပုံမှန်ပေးနေ
 ရတဲ့ အရောင်းခွန်ကို ပေးဆောင်စရာ မလိုဘူးဆိုတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 အခွေတွေကို အလွန်သက်သာတဲ့ ဈေးနဲ့ ဝယ်လိုရလိုက်တယ်။ ဝယ်ပြီးတဲ့
 အခွေတွေကို အလုံပိတ်ကားတစ်စီးပေါ်တင်ပြီး သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းရှိတဲ့ ဒိုဗာမြို့ကို
 ကားမောင်းသွားတယ်။ လုပ်မယ့်အစီအစဉ်က ဒီလိုပါ။ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းကနေ
 ကားကို ဖယ်ရီသင်္ဘောပေါ်တင်လိုက်မယ်။ ဖယ်ရီသင်္ဘောဟာ ရေလက်ကြားကို
 ဖြတ်ပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံကို သွားမယ်။ ပြင်သစ်ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ရင်
 ကားကို ကမ်းပေါ်မောင်းတက်လိုက်မယ်။ ပြီးရင် ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ဖြတ်ပြီး
 ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံအထိ ကားမောင်းသွားမယ်။ ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံထဲ ရောက်ရင်
 မှာထားသူဆီကို အခွေတွေ သွားပို့ပေးမယ်။ သူ့ဆီက အခွေဖိုးပိုက်ဆံယူပြီး
 အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ပြန်လာမယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ အလုပ်မဟုတ်တဲ့အပြင် တစ်ရက်ပဲ
 အချိန်ကြာမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကလည်း အမြဲပေါ်တာမဟုတ်လို့
 အခွင့်အရေးပေါ်တုန်း လုပ်ထားလိုက်မှ။

ဒိုဗာမြို့ဆိပ်ကမ်းကနေ ဖယ်ရီသင်္ဘောပေါ် အတက်မှာ ဗြိတိသျှ
 အကောက်ခွန်ဌာနက သီချင်းခွေသေတ္တာတွေပေါ်မှာ ‘ပြည်ပသို့ ပို့ပြီး’ ဆိုတဲ့
 တံဆိပ်တွေ ထုနှိပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဖယ်ရီသင်္ဘောဟာ ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ပြီး
 ပြင်သစ်ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်သွားတယ်။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်အတက်မှာ ပြင်သစ်
 အကောက်ခွန်ဌာနက သယ်လာတဲ့ အခွေတွေကို ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်းမှာ
 မရောင်းပါဘူးဆိုတဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ အာမခံတဲ့စာကို ပြခိုင်းတယ်။ အဲဒီစာကို
 ကျွန်တော် တောင်းလာရကောင်းမှန်း မသိလို့ မတောင်းခဲ့တာကြောင့် မပြနိုင်
 ပါဘူး။ စာမပါတဲ့အတွက် သီချင်းခွေတွေကို ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲကို သယ်ခွင့်
 မရဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပြင်သစ်ဆိပ်ကမ်းကနေ အင်္ဂလန်နိုင်ငံဘက်ကို
 ဖယ်ရီသင်္ဘောနဲ့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ကားထဲမှာ သယ်သွားတဲ့အခွေတွေဟာ
 ဒီအတိုင်း သေတ္တာလိုက် ပြန်ပါလာတယ်။ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းကနေ အိမ်ကို

ကားမောင်းပြန်လာခဲ့တယ်။ အခွေတွေကို ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံက မှာသူထံ မပို့ရလို့ ပိုက်ဆံမရတော့ဘူးဆိုပြီး အတော်လေးစိတ်ညစ်သွားတယ်။

အခု အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ကားထဲက အခွေသေတ္တာတွေကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကားထဲမှာရှိနေတဲ့ အခွေတွေကို လန်ဒန်မှာ ပြန်ရောင်းလို့ရတာပဲ။ ဝယ်ထားတဲ့ဈေးက သက်သာလွန်းလို့ ပြန်ရောင်းလိုက်ရင် အမြတ်တွေ အများကြီးရမှာပဲ။ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းမှာ ဗြိတိသျှ အကောက်ခွန်က ပြည်ပပို့ပြီးဆိုတဲ့ တံဆိပ်ကို အခွေသေတ္တာတွေပေါ်မှာပဲ ရိုက်ထားတာ။ အထဲက အခွေဘူးတွေနဲ့ ဘူးထဲက အခွေတွေပေါ်မှာ တံဆိပ် ထုထားတာမဟုတ်လို့ သေတ္တာမပါဘဲရောင်းရင် ပြည်ပပို့မယ့်အခွေတွေလို့ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ။ အမှန်က ကျွန်တော့်လို အသက် ၂၀ အရွယ် ချာတိတ် တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးမျိုးကို အကောက်ခွန်ဌာနကလည်း တွေးတတ်ပြီး အဲဒါကို ကာကွယ်တဲ့အစီအစဉ် သူတို့လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိခဲ့ တာပါ။ အခွေတွေကို စက်ရုံမှာ ပြုလုပ်စဉ်ကတည်းက ပြည်ပပို့ရမယ့် အခွေ တိုင်းမှာ သာမန်မျက်စေ့နဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ အသားတံဆိပ် ထည့်ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အသားတံဆိပ်အကြောင်းကို နောက်ပိုင်းမှာ ပြောပြပါမယ်။

အခု ဒီအခွေအားလုံးကို စာတိုက်က ပို့တာဖြစ်ဖြစ်၊ ဗားဂျင်း အခွေ ရောင်းဆိုင်မှာ တင်ပြီးဖြစ်ဖြစ် ရောင်းလိုက်ရင် အနည်းဆုံး ပေါင် ၅ ထောင် လောက် မြတ်နိုင်တယ်။ ၂ ခေါက်၊ ၃ ခေါက်လောက် လုပ်လိုက်ရင်ပဲ လောလော ဆယ် ကျွန်တော့်မှာတင်နေတဲ့ အကြွေးတွေထဲက အကြွေးတချို့ကျေသွားမယ်။ ဘဏ်မှာတင်နေတဲ့ အကြွေး ပေါင်တစ်သောင်းခွဲ၊ မင်းနားအိမ်ကြီးဝယ်စဉ်က ဘဏ်ကနေ ချေးယူထားတဲ့ ပေါင်နှစ်သောင်း၊ အန်တီဝင်ဒီဆီက ချေးထားတဲ့ ပေါင် ၇,၅၀၀၊ မင်းနားအိမ်ကြီးကို စတူဒီယိုလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်တုန်းက ပစ္စည်းဝယ် ထားတဲ့ အကြွေးတွေကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ပိနေသလို ခံစားနေရတယ်။ အခု အဲဒီအကြွေးဝန်ထုပ်ကြီးအောက်ကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့နေရပြီ။ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။

ဒီအခွင့်အရေးဟာ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ မလွတ်ကင်းဘူး။ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ အရင်

ကလည်း ဥပဒေချိုးဖောက်ခဲ့ဖူးတာလေးတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် အရေးယူမခံခဲ့ရပါဘူး။ ဒါကြောင့် အခု ဥပဒေချိုးဖောက်ရင်လည်း အရေးယူမခံရဘူးလို့ဘဲ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ အသက်ကဝယ်သေးတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်က နည်းပြီး ပိုက်ဆံကို အလွယ်နည်းနဲ့ ရချင်တာတစ်ခုပဲသိတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက်ကို ကြိုတင်မမြင်တတ်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရင်အခေါက်လိုပဲ အခွေတွေကို ဆိုင်ကြီးကနေ သွားဝယ်ပြီး ဒိုဗာမြို့ကို ကားနဲ့ ယူသွားတယ်။ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းမှာ ပြည်ပသို့ ပို့ပြီးဆိုတဲ့ တံဆိပ်ထုပြီးသား အခွေ တွေကို အိမ်ကိုပြန်သယ်လာတာ စုစုပေါင်း ၄ ကြိမ်ရှိသွားပြီ။ အဲဒါတွေကို ပြည်တွင်းမှာ ပြန်ရောင်းနေတာ အမြတ်ငွေ ပေါင်တစ်သောင်းနှစ်ထောင်တောင် ရပြီးပြီ။ မနက်ဖြန် နောက်ဆုံးအခေါက် သွားလိုက်အုံးမယ်။ အဲဒါပြီးရင် ဘဏ်မှာ တင်နေတဲ့ အကြွေး ပေါင်တစ်သောင်းခွဲကို အပြီးဆပ်နိုင်ပြီမို့ ဆက်မလုပ် တော့ဘူး။ သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းကိုပဲ အာရုံစိုက်လုပ်တော့မယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ကားထဲမှာ ဝယ်ထားတဲ့ အခွေတွေ အပြည့် ထည့်ပြီး ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အရင်လိုပဲ အခွေသေတ္တာ တွေပေါ်မှာ ပြည်ပသို့ပို့ပြီးဆိုတဲ့ တံဆိပ်တွေ ထုနှိပ်ပြီးတာနဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ဖယ်ရီသင်္ဘောနဲ့ မကူးတော့ဘဲ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းကနေ ကမ်းပေါ် ပြန်တက်လာ ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အခွေတွေကို စောက်ဝါဖိလမ်းပေါ်က ဂိုဒေါင်မှာ သွားချထား လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကို ကားမောင်းပြန်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေးပါပဲ။ ကားမောင်းရင်း လေလေးပါ ချွန်နေသေးတယ်။ အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးတယ်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် မေလ နောက်ဆုံးပတ်ထဲမှာပါ။

အကောက်ခွန်အရာရှိက သတင်းပေးခြင်း

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားတာကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ညစာစားပြီး အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ လုံးဝအိပ်မောကျသွားတယ်။ ညသန်းခေါင်ယံ မှာ ရုတ်တရက် တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် လန့်နိုးလာတယ်။ လူတစ်ယောက် က ဖုန်းဆက်တာပါ။ သူက သူ့နာမည်ကိုတော့ မပြောချင်ဘူးလို့ပြောပြီး ကျွန်တော် ပြည်ပကိုပို့ရမယ့် သီချင်းခွေတွေ ပြည်ပကိုမပို့ဘဲ ပြည်တွင်းမှာ

ရောင်းနေတာကို အကောက်ခွန်ဌာနက သိသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ အခွေထားတဲ့ နေရာတွေကို မနက်ဖြန် ဝင်စစ်မယ်တဲ့။ သူက အကြံပေးတယ်။ ကျွန်တော် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားပြီး ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် ultraviolet မီးချောင်းတစ်ချောင်း သွားဝယ်ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီမီးချောင်းကို သီချင်းခွေတွေအပေါ်မှာ မီးထွန်းကြည့်လိုက်ပါ။ ‘E’ ဆိုတဲ့ စာလုံးကို အလင်း ရောင်အောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရရင် အဲဒီအခွေတွေဟာ ပြည်ပကို ပို့ရမယ့် Export အခွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေကို အကောက်ခွန်အရာရှိတွေ တွေ့သွားရင် ကျွန်တော့်ကို အရေးယူပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခုလို ပြောပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောတဲ့အခါ သူက သူ့ဘာကြောင့် သတင်းပေးရတယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာ သတ်သေမလို့ စိတ်ကူးတယ်။ တကယ်မလုပ်ခင်လေးမှာ သူက ကျောင်းသား အကြံပေးအဖွဲ့ကို ဖုန်းဆက်တော့ ကျွန်တော်က ဖုန်းကိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ညအတော်နက်တဲ့အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နားချပေးလို့ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ သတ်သေတာကို မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးအရမ်း တင်လို့ ခုလိုသတင်းပေးတာပါတဲ့။ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အဲဒီလူဟာ အကောက်ခွန်အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်လို့။

ကျွန်တော်က နစ်ခဲနဲ့ တိုနီတို့ကို ချက်ခြင်းဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက် တယ်။ ဝက်စ်ဘောင်းဂရွတ်ရပ်ကွက်မှာ ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့ လျှပ်စစ်နဲ့ ဓာတု ပစ္စည်းဆိုင်က ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် မီးချောင်းနှစ်ချောင်း ဝယ်ပြီး စောက်ဝါဖ် လမ်းပေါ်က ဂိုဒေါင်ကို အမြန်လိုက်လာဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ပြည်ပကို မပို့ဘဲ သိမ်းထားတဲ့အခွေတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ အကောက်ခွန်ဌာနက အခွေအများကြီးထားတဲ့ ဂိုဒေါင်ကိုပဲ လာစစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်လိုက် တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သား အဲဒီမှာဆုံကြပြီး အခွေတွေကို ခရမ်းလွန် ရောင်ခြည်မီးနဲ့ ထိုးပြီး စစ်ကြည့်ကြတယ်။ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့အရာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ ပြည်ပပို့မယ်ဆိုပြီး EMI ဆိုင်ကနေ ဝယ်လာတဲ့ အခွေတွေပေါ်မှာ ‘E’ စာလုံးတွေကို မီးရောင်အောက်မှာ ထင်းထင်း ကြီး တွေနေရခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် မသိတာက ပြည်ပကိုပို့ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ သီချင်းခွေတိုင်းမှာ ‘E’ စာလုံး အသားတံဆိပ် ရိုက်ထားပြီး အဲဒီအသား

တံဆိပ်ကို သာမန်မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် မမြင်နိုင်ဘဲ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် မီးချောင်းနဲ့ ကြည့်မှသာ မြင်ရတယ်ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း 'E' အသား တံဆိပ်ပါတဲ့ အခွေတွေအားလုံးကို ဂိုဒေါင်ထဲက ဖယ်ယူကြတယ်။ စက္ကူကတ်ဘူး တွေထဲ ထည့်ပြီး ကားနဲ့ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းပေါ်က ရှူးဖိနပ်ဆိုင်အပေါ်ထပ် အခွေဆိုင်ကို ပို့ထားလိုက်တယ်။ အခု ဂိုဒေါင်ထဲမှာ အရောင်းခွန်ဆောင်ပြီး ဝယ်ထားတဲ့ အခွေတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ မနက်မိုးလင်းခါနီးလေးမှာ ကိစ္စတွေ အားလုံး ပြီးသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်အိပ်ကြတယ်။

အကောက်ခွန်အရာရှိများ လာစစ်ခြင်း

မနက် ၉ နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော် စောက်ဝါဖိက ဂိုဒေါင်ကို သွားတယ်။ ဂိုဒေါင်အတွင်းက ထပ်ခိုးလေးကို ကျွန်တော်က ယာယီရုံးခန်း လုပ်ထားတယ်။ မြေညီထပ်က ဂိုဒေါင်တံခါးသော့ကို ဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်က ရုံးခန်းကို လှေခါးကနေ တက်သွားတယ်။ ရုံးခန်းထဲ မဝင်ရသေးခင်မှာပဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်တဲ့ ဂိုဒေါင်တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရလို့ လှေခါး ကနေ ပြန်ဆင်းပြီး တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ တံခါးအပြင်မှာ မိုးကာ အင်္ကျီရှည်ကြီးတွေ ဝတ်ထားကြတဲ့ လူ ၇ ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ဆိုတာ မင်းလား။ ငါတို့က အကောက်ခွန် ဌာနကပါ။ ဒီဂိုဒေါင်ကိုစစ်ဖို့ ငါတို့မှာ ဝရမ်းပါလာပါတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်’

လို့ အရာရှိလို့ထင်ရတဲ့ တစ်ယောက်က ပြောပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော် မျက်နှာနားကို ထိုးပြတယ်။ အဲဒါ ဝရမ်းစာရွက် ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့စစ်ဆေးတာကို သဘောတူတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်တယ်။

ဒီမနက်မှာ ကျွန်တော်က စာရင်းကိုင် ၂ ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထား တာပါ။ အခု ရောက်လာကြတဲ့လူတွေဟာ စာရင်းကိုင်လို လူကောင်သေးသေး လေးတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းကြီးတွေနဲ့ မျက်နှာတွေကလည်း မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်တွေနဲ့။ ကျွန်တော် သူတို့ပုံစံတွေကို ကြည့်ပြီး ကြောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ဂိုဒေါင်အတွင်းကို ခေါ်လာချိန်မှာ

စိုးရိမ်စိတ်လေး ဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲက အခွေတွေအားလုံးကို အရောင်းခွန်ဆောင်ပြီးသား အခွေတွေနဲ့ လဲထားပြီးလို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကွာလို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ အားပေးနေရတယ်။

‘မင်း မနေ့က ဘယ်လ်ဂျီယံကို သွားတယ် မဟုတ်လား။ လန်ဒန်ကို ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်မရောက်နိုင်ပါဘူး’

လို့ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ရယ်မောသလို လုပ်နေလိုက်ပြီး ပြန်မဖြေလိုက်ပါဘူး။ ပြန်ဖြေဖို့ ယုတ္တိရှိတဲ့အဖြေလည်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ သူတို့ဟာ ချက်ခြင်းပဲ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်မီးချောင်းတွေနဲ့ အခွေတွေကို မီးထိုးစစ်ကြတယ်။ သူတို့ ရှာနေတဲ့ ‘E’ စာလုံးပါတဲ့ အခွေတွေကို မတွေ့ရလို့ သူတို့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်မှုတွေ ပေါ်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေတယ်။ ဝမ်းသာစိတ်ကို မျက်နှာမှာ ပေါ်မလာစေရအောင် အတင်း ထိန်းချုပ်နေရတယ်။ ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းတွေကို အရာရှိတွေ စစ်ဆေးလို့ လွယ်ကူအောင် အခွေကတ်ဘူးတွေကို စင်တွေပေါ်က ချခိုင်းတယ်။ စစ်ပြီး သွားတဲ့ အခွေဘူးတွေကို စင်ပေါ် ပြန်တင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က မကြာခင်လေးမှာ အားလုံးအဆင်ပြေသွားတော့မယ် ဆိုပြီး စိတ်အေးစပြုလာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသိလိုက်တာက အကောက်ခွန် အရာရှိတချို့ဟာ လူနှစ်အုပ်စုခွဲပြီး အောက်စဖို့ဒ်လမ်းပေါ်နဲ့ လီဇာပူးက ဗားဂျင်း အခွေရောင်းဆိုင် ၂ ဆိုင်ကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်ထဲ စစ်နေကြတယ်ဆိုတာရယ်။ အဲဒီမှာ ‘E’ စာလုံးပါတဲ့ အခွေတွေကို ရာထောင်ချီပြီး ရှာတွေ့သွားတယ် ဆိုတာရယ်ပါ။

ဒီအချိန်မှာ အရာရှိတစ်ယောက်က ဂိုဒေါင်ထဲကဖုန်းကို သုံးခွင့် တောင်းပြီး တစ်နေရာကို ဖုန်းဆက်တယ်။ သူက ဖုန်းဆက်ပြီးသွားလို့ ဖုန်းခွက် ကို ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ခုလို ပြောလာတယ်။

‘ငါတို့ဌာနရဲ့ နောက်အဖွဲ့တွေက မင်းရဲ့ တခြားဆိုင်တွေမှာ တရားမဝင်အခွေတွေကို ရှာတွေ့သွားကြပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါတို့ အခုပဲ ဖမ်းရပါလိမ့်မယ်။ ဒီဗာရဲစခန်းကို လိုက်လာပြီး အစစ်ခံပါ’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဖမ်းခံရတယ်ဆိုတာကို မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ရာဇဝတ်မျှ ကျူးလွန်သူတွေသာ အဖမ်းခံရတာပါ။ အခု ကျွန်တော်လည်း ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလား။

ဒီဗာရဲစခန်းကိုရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ၁၉၅၂ ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ အကောက်ခွန်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၁ အရ အမှုဖွင့်ပါတယ်။ စွဲချက်က ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၇၁ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့ကနေ ယနေ့အထိ ဒီဗာဆိပ်ကမ်းမှာ သီချင်းခွေ အရေအတွက် စုစုပေါင်း တစ်သောင်းကို ပြည်ပကို ပို့မယ်လို့ အကောက်ခွန်ဌာနကို ကြေညာပြီး တကယ်တမ်းက ပြည်ပကိုမပို့ဘဲ ပြည်တွင်းမှာ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချတယ်၊ ရောင်းချဖို့ ကြိုးစားတယ်တဲ့။

အမှန်က ပြည်ပပို့ရမယ့် အခွေတွေကို ပြည်တွင်းမှာ ရောင်းနေကြတဲ့ တခြားအခွေရောင်းဆိုင်ကြီးတွေ အတော်များများ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကျမှ ကံဆိုးသူ မောင်ရှင်ဖြစ်သွားတာပါ။ ကဲ ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။

အချုပ်ခန်းထဲမှ နောင်တ

အဖမ်းခံရတဲ့ညမှာ ကျွန်တော်ဟာ အချုပ်ခန်းလေးထဲမှာ အမဲရောင် ပလတ်စတစ်အခင်းလေးပေါ်မှာ စောင်ဟောင်းလေးတစ်ထည် ခြုံလွှမ်းပြီး လဲလျောင်းရင်း မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်နေမိတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ ၁၉၆၇ ခုနှစ် စတိုဝီကျောင်းထွက်တုန်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ ပြောစကားကို အမှတ်ရလိုက်တယ်။

‘မင်းဟာ ထောင်ပဲကျမလား။ ဒါမှမဟုတ် မိလုံနာသူဌေးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာမလား။ တစ်ခုခုပဲ။’

ဆိုတာပါ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော် ထောင်ကျမယ်ဆိုတာက မှန်ဖို့ များနေပါပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခု အချုပ်ကျနေပြီလေ။

အဲဒီညမှာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအရာတွေထဲက တစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ပလတ်စတစ်အခင်းလေးပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးမပါ ပက်လက်လှန်ပြီး မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်နေရင်းနဲ့ အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံနေရတာကို ကြောက်လာတယ်။ အခုမှ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစား

မိတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တာဝန်ယူမှုဆိုတာ တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ တာဝန်ယူတယ်ဆိုတာကိုလည်း နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘယ်သူမှလာပြီး စိုးမိုးချုပ်ခြယ်တာတွေ လုပ်လို့မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရတာကို ပျော်တယ်။ အခု အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်အထိ ကျွန်တော်နေချင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်တာကို အကုန်လုပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒါတွေ မလုပ်နိုင်အောင် ဘယ်သူမှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု ထောင်ကျတာဟာ အဲဒီလွတ်လပ်မှုတွေ အားလုံးကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ထိန်းချုပ်သူတွေ ရှိလာပြီ။

အခု အချုပ်ထဲမှာ တံခါးဖွင့်ဖို့ အစားအသောက်စားရဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အားကိုးနေရပြီ။ သူတို့ လာမလုပ်ပေးရင် ကျွန်တော် အစားစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။ နောင်ကို ထောင်ကျစေမယ့်အလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် အရှက်ရစေမယ့်အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့။ နောက်ပိုင်း အလုပ်လုပ်ရာမှာ လာဘ်ယူတာ၊ လာဘ်ပေးတာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့် အဓိဋ္ဌာန်ကို မဖောက်ဖျက်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်မိဘတွေက ငယ်စဉ်က အမြဲဆုံးမတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ ရှိတာတွေအားလုံးကို အနှစ်ချုပ်လိုက်ရင် နာမည်ဂုဏ်သတင်းတစ်ခုပါပဲတဲ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ ချမ်းသာချင် ချမ်းသာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်ပျက်ပြီဆိုရင် သူ့ဘဝဟာ ပျော်စရာမကောင်းတော့ဘူးတဲ့။ တခြားလူတွေ မယုံကြည်ကြတော့ဘူးဆိုတာကို သူ့စိတ်ထဲမှာသိနေလို့ သူ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ အရင်က နာမည်ကောင်းဆိုတာ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ခါမှ ခုလိုမစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။ အဲဒီညကမှ ကောင်းကောင်းနားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အမေက အာမခံပေးတယ်

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ အမေက တရားရုံးကို လိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ရှေ့နေငှားဖို့ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်လို့ အစိုးရရှေ့နေတစ်ယောက်

ငှားပေးဖို့ တရားရုံးကို လျှောက်တယ်။ တရားသူကြီးက ပြောပြတယ်။ အစိုးရ ရှေ့နေတစ်ယောက်ငှားရဖို့ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ စောင့်ရမယ်။ အဲဒီလို စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ကာလမှာ ကျွန်တော်ဟာ ထောင်ထဲမှာ သွားနေရမယ်။ ထောင်ထဲကနေ မစောင့်ချင်ရင် အာမခံလျှောက်နိုင်တယ်လို့ အကြံပေးတယ်။ အာမခံကြေးအဖြစ် ပေါင်သုံးသောင်း တင်ထားရမယ်တဲ့။ အာမခံတင်ဖို့ ဖားဂျင်း အခွေဆိုင်တွေမှာ အဲဒီလောက်မရှိဘူး။ စတူဒီယိုလုပ်ထားတဲ့ မင်နားအိမ်ကြီးကို အပေါင်ထားပြီး အာမခံတင်ဖို့ကလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးဝယ်ဖို့ ဘဏ်က ပေါင် နှစ်သောင်းချေးထားတာတောင် ခုထိ အကြွေးမကျေသေးလို့ အာမခံတင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အမေက တရားသူကြီးကို လျှောက်တယ်။ သူပိုင်တဲ့ ရှမ်းမလီဂရင်းက အိမ်နဲ့ ခြံကြီးကို အပေါင်ထားပြီး ကျွန်တော့်အတွက် အာမခံထားချင်တယ်လို့။ တရားသူကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အမေ့ရဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာကို သိလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် အတော့်ကို စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်သွားတယ်။ တရားခွင့်မှာ အမေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျနေကြပါတယ်။ အမေ့ကျေးဇူးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်မယ်။ နောင်ကို အမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်တယ်။

အမေ့အာမခံကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အချုပ်က လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အမေဟာ ဒိုဗာမြို့ကနေ လန်ဒန်မြို့ကို ရထားစီးသွားရင်း လမ်းမှာ အမေက ခုလို ပြောတယ်။

‘ရစ်ကီ၊ မင်း ငါ့ကို တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး။ မင်း သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ကောင်းကောင်း ရလိုက်ပြီဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ဖြစ်ပြီးသားကိစ္စတွေကို ပြန်တွေးပြီး စိတ်ညစ်မနေနဲ့။ စိတ်ဆင်းရဲ လည်း ဖြစ်မနေနဲ့။ ရှေ့ဘဝခရီးကို ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်းမလဲဆိုတာ ကိုပဲ စဉ်းစားပါ’ တဲ့။

ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ရှင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော် နောင်တရနေပါပြီ။ နောင်ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်က

အကောက်ခွန်ဌာနကို တရားရုံးပြင်ပမှာ အမှကျေအေးဖို့အတွက် အပေးအယူ လုပ်ကြဖို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။ အကောက်ခွန်ဌာနကလည်း အပေးအယူ လုပ်မှာကို လက်ခံသဘောတူတယ်။ အင်္ဂလန်က အကောက်ခွန်အရာရှိတွေဟာ တရားရုံးမှာ အမှလုပ် စွဲချက်တင်ရတာထက် အခွန်ရဖို့ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြ တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကြားဖူးထားလို့ အခုလို ကမ်းလှမ်းလိုက်တာပါ။

အမှကို လျော်ကြေးနဲ့ ကျေအေးပေး

၁၉၇၁ ခုနှစ် သြဂုတ်လ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အကောက် ခွန်ရုံးတို့ အမှကျေအေးဖို့ ပေါင် ၆ သောင်းနဲ့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ပေါင်တစ်သောင်းခွဲကို ချက်ခြင်းပေးလျော်ရမယ်။ ကျန်တဲ့ ပေါင် လေးသောင်းခွဲကို အရစ်သုံးရစ် ခွဲပြီး ၃ နှစ်အတွင်း ပေးလျော်ရမယ်။ လျော်ကြေးစုစုပေါင်း ၆ သောင်းဆိုတာ အရောင်းခွန်မဆောင်ဘဲ ရှောင်ထားတဲ့ ငွေတွေရဲ့ သုံးဆတန်ဖိုးနဲ့ တွက်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က လျော်ကြေးပေးဖို့ သဘောတူလို့ အကောက်ခွန်ဌာနက အမှကို ရုပ်သိမ်းပေးဖို့ တရားရုံးကို လျှောက်တယ်။ တရားရုံးက သဘောတူ ရုပ်သိမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလျော်ကြေးငွေတွေအားလုံးကို အကျေပေးပြီးသွားရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအဖြစ် တရားရုံးရဲ့ မှတ်တမ်းကနေ ပယ်ဖျက် ပေးမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလျော်ကြေးတွေကို အကျေမပေးဆပ်ရင်တော့ အကောက်ခွန်အရာရှိတွေက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖမ်းပြီး တရားပြန်စွဲမယ်တဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်အဖမ်းခံရတဲ့ဘဝ မရောက်ရအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော် ဗားဂျင်းလုပ်ငန်းတွေကို အရင်ထက် နှစ်ဆ ပိုကြိုးစား တော့မယ်။ နှစ်ခါ တိုနီမဲလော၊ ခရစ်စတိုင်လီယာနိုနဲ့ ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲ ဆိုင်မွန်ဒရေပါးတို့ကလည်း ကျွန်တော် ပြန်အဖမ်းမခံရဖို့ သူတို့လည်း အစွမ်း ကုန်ကူညီကြမယ်လို့ ကတိပြုကြတယ်။ တကယ်တော့ သီချင်းအယ်လ်ဘမ်ခွေ တွေကို အရောင်းခွန်မဆောင် ပြည်ပမပို့ဘဲ ပြည်တွင်းမှာပဲ ဖြန့်ချိတဲ့ကိစ္စမှာ သူတို့လည်း ကြံရာပါတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ သူတို့ကို ဆွဲမထည့်ဘဲ

ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ တာဝန်ယူခေါင်းခံခဲ့တာကို သူတို့အားလုံးက ကျေးဇူးတင်နေကြတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းဟာ အရင်ထက် ပိုပြီး ခင်မင်စည်းလုံးသွားကြတယ်။

အကောက်ခွန်ဌာနကို လျော်ကြေးငွေ မြန်မြန်ကျေအောင် သူတို့လည်း အရင်ထက် အလုပ်ကို အများကြီး ကြိုးစားလုပ်ကြတယ်။ နစ်ခဲက ဗားဂျင်းသီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်တွေကို နိုင်ငံအနှံ့မှာ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်တယ်။ ဆိုင်မွန်က ဗားဂျင်းက ရောင်းချပေးနေတဲ့ သီချင်းအယ်လ်ဘမ်တွေကို လိုက်လံကြော်ငြာပေးတယ်။ ခရစ်က ပြည်ပကမှာတဲ့ အခွေတွေကို ပို့ပေးတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ အမှန်တကယ် ပြည်ပကို ပို့ပေးနေတာပါ။ ဝင်ငွေတွေ အရင်ထက် အများကြီးပိုရလာတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်ကို ပိုပြီး ကြိုးစားစေတဲ့ တွန်းအားကတော့ ထောင်ထဲပြန်မဝင်ရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လျော်ကြေးကျေသွားပြီ

မှာယူတဲ့ အခွေတွေကို စာတိုက်ကနေပို့ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ သိပ်ပြီး တိုးချဲ့စရာ မရှိတော့တဲ့အတွက် သီချင်းအယ်လ်ဘမ်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေပဲ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နစ်ခဲက ငွေကြေးကို ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲရမယ်၊ ငွေစာရင်းတွေ ဘယ်လိုထားရမယ်ဆိုတဲ့ သင်တန်းကို တက်လိုက်ကြတယ်။ အရင်က သီချင်းခွေရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘီစကစ်မုန့်ပုံးထဲ သိမ်းထားတဲ့ အကျင့်ကနေ ခုတော့ စာရင်းစာအုပ်တွေနဲ့ စနစ်တကျ မှတ်တတ်လာကြပြီ။ ရလာတဲ့ အမြတ်ငွေတွေကို အရောင်းဆိုင်သစ်ဖွင့်ဖို့နဲ့ အကောက်ခွန်ဌာနကို လျော်ကြေးပေးဖို့ သတ်သတ်ဖယ်ထားပါတယ်။ ၃ နှစ်ကြာတော့ ကျွန်တော် ပေးစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေအားလုံးကို ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အန်တီဂျိုက်စ်ဆီက ချေးထားခဲ့တဲ့ ပေါင် ၇,၅၀၀ ကိုလည်း ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် အတိုး ပေါင် ၁,၀၀၀ ကိုပါ ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အကောက်ခွန်ဌာနကို ပေးရမယ့် လျော်ကြေးတွေအားလုံး ပေးပြီးသွားပြီ။ အမေအိမ်နဲ့ ခြံကိုလည်း အာမခံအတွက် အပေါင်ထားစရာ မလိုတော့ဘူး။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ခုလို လျော်ကြေးတွေကို မပေးလျော်နိုင်ခဲ့လို့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူစာရင်းမှာ ဝင်နေရင် နောင်မှာ

လေကြောင်းလိုင်းကြီးတစ်ခုကို ထူထောင်ခွင့်ရပါမလားဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ သီချင်းခွေတွေကို စာတိုက်ကနေ၊ အရောင်းဆိုင်တွေကနေ၊ ပြည်ပကို တင်ပို့နေတာတွေကနေ ဝင်ငွေတွေ ရှာနေကြတယ်။ Cats Stevens, Paul McCartney စတဲ့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေအပါအဝင် အဆိုတော်အများကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မင်းနားစတူဒီယိုကို လာပြီး သူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေကို အသံလာသွင်းဖို့ စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားနေချိန်မှာ ကံကောင်းတာလေးတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဂစ်တာတီးတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ တီးဝိုင်းတစ်ခုနဲ့အတူ သီချင်းသွင်းဖို့ မင်းနားစတူဒီယိုကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က မိုက်အိုးဖီးလ်ပါ။ မိုက်အိုးဖီးလ်ကြောင့် ဗားဂျင်းရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားစေတယ်ဆိုတာကို ဆက်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။

အခန်း (၆)

ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ကုမ္ပဏီထူထောင်ခြင်း

(၁၉၇၁ - ၁၉၇၂ ခုနှစ်)

တောင်အာဖရိကမှ ညီဝမ်းကွဲ ဆိုင်မွန်

၁၉၇၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလလယ် စာတိုက်အလုပ်သမားတွေ သပိတ်
မမှောက်ခင် အချိန်လေးမှာပါ။ စောက်ဝါဖိလမ်းပေါ်က ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲကို
တောင်အာဖရိကလေသံနဲ့ စကားပြောတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့ အသက်မတိမ်းမယိမ်းလောက် ရှိမှာပါ။ နာမည်က ဆိုင်မွန်ဒရေပါး
ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ညီဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်လို့ သူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေး
တယ်။ သူဟာ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ နာတယ်တက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး အခု
အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မှာ မဟာဘွဲ့တက်ချင်လို့ လန်ဒန်ကို ရောက်လာတာ
ပါတဲ့။ သူ တောင်အာဖရိက၊ ကနေ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံ ဗြိတိန်ပေါင်တစ်ရာပဲ ပါလာခဲ့တယ်။ လောလောဆယ်မှာ အောက်စဖို့ဒ်
တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ လျှောက်ထားတယ်။ တက်ခွင့် ရ၊ မရဆိုတာ သိဖို့
လအတော်ကြာကြာ စောင့်ရအုံးမှာမို့ အလုပ်တစ်ခု ရှာနေတယ်လို့ သူက ပြောပါ
တယ်။

ဆိုင်မွန်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့လ ခရစ္စမတ်ပွဲကာလမှာ ရှမ်းမလီဂရင်းက အမေ
ဖို့နီ ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီမှာ အမေတို့နဲ့အတူ ခရစ္စမတ်ပွဲ ညစာစားခဲ့တယ်။

အမေက သူ့ကို လန်ဒန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ကို သွားတွေ့ဖို့ မှာလိုက်လို့ လာတွေ့တာပါတဲ့။ သူက လန်ဒန်ကိုရောက်တာနဲ့ အောက်စဖို့ဒ်လမ်းပေါ်က ဗားကျင်းအခွေရောင်းဆိုင်မှာ သွားမေးတယ်။ အဲဒီဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာက ကျွန်တော် ဒီမှာရှိမယ်လို့ ညွှန်လိုက်လို့ လိုက်လာတာပါတဲ့။ သူ့ရောက်လာတဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်တော် အပြင်မှာ နေ့လည်စာထွက်စားမယ့်အချိန်နဲ့ တိုက်နေတာမို့ သူ့ကို နေ့လည်စာအတူလိုက်စားဖို့ ပရက်ဒ်လမ်းပေါ်က ဂရိစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို ခေါ်သွားလိုက်တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဝက်သားလုံးကျော်၊ အာလူးကြော်၊ ပဲသီးတောင့်ရှည်ကျော်၊ အအေးစတာတွေ မှာယူစားသောက်ကြရင်း စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဆိုင်မွန်က သူ့အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ သူဟာ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံက နာတယ်တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတုန်း Sunday Times သတင်းစာတိုက်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သတင်းစာပညာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းတွေပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သီချင်း၊ မြူးဇစ်တွေအကြောင်းကို ပြောကြပြန်တယ်။

ဆိုင်မွန်ဟာ မြူးဇစ်နဲ့ သီချင်းတွေကို အတော်လေး စွဲလမ်းဝါသနာ ပါပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တက္ကသိုလ်မတက်ခဲ့ဖူးလို့ ညနေခင်းရောက်တဲ့ အခါ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကျောင်းသားတွေ အုပ်စုလိုက် လဲလျောင်းရင်း သီချင်းတွေကို ကက်ဆက်ဖွင့် နားထောင်တဲ့ အတွေ့အကြုံ မရှိခဲ့လို့ ထင်ပါတယ်။ သီချင်းတွေနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးပါဘူး။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်တဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ခေတ်ပေါ်သီချင်းတွေကို ဆောင်းဖောက် အကြီးကြီးနဲ့ အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ကြော်ငြာထည့်မယ့်လူတွေရှာရ၊ မဂ္ဂဇင်းကို ပုံနှိပ်ပေးမယ့် သူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းစကားပြောရနဲ့ အမြဲတမ်းအလုပ်ရှုပ်နေတာမို့ သီချင်းတွေကို သေချာ အာရုံစိုက်နားထောင်ဖို့ အချိန်မရပါဘူး။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုကြားလို့ သဘောကျရင် အဲဒီသီချင်းကို ဘယ်သူဆိုတာလဲ၊ သီချင်းနာမည်က ဘာလဲလို့ အနားက လူငယ်တွေကို မေးရတယ်။ ဘယ်တီဂိုင်းက တီးခတ်တာလဲဆိုတာကို သိဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးစွဲပါ။ ဆိုင်မွန်ကတော့ သီချင်းခွေတိုင်းနှီးပါးကို သိနေတဲ့ ပုံပဲ။ တောင်အာဖရိက၊ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန် နိုင်ငံအတော်များများက သီချင်းတွေကို သိနေတယ်။ ပိုအံ့သြစရာကောင်းတာက မကြာသေးခင်ကမှ ထွက်ခဲ့တဲ့

နာမည်ကျော်အဖွဲ့ Doors ရဲ့ သီချင်းအယ်လ်ဘမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အယ်လ်ဘမ် ပြစ်ပေါ်လာပုံ၊ Doors အဖွဲ့ဟာ နောက်ထုတ်မယ့် သီချင်းခွေအတွက် ဘာတွေ ပြင်ဆင်နေတယ်ဆိုတာတွေ သူ အကုန်သိနေတယ်။ နောက်ပြီး သီချင်းခွေတွေရဲ့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူတဲ့ ခြားနားချက်လေးတွေကိုလည်း ရှင်းပြနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် လည်း သူပြောပြမှ အဲဒီခြားနားချက်လေးတွေကို သိလာတယ်။ သူဟာ နာတယ် မြို့က ရေဒီယိုမှာ နာရီဝက်ကြာ သီချင်း၊ မြူးဇစ်အကြောင်းကို ဟောပြောဖူး တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်သိသမျှ လူတွေထဲမှာ သူ့လောက် သီချင်း၊ မြူးဇစ် အကြောင်းကို နဲ့နဲ့စပ်စပ်သိသူ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုင်ငံရေးအကြောင်း ပြောကြပြန် တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံက ဆင်နွဲနေတဲ့ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကို ကန့်ကွက်တဲ့ ဂရော့ဗယ်နာရင်ပြင်တော်ကို ချီတက်ဆန္ဒပြပွဲကြီးမှာ ပါဝင်ခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ဒါဟာ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံမှာ လူဖြူအစိုးရက လူမည်းတွေကို အကြီးအကျယ် ချုပ်ချယ်နှိပ်ကွပ်တဲ့ ရက်စက်မှုကြီးတွေနဲ့ နှိုင်းစာလိုက်ရင် အသေးအဖွဲ့လေးပါ။ ဆိုင်မွန်ရဲ့ နာတယ်တက္ကသိုလ်က အတန်းဖော်ဖြစ်တဲ့ စတီးဗီဘီကိုဟာ တောင်အာဖရိကလူမည်းကျောင်းသားအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပြီး အစိုးရရဲ့ အဖမ်းအဆီး အမေးအမြန်းကို မကြာခဏခံရတယ်။ သူ့ကို စာသင်ပြပေးတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျူတာတစ်ယောက်ကို ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အစိုးရရဲ့ လက်ပါးစေတွေက သူ့ကလေးတွေရှေ့မှာ သေနတ်နဲ့ ဖစ်သတ်လိုက်ကြတာကို သူ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ဖူးတယ်။ တောင်အာဖရိက လူဖြူအစိုးရဟာ သူ့ကိုဆန့်ကျင်သူမှန်သမျှကို နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံဘဲ ဖမ်းဆီးထောင်ချတတ်တယ်။ ဆိုင်မွန်ဟာ တောင်အာဖရိကအစိုးရကို စိတ်နာ ပေမယ့် အကြမ်းဖက်တဲ့ လုပ်ရပ်ကိုတော့ အားမပေးပါဘူးတဲ့။ ဆိုင်မွန်က သီချင်းဂီတနဲ့ နိုင်ငံရေးကို ခွဲခြားလို့မရဘူးတဲ့။ အစိုးရကို သီချင်းနဲ့ ဆန္ဒပြလို ရတယ်တဲ့။ အဲဒါကို လူဖြူအစိုးရကလည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သီချင်းတွေကို ပိတ်ထားတယ်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံက လူမည်းအဆိုတော် ဂျင်မီဟင်းဒရစ်နဲ့ လူဖြူအဆိုတော်ဘော့ဒီလန်တို့ရဲ့ သီချင်း ခွေတွေကို တောင်အာဖရိကနိုင်ငံထဲကို တင်သွင်းခွင့်မပြုသလို သူတို့သီချင်းတွေ ကိုလည်း နိုင်ငံအတွင်းမှာ နားမထောင်ရဆိုပြီး ပိတ်ပင်ထားတယ်။

ဆိုင်မွန်ရဲ့အလုပ်က သီချင်းရှာဖွေဖို့ပါ

နေ့လည်စာ စားပြီးကြည့်လို့ ကော်ဖီသောက်နေကြချိန်မှာ ကျွန်တော့်
 ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားနေတယ်။ ဆိုင်မွန်လို သီချင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း
 သိနေသူတစ်ယောက်ကို ဗားဂျင်းမှာ အလုပ်ခန့်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့။
 ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆိုင်မွန်ကို ဗားဂျင်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောဆိုစည်းရုံး
 လိုက်တယ်။ သူ့ကို ဗားဂျင်းစာတိုက်က အခွေပို့တဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ ဗားဂျင်း
 အခွေရောင်းဆိုင်တွေမှာ တင်ရောင်းဖို့ သီချင်းတွေကို ရှာဖွေမှာယူပေးသူ
 အဖြစ်နဲ့ လုပ်ပေးဖို့ပါ။ လစာကိုတော့ ဗားဂျင်းမှာ လက်ရှိ လုပ်နေကျလူတွေ
 အတိုင်း တစ်ပတ်ကို ပေါင် ၂၀ ပေးမယ်ပေါ့။ သူကလည်း တက္ကသိုလ်မတက်ရ
 သေးလို့ အလုပ်ရှာနေချိန်ဖြစ်တာရယ်။ သီချင်းမြူးဖန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ကို
 လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့် ကမ်းလှမ်းချက်ကို လိုလိုလားလားနဲ့ လက်ခံ
 လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေတာကို ရပ်ဆိုင်းထားတာ
 တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗားဂျင်းသီချင်းခွေရောင်းတဲ့
 လုပ်ငန်းကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်ချင်လို့ မဂ္ဂဇင်းကို ရပ်ထားလိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့
 တိုနီမဲလောက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ဟန်ပြုအဖြစ် စောင်ရေနည်းနည်း
 လေးတော့ ထုတ်ဝေနေပါတယ်။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းကို
 ပုံမှန်ထုတ်ဝေနေမှ ဝယ်ချင်သူရှိလာရင် ဈေးကောင်းရနိုင်မှာပါ။ တိုနီဟာ
 မဂ္ဂဇင်းအတွက်လုပ်နေတုန်း တစ်ချိန်ထဲမှာ ဗားဂျင်းအတွက် သီချင်းအယ်လ်ဘမ်
 ခွေတွေကို ရှာဖွေမှာယူတဲ့အလုပ်ကိုလည်း လုပ်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ
 အလုပ်ကို မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတယ်။ အခုတော့ ဆိုင်မွန်ရောက်လာပြီမို့ သူ
 အတော်လေးပျော်သွားတယ်။ ဆိုင်မွန်ကို သီချင်းခွေရှာဝယ်ဖို့ တာဝန်ကို
 လွှဲပြောင်းပေးရင်းနဲ့ တိုနီက ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

‘ငါတို့ဆီမှာ လိုက်နာရမယ့် စည်းမျဉ်းတစ်ခု ရှိတယ်ကွ။
 အဲဒါက ဗားဂျင်းဆိုင်တွေမှာ အင်န်ဒီဝီလီယံရဲ့ သီချင်းခွေတွေကို
 ဘယ်တော့မှ မတင်ရဘူး’
 ဆိုင်မွန်ကလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘စိတ်ချပါ။ အဲဒီစည်းမျဉ်းကို ချိုးဖောက်သူတွေ ရှိခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ထဲက နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်မှာပါ’ တဲ့။

အခု တိုနီက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြန်လုပ်တယ်။ နှစ်ခွဲက စာတိုက်က အခွေပို့ရောင်းတာတွေနဲ့ အခွေရောင်းဆိုင်တွေကို တာဝန် ယူတယ်။ ဆိုင်မွန်က ဗားဂျင်းအတွက် စာတိုက်ကပို့ရောင်းဖို့နဲ့ အခွေဆိုင်တွေမှာ တင်ရောင်းဖို့ သီချင်း အယ်လ်ဘမ်ခွေတွေကို ရှာဖွေမှာယူတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်က ဆိုင်မွန်အရည်အချင်းကို သိချင်တာကြောင့် သူ့ အလုပ်စဝင်ပြီး ၃ လလောက်အထိ သူ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ စောင့်ကြည့်နေလိုက် တယ်။ ဆိုင်မွန်မှာ ဘယ်သီချင်းက လူကြိုက်များမယ်၊ ဘယ်အခွေတော့ ပေါက်မယ်ဆိုတာကို ကြိုသိမြင်နေတဲ့ ပါရမီရှိပုံရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာယူပြီးရောင်းတဲ့ အခွေအများစုဟာ ရောင်းကောင်းနေလို့ပါ။ သူ့မှာ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာကို သိလို့ သီချင်းခွေမှာယူဝယ်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝလွှဲထားလိုက်တယ်။ သူဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ပြိုင်ဘက် ဆိုင်တွေထက်သာအောင် အမေရိကန်နိုင်ငံကနေ သီချင်းခွေတွေကို တိုက်ရိုက် မှာယူပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တွေမှာ ရောင်းတယ်။ တခြားဆိုင်တွေထက် အမေရိကန်သီချင်းတွေကို ပိုစောရလို့ လူတွေဟာ ဗားဂျင်းဆိုင်တွေမှာ အဝယ် များလာကြတယ်။ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဟာ အောင်မြင်လာပြီလို့ ပြောလို့ရသလို ဗားဂျင်းအောင်မြင်မှုဟာလည်း အဓိကက ဆိုင်မွန်ကြောင့်လို့ ပြောရမှာပါ။

သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်များ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ခြင်း

သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းကနေ ဝင်ငွေကောင်းကောင်းရနေပါ တယ်။ သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ အလုပ်အပြင် ကျွန်တော် နောက်ထပ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါက မကြာခင်က ဝယ်လိုက်တဲ့ မင်းနား ခြံဝင်းထဲက အိမ်ကြီးကို တေးသံသွင်းစတူဒီယိုအဖြစ် ပြောင်းလဲဖို့ လုပ်နေ တာပါ။ အခန်းကြီးတစ်ခုကို တေးသံသွင်းစတူဒီယိုခန်းလုပ်ဖို့ အခန်းကို ဆေးသုတ်တာတွေ၊ လိုအပ်တဲ့ တေးသံသွင်းပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ယူတပ်ဆင်တာ တွေ လုပ်နေပါတယ်။ အိမ်ကြီးရဲ့ ကျန်တဲ့အခန်းတွေကိုလည်း သီချင်းလာသွင်းတဲ့

အဆိုတော်တွေ၊ တီးပိုင်းကလူတွေ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ တည်းခို နေထိုင်နိုင်ဖို့ ဆေးသုတ်ပေးတယ်။ လိုအပ်တဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို ထည့်သွင်းဖြည့်ပေးရတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်ဖို့ တွမ်နယူးမင်းကို တာဝန်ပေးထားတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ဟာ တွမ်ဆီက ဖုန်းလာမှာကို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေမိတယ်။ သူက တေးသံသွင်းပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံပဲ တောင်းနေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အကောင်းဆုံးတေးသံသွင်းစတူဒီယိုကို လိုချင်တာမို့ သူတောင်းတဲ့ပိုက်ဆံကို မရရအောင် ရှာပေးပါတယ်။

စာတိုက်ကနေ သီချင်းခွေတွေပို့ပြီး ရောင်းတဲ့လုပ်ငန်းက အတော် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာတိုက်ကနေ မှာကြတာတွေဟာ သီချင်းဟောင်း အခွေတွေပဲ များတာမို့ လုပ်ငန်းကို ထပ်တိုးချဲ့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဝင်ငွေ တိုးရဖို့ သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်တွေကို တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ နစ်ခဲနဲ ကျွန်တော်တို့ အရောင်းဆိုင်တွေကို တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်ကုန်ကနေ ၁၉၇၂ ခုနှစ်ကုန်အထိ တစ်နှစ်လုံး တစ်လကို ဆိုင်သစ် တစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ရည်မှန်းထားတယ်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ရောက်တဲ့ အခါ လန်ဒန်မြို့အနံ့မှာ သီချင်းခွေဆိုင်သစ်ပေါင်း ၁၄ ဆိုင်ကို ဖွင့်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ မြို့ကြီးတိုင်းမှာလည်း ဆိုင်သစ်တစ်ဆိုင်စီကို ဖွင့်လှစ်နိုင် ခဲ့တယ်။

ဆိုင်ခန်းဖွင့်ဖို့ အခန်းငှားရင် ပထမသုံးလအတွက် ဆိုင်ခန်းငှားခ မပေးရဖို့ အခန်းပိုင်ရှင်နဲ့ ညှိနှိုင်းပါတယ်။ ပိုင်ရှင်အတော်များများက အဲဒါကို သဘောမတူကြလို့ မငှားဖြစ်တဲ့အခန်းပေါင်း အတော်များများ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်အခန်းငှားချင်တဲ့ ပိုင်ရှင်တွေရှိတာမို့ အခန်းတချို့ကို ဆိုင်ခန်း လုပ်ဖို့ ငှားလို့ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ပထမသုံးလအတွက် အခန်းခမပေးရလို့ ပိုက်ဆံအတော်လေး သက်သာသွားပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ဆိုင်ခန်းဖွင့်မယ့်နေရာကို ရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အတော်လေး ဂရုစိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ငွေကြေးမတတ် နိုင်လို့ လူစည်ကားတဲ့ ဈေးကြီးကြီးအခန်းတွေကို မငှားနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီနေရာကနေ အနည်းငယ် လှမ်းတဲ့နေရာမှာ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ရတတ်လို့ အဲဒီနေရာမျိုးမှာ ငှားရတယ်။ လီတပူးမြို့ရဲ့ ဘရိုက်တန်လမ်းမ ဒါမှ

မဟုတ် ဘိုးလမ်းမပေါ်က Clock Tower နာရီစင်ကြီးနားက လူငယ်တွေ စုဝေး တတ်တဲ့ နေရာတွေနားမှာ ဆိုင်ခန်းငှားပါတယ်။ လူငယ်တွေကိုလည်း အခွေဆိုင် ဖွင့်ဖို့ နေရာအတွက် အကြံဉာဏ်တောင်းတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့နေရာတွေထဲက တစ်ခါတလေ နေရာကောင်းပြီး ဈေးသက်သာတဲ့နေရာတွေ တွေ့ရတတ်တယ်။

နောက် အရေးကြီးတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက သီချင်းခွေတွေ ဟာ ဆိုင်ပေါ်တင်ပြီးတာနဲ့ အချိန်ဘယ်လောက်အကြာမှာ ပြန်ရောင်းထွက်တယ် ဆိုတာကို လေ့လာတာပါ။ မြန်မြန်ပြန်ထွက်တဲ့အခွေဟာ ငွေမအိပ်ဘဲ အမြတ် မြန်မြန်ပေါ်တာမို့ အဲဒီအခွေတွေကို ဝယ်ပြီး ဆိုင်မှာ အများဆုံးတင်ရတယ်။ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထဲက လူငယ်တွေကို မြို့အနှံ့က တခြားကုမ္ပဏီတွေရဲ့ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ကြည့်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ ဘယ်အခွေတွေ ရောင်းကောင်းနေသလဲလို့။ သူတို့ပြန်လာပြောတဲ့ ရောင်းကောင်းနေတဲ့ အခွေတွေကို ကျွန်တော်တို့ဆိုင် တွေမှာ ဆိုင်ထဲဝင်လာသူ တန်းမြင်နိုင်တဲ့ စင်ပေါ်မှာ ပြန်စီထားရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီရောင်းကောင်းနေတဲ့ အခွေတွေကို အလုံအလောက်ရှိအောင် မှာပြီး ဆိုင်မှာ တင်ထားရတယ်။ အဲဒီလို အလုံအလောက် မတင်ထားရင် ဘာဖြစ်သလဲ။ ဝယ်သူတစ်ယောက်က သူလိုချင်တဲ့ သီချင်းခွေကို လာမေးတယ်။ သူမေးတဲ့ အခွေက ကုန်နေလို့ မနက်ဖြန်ပြန်လာရင် အခွေရပါမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ဟုတ်ကဲ့၊ ပြန်လာပါမယ်လို့ ပြောပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတယ်။ သေချာ တာက နောက်နေ့မှာ သူ ပြန်မလာပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ အဲဒီ အခွေကို တခြားဆိုင်မှာ သွားဝယ်လိုက်ပြီးပါပြီ။ သီချင်းခွေတစ်ခွေဝယ်ဖို့ ဆိုင်ကို နှစ်ကြိမ်ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့ ထုံးစံမျိုး အခွေရောင်းတဲ့လောကမှာ မရှိပါဘူး။

အခွေရောင်းဆိုင်ကို ကလပ်လို့ဖွင့်မိတဲ့အမှား

ဗားဂျင်းအခွေရောင်းဆိုင်တွေကို လူတွေလာချင်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားဖန်တီးပေးထားကြတယ်။ နော်တင်ဟီးလ်ဂိတ်က အခွေဆိုင်ဟာ ရောင်း အကောင်းဆုံးအခွေဆိုင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါက ဆိုင်မွန်ရဲ့ အစီအစဉ် ကြောင့်ပါ။ သူက ဆိုင်ထဲမှာ ဆိုဖာတွေ ချထားပေးတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ ဆိုဖာတွေပေါ်မှာ နားနားနေနေထိုင်နေရင်း ဆိုင်ထဲမှာဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းတွေကို

နားထောင်နိုင်တယ်။ သူတို့နားထောင်ပြီး ကြိုက်တဲ့သီချင်းခွေတွေရင် ဝယ်သွားကြတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း အရောင်းဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ဝယ်သူတွေဟာ ဘယ်သီချင်းခွေ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ဆွေးနွေးနေကြတယ်။ အခြေအနေတော်တော်လေး ကောင်းနေပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခွေဆိုင်တစ်ခုက အတွေ့အကြုံကြောင့် အဲဒီလို ဆိုင်ထဲမှာ ဆိုဖာတွေခင်းထားတဲ့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒါက ၁၉၇၂ ခုနှစ် မတ်လမှာပါ။ လီဗာပူးမြို့၊ ဘိုးလမ်းပေါ်မှာ ဗားဂျင်းအခွေဆိုင်သစ်တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပထမဆုံးအပတ်မှာ သီချင်းခွေတွေကို ပေါင်တစ်သောင်းဖိုး ရောင်းရတယ်။ ဒါဟာ အရမ်းရောင်းကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ နောက်အပတ်မှာ ပေါင် ၇ ထောင်ဖိုးပဲ ရောင်းရတော့တယ်။ နောက်အပတ်ကျတော့ ပေါင် ၃ ထောင်ဖိုးပဲ ရတယ်။ နောက်နှစ်လလောက်အထိ သီတင်းပတ်တိုင်း ပေါင်နှစ်ထောင်ဖိုးပဲ ရောင်းရတော့တယ်။ အခွေရောင်းရငွေလျော့ကျသွားတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုသိချင်လို့ ကျွန်တော် အဲဒီဆိုင်ကို သွားကြည့်တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူအပြည့်ပါပဲ။ ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရော့ခ်သီချင်းဖွင့်ပြီး ကနေကြတဲ့ လူငယ်တချို့၊ နောက်တစ်ထောင့်မှာ ပန်သီချင်းဖွင့်ပြီး ကနေကြသူ လူငယ်တစ်စု၊ ငွေရှင်းကောင်တာနားမှာ ဆံပင်မှတ်ဆိတ်မွှေးရှည်ရှည် အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ဟစ်ပီလူငယ်တစ်ဖွဲ့ ဆေးခြောက်ရှူနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆိုင်အတွင်းမှာ ရော့ခ်၊ ပေါ့ သီချင်းသံတွေ ဆူညံနေပြီး လူငယ်တွေနဲ့ ပျားပန်းခတ် ရှုတ်ယှက်ခတ်နေကြတယ်။ သီချင်းခွေဝယ်ဖို့ လာသူတွေဟာ ဆိုင်ဝကနေ ဆိုင်တွင်းကအခြေအနေကို မြင်တာနဲ့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို ကလပ်တစ်ခုပုံစံမျိုး ဖွင့်မိတာ မှားသွားပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ နောက်နေ့ကစပြီး ဆိုင်ပေါက်ဝမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို စောင့်ခိုင်းပြီး ဝင်လာသူတွေကို ဒီဆိုင်ဟာ သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ပါ။ ကလပ်မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်းပြ သတိပေးခိုင်းရတယ်။ ဆိုင်အတွင်းမှာ မီးမိန့်မိန့်လေးပဲ ထွန်းထားတာကို ပိုလင်းအောင် ထွန်းပေးရတယ်။ ငွေရှင်းကောင်တာကို ဆိုင်အတွင်းကနေ ဆိုင်အနားကို ရွှေ့ထားလိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာ အခွေတွေ ပြန်ရောင်းကောင်းလာခဲ့တယ်။

သီချင်းခွေဝယ်မရတဲ့ ပြဿနာ

အခုလို အခွေရောင်းဆိုင်တွေ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်နေရပြီး အခွေတွေလည်း အတော်လေး ရောင်းကောင်းနေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲကြီးတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်။ အရင်တုန်းက ပိုလီဂရမ်စတဲ့ တေးသံသွင်းဆိုင်ကြီးတွေ ကနေ လိုချင်တဲ့အခွေတွေကို ဝယ်လို့ရနေခဲ့ရာက အခု သူတို့က ဗားဂျင်းကို အခွေမရောင်းတော့ဘူးတဲ့။ ရုတ်တရက် ချက်ခြင်းကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း အံ့အားသင့်သွားပြီး ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ သူတို့ရဲ့အကြောင်း ပြချက်က ကျွန်တော်တို့ဆိုင်တွေဟာ သီချင်းခွေတွေကို တခြားဆိုင်တွေထက် ဈေးလျော့ရောင်းလို့ အဲဒီဆိုင်တွေက ကန့်ကွက်ထားတာကြောင့်ပါတဲ့။ နှစ်ခန့် ခရစ်စတိုင်လီယာနိုး (အရောင်းမန်နေဂျာအသစ်) တို့ဟာ အခွေတွေရောင်း ပေးဖို့ ဆိုင်တွေအများကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြောကြတယ်။ ဆိုင်တွေအားလုံးက မရောင်းပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးကျမှ Pop In ပေါ့အင်ဆိုတဲ့ အခွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်သေးလေးတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ကို ကမ်းလှမ်းလာတယ်။ သူတို့ဆိုင်တွေ အတွက် တေးသံသွင်းဆိုင်ကြီးတွေက အခွေတွေမှာရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် လည်း ထည့်မှာပေးမယ်။ အဲဒီအတွက် အခွေဖိုးအပြင် ၅ ရာခိုင်နှုန်းအပို ထပ်ဆောင်းပေးရမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိလို့ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။

ပေါ့အင်ဆိုပိုင်ရှင်က ရေမွန်လာရင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က လိုချင်တဲ့ အခွေတွေရဲ့အရေအတွက်စာရင်းကို ရေမွန်ဆီကို ပို့ပေးရတယ်။ သူက ဆိုင်ကြီး တွေကနေ အခွေတွေကို သွားဝယ်ပြီး သူ့ဆိုင်ကို သယ်ယူလာတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကို မှာထားတဲ့အခွေတွေ ရောက်နေပြီလို့ အကြောင်းကြားလာရင် တိုနီနဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ထဲက အားသူတစ်ယောက်က ကားတစ်စီးနဲ့ ပေါ့အင်ဆိုမှာ အခွေ တွေကို သွားသယ်ယူပြီး ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းအရောင်းဆိုင်တွေကို လှည့်ပတ် ပို့ပေးရတယ်။ ပေါ့အင်ဆိုလေးဟာ အခန်းကျဉ်းလေးပါ။ အခန်းထဲမှာလည်း ဆေးအမည်းသုတ်ထားလို့ မှောင်နေပြီး အခွေသေတ္တာတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေလို့ လမ်းတောင် ကောင်ကောင်းလျှောက်လို့ မရဘူး။ တိုနီနဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ဟာ ခက်ခက် ခဲခဲနဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး မှာထားတဲ့အခွေတွေကို ရှာယူရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပေါ့အင်က ကျွန်တော်တို့ကို ၅ ရာခိုင်နှုန်းဈေးပိုတင်ပြီး အခွေတွေကို ရောင်းပေးနေတာ တစ်နှစ်လောက် ကြာလာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗားဂျင်း သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်တွေကို တိုးချဲ့ဖွင့်လာနိုင်တာကြောင့် အခွေတွေကို အများကြီး မှာနေရတယ်။ ပေါ့အင်ဆိုင်ခန်းလေးထဲမှာ အခွေတွေအများကြီး ထားဖို့နေရာ မရှိတာကြောင့် ဆိုင်ရှင်ရေမွန်က ခုလို စီစဉ်လိုက်ပြန်တယ်။ သူ အခွေတွေကို ဆိုင်ကြီးတွေမှာ သွားဝယ်ခါနီးမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အကြောင်း ကြားလာတယ်။ ဒါဆိုရင် ဆိုင်မွန်နဲ့ တိုနီတစ်ယောက်ယောက်က ကားမောင်း သွားပြီး ပေါ့အင်ဆိုင်နောက်ဖက်မှာ ကားကို ရပ်ထားပြီး စောင့်နေရတယ်။ ပေါ့အင်ရဲ့ သီချင်းခွေသွားဝယ်တဲ့ကား ဆိုင်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ကား ပေါ်က အခွေသေတ္တာတွေကို ဆိုင်ထဲကို သယ်ယူကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေတ္တာ တွေကို ဆိုင်ခန်းအတွင်းမှာ မချတော့ဘဲ ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်ကို တန်းပြီး တင်လိုက်ကြတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကားတစ်စီးနဲ့ မလုံလောက်လို့ လော်ရီကားတွေ အများကြီး ငှားပြီး သယ်ရတယ်။

ပေါ့အင်ကနေ အပို ၅ ရာခိုင်နှုန်းပေးပြီး အခွေတွေ ဝယ်နေရတာ တစ်နှစ်လောက်ကြာလာတော့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပျက်လာတယ်။ မလိုအပ်ဘဲ ပိုက်ဆံတွေ အလကားပေးနေရတယ်လို့ ခံစားလာမိတယ်။ အဲဒီ အပို ၅ ရာခိုင်နှုန်းကိုသာ မပေးရရင် ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမှာ အမြတ်ပိုကျန်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အခွေတွေကို လက်ရှိဈေးထက် ပိုလျှော့ရောင်းပေးနိုင်လို့ အခွေတွေ အများကြီး ပိုရောင်းလာရနိုင်တယ်။ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေရင် ကျွန်တော် တို့အတွက် ကြာလေနှစ်နာလေ ဖြစ်နေတယ်။ အပို ၅ ရာခိုင်နှုန်းမပေးရဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့က တေးသံသွင်းဆိုင်တွေကို သွားပြီး ဗားဂျင်းအခွေရောင်းဆိုင်တွေ အများကြီးတိုးလာလို့ အခွေရောင်းပေးဖို့ ပြောပြတယ်။ သူတို့က မယုံကြဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ဆီက အခွေတွေ တိုက်ရိုက်ဝယ်နေတာ မဟုတ်လို့ ဗားဂျင်းအခွေရောင်းဆိုင်တွေ ရောင်းကောင်းတယ်ဆိုတာကို သူတို့မသိကြဘူး။ ဒါနဲ့ နှစ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တေးသံသွင်းဆိုင်ကြီးတွေက လူတွေကို ကားနဲ့သွားခေါ်ပြီး ပေါ့အင်မှာ အခွေ သေတ္တာတွေကို ကျွန်တော်တို့ လော်ရီကားတွေပေါ် ပြောင်းရွှေ့တင်နေတာကို

ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှ သူတို့သဘောပေါက်သွားကြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အခွေတွေ ရောင်းပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ ရေမွန်ရဲ့ ပေါ့အင်ဆိုင်လည်း ရုတ်ချည်းပဲ အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အရင်က တစ်ပတ်ကို သီချင်းခွေ တွေ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ရောင်းနေခဲ့ရရာက (ကျွန်တော်တို့ကို အများဆုံး ရောင်း တာပါ) အခုတော့ တစ်ပတ်မှ အခွေ ဆယ်ဂဏန်းလောက်ပဲ ရောင်းရတော့လို့ ပေါ့အင်ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေဟာ အံ့အားသင့်နေကြတယ်။

ရည်းစားစွန့်ခွာသွားတဲ့ ဆိုင်မွန်

၁၉၇၂ ခုနှစ်မှာ ဆိုင်မွန်ဟာ တောင်အမေရိကတိုက်၊ ချီလီနိုင်ငံက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး ကောင်မလေးနဲ့ ချီလီကို လိုက်သွား မလို့ အလုပ်ကထွက်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြောတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဟာ အခြေအနေ အတော်လေးကို ကောင်းနေ ပါတယ်။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်က သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင် ၂၀ နဲ့ စာတိုက်ကနေ အခွေ ပို့ရောင်းပေးနေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကနေလည်း ဝင်ငွေတွေ အတော်ရနေတယ်။ မင်းနားစတူဒီယိုကြီးဖွင့်ပြီး တီးဝိုင်းတချို့နဲ့ သီချင်းသွင်းတာတွေ လုပ်နေပြီ။ ခုလို ဗားဂျင်း အခြေအနေကောင်းလာတာ ဆိုင်မွန်ကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘယ်သီချင်းခွေတွေကတော့ ရောင်းကောင်းမယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်း အကဲ ခတ်ရာမှာ မှန်ကန်တာ များပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မှာပါ။ သူ အလုပ်စဝင်တုန်းက လအနည်းငယ်ထက်ပိုပြီး အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်ထားခဲ့ကြပါဘူး။

ကျွန်တော် ဆိုင်မွန်ကို အလုပ်မထွက်ဖို့ အကြီးအကျယ် ဖျောင်းဖျ နားချပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အလုပ်ထွက်ပြီး သူ့ကောင်မလေးနဲ့ လိုက်သွားဖို့ လုံးဝ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးပြီလို့ ပြောတယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ နားချမရတာနဲ့ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ သူ အလုပ်ကထွက်ဖို့ တစ်ပတ်အလိုလေးမှာ သူ့ဆီကို သူ့ကောင်မလေးဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာထဲမှာ ကောင်မလေးက ဆိုင်မွန်ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ သူ့ဆီလိုက်မလာပါနဲ့ တော့တဲ့။ ဆိုင်မွန်က မျက်ရည်စမ်းစမ်း ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ အဲဒီစာကို

ကျွန်တော့်ကို လာပြတယ်။ သူ အတော့်ကို ဆွေးသွားပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုင်မွန် ချီလီနိုင်ငံကို မသွားတော့တဲ့အတွက် စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမိတယ်။ သူသိရင် ကျွန်တော့်ကို အရမ်းဒေါက်ကန်မှာပါ။ သူကလည်း သူ့ဇာတိတောင်အာဖရိကနိုင်ငံကို မပြန်တော့ဘဲ လန်ဒန်မှာပဲ ဆက်နေချင်လို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ ဆက်အလုပ်လုပ်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အခုမှ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားတယ်။ သီတင်းနှစ်ပတ်အကြာမှာ ဆိုင်မွန်လည်း စိတ်ပြန်တည်ငြိမ်လာပြီမို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဂရိစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ နေ့လည်စာစားရင်း ဗားဂျင်းလုပ်ငန်းသစ်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။

ဗားဂျင်းမြူးဇစ် ထောင်ပြီ

အဲဒီလုပ်ငန်းသစ်က တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ သီချင်းသွင်းတဲ့ မင်းနားစတူဒီယိုကြီး ရှိနေပြီ။ သီချင်းခွေတွေကို ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ အများကြီးရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့မှာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီသာရှိရင် ကျွန်တော်တို့ သဘောကျတဲ့ တီးဝိုင်း၊ အဆိုတော်တွေနဲ့ စာချုပ်ပြီး မင်းနားစတူဒီယိုမှာ သီချင်းတွေ အသံသွင်းမယ်။ အခွေတွေ ထုတ်မယ်။ အဲဒီအခွေတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တွေမှာ ရောင်းမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ထုတ်လုပ်တဲ့ အခွေတွေမို့ ရောင်းတဲ့အခွေဈေးဟာ အများကြီး သက်သာမယ်။ နောက်ပြီး လုပ်ငန်းကို တခြားသူတွေအပေါ်မှာ မှီခိုစရာ မလိုတော့တဲ့အတွက် ဈေးနှုန်းက ကိုယ့်လက်ထဲမှာပဲရှိတာမို့ အမြတ်တွေ အများကြီးရလာမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဟာ ပိုပြီးအောင်မြင်လာမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ဟာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ကုမ္ပဏီနာမည်ကို ဗားဂျင်းမြူးဇစ် (Virgin Music) လို့ ခေါ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ ဆိုင်မွန်ကို ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။ သူကလည်း ရှော့ရှော့ရှုရှု သဘောတူလက်ခံတယ်။

ဗားဂျင်းမြူးဇစ်အတွက် ပထမဆုံးစာချုပ်လိုက်တဲ့ တေးဂီတပညာရှင်ကတော့ Hair တီးဝိုင်းက တတိယ အရန်ဂစ်တာတီးသမားလေး မိုက်အိုဖီးလ် (Mike Oldfield) ပါ။

ဂိတပါရမီရှင် မိုက်အိုးဖီးလ်

မိုက်အိုးဖီးလ်ရဲ့ ကလေးဘဝဟာ ပျော်စရာ မကောင်းလှပါဘူး။ သူဟာ ငယ်စဉ်က အရက်စွဲနေတဲ့အမေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ မောင်နှမ ၃ ယောက်မှာ သူက အလတ်ပါ။ သူဟာ အိမ်အမိုးအောက်က ထပ်ခိုးလေးမှာ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဆရာမပါ သင်တန်းမတက်ဘဲ သူ့ဘာသာ တူရိယာမျိုးစုံ ကို တီးခတ်လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ ကျွမ်းကျမ်းကျင့်ကျင့် တီးတတ်သွားတယ်။ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်မှာ ညီမဖြစ်သူ ဆယ်လီနဲ့ ကျေးလက်ရိုးရာသီချင်းခွေ အယ်လ်ဘမ် ထုတ်တယ်။ နောက်တော့ သူတို့မောင်နှမဟာ Sallyangie ဆယ်လီအင်ဂျီဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တီးဝိုင်းတစ်ခုထောင်ပြီး Transatlantic Records တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုက်ဟာ အသက် ၁၅ နှစ်မှာ သူ့ညီမနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ပြီး အိမ်က ထွက်သွားတယ်။ တီးဝိုင်းတစ်ခုမှာ ဂစ်တာတီးပေးတယ်။

၁၉၇၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှာ မိုက်ဟာ အာသာလူးဝစ်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်ရဲ့ တီးဝိုင်းမှာ ဂစ်တာတီးပေးနေတယ်။ အာသာလူးဝစ်ဟာ သီချင်း သွင်းဖို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်းနားစတူဒီယိုအိမ်ကြီးကို ရောက်လာတော့ တီးဝိုင်း အဖွဲ့မှာ မိုက်လည်း ပါလာတယ်။ မိုက်ဟာ ကျွန်တော့်လက်ထောက် တွမ်နယူး မင်းနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြတယ်။ တွမ်ဆိုတာ စတူဒီယိုမှာ သီချင်းလာသွင်းတဲ့ တီးဝိုင်းတွေက လိုအပ်တာတွေ တာဝန်ယူစီမံပေးသူပါ။ တစ်ရက်မှာ မိုက်က သူ တူရိယာပစ္စည်းတွေနဲ့ တီးခတ်တာကို အသံသွင်းထားတဲ့ တိပ်ခွေတစ်ခွေကို တွမ် နားထောင်ဖို့ ပေးလိုက်တယ်။ အခွေထဲက တူရိယာသံအားလုံးကို မိုက် တစ်ယောက်ထဲ တီးခတ်ထားပြီး တူရိယာသံမျိုးစုံကို တိပ်ခွေတစ်ခုထဲမှာ ပေါင်း စပ်ပြီး ထည့်သွင်းကူးထားတာပါ။ တိပ်ခွေဟာ ၁၈ မိနစ်ပဲ ကြာပါတယ်။ မိုက်က သီချင်းခေါင်းစဉ်နာမည် မပေးရသေးပါဘူး။ အဆိုမပါ တီးလုံးသက်သက်ချည်း ပါပဲ။ တွမ်က အဲဒီအခွေကို နားထောင်ရင်း အခုလိုခံစားရတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။ ကြည်နူးဖွယ်၊ လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းတယ်တဲ့။ တီးခတ် ထားတာတွေကလည်း ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လှပါတယ်တဲ့။ တွမ်က အဲဒီ တိပ်ခွေကို ဆိုင်မွန်ကို နားထောင်ခိုင်းပြန်တယ်။ ဆိုင်မွန်လည်း နားထောင်ပြီး

သဘောကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်မွန်က မိုက်ကို သီချင်းခွေထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ လိုက်ဆက်သွယ်ပေးတယ်။ ကုမ္ပဏီတွေက မိုက်နဲ့ သီချင်းသွင်းဖို့ ငြင်းပယ်ကြတယ်။

မိုက်အိုးဖီးလ်က စာချုပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်ပြီ

တစ်နှစ်ကြာသွားပြီ။ တစ်ညနေခင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ဟာ ကျွန်တော်အိမ်လုပ်ထားတဲ့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြရင်း တီးဝိုင်းတစ်ခုနဲ့ စာချုပ်ပြီး သီချင်းခွေထုတ်ဖို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြတယ်။ ဖားကျင်းမြူးဇစ်ရဲ့ ပွဲဦးထွက်ပေါ့။ ဆိုင်မွန်က မိုက်အိုးဖီးလ်နဲ့ စာချုပ်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ ကျွန်တော် သဘောတူဖို့ ဝန်လေးနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မိုက်ဟာ သီချင်းခွေတစ်ခွေမှ မထုတ်ဖူးလို့ လူတွေ မသိကြဘူး။ နောက်ပြီး အခုလို ရော့ခ်သီချင်း၊ ပေါ့ပ်သီချင်းတွေလို မြူးမြူးကြွကြွ တေးသီချင်းတွေ ခေတ်စားနေချိန်မှာ သူ့ရဲ့လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ် တီးလုံးတွေကို လူတွေ ကြိုက်ကြမယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မွန်ကတော့ မိုက်နဲ့ စာချုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းတိုက်တွန်းနေပါတယ်။ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို လက်လွတ်လိုက်ရင် နောင်ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတော့ဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး သူက ပြောတယ်။ မိုက်ရဲ့ သီချင်းတွေဟာ သေချာပေါက်အောင်မြင်မယ်။ တော်ရုံအောင်မြင်မှတောင် မဟုတ်ဘူး။ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲပြီးကို အောင်မြင်လိမ့်မယ်တဲ့။ အရင်တုန်းကလည်း သီချင်းခွေ မထွက်ခင်ကတည်းက သေချာပေါက် အောင်မြင်မယ်လို့ ဆိုင်မွန် ခန့်မှန်းလိုက်တဲ့ သီချင်းခွေတွေဟာ တကယ်အောင်မြင်သွားတာ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိတာမို့ ကျွန်တော် သူ့စကားကို နားမထောင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူဟာ သီချင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဂုရုဆရာကြီးပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရတာကို ပိုသဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်မွန်ကို မိုက်နဲ့ စာချုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူလည်း အတော်ဝမ်းသာ သွားတယ်။ သူက -

‘ရစ်ချတ်၊ မင်း နောင်တမရ၊ ရစေဘူးဆိုတာ ငါ အာမခံ
တယ်ကွာ’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူကသာ အာမခံတာ ကျွန်တော်ကတော့ လူမသိသူမသိ
ချာတိတ်အဆိုတော်လေးအတွက် ငွေတွေ ရင်းနှီးရမှာကို လက်တွန်းနေမိတာ
အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော် မိုက်အိုးဖီးလ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မော်တော်ဘုတ်ဆီကို
လာဖို့ခေါ်လိုက်တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ မိုက် ရောက်လာတယ်။ မိုက်ဟာ ၁၈
နှစ်သားပဲရှိလို့ ကျွန်တော့်ထက် ၃ နှစ်ငယ်ပါတယ်။ မိုက်နဲ့ စကားပြောရင်း
သူ့ဆီက ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒါက
မိုက်ဟာ လောလောဆယ်မှာ ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မှ သီချင်းသွင်းဖို့ စာမချုပ်ရ
သေးဘူးဆိုတာပါ။ ကျွန်တော်က သူ့နဲ့ သီချင်းသွင်းဖို့ စာချုပ်ချင်တယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်။ သူဟာ အရင်က ကုမ္ပဏီအများရဲ့ ငြင်းပယ်တာတွေကို ခံခဲ့ရပြီး
အခုလို ကျွန်တော်က သူ့နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာလို့ အတော်လေး
ဝမ်းသာနေတယ်။ ကျွန်တော်က မိုက်ကို မင်းနားအိမ်ကြီးမှာ ပြောင်းနေပါ။
သီချင်းတီးတာကို စတူဒီယိုထဲမှာ ကြိုက်သလောက် လေ့ကျင့်လို့ရတယ်။ ပိုက်ဆံ
ပေးစရာ မလိုဘူး။ စတူဒီယိုအခန်း အားတဲ့အချိန်မှာ သူ့နဲ့ တွမ်နယူးမင်းတို့
နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး သီချင်းတွေ လေ့ကျင့်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
လိုချင်တာက မိုက်ဆီက အကောင်းဆုံး တေးဂီတသီချင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ
ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်က ပထမဆုံး တေးသံသွင်းထုတ်လုပ်တဲ့ သီချင်း
ခွေဟာ အောင်မြင်မယ်။ ဒါဆိုရင် ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ကုမ္ပဏီ အောင်မြင်မှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ဒါနဲ့ မိုက်နဲ့ မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်မှာ ထည့်သွင်းမယ့် အချက်အလက်တွေကို
ဆွေးနွေးကြတယ်။ အချက်အလက်တွေကို အကြမ်းဖျင်း သဘောတူပြီး သွား
ကြပြီ။ စာချုပ်ကို တစ်ပတ်အတွင်းအပြီး ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးကြမယ်။ မိုက်က
မပြန်ခင်လေးမှာ ကျွန်တော့်ကို ခုလို ပြောလာတယ်။

‘ကျွန်တော့်အတွက် တူရိယာပစ္စည်းတချို့ကို ငှားပေးဖို့
လိုလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးလဲ’

လို့ ကျွန်တော်ကမေးရင်း စာရေးလိုက်မှတ်ဖို့ ဘောင်းဘီအိတ်ထောင်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး စာရေးလိုက်မှတ်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

‘လျှပ်စစ်ဂစ်တာကောင်းကောင်းတစ်လက်၊ စပိန်ဂစ်တာလေး တစ်လက်၊ ဖာဖီဆာအော်ဂင်တစ်လုံး၊ ဖင်းဒါးဘေ့စ်အိုးတစ်ခု၊ ဖင်းဒါး အသံချဲ့စက်တစ်လုံး၊ သံပတ္တလားတစ်ခု၊ မယ်ဒလင်တစ်လက်၊ မယ်လို ထရွန်တစ်လက်’

‘မယ်လိုထရွန် ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာလဲကွ’

‘လုံးဝလိုတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ရှိရင်တော့ ပိုကောင်း တာပေါ့။ သုံးမြှောင်ဂစ်ဘ်ဆင်ဂစ်တာတစ်မျိုးပါ’

‘မပူပါနဲ့။ ရအောင် လုပ်ပေးမယ်’

‘အော်၊ ဒါနဲ့ ချိုင်းမ် (Chimes) လေးတွေလည်း လိုတယ်နော်’

‘ချိုင်းမ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘Tubular Bells ကျူဘူလာဘဲလ်စ်ပါ။ ပိုက်လုံးလေးတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတွေပါ’

ကျွန်တော်လည်း သူပြောသမျှကို စာရင်းမှတ်ပြီးတာနဲ့ မြူးဇစ်မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်မှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ ဈေးနှုန်းကို လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ လျှပ်စစ် ဂစ်တာက ၃၅ ပေါင်၊ စပိန်ဂစ်တာက ၂၅ ပေါင်၊ ဖင်းဒါးအသံချဲ့စက်က ၄၅ ပေါင်၊ မယ်ဒလင်က ၁၅ ပေါင်၊ မယ်လိုထရွန်က လျော့ဈေးနဲ့ ၁ ပေါင်၊ Tubular Bell ပိုက်ခေါင်းလောင်းလေးက ပေါင် ၂၀ တဲ့။ ပိုက်လုံးလေးတွေကို ဖြတ်ပြီး ခေါင်းလောင်းလုပ်ထားတဲ့ Tubular Bell က ပေါင် ၂၀ တဲ့။ အေးလေ၊ ပေးရတာနဲ့တန်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပါစေကွာ။

အခန်း (၇)

Tubular Bells ရဲ့ အကြီးအကျယ်အောင်မြင်မှု

(၁၉၇၂ - ၁၉၇၃ ခုနှစ်)

တူရိယာအစုံတီးခတ်ထားတဲ့ Tubular Bells

မိုက်အိုးဖီးလ်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်တွဲမယ့် ပထမဆုံး ဂီတပညာရှင် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဂီတပညာရှင်တွေနဲ့ ချုပ်ဆိုမယ့် စာချုပ်မှာ ဘယ်လိုအချက်အလက်တွေ ထည့်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းလို့ စင်ဒီဒင်နီကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်တယ်။ စင်ဒီဒင်နီဆိုတာ အမျိုးသမီးအဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရင်က Fairport Convention ဆိုတဲ့ တီးဝိုင်းမှာ သီချင်းဆိုနေရာက တစ်ကိုယ်တော်သီချင်းခွေထုတ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ မင်းနားစတူဒီယိုအိမ်ကြီးမှာ တစ်လကြာအောင် လာနေပြီး အသံသွင်းရင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အတော်လေးကို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က သူနဲ့ Island Records ဆိုတဲ့ ဝေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတို့ ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်ကို မိတ္တူကူးပေးလို့ရမလားလို့ ပြောတော့ စင်ဒီက ရှော့ရှော့ရှူရှူ မိတ္တူတစ်စုံကူးပြီး လာပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီစာချုပ်ထဲက စာသားအတိုင်း စာချုပ်အလွတ်ပေါ်မှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ 'Island Records' စာလုံးနေရာတွေမှာ 'Virgin Music' နဲ့ 'စင်ဒီဒင်နီ' စာလုံးနေရာတွေမှာ 'မိုက်အိုးဖီးလ်' နဲ့ အစား ထိုးလိုက်

တယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ ခုလို အချက်အလက်လည်း ထည့်ထားလိုက်တယ်။ မိုက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်အတွက် သီချင်းအယ်လ်ဘမ်ခွေ ၁၀ ခွေကို ရေးစပ်တီးခတ်သီဆိုပေးဖို့ သဘောတူပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ့အနေနဲ့ သီချင်းခွေ ရောင်းရငွေ စုစုပေါင်းရဲ့ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းပေါ်က မူပိုင်ခအဖြစ် ၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ရရှိပါမယ်။ ရောင်းရငွေရဲ့ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းကတော့ အခွေတွေကို ထုတ်ပိုးသယ်ပို့ခ၊ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးတာတွေအတွက် ထုတ်လုပ်သူဘက်က ချန်ထား တဲ့ ထုံးစံရှိပါတယ်။

လောလောဆယ် မိုက်မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ သူ့ကို ဗားဂျင်းဝန်ထမ်းအဖြစ် စာရင်းသွင်းပြီး ကြိုတင်ငွေအဖြစ် တစ်ပတ်ကို ပေါင် ၂၀ ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ သီချင်းခွေထုတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီကြိုတင်ငွေတွေကို သူ့ကို ပေးရမယ့် မူပိုင်ခပိုက်ဆံတွေထဲက ပြန်နှုတ်ယူမယ်လို့လည်း ပြောပြတယ်။ ဆိုင်မွန်က မေးတယ်။ မိုက်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်ချာတိတ်လေးအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တွက်ကတ်ပြီး ငါးပြား၊ ဆယ်ပြား ခွာနေရတာ လဲတဲ့။ ကျွန်တော်က ပြောပြတယ်။ မိုက်ရဲ့ သီချင်းခွေတွေကို လူတွေဝယ်ကြမယ် မထင်လို့ပါလို့။ ဆိုင်မွန်က သူ့အောင်မြင်မှာ ကျိန်းသေတယ်ကွာ၊ လောင်း မလားတဲ့။ အရင်တုန်းက ဆိုင်မွန်ရဲ့သီချင်းခွေ အောင်မြင်မှ၊ ရ၊ မရ ခန့်မှန်းခဲ့ တာတွေဟာ လွဲခဲ့လို့ ဒီတစ်ခါ သူ မိုက်အပေါ် ခန့်မှန်းတာတွေလည်း မှန်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေမိတယ်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်မှာ မိုက်ရဲ့သီချင်းတွေကို အသံသွင်းပြီးသွားပြီ။ မိုက်က သူ့သီချင်းခွေကို Tubular Bells ကျူဘူလာဘဲလ်စ်လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့သီချင်းခွေကို အသံသွင်းရတာ အတော်လေးကို ရှုပ်ထွေးလှပါတယ်။ မိုက်နဲ့ တွမ်နယူးမင်းတို့ နှစ်ယောက်သားဟာ စတူဒီယိုခန်းထဲကို အကြိမ်ကြိမ် သွားကြ တယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာ နေခဲ့ကြတယ်။ တစ်ခုချင်း တီးခတ် ထားတဲ့ တူရိယာသံတွေကို အသံသွင်းစက်မှာ ပေါင်းစပ်ကြတယ်။ တချို့အသံ တွေကို ဖျက်ပြီး နောက်တစ်မျိုးနဲ့ အစားထည့်သွင်းကြတယ်။ သီချင်းခွေကို အထပ်ထပ် အခါခါ နားထောင်ပြီး ပြန်စစ်ကြတယ်။ မကြိုက်တဲ့ တီးလုံးအတွက် မိုက်က ပြန်တီးခတ်တယ်။ မိုက်ဟာ တူရိယာပစ္စည်းအမျိုး ၂၀ ကို တီးခတ်ပြီး သီချင်းပုဒ်ရေပေါင်း ၂,၃၀၀ အထိ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီအထဲက အကြိုက်ဆုံး

ပုဒ်ရေနည်းနည်းကိုပဲ တစ်နာရီစာ သီချင်းခွေလုပ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ မင်းနားစတူဒီယိုကို အသံသွင်းချင်သူ လာဌားရင် ငှားပေးလိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံလိုနေတာကိုး။ အဲဒါဆိုရင် မိုက်ဟာ အခန်းထဲက သူတူရိယာပစ္စည်းတွေကို အပြင်ကို ခဏဖယ်ထုတ်ထားပြီး အခန်းထဲက ရှောင်ပေးရတယ်။ အဲဒီလို မကြာခဏဖယ်ပေးရလို့လည်း မိုက်ရဲ့သီချင်းတွေကို အသံသွင်းတာ တစ်နှစ်နီးပါးကြာခဲ့ပါတယ်။

ခရစ္စတင်းနဲ့ လက်ထပ်ခြင်း

၁၉၇၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ခရစ္စတင်းတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်ကြိုက်နေခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ လက်ထပ်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်အသက်က ၂၂ နှစ်နဲ့ သူက အသက် ၂၀ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပွဲကို ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်း မင်းနားစတူဒီယို အိမ်ကြီးရှိတဲ့ ရှစ်ပတန်အောက်ချာဝဲလ်ရွာလေးက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအသေး လေးမှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့မနက်ပိုင်း လက်ထပ်ပွဲမစခင် ကျွန်တော်ဟာ မိဘနှစ်ပါး၊ ဆွေမျိုး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ခရစ္စတင်းအလာကို ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း တံခါးမကြီးအပေါက်ဝကနေ စောင့်နေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကြော်ငြာ ပေါင်းစုံကို ကားတစ်စီးလုံးအပြည့် ကပ်ထားတဲ့ လော်ရီကားကြီးတစ်စီးဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို လာတဲ့လမ်းလေးအတိုင်း မောင်းဝင်လာတယ်။ လမ်းဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးမို့ ကားမောင်းသမားဟာ ကားကို ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းလာ နေရတယ်။ ကားကြီးဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအဝင် တံခါးမကြီးရှေ့မှာ ရပ်နေ ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နားရောက်တော့ ရပ်သွားပြီး ကားရှေ့ခန်းကနေ အသက်ကြီးကြီးနဲ့ ဝတ်စုံအပြာ၊ ဦးထုပ်အပြာ ဆောင်းထားတဲ့ အဖွားအို တစ်ယောက် ခုန်ဆင်းချလာတယ်။ သူက မြေကြီးပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို လက်ပြလိုက်ပြီး ‘ငါ နောက်မကျသေးပါဘူးနော်’ လို့ လှမ်းအော် လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှ အဖွားအိုဟာ ကျွန်တော့်အဖွားမှန်း သိလိုက်ရတယ်။ အဖွားက ပြန်ပြောပြတယ်။ မင်္ဂလာပွဲကိုအလာမှာ သူမောင်းလာတဲ့ ကားလေးကို အခုစီးလာတဲ့ လော်ရီကားကြီးက ဝင်တိုက်မိတယ်။ သူ့ကားလေးဟာ စက်နိုးလို့

မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကားကို လမ်းမှာထားခဲ့ပြီး လော်ရီကားမောင်း သမားကို မင်္ဂလာဆောင်နေရာအထိ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တာတဲ့။

မနက်ပိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်ပြီးတော့ ညနေပိုင်းမှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို မင်းနားစတူဒီယိုအိမ်ကြီးရှိတဲ့ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ လုပ်ပါတယ်။ အစားအသောက်တွေက မီးဖိုပြီး ဝက်ကောင်လုံး ကင်တာပါတယ်။ တခြား အသားတွေနဲ့ သောက်စရာ ယမကာတွေလည်း ပါတယ်။ ရွာထဲက လူအကုန် နီးပါး၊ ဗားဂျင်းက ဝန်ထမ်းတွေ၊ ရော့ခ်တေးဂီတအဖွဲ့သားတွေ လာကြတယ်။ မီးထိန်ထိန်လင်းတဲ့ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ကကြခုန်ကြနဲ့ အတော်လေး ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ညအတော်နက်မှာ ပွဲသိမ်းလိုက်ကြ တယ်။ အဖေနဲ့ အမေက ကျွန်တော်တို့အတွက် အနီရောင်သားရေထိုင်ခုံ လှလှလေးတွေ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မီးခိုးရောင် ဘင်တလီကားလေးတစ်စီးကို လက်ဖွဲ့ပါတယ်။ ကားလေးဟာ အဟောင်းဆိုပေမယ့်လည်း ကြွရွလှပပြီး ထိုင်ခုံ လေးတွေကလည်း အရမ်းထိုင်လို့ ကောင်းတယ်။

ခရစ္စတင်းရဲ့ အပျိုရုံတွေထဲက တစ်ယောက်က သူ့ညီမအရင်း မာရီပါ။ လူပျိုရုံတွေထဲက တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အရင်းနီးဆုံး သူငယ်ချင်း နစ်ခ်ပါ။ နစ်ခ်နဲ့ မာရီတို့ နှစ်ယောက်ဟာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ အချိန်တစ်လျှောက် လုံးမှာ တပူးတွဲတွဲနဲ့ စကားတွေပြော၊ ရယ်မောနေကြတာကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိတယ်။ ညနက်ပိုင်း ဧည့်ခံပွဲပြီးလို့ ဧည့်သည်တွေပြန်သွားချိန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မင်းနားအိမ်ကြီးရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခရစ္စတင်းတို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ပြီး ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ နစ်ခ်နဲ့ မာရီတို့ဟာ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ်လို့ လူသိရှင်ကြား ကြေညာလိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ဆောင်းတွင်း အရောက် သူတို့ စတွေ့ကြပြီး ၅ လအကြာမှာ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။

အရောင်းသမားတွေ ချီးကျူးကြတဲ့ Tubular Bells

မိုက်အိုးဖီးလ်ဟာ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ဆောင်းဦးကာလကနေ ၁၉၇၃ ခုနှစ် နွေဦးကာလအထိ မင်းနားစတူဒီယိုအိမ်ကြီးမှာပဲနေပြီး Tubular Bells သီချင်း

တွေ့အတွက် တူရိယာတွေ တီးခတ်လိုက်၊ အသံသွင်းလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတယ်။
 အဲဒီအချိန်ဟာ သူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးကာလလို့ ထင်ရပါတယ်။ သူနဲ့ တွမ်နယူး
 မင်းတို့ နှစ်ယောက်သား တစ်နေကုန် မမောမပန်းနိုင်ကြပဲ သီချင်းတွေကို
 သွင်းလိုက်၊ မကြိုက်တဲ့အပိုင်းတွေကို ဖျက်ပြီး ပြန်သွင်းလိုက် လုပ်နေကြတယ်။
 သောကြာနေ့ ညနေဆိုရင် ကျွန်တော်က ဘင်တလီကားလေးကို မောင်းပြီး
 မင်းနားအိမ်ကြီးကို သွားကြည့်တယ်။ ခရစ္စတင်းက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်
 လိုက်လာတယ်။ မိုက်အိုးဖီးလ်၊ တွမ်နယူးမင်း၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားဟောင်း
 မန်ဒီတို့ကို အခန်းတစ်ခုထဲက ကြမ်းပေါ်မှာ ကူရှင်တွေခင်းပြီး လဲလျောင်း
 အနားယူရင်း သီချင်းတွေဖွင့် နားထောင်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ
 သီချင်းဂီတသံစဉ်တွေကြားမှာ နစ်မြောရင်း ပြင်ပကမ္ဘာကြီးကို မေ့နေကြတယ်။
 တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နဲ့အတူ လဲလျောင်းရင်း သီချင်း
 နားထောင်တတ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၁၉၇၃ ခုနှစ် မေလရောက်တဲ့အခါ မိုက်ရဲ့
 Tubular Bells သီချင်းခွေကို ထုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

သီချင်းကူးဖို့လုပ်နေတဲ့ Tubular Bells သီချင်းခွေတွေထဲက အခွေ
 တစ်ခွေကို ရုံးအပြန်မှာ ယူသွားတယ်။ ဆိုင်မွန်နဲ့အတူ ကျွန်တော့် မော်တော်
 ဘုတ်အိမ်ပေါ်မှာ ညစာစားအပြီး နားထောင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် သီချင်းခွေ
 ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ ဆိုင်မွန်ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ကောင်းလိုက်တဲ့ သီချင်းတွေကွာ’

ဆိုင်မွန်က ငါပြောထားသားပဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို
 ပြုံးကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ Tubular Bells အခွေတွေကို စရောင်းတာနဲ့
 ဒီအခွေဟာ ထူးခြားပြီး ရောင်းကောင်းတော့မယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကြီး Ismand Records က
 ကမကထလုပ်ကျင်းပတဲ့ တေးသီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်ရာ ကွန်ဖရင့်တစ်ခုကို
 ဘာမင်ဂန်ဟိုတယ်ရဲ့ ခန်းမကျယ်ကြီးမှာ ကျင်းပတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်း
 မြူးဇစ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆိုင်မွန် သွားတက်ပါတယ်။ အဲဒီကွန်ဖရင့်ကို
 သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်တွေက ကိုယ်စားလှယ်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး တက်ရောက်
 ကြတယ်။ ဆိုင်မွန်က Tubular Bells သီချင်းခွေကို စက်မှာ ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။

ခန်းမကြီးထဲမှာ သီချင်းသံ စကြားကြားချင်းမှာပဲ လူတွေရဲ့ စကားပြောသံတွေ မီးကို ရေနဲ့ဖြန်းလိုက်သလို တိတ်ဆိတ်သွားပြီး လူတွေအားလုံးဟာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်နဲ့ နားထောင်နေကြတယ်။ အခွေရဲ့ ပထမပိုင်းရော ဒုတိယပိုင်းပါ မိနစ် ၅၀ အကြာမှာ ပြီးသွားတဲ့အခါ လူတွေအားလုံးဟာ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လက်ခုပ်တီး သြဘာပေးကြတယ်။ အရင်တုန်းက အရောင်းကိုယ်စားလှယ် တွေဟာ မတ်တတ်ထပြီး လက်ခုပ်တီးသြဘာပေးတဲ့ သီချင်းခွေဆိုတာ အရင်က မရှိခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာကို ဒီလိုကွန်ဖရင့်မျိုးကို ပထမဆုံးတက်ဖူးတဲ့ ဆိုင်မွန် တစ်ယောက် မသိရှာပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်က ၁၉၇၃ ခုနှစ် မေလမှာ သီချင်းခွေ အသစ် ၄ ခွေ ထုတ်လိုက်တယ်။ မိုက်အိုးဖီးလ်ရဲ့ Tubular Bells, Gong ရဲ့ Flying Teapot, Elkie Brooks ဦးဆောင်တဲ့ မင်းနားအဖွဲ့သားတွေ တီးခတ်ထားတဲ့ Manor Live နဲ့ ဂျာမန်တီးဝိုင်း Faust ရဲ့ The Faust Tapes တို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၇၃ ခုနှစ်မှာ ရော့ခ်အဆိုတော်အသစ်တွေ အများကြီး ထွက်ပေါ်လာကြတယ်။ နောက်ပြီး အရင်ကတည်းက နာမည်ရပြီးသား အဆို တော်တွေလည်း အများကြီးရှိတာကြောင့် ဗားဂျင်းရဲ့ သီချင်းသစ်တွေဟာ သူတို့ကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ Tubular Bells သီချင်းခွေကတော့ ထူးခြားတယ်။ လူတွေကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ လူတွေဟာ အဲဒီအခွေက သီချင်းတွေကို တစ်ကြိမ်နားထောင်ရုံနဲ့ အားမရဘဲ ထပ်ခါထပ်ခါ နားထောင်နေချင်ကြတယ်။ NME မဂ္ဂဇင်းရဲ့ သီချင်းတွေကို ဝေဖန်တဲ့ ဆောင်းပါးကဏ္ဍမှာ Tubular Bells သီချင်းတွေကို အရမ်းချီးကျူးထား ပါတယ်။ ဖတ်သူများလှတဲ့ NME ဟာ မြူးဇစ် တေးဂီတသီချင်းတွေနဲ့ ပတ် သက်ရင် သြဇာကြီးမားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ တခြား မဂ္ဂဇင်းတွေကလည်း Tubular Bells သီချင်းတွေကို ချီးကျူးကြတယ်။

ရေဒီယိုက အသံလွှင့်ပေးဖို့ ကြိုးစားခြင်း

မဂ္ဂဇင်းတွေက အပြတ်ချိုးကျူးကြပေမယ့်လည်း အခွေရောင်း ကောင်းဖို့ အဲဒါနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ မဂ္ဂဇင်းတွေကို မဖတ်သူတွေဟာ

ဒီသီချင်းခွေကို ဝယ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ သိရင်တောင်မှ သီချင်းကို နားမထောင်
 ဖူးရင် ဒီသီချင်းခွေကို ဝယ်ကြမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေကို
 ဒီသီချင်းခွေကို အနည်းဆုံးတစ်ခေါက်လောက်တော့ နားထောင်မိအောင်
 လုပ်ပေးရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ ကျွန်တော် ခေါင်းပူအောင် အမျိုးမျိုး
 စဉ်းစားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ရေဒီယိုကနေ အသံလွှင့်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရ
 လိုက်တယ်။ အိမ်တိုင်းမှာ ရေဒီယိုရှိကြလို့ ဒီသီချင်းကို ရေဒီယိုက အသံလွှင့်
 ပေးရင် လူတိုင်းနီးပါး ကြားကြမယ်။ တီဗွီက လွှင့်ဖို့ကျတော့ စရိတ်ကြီးသလို
 အဲဒီအချိန်က အိမ်တိုင်းမှာ တီဗွီမရှိကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က
 အင်္ဂလန်နိုင်ငံက ရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာနတွေကို ဆက်သွယ်ပြီး Tubular Bells
 သီချင်းခွေကို ဖွင့်ပြတယ်။ ပြီးရင် ရေဒီယိုကနေ အသံလွှင့်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာနတွေအားလုံးက ငြင်းပယ်ကြတယ်။ သူတို့
 ငြင်းရတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ခိုင်လုံပါတယ်။ သူတို့ရေဒီယိုက သီချင်း
 တစ်ပုဒ်ကို အများဆုံး ၃ မိနစ်ပဲ လွှင့်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်တယ်။ Tubular Bells
 သီချင်းခွေက မိနစ် ၅၀ လောက် ကြာလို့ သီချင်းကို အဲဒီလောက် အချိန်ပေးပြီး
 အသံလွှင့်တာ ရေဒီယိုလောကမှာ ထုံးစံမရှိဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး Tubular Bells
 ဟာ သီချင်းဆိုတာမပါဘဲ တီးလုံးသက်သက်ချည်းပဲမို့ လူတွေ နားထောင်ကြမှာ
 မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ကျွန်တော် ဂျွန်ပီးလ် (John Peel) ကို ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ရွက်လှေ
 ကြီး အယ်လ်ဘာတာပေါ်ကို နေ့လည်စာစားဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်။ ဂျွန်ပီးလ်ဆိုတာ
 Dandelion ဆိုတဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ထူထောင်ထားသူပါ။ နောက်ပြီး
 သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာနတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီအသံလွှင့်
 ဌာနကနေ ခေတ်ပေါ်ရောခဲသီချင်းတွေကို ညစဉ် အသံလွှင့်ပေးတတ်တယ်။
 ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော် အယ်ဒီတာလုပ်စဉ်က သူ့ကို အင်တာဗျူး
 လုပ်ရင်း သိကျွမ်းရင်းနီးခဲ့ပါတယ်။ ဂျွန် ရွက်လှေပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။
 နေ့လည်စာအတူ စားကြတယ်။ စားပြီးကြလို့ ရွက်လှေကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ချခင်း
 ထားတဲ့ ဆိုဖာတွေပေါ်မှာ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်ပြီး စကားပြောရင်း ကော်ဖီ
 သောက်နေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ရုတ်တရက် ထသွားပြီး သီချင်း
 ဖွင့်ထားတဲ့ ကက်ဆက်စက်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ အထဲက ကက်ဆက်ခွေကို

ထုတ်ပြီး Tubular Bells သီချင်းကက်ဆက်ခွေကို ထည့်ပြီး စက်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။ တီးလုံးစထွက်လာတာနဲ့ ဂျွန်ဟာ စကားပြောတာကို ရပ်လိုက်ပြီး သီချင်းကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေတယ်။ လုံးဝ စကားမပြောတော့ဘဲ သီချင်းကိုပဲ နားထောင်နေတယ်။ ပထမပိုင်း ၂၅ မိနစ်ကြာလို့ အခွေရဲ့ ပထမဘက်အခြမ်း ပြီးသွားတဲ့အခါ သူက ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်ဖွင့်ပေးပါတဲ့။ သူဟာ ဒုတိယပိုင်းကို ၂၃ မိနစ်ကြာ နားထောင်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ သူက ဒီလိုသီချင်းမျိုး တစ်ခါမှ နားမထောင်ဖူးဘူးတဲ့။ သူ အရမ်းသဘောကျသွားလို့ Tubular Bells အခွေတစ်ခွေယူသွားမယ်ဆိုလို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူက သူ့ရေဒီယိုကနေ အသံလွှင့်ပေးမယ်တဲ့။ သီချင်းကို အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသံလွှင့်ပေးမှာလဲဆိုတာကို သီချင်ပေမယ့် မမေးလိုက်ပါဘူး။ ရေဒီယိုတွေက သီချင်းတွေကို ပုံမှန်အသံလွှင့်ပေးတာ ၅ မိနစ်ထက် ပိုမကြာလို့ အချိန်အကြာကြီး လွှင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ မမေးလိုက်တာပါ။ ကျန်တဲ့ ရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာနတွေက အသံလွှင့်ဖို့ ငြင်းထားကြတာကို သူက အသံလွှင့်ပေးမယ်ဆိုလို့ အရမ်းဝမ်းသာနေမိတယ်။

ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ပေးတယ်

ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်မှာ The John Peel Show ရေဒီယိုအစီအစဉ်ကနေ Tubular Bells သီချင်းခွေအကြောင်း လွှင့်ပေးမယ်လို့ ဂျွန်က ပြောထားလို့ အစီအစဉ်လာမယ့်အချိန်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုသိနေကြတယ်။ အစီအစဉ်မလာခင်မှာ ကျွန်တော်၊ မိုက်၊ ဆိုင်မွန်နဲ့ ဗားဂျင်းဝန်ထမ်း အတော်များများဟာ ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်ပေါ်ကို ကြိုရောက်နေကြတယ်။ ဘုတ်ရဲ့ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ ဆိုဖာတွေနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ သူတို့ လှဲလျောင်းနေကြတယ်။ မကြာခင်မှာ ရေဒီယိုကနေ ဂျွန်ရဲ့ စကားပြောသံကို စကြားရတယ်။

‘ကျွန်တော် ဒီညမှာ အရင်လို သီချင်းအများကြီး လွှင့်မပေးပါဘူး။ အခွေတစ်ခွေက သီချင်းတွေကိုပဲ လွှင့်ပေးမှာပါ။ အဲဒီသီချင်းတွေကို ရေးစပ်သူက အသက် ၂၀ အရွယ် လူငယ်လေး မိုက်အိုးဖီးလ်

ပါ။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးသီချင်းခွေဖြစ်ပြီး Tubular Bells လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလိုသီချင်းမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးပါဘူး။ ဒီသီချင်းခွေကို ထုတ်လုပ်သူက ဗားဂျင်းမြူးဇစ် ပါ။ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီအသစ်ပါ။ သီချင်းတွေကို ဗားဂျင်းရဲ့ မင်းနား စတူဒီယိုမှာ အသံသွင်းယူထားခဲ့ပါတယ်။ သောတရှင်တွေအနေနဲ့ ဒီသီချင်းခွေကို နားထောင်ပြီးသွားရင် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်။

သူ့စကားအဆုံးမှာ ရေဒီယိုကနေ Tubular Bells သီချင်းတွေ လာပါတော့တယ်။ မိနစ် ၅၀ ကြာ Tubular Bells သီချင်းခွေက တီးလုံးတွေကို လွှင့်ပေးနေတာပါ။ ကျွန်တော်က ဆိုဖာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေဟာ ဘီယာနဲ့ ဝိုင်ခွက်တွေကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်း သောက်နေကြရင်း သီချင်းကို နားထောင်နေကြတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ သီချင်းကို အရသာခံ နားထောင်နေကြပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို စိတ်လျော့ပြီး သီချင်းကို အာရုံစိုက်နားထောင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်လာနေတယ်။ အခု အသံလွှင့်နေတဲ့ The John Peel Show ရေဒီယိုအစီအစဉ်ကို လူဘယ်နှစ်ယောက် နားထောင်နေကြသလဲ။ နောက်နေ့မှာ Tubular Bells သီချင်းခွေကို ဘယ်နှစ်ယောက်များ ဝယ်ကြမလဲ။ အခွေတွေဟာ ဆိုင်စုံကို မရောက်သေးလို့ လူတွေဟာ ဆိုင်ပေါ်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်ပြီး ဝယ်ကြပါ့မလား။ နောက်တော့ အခွေကိုဝယ်ဖို့ မေ့သွားကြမလား။ သူတို့ ဗားဂျင်းဆိုင်က ဝယ်ကြမှာလား။ WH Smith ဆိုင်တွေက ဝယ်ကြမှာလား။ အခွေမှာတဲ့ ဆိုင်တွေဆီက ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်တော့ရမှာလဲ။ သီချင်းခွေတွေ ဘယ်လောက်ထုတ်ရမှာလဲ။ အမေရိကန် နိုင်ငံက သီချင်းဈေးကွက်ကို ဘယ်လိုထိုးဖောက်မလဲ။ နောက်လမှာ အကောက်ခွန်ကို လျော်ကြေးပေးသွင်းရမယ့် အချိန်ရောက်ပြန်ပြီ။ အခွေရောင်းရငွေတွေဟာ အကောက်ခွန်လျော်ကြေးအတွက် လုံလောက်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဖက်က သီချင်းကို နားထောင်နေသလို အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း စိတ်ကူးပေါ်ရာ အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ ရောပြွမ်းနေတဲ့ ပြင်ပ ကမ္ဘာထဲကို ရောက်နေပါတယ်။

ဗားဂျင်းက ထုတ်တဲ့ Flying Teapot နဲ့ The Faust Tapes သီချင်း
 ခွေတွေနဲ့ အရောင်းရဆုံးစာရင်းထိပ်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ရိုးလင်းစတုန်းနဲ့ ဘော့ဒီလန်
 တို့ကို ဖြုတ်ချဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ထူးခြားတဲ့ Tubular Bells ကတော့ သူတို့ကို ဖြုတ်ချနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
 ဒီနေ့ ရေဒီယိုက အသံလွှင့်လိုက်တာဟာ ဒါကို ဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးလိုက်
 သလိုပါပဲ။ ဗားဂျင်းအနေနဲ့ နောင်ကို ရေဒီယိုကနေ ခုလို အကြာကြီး သီချင်းကို
 လွှင့်ဖို့ အခွင့်အလမ်းမျိုး ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အခုလွှင့်တဲ့
 ရေဒီယိုအစီအစဉ်ကို အကျိုးရှိအောင် ကောင်းကောင်းအသုံးချရမယ်။

သီချင်းလာနေတုန်းမှာ မိုက်ဟာ ဘာစကားမှ မပြော၊ မလှုပ်မရှား
 ငြိမ်သက်နေတယ်။ သူ့ရည်းစားကောင်မလေး ပင်နီကို ကျောမီထိုင်ရင်း ရေဒီယို
 ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာများစဉ်းစားနေသလဲလို့ ကျွန်တော်
 တွေးကြည့်တယ်။ သူဟာ နောက်ထုတ်မယ့် အခွေအကြောင်း စဉ်းစားနေသလား
 လို့ပါ။

နောက်နေ့မနက်ကစပြီး ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ရုံးခန်းကို တစ်နေ့လုံး ဖုန်းတွေ
 ဝင်လာနေတယ်။ သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေက Tubular Bells အခွေကို
 လှမ်းမှာကြတာပါ။ အဲဒီညမှာပဲ ဂျွန်က သူ့ရေဒီယို Listener အစီအစဉ်ကနေ
 Tubular Bells အခွေအကြောင်းကို ထပ်မံချီးကျူးခန်းဖွင့်ပြန်ပြီး သီချင်းခွေကို
 မိနစ် ၅၀ ကြာ ထပ်မံအသံလွှင့်ပေးလိုက်ပြန်တယ်။ သူ့ရဲ့ ရေဒီယိုကနေ ရက်ဆက်
 ၂ ကြိမ် အချိန်အကြာကြီး အသံလွှင့်ပေးလိုက်တာဟာ အတော်ကို ထိရောက်
 အကျိုးရှိပါတယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက လူထောင်ပေါင်းများစွာဟာ Tubular Bells
 အခွေကို ဝယ်ပြီး နားထောင်ကြတယ်။

ဂီတပွဲကို မဖြေဖျော်ချင်တဲ့ မိုက်အိုးဖီးလ်

Tubular Bells အခွေကို လူတွေပိုသိစေဖို့ ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့မှာ
 Tubular Bells Concert ဂီတဖျော်ဖြေပွဲ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီပွဲကို
 အစိုးရသတင်းစာနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားတွေကပါ လာရောက်သတင်းယူမယ်လို့
 သတင်းကြားထားတယ်။ နာမည်ကြီးအဆိုတော် မစ်တေလာ၊ ရိုးလင်းစတုန်း

အဖွဲ့က ဂစ်တာသမားတွေဖြစ်ကြတဲ့ စတီးဗ်ဟီးလေ့ဂျီ၊ ဟက်ဖီးလ်တို့ကိုလည်း
ခေါ်ထားတယ်။ တခြားတေးဂီတအဖွဲ့တချို့လည်း လာရောက် တီးခတ်ဖြေဖျော်
ပေးကြမယ်လို့ အကြောင်းပြန်ထားကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲနေ့ညနေမှာ မိုက်အိုးဖီးလ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့
မော်တော်ဘုတ်အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာပါတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ကျွန်တော် ဒီည ဖျော်ဖြေပွဲကို မလာနိုင်တော့ဘူး’

‘ဟေ့ မိုက်၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီလေကွာ။ ဒီပွဲက မင်းကို အဓိက
ပွဲထုတ်ဖို့ လုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်ကွာ’

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မလာနိုင်လို့ပါ’

စကားပြောရင်း သူ့အသံဟာ တိမ်ဝင်သွားတယ်။

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့ မလာနိုင်တာလဲ’

‘မလာချင်လို့ပါ’

ကျွန်တော် ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး သူ့ကို ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်
ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသကို အတင်းထိန်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မိုက်
ဆိုတဲ့ ချာတိတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူ့ကို အကျပ်ကိုင်လို့
မရဘူး။ အကျပ်ကိုင်သလို သွားလုပ်လိုက်ရင် အခြေအနေဟာ ပိုဆိုးသွားနိုင်
တယ်။ ရေရှည်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်တွဲမလုပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့
လောလောဆယ် ခက်နေတာက ဖျော်ဖြေပွဲအတွက် လက်မှတ်တွေ ရောင်းထား
ပြီးပြီ။ ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ အဆိုးဆုံးက မိုက်အိုးဖီးလ်ဆိုတဲ့
ဂီတပညာရှင်လူငယ်လေးကို ကြည့်ချင်လို့ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး လာကြည့်ကြမယ်
သူတွေ သူ ပွဲကို မလာဘူးဆိုရင် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင်
Tubular Bells သီချင်းခွေ အရောင်းကျသွားမယ်။ အဲဒီလို မလိုလားအပ်တဲ့
အခြေအနေမရောက်ဖို့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ရပါအုံးမယ်။

လောလောဆယ် ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ သူ့ကို
အပြင်ခေါ်ထုတ်ဖို့ လုပ်လိုက်တယ်။ သူ စိတ်ပြောင်းသွားမလား၊ ကျွန်တော့်မှာ
အကြံကောင်းပေါ်လာမလားပေါ့။ ကျွန်တော်က မိုက်ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ကဲ၊ မိုက် ကားလျှောက်မောင်းရအောင်ကွာ’

အရင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော်ဟာ အဖေတို့ဆီက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ရထားတဲ့ ဘင်တလီကားလေးကို သူနဲ့ လျှောက်မောင်းနေကျပါ။ သူက ကျွန်တော့် ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါစီးရတာကို အတော်လေး သဘောကျတယ်။ သူ့ကို အပြင် သွားဖို့ခေါ်တာကို သူက ပါးစပ်က ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် သဘောတူကြောင်း ခေါင်းငြိမ်ပြတယ်။

ဘင်တလီကားနဲ့ စွန့်စားလိုက်တယ်

ကျွန်တော်တို့ ရွက်လှေပေါ်ကနေ ကမ်းပေါ်တက်လာကြတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတဲ့ ဘင်တလီကားလေးပေါ်ကို တက်ကြပြီး ကျွန်တော်က မောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက ဒီညဖျော်ဖြေပွဲကျင်းပမယ့် အယ်လီဇဘက် ဘုရင်မခန်းမကြီးနားက ဖြတ်သွားမယ်။ အဲဒီမှာ ပွဲကိုလာကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို မြင်သွားရင် မိုက် စိတ်များပြောင်းသွားမလားလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ခန်းမကြီးနား ရောက်တာနဲ့ ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီး ဖြေးဖြေးလေးပဲ မောင်းတော့တယ်။ လူတွေဟာ အုပ်လိုက်နဲ့ ခန်းမဝင်ပေါက်ဘက်ကို သွားနေကြတယ်။ ခန်းမ တစ်ဝိုက်မှာ မိုက်ရဲ့ဓာတ်ပုံပိုစတာကြီးတွေ အများကြီး ထောင်ထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

‘ကျွန်တော် စင်မြင့်ပေါ်ကို မတက်နိုင်ဘူး’

မိုက်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက် ချင်တယ်။

‘မိုက်ရာ၊ ဒီလောက် ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ခံလုပ်ထားတာ မင်း အတွက်လုပ်တာပါ။ မင်းအတွက် မဟာအခွင့်အရေးကြီးပါ။ ဒီပွဲမှာ မင်းဟာ တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြားသွားမှာဖြစ်သလို အဆိုတော် Pink Floyd နဲ့လည်း တန်းတူအဆင့် ရောက်သွားလိမ့်မယ်’

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြောဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ ရုတ်တရက် ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် မိုက်ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘မိုက်၊ မင်း ကားကို တစ်လှည့်မောင်းကွာ’

‘အိုကေ၊ ကောင်းပြီလေ’

သူ အရင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကားကို တစ်လှည့်မောင်းနေကျပါ။ သူ ကျွန်တော့်ကားကို မောင်းနေရရင် ပျော်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်လေ။ သူ့နဲ့ကျွန်တော် ထိုင်ခုံနေရာ ပြောင်းထိုင်လိုက်ကြပြီး သူက ကားကိုမောင်းတယ်။ အယ်လီဘောက်ဘရင်မခန်းမကြီးကနေ အမြန်ထွက်ခွာလာပြီး ကျောင်းသား မဂ္ဂဇင်း ရိုက်နှိပ်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ သူ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က စကားစလိုက်တယ်။

‘မိုက်၊ မင်း ဒီကားကို ယူမလား။ ငါ့ လက်ဆောင်ပေါ့ကွာ’

‘လက်ဆောင် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား မနောက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ’

‘ငါ မနောက်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ။ မင်းယူမယ်ဆိုရင် ငါအခု ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်သွားမယ်။ ကားကို မင်း မောင်းသွားလိုက်။ မင်းရဲ့ အပိုင်ကား ဖြစ်သွားပြီ’

‘ဒီကားက ခင်ဗျားရဲ့ မိဘတွေဆီက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ရထား တာလေ’

‘ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ့မိဘတွေ ပေးထားတာမှန်ပေ မယ့် အခု ငါ့ကားဖြစ်နေပြီမို့ ငါ့ကြိုက်တာကို လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ။ မင်း၊ ဒီကားကို ယူလိုက်တဲ့အတွက် တစ်ခုပဲ လုပ်ပေးပါကွာ။ လုပ်ရမှာ ကလည်း လွယ်လွယ်လေးပါ။ ညကျရင် အယ်လီဘောက်ဘရင်မ ခန်းမကြီးကို ဒီကားနဲ့ပတ်ပြီး မောင်းလိုက်၊ ပွဲဝင်ပေါက်ကို ရောက် တာနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခန်းမကြီးထဲက ဖျော်ဖြေရေးစင်မြင့်ပေါ်ကို တက်သွားလိုက်ရုံပါပဲ။ ဒါဆို ဒီကားကို မင်းပိုင်သွားပြီ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အတန်ကြာအောင် အသံတိတ်နေ ကြတယ်။ မိုက်ဟာ ကားစတီယာရင်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မျက်စိမိုက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်စကားဟာ

ဆွဲဆောင်အားကြီးလွန်းလို့ သူ ငြင်းမရ ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်။ သူ သဘောတူ လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေမိတယ်။ သဘောတူပါစေလိုလည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေတယ်။

‘အိုကေ၊ သဘောတူတယ်’

မိုက်ရဲ့စကားသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရုတ်တရက် ထခုန်မိတော့မတတ် ဝမ်းသာသွားတယ်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ဇနီးသယ် ခရစ္စတင်၊ အဖေ၊ အမေတို့ကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ရထားတဲ့ ကားကို ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ပြောဖို့ စကားလုံးစီနေတယ်။ သေချာတာ ကတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ် အမြဲတမ်း နားလည်မှုရှိတဲ့ အဖေနဲ့အမေတို့က ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခရစ္စတင် စိတ်ဆိုးရင်လည်း နောက်ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်။ အခု ဘင်တလီကားဟောင်းတစ်စီး ဆုံးရှုံး သွားတာထက် ပိုအရေးကြီးတာက မိုက်ကို စင်ပေါ်တက်သွားစေဖို့ပါ။ ဒါမှ Tubular Bells သီချင်းခွေတွေ အများကြီးရောင်းရဖို့ ဖြစ်တယ်။ မိုက် အောင်မြင် သွားရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရမှာမို့ ဒီကားထက် အများကြီး အဖိုးတန်တဲ့ ကားတစ်စီးကို ဝယ်နိုင်မှာပါ။

မိုက် အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားခြင်း

မီးရောင်မိုက်ပျံပျံလေးပဲ လင်းတဲ့ အယ်လီဇဘက်ဘုရင်မခန်းမကြီး ထဲမှာ Tubular Bells တီးလုံးဟာ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ လုံးဝအသံတိတ်သွားတယ်။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးလည်း မီးတွေ မှိတ်သွားတယ်။ လူတွေဟာ အမှောင်ထဲမှာ ပြီးဆုံးသွားတဲ့ Tubular Bells တီးလုံးသံစဉ်တွေကို ပြန်လည်သတိရနေရင်း အရသာခံနေကြဟန်တူပါတယ်။ ခန်းမကြီး မီးတွေ ပြန်လင်းလာတယ်။ လူတွေလည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး လက်ခုပ်တီး သြဘာပေးနေကြပါတယ်။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးဟာ လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ မြည် ဟိန်းသွားတယ်။ သူတို့အကြီးအကျယ် လက်ခုတ်တီးသြဘာပေးနေသူက ပွဲစဉ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်မှာ ဖြေဖျော်သွားတဲ့ မိုက်အိုးဖီးလ်ပါ။ အတူထိုင်နေကြတဲ့ ခရစ္စတင်၊ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည်း ထိုင်ခုံတွေကနေ

မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး အားပါးတရ လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ မိုက် အိုးဖီးလ်ဟာ အော်ဂင်ကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်နေရာက ခါးကို အကြိမ်ကြိမ် ကိုင်းညွတ်ရင်း ပရိသတ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင် အလေးပြုနေပါတယ်။ သူတီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတွေကလည်း သူ့ကို လက်ခုပ်တီး အားပေးနေကြတယ်။ မိုက်အိုးဖီးလ်ဟာ အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ နိုင်ငံကျော် ဂီတပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါပြီ။

ပွဲပြီးသွားတာနဲ့ မိုက်ဟာ စင်မြင့်ပေါ်ကနေ သူ့ကားဆီကို လမ်းလျှောက်လာတယ်။ ပင်ပန်းလို့ဆိုပြီး သတင်းထောက်တွေနဲ့ရော ပရိသတ်နဲ့ပါ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘူး။ သူ့ကို အော်ဟစ်အားပေးနေကြသူတွေ၊ သူ့ရဲ့အမှတ်တရ လက်မှတ်ကို လိုချင်လို့ တိုးဝှေ့နေသူတွေကိုကြည့်ပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော်ဟာ မုဒိန်းကျင့်သလို ခံစားနေရတယ်ဗျာ’ တဲ့။

အဲဒီအချိန်က ဒီစကားကို သူ နောက်ပြောင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြောလိုက်တာ သူ့ရဲ့ တကယ့်ခံစားချက်ဆိုတာကို ကျွန်တော် နောင်ကျမှ သိတယ်။ သူဟာ စင်မြင့်ပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း သူ့ရဲ့ ဘင်တလီကားသစ်ဆီကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားတယ်။ ကားပေါ်တက်ပြီး တာနဲ့ စက်နိုးပြီး အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းထွက်သွားတယ်။ သူဟာ အဲဒီပွဲ ပြီးကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အထိ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲစင်မြင့်ပေါ်ကို ပြန်မတက်တော့ပါဘူး။ အဲဒီညမှာ Tubular Bells အခွေတွေ ရာချီရောင်းရ တယ်လို့ အခွေရောင်းဆိုင်မန်နေဂျာတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်း ကြားကြတယ်။ Tubular Bells ဟာ အဲဒီနှစ်မှာ အကျော်ကြားဆုံး သီချင်း အယ်ဘမ်အခွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အကျိုးဆက်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဓားဂျင်း မြူးဖစ်ကုမ္ပဏီကိုလည်း လူသိများလာတယ်။ အခွေရောင်းရဝင်ငွေတွေလည်း ဝင်လာမစဲ တဖွဲဖွဲ ဖြစ်လာတယ်။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားနဲ့ Tubular Bells ဟာ အရမ်း ရောင်းကောင်းနေတယ်။ ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်နေ့မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အရောင်း

ရဆုံး သီချင်းခွေစာရင်းမှာ အဆင့် ၂၃ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်လ သြဂုတ်လမှာ အဆင့်တစ် ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ပိုင်း ၁၅ နှစ်တိုင်တိုင် အရောင်းရဆုံး အဆင့် ၁၀ အတွင်းမှာပဲ ရပ်တည်နေပါတော့တယ်။ ယနေ့အထိ Tubular Bells သီချင်းခွေနဲ့ ဓာတ်ပြားချပ်ရေ စုစုပေါင်းဟာ ၁၃ သန်းအထိ ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘင်တလီကားကို စွန့်လိုက်ရတာ တန်သွားပါတယ်။ အဲဒီကားထက် အဆပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ကားမျိုးကို ဝယ်စီးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ကားမျိုးကို ဝယ်မစီးတတ်ပါဘူး။

‘P & D’ နည်းကို တွက်ချက်ခြင်း

Tubular Bells ကြောင့် တားကျင်းမျိုးဖစ်ဟာ နာမည်ကျော် တေးသံသွင်း ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ကုမ္ပဏီကြီးဆိုပေမယ့် ဝန်ထမ်း ၇ ယောက်တည်း ရှိတဲ့အတွက် ဒီလူအင်အားနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ သီချင်းခွေ အရောင်း ဆိုင်တွေက မှာကြတဲ့အခွေတွေကို အချိန်မီဖြန့်ပေးဖို့ ခက်နေပါတယ်။ နောက်ပြီး များလွန်းလှတဲ့ အမှာစာတွေအတိုင်း ပို့ပေးနိုင်ဖို့ သီချင်းခွေတွေကိုလည်း စက်က အချိန်မီကူးပေးဖို့ အခက်အခဲ ရှိနေတယ်။ ဒီအခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်း ၂ ခု ရှိပါတယ်။

ပထမနည်းလမ်းက တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုကို လိုင်စင်ချပေးဖို့ပါ။ လိုင်စင်ချပေးလိုက်ရင် မူရင်းအခွေကနေ ကူးယူတာ၊ ကြော်ငြာတာ၊ ဖြန့်ချိတာ၊ ရောင်းတာအားလုံး သူတို့ကပဲ လုပ်သွားမှာပါ။ အဲဒီအတွက် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုတင်ငွေပေးရပါမယ်။ သူတို့ အခွေတွေရောင်းလို့ရတဲ့ငွေဟာ သူတို့ပေးထားတဲ့ ကြိုတင်ငွေထက် ပိုလာရင် ပိုလာတဲ့ငွေပေါ်မှာ မူပိုင်ခဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ထပ်ပေးရပါမယ်။ မူပိုင်ခတွေဟာ ပုံမှန်အားဖြင့် ၁၆ ရာခိုင်နှုန်း လောက် ရှိပါတယ်။ ဒီနည်းက အရင်းစိုက်စရာ မလိုသလို သေချာပေါက် မြတ်တဲ့ နည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ အမြတ်သိပ်မရဘူးဆိုပြီး ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်က မကြိုက် ကြဘူး။

ဒုတိယနည်းလမ်းက မြတ်ရင် ပထမနည်းထက် အမြတ်ပိုရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုံးချင်လည်း ရှုံးနိုင်လို့ စွန့်စားရမယ်။ အဲဒါက ကက်ဆက်ခွေလွတ်

ဝယ်တာ၊ မူပိုင်အခွေကနေ ကော်ပီခွေတွေ ပွားခိုင်းတာ၊ အခွေပေါ်မှာ တံဆိပ် နှိပ်တာ၊ အခွေထည့်တဲ့ဘူးလုပ်တာ၊ ဖြန့်ဖြူးတာတွေကို တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ပိုက်ဆံပေးပြီး လုပ်ခိုင်းတာပါ။ အဲဒါကို Processing and Distribution Deal (အတိုကောက်အားဖြင့် 'P & D' လို့ ခေါ်တယ်)။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သီချင်းခွေကို ကြော်ငြာတာ၊ လူသိအောင် လုပ်ပေးတာတွေ လုပ်ပေးရမယ်။ သီချင်းခွေရောင်းရတဲ့ ဝင်ငွေကို ကျွန်တော်တို့ ယူမယ်။ ဒီနည်းက သီချင်းခွေ မအောင်မြင်ရင် ရှုံးမယ်။ သီချင်းခွေအောင်မြင်ရင် အမြတ်ကောင်းကောင်း ရမယ်။

တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီအသေးလေးတွေ အများစုကတော့ ပထမနည်း ဖြစ်တဲ့ လိုင်စင်ချပေးတာကို လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီအတွက် သူတို့ဟာ အခွေ ရောင်းရငွေပေါ်ကနေ မူပိုင်ခအဖြစ် ၁၆ ရာခိုင်နှုန်းရကြတယ်။ အဆိုတော် အနုပညာရှင်တွေကို မူပိုင်ခ ၅ ရာခိုင်နှုန်းကနေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိပဲ ပေးရလို့ သူတို့အတွက် အမြတ်အတော်လေး ကျန်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီလေးတွေအတွက် သူတို့ပွဲထုတ်တဲ့ အဆိုတော်၊ တီးဝိုင်းတွေဟာ အသစ်ဖြစ်လို့ မြတ်ဖို့ဆိုတာ မသေချာတာကြောင့်ရယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးပိုက်ဆံ များများ စားစားလည်း မရှိကြတာကြောင့် လိုင်စင်ချပေးတဲ့ ပထမနည်းကို သုံးကြတာပါ။ သေချာပေါက် မရှုံးမယ့်နည်းကို ရွေးကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခြေအနေက သူတို့နဲ့ မတူပါဘူး။ Tubular Bells ဟာ လူသိများကျော်ကြားနေပြီ။ သီချင်းခွေကို အများကြီး ရောင်းရ မယ်။ ရှုံးစရာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ ယုံကြည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ Island Records တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ညှိနှိုင်းတယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော် ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းမှာ အယ်ဒီတာ လုပ်နေတုန်းက သိခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက သူတို့ဟာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကြော်ငြာ ထည့်ချင်သူ၊ အခုတော့ စီးပွားရေးအတွက် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးရမယ့် ပါတနာတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့က Island Records ကို ဒုတိယနည်း ဖြစ်တဲ့ 'P & D' နည်းနဲ့ အလုပ်အပ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ Island Records လက်မခံဘူး။ သူတို့ ဟာ လက်ရှိမှာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကြီးတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ Chrysalis နဲ့

Chrisma တို့ဆီက လိုင်စင်နဲ့ လုပ်ပေးနေတာမို့ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ် ကိုလည်း လိုင်စင်နဲ့ပဲ လုပ်စေချင်တယ်။ မူပိုင်ကြေးကိုလည်း အများတကာကို ပေးတဲ့ ၁၆ ရာခိုင်နှုန်းထက်ပိုပြီး ၁၈ ရာခိုင်နှုန်းအထိ တိုးပေးမယ်တဲ့။

ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ပေးမယ့် ၁၈ ရာခိုင်နှုန်းပေါ်မှာ အမြတ် ငွေ ဘယ်လောက်ကျန်မလဲဆိုတာ သေချာတွက်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ မိုက်အိုးဖီးလ်ကို သူနဲ့ စာချုပ်ထားတဲ့အတိုင်း မူပိုင်ခ ၅ ရာခိုင်နှုန်း ပေးရ မယ်။ ၁၃ ရာခိုင်နှုန်းကျန်မယ်။ Tubular Bells အခွေ ၆ သိန်း ရောင်းရရင် အမြတ်ငွေ ပေါင် ၁၇၁,၀၀၀ ရမယ်။ အခွေ တစ်သန်း ရောင်းရရင် အမြတ်ငွေ ပေါင် ၂၈၅,၀၀၀ ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကြော်ငြာတာ၊ ဈေးကွက်ရှာတာ တွေလည်း လုပ်စရာမလိုတဲ့အတွက် အသားတင်အမြတ်ဖြစ်လာမှာပါ။ ကုမ္ပဏီ အသေးလေးတွေကတော့ ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာဆိုရင် Island Records ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးနဲ့ လက်ခံလိုက်ကြမှာပါ။ အခုလည်း အဲဒီကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံဖို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေ့နေတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံချေးထားတဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်တို့ကပါ အတင်းတိုက်တွန်းနေကြပါတယ်။

၃. သြဋ္ဌာန်လေးကို မွေးပေးလိုက်ခြင်း

ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တစ်မျိုးမြင်ကြတယ်။ Tu- bular Bells ကို ကြော်ငြာဖို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆိုင်ခွဲပေါင်း ၁၄ ဆိုင်ဟာ အင်္ဂလန် နိုင်ငံအနှံ့မှာ ရှိနေတယ်။ သူတို့နဲ့ ဖြစ်အောင် ကြော်ငြာမယ်။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်း တုန်းကလည်း စောင်ရေသိန်းချီရောင်းရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာမို့ ယုံကြည်မှု ရှိနေပြီ။ နောက်ပြီး Tubular Bells ကို လူတွေ အတော်သိနေပြီမို့ သိပ်တောင် ကြော်ငြာစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ တွက်ချက်ခန့်မှန်းတာ လုပ်ကြတယ်။ အသေအချာ တွက်ချက်ကြည့်ကြပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘာတွေရသလဲဆိုတော့ ဒုတိယနည်း 'P & D' ရဲ့ အမြတ်က ပထမနည်းဖြစ်တဲ့ 'လိုင်စင်' နည်းက အမြတ်ရဲ့ ၆ ဆလောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော် ဒုတိယနည်းနဲ့ပဲ လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ပြင်ပက လူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သေချာပေါက် မြတ်မယ့်

လိုင်စင်ချပေးတဲ့နည်းကို မရွေးလို့ ရှုံးမိုက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်တဲ့ 'P & D' နည်းဟာ ရှုံးသွားနိုင်တယ်။ ဗားဂျင်းမြူးဇစ် ရှုံးပြီဆိုရင် နာလန်ထူတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မသိတာက အမြတ်များများ လိုချင်ရင် များများစွန့်စားရမယ်။ နောက်ပြီး Tubular Bells ရဲ့ အောင်မြင်မှု ဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ရလာခဲ့တာပါ။ အမြတ်ရချိန် ကျမှ သူများကို ခူးပြီးခတ်ပြီး ဘာလို့ကျွေးရမှာလဲ။ အခုရတဲ့ အောင်မြင်မှုကို အခြေခံပြီး နောက်ထပ် အောင်မြင်မှုတွေရအောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က Island Records ရဲ့ လိုင်စင်ခွင့်ပြုပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပယ်ချလိုက်ပြီး 'P & D' နည်းနဲ့ပဲ လုပ်မယ်လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်တယ်။ 'P & D' လုပ်တဲ့အတွက် သူတို့ကို ရောင်းရငွေတွေရဲ့ ၁၀ ကနေ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းထိ ပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။

သူတို့က လိုင်စင်နဲ့ပဲ လုပ်ချင်တယ်လို့ ဇွတ်အတင်း တောင်းဆိုနေ တယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်တဲ့ CBS ကုမ္ပဏီကို 'P & D' အလုပ်အပ်လိုက်မယ်လို့ ခြိမ်းချောက်လိုက်မှ သူတို့လည်း 'P & D' ကို လက်ခံသွားတော့တယ်။ 'P & D' လုပ်တဲ့အတွက် လိုင်စင်ခွင့်ပြု ကြေး ချက်ခြင်းမရလို့ ကွတ်စ်ဘဏ်က သိပ်သဘောမကျဘူး။ အဲဒီအချိန်ထိ မင်းနား စတူဒီယိုခြံကြီးကို ဝယ်တုန်းက ချေးထားတဲ့ ပေါင် ၂ သောင်းကို အကြေမဆပ်နိုင်သေးဘူးကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ လူအင်အား၊ ငွေအင်အားနဲ့ Tubular Bells ကို အများကြီးရောင်းရအောင် လုပ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်။

ဥသြငှက်ဆိုတာ တခြားငှက်တွေရဲ့ အသိုက်တွေမှာ ဥ, ဥထားတတ် ကြတယ်။ အသိုက်ပိုင်ရှင်ငှက်ဟာ ဥသြငှက်ဥတွေကို သူ့ဥမှတ်ပြီး ဝပ်ပေးရင်း ဥသြငှက်အကောင်လေးတွေ ပေါက်လာကြတယ်။ အခု Island Records ဆိုတဲ့ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဆိုတဲ့ ဥသြငှက်ဥလေးကို အမှတ်တမဲ့ ဝပ်ပေးနေရင်းကနေ ဥသြငှက်လေးတစ်ကောင် ပေါက်လာပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။ Island Records က 'P & D' နည်းနဲ့ ထုတ်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ Tu- bular Bells ဟာ အရောင်းရဆုံး သီချင်းခွေစာရင်းတွေမှာ ငွေ၊ ရွှေ၊ ပလက် တီနမ်၊ ပလက်တီနမ် ၂ ထပ်ကွမ်း အရောင်းစံချိန်တွေ ချိုးပြီး အခွေတွေကို

သန်းချီရောင်းရလို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဟာ ဝင်ငွေတွေအရမ်းရပြီး ချမ်းသာလာ
ခဲ့တယ်။ တေးသီချင်းခွေ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းမှာ အင်အားကြီးကုမ္ပဏီ
တစ်ခုဖြစ်လာတဲ့အပြင် Island Records ကို အံ့တုလာနိုင်တဲ့ ပြိုင်ဘက် ဘုရင်
တစ်ဆူလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ Tubular Bells သီချင်းခွေကို သန်းပေါင်းများစွာ ရောင်းချနေ
ခဲ့တာ ယနေ့ထိလည်း ရောင်းနေရဆဲပါ။ စွန့်စားပြီး 'P & D' လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့တဲ့ အလောင်းအစားက ကျွန်တော်တို့ကို အမြတ်ငွေတွေ အများကြီးရစေခဲ့
ပါတယ်။

◀ ဂီတပညာရှင် မိုက်ဒိုးဖီးလ်

မိုက်ဒိုးဖီးလ်နှင့် တွမ်နယူးမင်းတို့
မင်းနားစတူဒီယိုတွင်
▼ တေးသံသွင်းနေကြစဉ်

Tubular Bells
သီချင်းခွေ

အခန်း (၅)

ဗားဂျင်းမြူးဇစ် ဒုတိယတန်းအဆင့်မှ ရုန်းထွက်ခြင်း

(၁၉၇၄ - ၁၉၇၆ ခုနှစ်)

အဝေးကမ္ဘာရောက် မိုက်အိုးဖီးလ်

အယ်လီဇဘက်ဘုရင်မခန်းမကြီးကနေ ထွက်လာပြီး ဘင်တလီ ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားတဲ့ မိုက်အိုးဖီးလ်ရဲ့ ပုံရိပ်ဟာ ပရိသတ်ရဲ့ မြင် ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခဏတာလေး ပျောက်ကွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အကြာကြီးကို ပျောက်ကွယ်သွားတာပါ။

သူနဲ့ တွမ်နယူးမင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ မင်းနားစတူဒီယိုထဲမှာ အကောင်းဆုံးသီချင်းတွေ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းနေခဲ့စဉ်တုန်းက အသက် ၂၀ အရွယ် မိုက်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်က ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ဂီတပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲခန်းမကြီးထဲမှာ ထောင်သောင်း ချီတဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ တစ်ခဲနက်အားပေးမှုကို ရလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူလိုချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူသိလိုက်တယ်။ သူဟာ လွန်လွန်ကဲကဲ ချီးမြှောက်တာကို မုန်းတယ်။ ကြောက်တယ်။ မလိုချင်ဘူး။

ဂီတနယ်ပယ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို လအနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ သူ့မျှော်မှန်းတမ်းတထားတဲ့ အခြေအနေထက် သာလွန်အောင် လုပ်ပေးနိုင် တယ်။ အခုလည်း မိုက်ဟာ သူ လက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ

မြို့တိုက်နိုင်ငံမှာ အကျော်ကြားဆုံး၊ နာမည်အကြီးဆုံး လူတွေစာရင်းထဲမှာ ပါဝင်သွားပြီ။ သူ့ရဲ့အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ပျက်ပြယ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် မိုက်အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းတစ်ခု အမြဲမေးကြည့်မိတယ်။ ‘ငါ သူ့ကို အယ်လီဇဘက် ဘုရင်မခန်းမကြီးရဲ့ စင်မြင့်ပေါ်ကို တက်အောင်လုပ်လိုက်တာ မှားများ မှားသွား ပြီလား’ လို့ပါ။ အဲဒီဖျော်ဖြေပွဲကြီး ပြီးသွားကတည်းက မိုက်ဟာ သူ့ရည်းစား ကောင်မလေးနဲ့ ဝေလနိုင်ငံရဲ့ မြို့ပြနဲ့ အတော်ဝေးကွာလှမ်းတဲ့ တောရွာလေး တစ်ရွာမှာ သွားနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ သူဟာ ဘယ်သူ ကိုမှ လက်ခံစကားမပြောဘူး။

ဒီအဖြစ်အပျက်အပြီး ၆ လအကြာမှာ ကျွန်တော် ဝေလနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မိုက်ဆီကို ပထမဆုံးသွားလည်တယ်။ မိုက်ဟာ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘူးဆိုတာကို သိလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပဲ သွားတယ်။ သူ့နေတဲ့ နေရာကို အတော်လေးကို ရှာယူရတယ်။ အဲဒီကရွာသားတွေ ပြောပြလို့ ဂျက်စ် တောင်တန်းတွေရဲ့ တောင်ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်က တစ်ထပ်တိုက်လေး တစ်လုံးမှာ နေတယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ သူ့နေတဲ့တိုက်လေးဟာ ကျောက်တုံး တွေနဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာလည်း လေလေးတဖြူဖြူ နဲ့မို့ သာယာအေးချမ်းလှပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာ လေတိုက်သံက လွဲလို့ ဘာသံမှကို မကြားရဘူး။ သူ့အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်တော့ သူနဲ့ သူ့ရည်းစား ကောင်မလေးကို တွေ့တယ်။ ဧည့်ခန်းမှာ စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့နဲ့အတူထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ကြရင်းနဲ့ ခဏစကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ မိုက်က ကျွန်တော့်ကို အိမ်အပြင်ကို ထွက်ကြရအောင်၊ အပြင်မှာ ရာသီဥတု သာယာတယ်လို့ ပြောတယ်။

အိမ်အပြင်ရောက်တော့ သူဟာ စတိုခန်းထဲက အလွန်ပေါ့ပါးတဲ့ ဖော်လဆာသစ်သားနဲ့ လုပ်ထားပြီး လက်နဲ့ ကိုင်လွှတ်ရတဲ့ စက်မဲ့လေယာဉ်ပျံ လေးတစ်စီးကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ မြောက်ကိုင်ရင်း တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကိုက်အနည်းငယ်လောက် ပြေးလိုက်တယ်။ တောင်ကုန်းအစပ်ရောက်တာနဲ့ လေယာဉ်ကို လက်နှစ်ဖက် အားနဲ့ လွှဲပြီး လေထဲကို မြှောက်တင်လွှတ်လိုက်တယ်။ လေယာဉ်ဟာ လေထဲကို

အနည်းငယ်ပျံ့တက်သွားပြီး တောင်အောက်ကို လှလှပပလေး ဝဲပျံ့ရင်း ဖြည်း
 ဖြည်းချင်း ကျဆင်းသွားပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ လေယာဉ်ဟာ တောင်ခြေနဲ့
 ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ တောအုပ်ထဲက သစ်ပင်တွေကြား ထိုးဆင်းပျောက်ကွယ်
 သွားတယ်။ လေယာဉ် လေထဲကို ရောက်သွားချိန်ကစလို့ သစ်ပင်တွေကြားမှာ
 ပျောက်ကွယ်သွားချိန်အထိ သူဟာ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးနေတယ်။ ကျွန်တော် သူနဲ့
 စသိကတည်းက သူပြုံးတာကို ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်။ ကျွန်တော် သူ့
 အခြေအနေကို လာအကဲခတ်တာပါ။ ဂီတလောကကို ပြန်လာအုံးမလား
 ဆိုတာကို သိချင်လိုပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်လာဖို့ မဆွဲဆောင်သလို တေး
 သီချင်းတွေအကြောင်းလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး။ သူကလည်း အဲဒီ
 အကြောင်းတွေကို တစ်ခွန်းတောင်မှ မဟာလို သူ ဂီတလောကကို ပြန်လာအုံးမှာ
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် နှစ်နာရီလောက်ပဲ
 နေပြီး လန်ဒန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

‘ပရောဂဆရာ’ ရုပ်ရှင်ကား နောက်ခံတေး

နောက် ၁၀ နှစ်ကြာတဲ့အထိ မိုက်ဟာ လူသူကင်းဝေးတဲ့နေရာမှာ
 တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ သီချင်းအယ်လ်ဘမ်တွေကို ကြော်ငြာဖို့အတွက်
 စင်ပေါ်တက် ဖြေဖျော်တာကို မလုပ်တော့ဘူး။ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်အတွက်
 ကံကောင်းတာလေးတစ်ခုက စတူဒီယိုထဲမှာ မိုက်နဲ့ သူ့တီးဝိုင်းရဲ့ Tubular
 Bells သီချင်းတီးခတ်နေတာကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့က ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး
 ခွင့်ရလိုက်တယ်။ အဖွဲ့က ရုပ်ရှင်ကို တည်းဖြတ်ပြီး ဝီလီယံပိုင်းရဲ့ စိတ္တဇပန်းချီ
 ကားပုံတွေကို နောက်ခံအဖြစ် ကြားညှပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ BBC ရုပ်မြင်
 သံကြားအစီအစဉ်က အဲဒီရုပ်ရှင်ကားကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင်
 လွှင့်ထုတ်ပြသခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ကားကို တစ်ကြိမ်ပြပြီးတိုင်း Tubular Bells
 နဲ့ မိုက်ရဲ့ တခြားသီချင်းတွေ အရောင်းစံချိန် ထိုးတက်သွားခဲ့တယ်။ တကယ်
 လို့ မိုက်ကသာ Pink Floyd အဖွဲ့လို ကမ္ဘာလှည့်ဖြေဖျော်မယ်ဆိုရင် သူလည်း
 ၂၁ ရာစုခေတ်ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံး၊ အကြီးကျယ်ဆုံး တေးဂီတပညာရှင်
 တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ Tubular Bells သီချင်းဟာ သီချင်းရှင် မိုက်အိုး

ဖီးလ်ထက် ကျော်ကြားအောင်မြင်တယ်လို့တောင် ပြောရမလိုပါပဲ။ မိုက်ဟာ နောက်ထပ် အလွန်ကောင်းတဲ့ သီချင်းအယ်လ်ဘမ်တွေကို ရေးစပ် ထုတ်ခဲ့ပါ သေးတယ်။ အဲဒီအထဲက ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး အယ်လ်ဘမ်အခွေက Ommadawn ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခွေဟာ Tubular Bells ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မမီပါဘူး။

တခြားတေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတွေဟာ မိုက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ ရှောင်ပုန်းနေမှုကို နားမလည်ကြပါဘူး။ အာမက်အီတီဂွန်လည်း နားမလည် ပါဘူး။ အာမက်ဆိုတာ Tubular Bells အခွေတွေကို အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ဖြန့်ချိ ပေးနေသူပါ။ သူက Tubular Bells ရုပ်ရှင်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံမှာပြပြီး ကြော်ငြာပေးချင်ပေမယ့် ရုပ်ရှင်ကို မကြိုက်ဘူး။ သူက -

‘ရုပ်ရှင်ကားမှာ မိုက်နဲ့ အင်တာဗျူးတာတွေ၊ သူ့ရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ် တွေကို ရိုက်မပြဘဲ ဘာကြောင့် စိတ္တဇပန်းချီကားပုံတွေ ထိုးပြရတာ လဲ။ ငါ နားမလည်ဘူးကွာ’

လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။ သူက အမေရိကန်လူမျိုးဆိုတော့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်ကို နားမလည် မခံစားတတ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က အာမက်ကို ရှင်းပြရတယ်။ မိုက်ဟာ အင်တာဗျူးဖြေဖို့ နေနေသာသာ အတွေ့တောင် မခံဘူး လို့။ အာမက်လည်း သဘောပေါက်နားလည်သွားတယ်။ သူက အဲဒီ Tubular Bells ရုပ်ရှင်ကားဟာ အမေရိကန်လူထုကို မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလို့ တခြားနည်းနဲ့ Tubular Bells ကို လူသိများအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါက Exorcist ‘ပယောဂဆရာ’ ဆိုတဲ့ ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သူ့ရဲ့ ဇာတ်ကားမှာ နောက်ခံတီးလုံးအဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ကားဟာ အရမ်းအောင်မြင်ပြီး အော်စကာဆု များစွာရခဲ့တယ်။ Tubular Bells လည်း ထပ်တူ အောင်မြင်ကျော်ကြားသွားပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ သီချင်းခွေ အရောင်း ရဆုံးစာရင်းမှာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာတဲ့အထိ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

ဒုတိယအဆင့်ဖြစ်နေတဲ့ တေးဂျင်းမြူးဇစ်

ခရစ္စတင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ၂ နှစ်အကြာမှာ တစ်ယောက်နဲ့

တစ်ယောက် စိတ်သဘောထားမကိုက်ညီကြလို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ကြတယ်။
အဲဒါ ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှာပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲချိန်မှာပဲ ဗားဂျင်း
မြူးဇစ်မှာလည်း အခက်အခဲတစ်ခုနဲ့ ကြုံနေရပါတယ်။ အဲဒါကို ဒုတိယတန်းစား
ပြဿနာလို့ ခေါ်ရမှာပါ။

၁၉၇၄ ခုနှစ် သြဂုတ်လမှာ မိုက်ရဲ့ သီချင်းခွေအသစ် Hergest
Ridge ဟာ အရောင်းရဆုံးအခွေစာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ Tubular Bells အခွေကလည်း အရောင်းရဆုံး အဆင့် ၂ ဖြစ်နေလို့
ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဟာ အခွေရောင်းရငွေတွေ အများကြီးရနေတယ်။ မိုက်က
သူ့သီချင်းခွေတွေကိုကြော်ငြာဖို့ ဖျော်ဖြေပွဲမလုပ်တာတောင် သူ့သီချင်းခွေ
တွေဟာ အရမ်းရောင်းကောင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက်
မကောင်းတာက ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဟာ မိုက်အိုးဖီးလ်ရဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီ
သက်သက်လို့ လူတွေက ထင်လာကြတယ်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်နဲ့ ၁၉၇၆ ခုနှစ်ကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ 10cc, The
Who နဲ့ Pink Floyd စတဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ တီးဝိုင်းတွေနဲ့
စာချုပ်ဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
တို့နဲ့ စာချုပ်ထားပြီး အောင်မြင်တဲ့အဆိုတော်နဲ့ တီးဝိုင်းဟာ မိုက်အိုးဖီးလ်နဲ့
သူတီးဝိုင်းပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ကျန်ချုပ်ဆိုထားတဲ့ တီးဝိုင်းတွေကျတော့လည်း
မအောင်မြင်ကြဘူး။ နာမည်မရဘူး။ အောင်မြင်နေတဲ့ တခြားတီးဝိုင်းတွေနဲ့
စာမချုပ်နိုင်တဲ့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဟာ ဒုတိယအဆင့်လို့ပဲ သတ်မှတ်ခံနေရတယ်။
တေးသံသွင်းလောကမှာ ဒုတိယအဆင့်ဆိုတာ ကြာကြာမခံဘဲ ပျောက်ကွယ်
သွားနိုင်တယ်။

ဗားဂျင်းမြူးဇစ်အတွက် စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေပြီ။
ဒီအခြေအနေက လွန်မြောက်ဖို့ တစ်ခုခုလုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့
သဘောတူကြတယ်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံက နာမည်ကြီး တေးဂီတအဖွဲ့
တွေကို လေ့လာကြည့်ကြတယ်။ ရိုးလင်းစတုန်းဂီတအဖွဲ့ဟာ ထိပ်ဆုံးမှာ
ရှိနေတယ်။ ရိုးလင်းစတုန်းအဖွဲ့မှာ ပင်တိုင်အဆိုတော် မစ်ခ်ဂျက်ဂါအပါအဝင်
တီးခတ်သူ လေးယောက်ပါဝင်ကြတယ်။ တီးဝိုင်းကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်က လန်ဒန်
မြို့မှာ စတင်တည်ထောင်ထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ကမှ စပြီး အရမ်း

နာမည်ကြီးလာခဲ့တယ်။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့ရဲ့ သီချင်းခွေတွေဟာ အမြဲလိုလို အရောင်းရဆုံးစာရင်းမှာ နံပတ်တစ်ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ကို ပထမအဆင့် ကုမ္ပဏီဖြစ်စေချင်တယ် ဆိုရင် ထိပ်ဆုံးမှာရောက်နေတဲ့ ရိုးလင်းစတုန်းနဲ့ မဖြစ်မနေ စာချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပါမယ်။

ရိုးလင်းစတုန်းကို ဒေါ်လာ ၄ သန်းကမ်းလှမ်းခြင်း

၁၉၇၅ ခုနှစ်ကုန်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်က ရိုးလင်းစတုန်းနဲ့ စာချုပ်ဖို့ကိစ္စကို စတင်ညှိနှိုင်းကြတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်လေးမှာ 10cc တီးဝိုင်းကို ပေါင် ၃ သိန်းခွဲနဲ့ စာချုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ဘူးတယ်။ မအောင်မြင်ပါဘူး။ ဒီလောက်ငွေအများကြီးကို ကမ်းလှမ်းနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားထားတာကြောင့် ရိုးလင်းစတုန်းက ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောဖို့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရိုးလင်းစတုန်းရဲ့ မန်နေဂျာ ပရင့်စ်ရူးပတ် (Prince Rupert Loewenstein) ကို ဖုန်းပေါ်ကနေ ရိုးလင်းစတုန်းနဲ့ မူပိုင်ခွင့် စာချုပ်ချုပ်ချင်ကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ သူက တစ်ဖက်ကနေ ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို သေချာနားထောင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘မူပိုင်ခွင့်အတွက် ဘယ်လောက်လိုချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ’

‘မင်းတို့တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

လို့ သူက ကရုဏာသံနဲ့ ပြောလာတယ်။ ပြီးတော့ သူက ဆက်ပြောတယ်။

‘အနည်ဆုံး ဒေါ်လာ ၃ သန်းလိုချင်တယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဗားဂျင်းက ကုမ္ပဏီအသေးလေးဆိုတော့ ဒီလောက်ငွေအများကြီးကို တတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး’

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားစေဖို့ သူမှန်းထားတဲ့ ငွေထက် ပိုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် ဒေါ်လာ ၄ သန်း ပေးမယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးလင်း

စတုန်းရဲ့ အရင်ကထွက်ပြီးသား သီချင်းခွေအဟောင်းတွေအတွက် မှုပိုင်ခွင့်တွေ အပါအဝင်ပေါ့'

ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းဟာ တီးဝိုင်းအဖွဲ့တွေနဲ့ မှုပိုင်ခွင့်စာချုပ်ရင် အရင်က ထွက်ပြီးသားသီချင်းခွေတွေကိုပါ စာချုပ်ထဲမှာ ထည့်ချုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း မှုပိုင်ခွင့်စာချုပ်ရာမှာ ပိုက်ဆံမရုံးဖို့ အာမခံတစ်ခုအနေနဲ့ပါ။ သီချင်းသစ်ထုတ်တာ မအောင်မြင်လို့ ပိုက်ဆံရုံးသွားရင် သီချင်းဟောင်းတွေ ပြန်ထုတ်ပြီး ရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ပြန်ထေလို့ ရအောင်ပါ။

တစ်ဖက်က ပရင့်စ်ရှူးပတ်က ပြန်ပြောတယ်။

'အိုကေလေ၊ ရိုးလင်းစတုန်းရဲ့ သီချင်းဟောင်းခွေတွေ စာရင်းကို ပို့ပေးလိုက်မယ်။ မင်း တကယ်လုပ်မယ်ဆိုရင် တနင်္လာနေ့မှာ ဘဏ်ကနေ ဒေါ်လာ ၄ သန်းအတွက် အာမခံတဲ့ စာတစ်စောင် ယူလာပါ။ တနင်္လာနေ့မှာ ငါ စောင့်နေမယ်။ ဒါပဲကွာ'

အဲဒီနေ့က သောကြာနေ့ပါ။ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဘဏ်တွေ ပိတ်ကြတယ်။ ပရင့်စ်ရှူးပတ်က ကျွန်တော့်ကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဘဏ်ပိတ်ရက်မှာ ဒေါ်လာ ၄ သန်းကို ဘယ်မှာရှာလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြမယ်။

ဥရောပတစ်ခွင် လှည့်ပတ်ငွေရှာ

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့မနက်မှာ ကျွန်တော် ဥရောပဘက်ကို ခရီးထွက်တယ်။ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ရဲ့ ဆိုင်ခွဲတွေဟာ ဥရောပက ပြင်သစ်၊ ဂျာမဏီ၊ အီတလီ၊ ဟော်လန်၊ ဆွီဒင်နဲ့ နော်ဝေးနိုင်ငံတွေမှာ ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီဆိုင်တွေရှိတဲ့ နိုင်ငံတွေကို လေယာဉ်ဆက်တိုက်စီးသွားပြီး ရိုးလင်းစတုန်းနဲ့ စာချုပ်ဖို့ ငွေလိုကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီဆိုင်ခွဲတိုင်းကနေ ပေါင် ၂ သိန်းခွဲစီ အနည်းဆုံးရအောင်ရှာပြီး တနင်္လာနေ့မတိုင်မီ ကွတ်စ်ဘဏ်ကို ငွေဘယ်လောက်လွှဲမယ်ဆိုတာကို ကြေးနန်းရိုက်ဖို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်စောစောမှာ ကျွန်တော် လန်ဒန်ကို ပြန်ရောက်တယ်။ ဘဏ်ဖွင့်ချိန်မှာ ကွတ်စ်ဘဏ်ကိုသွားပြီး ဥရောပဆိုင်ခွဲတွေက ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပို့ထား

ဆာ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်

သလဲဆိုတာ မေးကြည့်တယ်။ ရတဲ့ငွေ စုစုပေါင်းဟာ ဒေါ်လာ ၄ သန်းပြည့်ဖို့ နည်းနည်းလိုနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်က ဒေါ်လာ ၄ သန်း ပြည့်သွားအောင် လိုတဲ့ငွေကို ချေးပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ဘဏ်က ဒေါ်လာ ၄ သန်းပေးဖို့ တာဝန်ယူကြောင်း စာတစ်စောင်ကို ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီစာကိုယူပြီး ပရင့်စ်ရှူးပတ်ရဲ့ ရုံးခန်းကို အမြန်သွားလိုက် တယ်။ မနက် ၁၁ နာရီခွဲမှာ ရောက်သွားတယ်။

ပရင့်စ်ရှူးပတ်ဟာ ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ဒေါ်လာ ၄ သန်းကို ပေးနိုင် ကြောင်း ကွတ်စ်ဘဏ်ရဲ့ အာမခံတဲ့စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူက ကျွန်တော်ဟာ ဘဏ်ပိတ်ရက်မှာ အဲဒီငွေ ဒေါ်လာ ၄ သန်းကို ရအောင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ဘူးလေ။ သူက ဘဏ်စာရွက်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးရင်း ခုလို ပြောလာတယ်။

‘ငါတို့က မူပိုင်ခွင့်အတွက် မကြာခင် လေလံခေါ်တော့မယ်။

အဲဒီမှာ မင်း အများဆုံးပေးနိုင်ရင် မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်လို့ ရမှာပေါ့ကွာ’

ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့ သူလုပ်တာ ပဲလေ။ အများနည်းတူ လေလံပွဲ ဝင်နွဲ့ရုံပဲပေါ့။ လေလံပစ်တာ ပိတ်သိမ်းသွား ချိန်မှာ EMI တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကြီးက ဒေါ်လာ ၅ သန်းနဲ့ ရိုးလင်းစတုန်းကို မူပိုင်ခွင့်ရသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကတော့ ဒေါ်လာ ၄ သန်းထက် ပိုမပေးနိုင်လို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော် လေလံပွဲမနိုင်လို့ စိတ်ပျက်မိပေမယ့် ရိုးလင်းစတုန်းအဖွဲ့အတွက် သူတို့ခေါ်ဈေး ဒေါ်လာ ၃ သန်းထက် အများကြီး ပိုရအောင် ကူညီနိုင်ခဲ့လို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ရိုးလင်းစတုန်းရဲ့ ပင်တိုင်အဆိုတော် မစ်ခ်ဂျက်ဂါဟာ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်သွားပြီး နောင်မှာ သူနဲ့ကျွန်တော် အတော်လေး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြတယ်။

မိုက်အိုးဗီးလ် ဒေါ်သူပုန်ထခြင်း

ရိုးလင်းစတုန်းနဲ့ မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်မချုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် ၁၉၇၆ ခုနှစ် အထိ နာမည်ကြီးတီးဝိုင်းတစ်ခုနဲ့မှလည်း စာမချုပ်နိုင်လို့ ကျွန်တော် အတော်လေး စိတ်ပျက်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗားဂျင်းက ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိတဲ့ သီချင်းခွေ

၂ ခွေဟာ အရောင်းရဆုံး သီချင်းခွေ ၁၀ ခွေထဲမှာ စာရင်းဝင်နေကြတယ်။ Gong ရဲ့ Flying Teapot နဲ့ မိုက်အိုးဖီးလ်ရဲ့ Ommadawn တို့ပါ။ အဲဒါတွေက လွဲရင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားတဲ့ တီးဝိုင်းအသစ်တွေဟာ ထူးထူးခြားခြား မအောင်မြင်ပါဘူး။ ပိုဆိုးတာက ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံလက်ကျန်ကလည်း အတော်နည်းနေပြီ။

ဒီအချိန်မှာပဲ မိုက်အိုးဖီးလ်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ မူပိုင်ခွင့် စာချုပ်ကို ပြန်ချုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြန်ချုပ်ချင်နေတယ်။ ဒါမှ သူ တခြားကုမ္ပဏီကို ပြောင်းပြီး စာမချုပ်နိုင်အောင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုက်က မူပိုင်ခကို တိုးတောင်းလာတယ်။ ကျွန်တော်က လက်ရှိပေးထားတဲ့ မူပိုင်ခထက် တိုးပေးဖို့ ငွေကြေးအခက်အခဲ ရှိနေတယ်လို့ ညည်းပြတယ်။ မိုက်ဟာ ကျွန်တော်ညည်းပြတာကို သနားသွားပုံရတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော် အမှားတစ်ခု လုပ်မိလိုက်တယ်။ အဲဒါက စကားတစ်ခွန်းကို မလိုအပ်ဘဲ ပြောမိလိုက်တာပါ။ အဲဒါက ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီမှာလည်း ပိုက်ဆံသိပ်မမြတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မိုက်က သူ့အခွေတွေကို ရောင်းရတဲ့ငွေတွေ အများကြီးရနေလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် အမြတ်မကျန်ရတာလဲလို့ ပြန်မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စကားပြော ထပ်မှားပြီး ခုလို လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိပြန်တယ်။ သူ့သီချင်းခွေတွေ ရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ တီးဝိုင်းအသစ်၊ အဆိုတော်အသစ်တွေ မွေးထုတ်ပြီး အခွေထုတ်တာ အောင်မြင်မှုမရဘဲ ရှုံးသွားတယ်လို့။ စောစောက ငွေကြေးအခက်အခဲရှိနေတယ်လို့ ညည်းပြနေတုန်းက ကျွန်တော့်ကို သနားနေတဲ့ မိုက်ဟာ ချက်ခြင်းဒေါသထွက်သွားပြီး ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော့်ကြောင့်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အဲဒီလို သောက်သုံးမကျတဲ့ လူတွေအတွက် သုံးပစ်တာ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ရှေ့နေနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်လိုက်အုံးမယ်’

နောက်ဆုံးမှာ မိုက်နဲ့ မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်ကို ပြန်ချုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မူပိုင်ခအတော်များများ တိုးပေးလိုက်ရလို့ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့သီချင်းခွေတွေကနေ အမြတ်သိပ်မရတော့ပါဘူး။

ကင်ဘယ်ရီပေးတဲ့ အကြံ

၁၉၇၆ ခုနှစ် နွေရာသီမှာ ဆိုင်မွန်၊ နစ်ခဲ၊ ကင်ဘယ်ရီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းထဲမှာ အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ထိုင်ကြတယ်။ ကင်ဘယ်ရီဟာ အရင်က နော်တင်ဟီးက ဗားဂျင်းအရောင်းဆိုင်မှာ လုပ်နေတဲ့ စာရေးလေးပါ။ သူ့အလုပ်က အဲဒီဆိုင်မှာ အခွေရောင်းရငွေတွေကို စာရင်းမှတ်ပြီး ညနေဆိုင်သိမ်းချိန်မှာ တစ်နေ့တာ ရောင်းရငွေတွေကို စာရင်းချုပ်ပေးရတာပါ။ သူဟာ အလားအလာရှိသူတစ်ယောက်လို့ အဲဒီဆိုင်ရဲမန်နေဂျာက ပြောလို့ သူ့ကို ကျွန်တော့် ရုံးခန်းကို ခေါ်ထားလိုက်တယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေကို ကူလုပ်ပေးရင်းနဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အတော်လေးကို ကျွမ်းကျင်လာတယ်။ သူဟာ အရာရာကိုလည်း နှံ့နှံ့စပ်စပ် သိလာတယ်။ ဥပမာ - ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ Pink Floyd ရဲ့ သီချင်းခွေတွေ ဘယ်လောက်ရောင်းရသလဲ။ ဝန်ထမ်းတွေကိုပေးရမယ့် စရိတ် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ဘယ်ဆိုင်တွေက အကြွေး ဘယ်လောက်ရစရာရှိသလဲ။ သူ အကုန်သိနေတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် မရှိမဖြစ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ သူဟာ အေးအေးဆေးဆေး သိမ်သိမ်မွေမွေနေတတ်တယ်။ စာရင်းဇယား ကိန်းဂဏန်းတွေကို ပိုင်နိုင်ရုံမက လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်တယ်။ နာမည်ကြီး ရော့ခ်အဆိုတော်တွေ၊ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ ရှေ့နေတွေနဲ့ စကားပြောရာမှာလည်း တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ သူပြောတာကို တစ်ဖက်သား နားဝင်လက်ခံလာအောင် ပြောဆိုတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်ဖို့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ တက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူ့အရည်အချင်းကို တဖြည်းဖြည်း သိလာကြတယ်။ သူ ညှိနှိုင်းပေးတဲ့ စာချုပ်ဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ အတော်များများဟာ ဗားဂျင်းအတွက် အသာစီးရစေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို တာဝန်တွေ ပိုပေးရင်းနဲ့ သူဟာ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဆိုင်မွန်နဲ့ နစ်ခဲတို့လို လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လိုပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ ယုံကြည်အားထားရတဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

အရေးပေါ်အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ လုပ်ငန်းတွေရဲ့ ငွေကြေးစာရင်းတွေကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ကြတယ်။ အခွေအရောင်းဆိုင်

တွေမှာ အမြတ်သိပ်မရဘူး။ စာချုပ်ထားတဲ့ တီးဝိုင်းတွေရဲ့ အခွေရောင်းရငွေ တွေဟာလည်း အမြတ်မရှိသလောက် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က မူပိုင်ခအတော်များများပေးပြီး စာချုပ်ထားတဲ့ Hatfield, the North နဲ့ Dave Bedford တီးဝိုင်းတွေက အခွေတွေဟာလည်း ထင်သလောက် မရောင်းရဘူး။

စာရင်းတွေကို စစ်ပြီးသွားချိန်မှာ ကင်ဘယ်ရီက စပြောတယ်။

‘ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။ မိုက်အိုးဖီးလ်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့တီးဝိုင်းတွေနဲ့ ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်တွေကို ဖျက်သိမ်းသင့်တယ်’

ကျွန်တော်တို့ ကျန်တဲ့လူ ၃ ယောက်စလုံး သူ့ကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ သူက ဆက်ပြောပါတယ်။

‘အဲဒီတီးဝိုင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ပိုက်ဆံတွေကို ဖြုန်းနေကြတာပါ။ အဲဒီတီးဝိုင်းတွေရဲ့ တစ်ဝက်လောက်နဲ့ပဲ စာချုပ်ဖျက်သိမ်းလိုက်ရင်တောင် ကုမ္ပဏီရဲ့ ပိုက်ဆံရှုံးနေတဲ့ အခြေအနေဆိုးကို သက်သာရာ ရစေပါလိမ့်မယ်။ မိုက်အိုးဖီးလ်တစ်ယောက်ထဲကသာ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးရဲ့ ငွေရေးကြေးရေးကို အသက်ဆက်ပေးနေတာပါ။’

ကင်ဘယ်ရီပြောလိုက်တာတွေဟာ မှန်နေလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ယုံကြည်မှုတစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒါက ကုမ္ပဏီတစ်ခုဟာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာစေဖို့ လုပ်ငန်းတွေကို ချုံ့မပစ်ဘဲ တိုးချဲ့ရမယ်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကင်ပြောပြတဲ့ အဆိုပြုချက်ကို သဘောမတူချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုလည်း ခေါင်းထဲမှာ ရှာမတွေ့ဘူး။ အားလုံး စိတ်တင်းကျပ်နေတာကို သက်သာရာရစေဖို့ ကျွန်တော်က ခုလို စကားတစ်ခွန်းကို နောက်ပြောင်ပြောလိုက်တယ်။

‘တကယ်လို့ ငါတို့ဟာ မိုက်အိုးဖီးလ်လို့ လူမျိုး ၁၀ ယောက်
လောက်ရအောင်ရှာပြီး စာချုပ်ကြရင်ရောကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို
ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာတော့ ငါလည်း မသိဘူး’

ကုမ္ပဏီကံကြမ္မာနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်မယ်

အစည်းအဝေးအပြီးမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ရှေ့ဆက်လုပ်ဖို့
ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်း ၂ ခုပဲ ရှိတယ်လို့ သဘောတူလက်ခံလိုက်ကြတယ်။
ပထမနည်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်တာ၊ သီချင်းခွေ
ထုတ်တာတွေ မလုပ်တော့ဘဲ ကျန်တဲ့ငွေလေးနဲ့ အရင်လို သီချင်းခွေရောင်းတဲ့
လုပ်ငန်းလေးနဲ့ပဲ ဆက်နေသွားကြဖို့ပါ။ ဒုတိယနည်းကတော့ နောက်ထပ်
တီးဝိုင်းတစ်ခုကို ထပ်ရှာပြီး Tubular Bells လို့ အောင်မြင်မှုအကြီးကြီး
ရအောင် လုပ်ဖို့ပါ။ ပထမနည်းအတိုင်းလုပ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီဟာ
သေးသေးလေးပဲ ဆက်ရှိသွားမယ်။ စွန့်စားမှုမလုပ်လို့ စားဝတ်နေရေး ပူစရာ
မလိုတဲ့ ဝင်ငွေတော့ရနေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီအသေးလေးဘဝနဲ့ပဲ အမြဲ
ဆက်ရှိသွားမယ်။ သေးသေးလေးကနေ ပျောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒုတိယနည်း
ကတော့ စွန့်စားဖို့လိုတယ်။ ကံမကောင်းရင် တားဂျင်းမြူးဖစ်ဟာ လအနည်းငယ်
အတွင်းမှာ ပြုလဲကျရှုံးသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့အောင်မြင်
မှုကြီးရဖို့ ဒုတိယနည်းကို ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။ နစ်ခဲနဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့
ကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးရဲ့ ကံကြမ္မာကို နောက်ထပ်ချုပ်ဆိုမယ့် တီးဝိုင်းအသစ်
ပေါ်မှာ လုံးဝမူတည်နေတာကို အစောပိုင်းမှာ သဘောမကျကြဘူး။ ဒါပေမဲ့
ထပ်ဆွေးနွေးကြရင်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သဘောတူလာကြတယ်။
ကျွန်တော်တို့ စွန့်စားကြမယ်၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြမယ်လို့ အားလုံး
သဘောတူဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကုမ္ပဏီရဲ့
အသုံးစရိတ်တွေကို တတ်နိုင်သလောက် လျှော့ချပစ်ကြတယ်။ ကားတွေကို
တစ်စီးပဲချန်ပြီး အကုန်ရောင်းပစ်တယ်။ မင်းနားစတူဒီယိုခြံကြီးထဲက ရေကူး
ကန်ကို ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ အရောင်းဆိုင်တွေမှာ ဝယ်ယူတင်ထားတဲ့ အခွေ

အရေအတွက်ကို လျော့ချပစ်လိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်း ၉ ယောက်ကို အလုပ်က အနားပေးလိုက်တယ်။ အမှန်က အလုပ်က ထုတ်ပစ်တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကို အလုပ်ကနေ လျော့လိုက်ကြောင်းကို မပြောရက်လို့ ပြောဖို့တာဝန်ကို နှစ်ခဲကိုပဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ အနုပညာရှင်တချို့နဲ့ မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်တွေကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တယ်။

ဒေပ်ရဲ့နှုတ်ဆက်ခွဲခွာတဲ့ စာ

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ မူပိုင်ခွင့်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ကတော့ ဒေပ်ဘက်ဖော့ဒ် (Dave Bedford) ပါ။ သူဟာ ပါရမီရှိတဲ့ တေးသီချင်းရေးစပ်သူနဲ့ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ပါ။ ဒေပ်ကို ကျွန်တော်က မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းမယ့်အကြောင်း ပြောပြတော့ သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးခန်းထဲက တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ရင်း ထွက်ခွာသွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရလို့ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ဆီကို စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်တယ်။ စာထဲမှာ ခုလိုရေးထားတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အခက်အခဲကို နားလည်ပါကြောင်း၊ သူရေးစပ်တဲ့ သီချင်းတွေ ရောင်းမကောင်းလို့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီမှာ ငွေကြေးကျပ်တည်းသွားတာကို သိပါကြောင်း၊ သူလည်း ကျွန်တော်တို့ နေရာမှာဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်မိမှာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုမှ မကျေမနပ်ဖြစ်တာမျိုးမရှိဘဲ နောင်ကြိုလာရင် ပြန်လည်လက်တွဲချင်ပါကြောင်း စသဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ရေးထားပါတယ်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ သူက မိုက်အိုးဖီးလ်ကိုလည်း စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်တယ်။ စာထဲမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို ခုလို ရည်ညွှန်းရေးထားတယ်။ အသုံးမကျတဲ့ မသာကောင်၊ အယုတ်တမာကောင်ကြီး၊ မသတိ ရွံရှာချင်စရာ သတ္တဝါကြီး၊ ဂီတအကြောင်း နားကန်းတစ်လုံးနားမလည်သူ၊ အနုပညာသည်

တွေ့ရုံပိုက်ဆံကို အဆီအနှစ်လို စုပ်ယူတတ်တဲ့ ကပ်ပါးကောင်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို
ပက်ပက်စက်စက် ရစရာမရှိအောင်ကို ရေးထားတာပါ။

ဒေပ်က မိုက်အိုးဖီးလ်ဆီ ရေးထားတဲ့ စာအကြောင်းကို ကျွန်တော်
တယ်လိုသိသလဲ။ မိုက်က ပြန်ပြောပြလို့ သိရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒေပ်ဟာ
နမောနမဲ့နိုင်တာလား။ ကျွန်တော့်ကို သိစေချင်လို့ တမင်သက်သက် လုပ်ခဲ့တာ
လားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါ။ သူပဲ သိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ ရေးတဲ့စာနဲ့
မိုက်ဆီကို ရေးတဲ့စာတွေကို စာအိတ်ချင်း မှားထည့်ပေးလိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော်
က မိုက်ဆီရေးတဲ့စာကို အရင်ဖတ်ပြီးတာနဲ့ မိုက်ဆီက စာအိတ်နဲ့ ပြန်လဲယူလိုက်
ပါတယ်။

အခန်း (၉)

အဆိုးလုပ်ရင်းနာမည်ကြီးတဲ့ The Sex Pistols

(၁၉၇၆ - ၁၉၇၇ ခုနှစ်)

The Sex Pistols ကို စာချုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခြင်း

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လလောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းဟာ အတော်လေး ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုခေတ်စားလာတဲ့ ပန့်ခ် (Punk) တေးဂီတအဖွဲ့တွေကို သီချင်းထုတ်ချင်လို့ စာချုပ်တာ တစ်ဖွဲ့နဲ့မှ မချုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဥပမာ - Boomtown Rats အဖွဲ့နဲ့ စာချုပ်ဖို့ စာချုပ်စဉ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဖြန့်ချိမယ့်နေရာတွေကို သူတို့က သဘော မတူလို့ စာချုပ်တဲ့ကိစ္စ ပျက်ပြယ်သွားတယ်။ Rolling Stones အဖွဲ့နဲ့လည်း လက်မတွဲနိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုလို တီးဝိုင်းအသစ်တွေနဲ့ စာမချုပ်နိုင်ခြင်းဟာ ဗားဂျင်း ကို ဟစ်ပီတေးသီချင်းတွေကိုပဲ ထုတ်လုပ်တဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီအဖြစ်ပဲ လူတွေက မြင်နေကြတယ်။ ဒီအမြင်ကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရတော့မယ်။

နိဝင်ဘာလ နောက်ဆုံးပတ်ရဲ့ ရက်တစ်ရက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ ဆိုင်မွန်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်မိတယ်။ သီချင်းဟာ အတော့်ကို နားထောင်ကောင်းသလို ဒီလိုသီချင်းမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်

တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ကျွန်တော် အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားပြီး ဆိုင်မွန်ကို မေးလိုက်တယ်။

‘ဆိုင်မွန် အခုဖွင့်နေတာ ဘယ်သူသိချင်းလဲကွ’

‘The Sex Pistols ရဲ့ သီချင်းခွေပါ။ Anarchy In The UK အင်္ဂလန်နိုင်ငံက မင်းမဲ့စရိုက်တဲ့’

‘အခွေအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ’

‘အခြေအနေ အရမ်းကောင်းတယ်။ သိပ်ကို အရောင်းသွက်နေတယ်လို့ ပြောရမှာပါ’

‘သူ့ကို ဘယ်သူက စာချုပ်ထားသလဲ’

‘Thorn EMI ကုမ္ပဏီက စာချုပ်ထားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ လ လောက်တုန်းက သူတို့က ကျွန်တော့်ကို စာချုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ပယ်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မှားသွားပြီ ထင်တယ်’

သီချင်းစာသားတွေဟာ ပွင့်လင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုကောင်းလွန်းလို့ သူတို့အဖွဲ့ကို Thorn EMI ဆီကနေ စာချုပ်ကို ပြောင်းယူဖို့ ကြိုးစားကြည့်ချင်လာတယ်။ ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ကျွန်တော် Thorn EMI ရဲ့ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး လက်စလီဟီးလ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ သူက အလုပ်များနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီက ဆက်တယ်ဆိုတာကို သိလို့များလား။ ဖုန်းကို မကိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ရဲ့ ဖုန်းအသံဖမ်းစက်ထဲကို စကားပြော message ပေးလိုက်တယ်။ သူ နောင်မှာ နောင်တမရချင်ရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းအမြန် ပြန်ခေါ်ပါလို့။ နာရီဝက်အကြာမှာ လက်စလီက ဖုန်းပြန်ခေါ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းက The Sex Pistols နဲ့ စာချုပ်ချင်ကြောင်း ပြောပြတော့ သူက ကျွန်တော်ကမ်းလှမ်းတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ Thorn EMI ဟာ The Sex Pistols နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေနေလို့ ကမ်းလှမ်းမှုကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်မှာ ဆဲတဲ့ The Sex Pistols

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီခွဲမှာ The Sex Pistols အဖွဲ့ဟာ အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးကို အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားစေတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်ကြတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။ ရုပ်မြင်သံကြားက တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်တဲ့ အင်တာဗျူးအစီအစဉ်မှာ အစီအစဉ်မှူးလုပ်သူ ဘီလီဂရန်ဒီက သူတို့ကို အင်တာဗျူးမေးပါတယ်။ အင်တာဗျူးခန်းမထဲမှာ ရောက်နေကြတဲ့ The Sex Pistols အဖွဲ့သား ၄ ယောက်စလုံး အတော်လေးမူးနေကြတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်နေသူတွေ အဲဒါကို သတိထားမိကြတယ်။ ဘီလီက သူတို့ကို ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင်ဂီတပညာရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ မိုးဇတ်၊ ဘက်ခ်၊ ဘီတိုဗင်စသူတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ရိုသဲ့သဲ့နဲ့ စနောက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဂျွန်နီရောတင်က ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာက ထသွားပြီး ခန်းမထောင့်နားမှာ သူသောက်နေတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲက ဖျော်ရည်ကို သွန်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း shit ‘ချီးတဲ့မှ’ လို့ တိုးတိုး ရေရွတ်ပြောလိုက်တယ်။ ဘီလီက -

‘စောစောက မင်း တစ်ခုပြောလိုက်ပါတယ်။ ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဂျွန်နီက ဘာမှမဖြေဘူး။ ဘီလီက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

‘မင်းပြောလိုက်တာ မကြားဝံ့မနာသာ စကားတစ်ခုလို့ ငါ ထင်တယ်’

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

လို့ ဂျွန်နီက ပြန်ပြောတယ်။

‘ပြောစမ်းပါ။ မင်း တစ်ခုခုကို သေချာပေါက် ပြောလိုက်တာပါ။ အဲဒါဘာလဲ’

လို့ ဘီလီက မေးပြန်တယ်။ ဘီလီက အတင်းအကျပ်မေးနေတာ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ သူတို့ကို The Sex Pistols အဖွဲ့ကို သိက္ခာချချင်လို့ပါ။ ဒီတစ်ခါမှာ ဂျွန်နီဟာ ဘီလီထောင်ထားတဲ့ အကွက်ထဲကို ဝင်သွားပါပြီ။

ပျန်နီက -

‘ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ပြောလိုက်တာ shit ‘ချီးတဲ့မှ’ ပါ’

လို့ ထပ်ပြောတယ်။

‘တကယ်လား။ ဘုရားရေ မင်းလုပ်လိုက်တာ ရုပ်မြင်သံကြား ပရိုသတ်ကို ဆဲလိုက်သလားလို့ ငါထင်လိုက်တယ်’

ဒီအချိန်မှာ The Sex Pistols အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ စတီးဗ် ဂျူးက ဘီလီကို ငနာ၊ ငနဲ၊ အကောင်ဆိုပြီး အော်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဘီလီက သူ့ကို ထပ်ဆွပေးလိုက်လို့ စတီးဗ်ဂျူးဆီက ညစ်ပတ်တဲ့ သောက်ရူး၊ လူယုတ်မာ ကောင် စတဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ စကားလုံးတွေ ထွက်လာတယ်။ ဒီမှာတင် ရုပ်မြင် သံကြားရဲ့အင်တာဗျူးအစီအစဉ်ကို ထုတ်လွှင့်နေတာကို ချက်ခြင်း ရုပ်ပစ်လိုက် ရတယ်။

ကတိမတည်တဲ့ မဲလ်ကွန်

နောက်နေ့မနက် ထုတ်ဝေတဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံထုတ် သတင်းစာကြီး တွေက The Sex Pistols အဖွဲ့ရဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရှုတ်ချဝေဖန်ကြတယ်။ တကယ်တမ်းက ဒီပွဲမှာ The Sex Pistols အဖွဲ့ကို ဒေါသထွက်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သူဟာ ဘီလီဂရန်ဒီပါ။ သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ အပြစ်မပြောကြဘူး။ အမှန်ကတော့ သတင်းစာတွေကလည်း The Sex Pistols အဖွဲ့ကို မကြိုက်ကြလို့ ဘီလီဘက်က ဘက်လိုက် ရေးသား ဖော်ပြကြတာပါ။ မနက် ၇ နာရီ မထိုးခင်လေးမှာ ကျွန်တော်ဟာ သတင်းစာ ကနေ အဲဒီသတင်းကို ဖတ်နေတယ်။ ဖုန်းဝင်လာလို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ Thorn EMI ရဲ့ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး လက်စလီဟီးလ်ဆီကပါ။ အခု အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ အရင်က သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ရင် သိပ်လက်ခံ စကားမပြောချင်သူက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ သူက ခုလိုပြောတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ငါနဲ့ ချက်ခြင်းလာတွေ့နိုင်မလား။ မင်း အရင်က
The Sex Pistols အဖွဲ့နဲ့ စာချုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စကို
ဆွေးနွေးဖို့ပါ။ မင်း စိတ်ဝင်စားသေးတယ်ဆိုရင်ပေါ့’

ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ ဒီအခြေအနေရောက်ဖို့ လပေါင်း
အတော်ကြာအောင် စောင့်နေခဲ့တာပါ။ ချက်ခြင်းလက်စလီရဲ့ ရုံးခန်းကို
သွားလိုက်ပြီး သူနဲ့ ဆွေးနွေးတယ်။ သူက The Sex Pistols တီးဝိုင်းအဖွဲ့နဲ့
စာချုပ်ထားတာကို ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကို လွှဲပြောင်းပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ The
Sex Pistols အဖွဲ့ရဲ့မန်နေဂျာ မဲလ်ကွန်မက်လာရင်ရဲ့ သဘောတူညီဖို့တော့
လိုမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူတဲ့အနေနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူက ဘေးခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ မဲလ်ကွန်ကို
အခန်းထဲကို ခေါ်လာပြီး ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

‘မဲလ်ကွန် သူက ဗားဂျင်းမြူးဇစ်က ရစ်ချတ်ဘာရင်ဆန်ပါ။
ဗားဂျင်းက မင်းတို့အဖွဲ့နဲ့ စာချုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းနေတယ်’

လက်စလီဟာ စိတ်သက်သာရသွားတဲ့ လေသံကို မဖုန်းကွယ်နိုင်
ဖြစ်နေပါတယ်။ မဲလ်ကွန်က ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း -

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ခင်ဗျား
ရုံးခန်းကို လာခဲ့မယ်။ အဲဒီတော့မှ အသေးစိတ်ကို ဆွေးနွေးကြ
တာပေါ့။’

ကျွန်တော့်မှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ယုံကြည်ရမယ့်လူ
ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာကို စက္ကန့် ၆၀ အတွင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ရှားရှားပါးပါး
အရည်အချင်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘောင်းဘီအမည်းကျပ်ကျပ် ဝတ်ပြီး ဦးချွန်
ရှူးဖိနပ်စီးထားတဲ့ မဲလ်ကွန်ကိုတော့ ယုံကြည်သင့်တယ်။ မသင့်ဘူးဆိုတာကို
အချိန်အတော်ကြာထိ မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သံသယရှိတဲ့အတိုင်း
ပါပဲ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို အဲဒီနေ့ခင်းက ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ နောက်
တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် သူ့ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ဖုန်းမကိုင်ပါဘူး။
နောက်ထပ် ၄ ကြိမ်တိတိ ဖုန်းဆက်တာလည်း ဖုန်းမကိုင်လို့ ကျွန်တော်

လက်လျှော့လိုက်ပါတယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းမခေါ်တာကြောင့် သူတို့နဲ့ စာချုပ်ဖို့ ကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေလိုက်တယ်။

The Sex Pistols အဖွဲ့ရဲ့အကွက်ဆင်မှု

ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း မလ်ကွန်အကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဗားဂျင်းရဲ့ ပုံရိပ်ကို ပြောင်းလဲစေမယ့် တေးဂီတအဖွဲ့တစ်ခု ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ဗားဂျင်းဟာ The Sex Pistols ကို စာချုပ်နိုင်ခဲ့ရင် ဟစ်ပီသီချင်းတွေကိုပဲ တေးသံသွင်းထုတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီလို့ လူတွေထင်နေတဲ့ အမြင်ကို ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မှိုင်းခကို ကောင်းကောင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းခဲအဖွဲ့တွေက ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကို ဟစ်ပီသီချင်းဖြန့်တဲ့ ကုမ္ပဏီဆိုပြီး မဆက်သွယ်ချင်ကြတာ ပြဿနာပါ။ တကယ်လို့ The Sex Pistols အဖွဲ့ကိုသာ စာချုပ်နိုင်ခဲ့ရင် အခြေအနေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မန်နေဂျာမဲလ်ကွန်လို လူကလန်ကို စည်းရုံးဖို့ အခက်တွေ့နေတယ်။

၁၉၇၇ ခုနှစ် မတ်လ ၉ ရက်နေ့မှာ မဲလ်ကွန်က The Sex Pistols ကို A&M တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်လိုက်တယ်။ စာချုပ်တဲ့ အခမ်းအနားကို ဘာကင်ဂမ် နန်းတော်ရဲ့ရှေ့မှာ ကျင်းပတယ်။ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးပြီး သွားတာနဲ့ ပေါက်ပြုစုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကြောင်ကြောင်ကျားကျား အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ကို နီကြောင်ကျား ဆေးဆိုးထားတဲ့ ပန်းခဲ (Punk) သီချင်းတွေကိုကြိုက်တဲ့ လူငယ်လေးယောက်ဟာ မတ်တတ်ရပ် တန်းစီပြီး နန်းတော်ဖက်လှည့်လို့ ဘုရင်မနဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို အော်ဟစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာတာတွေ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ပြုမူနေတာကို The Sex Pistols အဖွဲ့သားတွေက တားမြစ်တာ မလုပ်တဲ့အပြင် အားပေးအားမြှောက်တောင် လုပ်ပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါ The Sex Pistols အဖွဲ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိနဲ့လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်ပါ။ သူတို့ဟာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်ပြီးသွားတိုင်း အဲဒီကုမ္ပဏီ စိတ်ပျက်သွားစေမယ့် အပြုအမူမျိုးကို တမင်တကာ လုပ်တတ်ကြတယ်။ တေးသံသွင်းအဖွဲ့က စိတ်ပျက်ပြီး စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရင် The Sex Pistols က လျော်ကြေးရပါတယ်။

ဘာကင်ဂမ်နန်းတော်ရဲ့ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို ကြားထားလို့ ကျွန်တော်က နောက်တစ်နေ့မှာ A&M ရဲ့ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒဲရစ်ဂရင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒဲရစ်က ပြောတယ်။ သူတို့ဟာ The Sex Pistols အဖွဲ့ကို စိတ်ကုန်သွားပြီမို့ သူတို့နဲ့ ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်ကို လျော်ကြေးပေးပြီး ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တော့မယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းက The Sex Pistols အဖွဲ့နဲ့ စာချုပ်ချင်လို့ ရမလားပေါ့။ သူက -

‘ခင်ဗျား၊ သူတို့ကို ထိန်းနိုင်ရင် ချုပ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ မထိန်းနိုင်တော့ဘူးတို့။’

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

The Sex Pistols ကို ပေါင် ၇ သောင်းခွဲပေးပြီး စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်။ The Sex Pistols ဟာ A&M ဆီက ကြိုတင်စရံငွေ ပေါင် ၅ သောင်း ရပြီးသားမို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှတောင် မသွင်းရသေးဘဲ စုစုပေါင်း ပေါင် ၁၂၅,၀၀၀ ကို ရသွားပါပြီ။ မန်နေဂျာမဲလ်ကွန်ရဲ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် အခု မဲလ်ကွန်ဟာ နောက်ထပ်ပစ်ရမယ့် သားကောင်တစ်ကောင်ကို ရှာဖွေနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ပစ်ကွင်းထဲကို တည့်တည့်တိုးဝင်မယ့် သားကောင်ဖြစ်ချင်နေပါတယ်။

ပြေးသူ အခုတော့ နောက်ကလိုက်ရပြီ

ကျွန်တော်ဟာ မဲလ်ကွန်ရဲပိုင်နိုင်တဲ့ အကွက်ဆင်မှုကို အံ့ဩချီးကျူးမိတယ်။ The Sex Pistols ဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ချောက်ချားစရာ အကောင်းဆုံး၊ နာမည်ဆိုးနဲ့ အကျော်ကြားဆုံး ပန်ခ်တေးဂီတဝိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားထားတယ်။ အဲဒါက သူတို့မှာ လောလောဆယ် ရေးစပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေ ရှိနေတယ်။ သီချင်းခွေကို ‘God Save The Queen ဘုရင်မကြီးကို ဘုရားသခင် ကယ်တင်တော်မူပါ’ လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ The Sex Pistols က အဲဒီသီချင်းခွေကို ၁၉၇၇ ခုနှစ် ဇွန်လမှာ ကျင်းပမယ့် ဘုရင်မကြီးရဲ့ နန်းတက်တာ ၂၅ နှစ်ပြည့်တဲ့ ငွေရတု

ပွဲသဘင်နေ့မှာ ထုတ်ချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် The Sex Pistols နဲ့ သီချင်းတွေကို အသံသွင်းထုတ်လုပ်ဖို့ စာချုပ်ချင်တဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီ မရှိဘူး။ ကုမ္ပဏီကြီးတွေအားလုံးဟာ သူတို့နဲ့ စာချုပ်ဖို့ကို ဝေးဝေးက ရှောင်နေကြပြီ။

ကျွန်တော် The Sex Pistols ကို မဆက်သွယ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မဲလ်ကွန်က ကျွန်တော့်ကို သဘောမကျဘူးဆိုတာကို သိနေလို့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို သဘောမကျပါဘူး။ သူက တစ်ခါမှာ ကျွန်တော့်ကို လှောင်ခေါ်ဖူးတယ်။ ဟစ်ပီကနေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာသူတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်တာပြောသူကို ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ပါးစပ်နဲ့ မတုံ့ပြန်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာကောင်ဆိုတာ သိအောင် လက်တွေ့ပဲ လုပ်ပြတတ်တယ်။

ငွေရတုပွဲသဘင်နေ့ရောက်ဖို့ သီတင်းပတ်အနည်းငယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ The Sex Pistols ကို ဘယ်တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကမှ မဆက်သွယ်လာကြဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သူတို့နဲ့ အလုပ်လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါ။ အချိန်တိုတိုအတွင်း စာချုပ်နိုင်တာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကန့်ကွက်မယ့် အစုရှယ်ယာရှင်တွေ မရှိကြဘူး။ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံရမယ့် မိခင်ကုမ္ပဏီ မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်အထက်မှာ အထက်လူကြီး မရှိဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာကို တစ်ထိုင်ထဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အလောသုံးဆယ်မလုပ်သေးဘဲ အချိန်အခါကောင်းကို စောင့်နေတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုရာမှာ မြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်ရတာ ရှိသလို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ဆွဲလုပ်ရတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ အခု The Sex Pistols နဲ့ ကိစ္စက အချိန်ဆွဲစောင့်ရမှာပါ။

၁၉၇၇ ခုနှစ် မေလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ မန်နေဂျာမဲလ်ကွန်မက်လာရင် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ရောက်လာပါတယ်။ အရင်က သူ့ဆီ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ် ဆက်ပေးမယ့် ဖုန်းမကိုင်တဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ကို မဆက်ဆံချင်တဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ကို အပုတ်ချတတ်သူဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာပါပြီ။ အရင်က သူက ရှေ့ကပြေးသူ၊ ကျွန်တော်က နောက်ကလိုက်ရသူပါ။ အခုတော့ အခြေအနေဟာ

ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ သူက နောက်က လိုက်လာပြီ။ ကျွန်တော် မပြေးပါဘူး။ သူ့ကို ရပ်စောင့်နေပါတယ်။

တားဂျင်းက The Sex Pistols ကို ပထမဆုံးထုတ်လုပ်မယ့် သီချင်းခွေ၊ အယ်လ်ဘမ်အတွက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် ပေါင် ၁၅,၀၀၀ နဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျန်တဲ့နိုင်ငံတွေ အားလုံးအတွက် ပေါင် ၅၀,၀၀၀ နဲ့ စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်ကြတယ်။ မတန်တဆ သက်သာတဲ့ဈေးနဲ့ စာချုပ်လိုက်တာပါ။ နှစ်ဖက်စလုံးက စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားချိန်မှာ -

‘ခုလို စာချုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့မှာ ဘယ်လောက် အမြတ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား’

လို့ မဲလ်ကွန်က ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့မေးခွန်းကို ဖြေရင်း ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

‘နားလည်ပါတယ်။ ငါကလည်း မင်းကို မေးချင်ပါတယ်။ မင်းတို့လည်း ဘယ်လောက် အမြတ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာကို သိရဲ့လား’

ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့ သဘောက ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို သနားသောအားဖြင့် စာချုပ်ပေးလိုက်တာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စာမချုပ်ရင် သူတို့ကို ဘယ်ကုမ္ပဏီကမှ စာချုပ်ကြမှာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာကို ရိပ်မိလို့ထင်ပါတယ်။ သူ ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေပါတယ်။

နိုင်ငံတော်သီချင်းကို ဖျက်ဆိုခြင်း

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ စာချုပ်ပြီးတာနဲ့ မဲလ်ကွန်က ကျွန်တော့်ကို ပညာပြဖို့ လုပ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ချိန်းထားရင် လာချင်မှ လာတယ်။ သီချင်းသွင်းမယ့် အစီအစဉ်တွေကို မကြာခဏဖျက်တယ်။ သီချင်းသွင်းဖို့ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ဟာ နောက်ကျရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စာချုပ် ဖျက်သိမ်းချင်လာအောင် သူ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီက ဒေါသထွက် စိတ်ဆိုးတဲ့ အမူအရာ အပြောအဆိုတွေကို မတွေ့ရလို့ သူ အံ့သြနေသလို ဇေဝဇဝါလည်း ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့လုပ်ကွက်တွေကို သိထားလို့ သူ့ဆင်နေတဲ့အကွက်ထဲကို မဝင်မိအောင် သတိကြီးစွာနဲ့ ရှောင်ရှားနေတာပါ။ ဗားဂျင်းက The Sex Pistols ရဲ့ပထမဆုံး သီချင်းခွေ 'God Save The Queen' ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ BBC ရေဒီယိုက အဲဒီအခွေထဲက သီချင်းတွေကို အသံမထုတ်လွှင့်ပေးဘူး။ ပိတ်ပင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခွေဟာ အရောင်းရဆုံးအခွေစာရင်းမှာ ဒုတိယလိုက်ခဲ့တယ်။ အခွေအများဆုံးရောင်းရတဲ့ ဗားဂျင်းအရောင်းဆိုင်တွေနဲ့ HMV အရောင်းဆိုင်က ရောင်းရတဲ့အခွေတွေကို ထည့်သွင်းမတွက်ချက်ကြလို့ပါ။ နို့မို့ရင် အရောင်းရဆုံး သီချင်းခွေစာရင်းရဲ့ နံပါတ်တစ်ဖြစ်မှာပါ။

ဘုရင်မကြီးကို ကယ်တော်မူပါ

၁၉၇၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ငွေရတုဂျူဗလီပွဲနေ့မှာ မဲလ်ကွန်ဟာ သိမ်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် မောင်းနှင်တဲ့ အပျော်စီးသင်္ဘောတစ်စီးကို ငှားလိုက်တယ်။ သင်္ဘောကို သူ့တီးဝိုင်းနဲ့ လူတချို့တင်ဆောင်ပြီး ဗြိတိသျှ ပါလီမန်လွှတ်တော်ရှိတဲ့ ကမ်းခြေဆီကို ဆန်တက် ခုတ်မောင်းခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သင်္ဘောပေါ်မှာ လိုက်ပါသွားတယ်။ ဒီအစီအစဉ်ဟာ မရိုးသားဘူးလို့ သံသယရှိနေကြတဲ့ ရဲတွေဟာ သင်္ဘောနောက်နား မလှမ်းမကမ်းကနေ ရဲမော်တော်ဘုတ် ၂ စီးနဲ့ လိုက်ပါလာကြတယ်။ သင်္ဘောခေါင်မိုးပေါ်က ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လိုက်ပါလာတဲ့ The Sex Pistols တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတွေဟာ ပါလီမန်အဆောက်အဦရှေ့ကို ရောက်တာနဲ့ ဂစ်တာတွေကို ကောက်ကိုင် တီးလိုက်ကြတယ်။ ဒရမ်တွေကို စတင်တီးကြတယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့နိုင်ငံတော် သီချင်းကို ဖျက်ဆိုထားတဲ့ သီချင်းကို သံပြိုင်အော်ဆိုလိုက်ကြတယ်။ ဆောင်းဘောက်ကြီးတွေကို အသံအမြင့်ဆုံးတင်ပြီး အကျယ်ကြီး ဖွင့်လိုက်ကြတယ်။

‘ဘုရားသခင်၊ ဘုရင်မကြီးကို ကယ်တော်မူပါ
ဖက်ဆစ်နိုင်ငံတော်ကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တော်မူပါ
ငါတို့ကို ငတုံးငအတွေ့ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီ’

ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးလို ပေါက်ကွဲတော့မယ်
 ဘုရားသခင်၊ ဘုရင်မကြီးကို ကယ်မတော်မူပါ
 ဘုရင်မကြီးဟာ အခု လူသားမဟုတ်တော့ဘူး
 အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်ဟာ သာယာလှပမှာ မဟုတ်တော့ပါ
 ငါတို့အတွက် အနာဂတ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ လုံးဝမရှိတော့ဘူး’

ရဲတွေရဲ့ မော်တော်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောနား ကပ်လာပြီး သီချင်းတီးမှုတ်သီဆိုနေတာကို ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အမှန်က ရဲတွေမှာ အဲဒီလို တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ သင်္ဘောမှာ တီးဝိုင်းနဲ့ သီချင်းဖြေဖျော်ခွင့်ပြုတဲ့ လိုင်စင်ရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဲတွေဟာ သင်္ဘောပေါ်ကို တက်လာကြပြီး သင်္ဘောကို အနီးဆုံး ဆိပ်ခံတံတားတစ်ခုမှာ ကပ်နားခိုင်းလိုက်တယ်။ မဲလ်ကွန်းက ရဲတွေရဲ့ သင်္ဘောကိုကမ်းကပ်ဖို့ ပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်ဘူး။ နောက်ပြီး ‘Facist pigs ဖက်ဆစ်ဝါဒီဝက်တွေ’ လို့ ရဲတွေကို အော်ခေါ်တာကြောင့် သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားကြတယ်။ အဲဒီသတင်းကို နောက်နေ့ထုတ် သတင်းစာတွေမှာ အကြီးအကျယ် ရေးသားဖော်ပြကြတယ်။ အဲဒီအပတ်ထဲမှာ ‘God Save The Queen’ သီချင်းခွေပေါင်း တစ်သိန်းနီးပါး ရောင်းရတယ်။ အရောင်းရဆုံး အခွေစာရင်းရဲ့ ထိပ်ဆုံးကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အစိုးရက ရေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ အဲဒီသီချင်းခွေကို ထုတ်လွှင့်တာကို ပိတ်ပင်တားမြစ် ထားတယ်လို့ ကြေညာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဲဒီလို ပိတ်ပင်ထား တယ်လို့ လူသိရှင်ကြား ကြေညာတာကို ကြိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစိုးရက ရေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ပိတ်ပင်ထားတဲ့ သီချင်းခွေထဲမှာ ဘာသီချင်းတွေပါသလဲဆိုတာကို လူတွေ ပိုသိချင်လာကြပြီး အခွေကို ဝယ်ယူသူ တွေ များလာတယ်။ ဒီတော့ သီချင်းခွေတွေ အများကြီး ရောင်းနေရတယ်။

နာမည်ဆိုးလေ သီချင်းခွေ ရောင်းကောင်းလေ

The Sex Pistols ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကို အကြီးအကျယ်

ပြောင်းလဲမှုကြီးကို ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဟစ်ပီတွေကိုပဲ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိတဲ့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ် တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီဟာလည်း ပန်ခ်သီချင်းတွေကိုလည်း ထုတ်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျော်ကြားလာတယ်။ The Sex Pistols ဟာလည်း တစ်နိုင်လုံးကသိတဲ့ တီးဝိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဈေးဝယ်သူတိုင်း၊ လယ်သမားတိုင်း၊ မိခင်တိုင်း၊ ဘတ်စ်ကားစီးသူတိုင်း လူတိုင်းနီးပါးဟာ The Sex Pistols ကို သိနေကြတယ်။ The Sex Pistols ရဲ့ သတင်းဟာ ဘုရင်မကြီးရဲ့ နန်းတက်ပွဲ ငွေရတုပွဲထက်တောင် နာမည်ပိုကြီးသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ငွေဝင်ပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာတွေကတော့ The Sex Pistols ကို အကောင်းမရေးကြပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်တုန်းက ရိုးလင်းစတုန်း စပေါ်တုန်းကလည်း သတင်းစာတွေက အကောင်းမရေးကြပါဘူး။ ရှေးရိုးစွဲနေကြတဲ့ သတင်းစာတွေဟာ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွက်လာသူကို အကောင်းမရေးဘဲ အပုတ်ချ အသေသတ်တတ်ကြတယ်။ တေးဂီတလောကမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိသူတွေသာ ရှင်သန်အသက်ဆက်ခွင့်ရကြတယ်။

၁၉၇၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်က The Sex Pistols ရဲ့ သီချင်းခွေ 'Never Mind The Bollocks, Here's The Sex Pistols' အခွေသစ်တစ်ခွေကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ဂျေမီရစ်ဒ်က သီချင်းစီဒီခွေနဲ့ စီဒီထည့်တဲ့ အိတ်တွေပေါ်မှာ ပုံနှိပ်ဖို့ ဒီဇိုင်းလုပ်ပေးတယ်။ ဒီဇိုင်းက သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းစလေးတွေနဲ့ ပုံဖော်ထားပြီး သီချင်းနာမည်က 'Never Mind The Bollocks' စာကြောင်းကို အဝါရောင်နောက်ခံပေါ်မှာ ရေးပေးလိုက်တယ်။ သီချင်းခွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေက အဲဒီဒီဇိုင်းကို ပိုစတာကြီးတွေလုပ်ပြီး ဆိုင်ရှေ့တွေနဲ့ ဆိုင်ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ချိတ်ဆွဲကြော်ငြာကြတယ်။ အဲဒါကို ကြည့်မရတဲ့သူ ပေါ်လာပါပြီ။ မကြာခင်မှာ bollocks ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရဲတွေ ပြဿနာရှာကြလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မတွေးမိခဲ့ဘူး။

Bollocks စကားလုံးကြောင့် ဆိုင်မန်နေဂျာ အဖမ်းခံရခြင်း

တစ်နေ့မှာ နော်တင်ဂမ်မြို့မှာ ရှိတဲ့ ဗားဂျင်း အခွေရောင်းဆိုင်က မန်နေဂျာကို ရဲတွေ လာဖမ်းသွားကြတယ်။ သူ့ကို ဖမ်းသွားရတဲ့အကြောင်းက

ဟိုးအရင်က ကျွန်တော့်ကို တရားစွဲဆိုဖူးခဲ့တဲ့ ၁၈၈၉ ခုနှစ်က ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ မဖွယ်မရာကြော်ငြာတဲ့ ဥပဒေနဲ့ပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ် ကျွန်တော် ကျောင်းသား အကြံပေးအဖွဲ့မှာ လုပ်နေတုန်းက ‘ကာလသားရောဂါ’ စကားလုံးတွေကို ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းနဲ့ လက်ကမ်းစာစောင်တွေမှာ ရေးသားဖော်ပြလို့ မဖွယ် မရာစာလုံးကို လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာတယ်ဆိုပြီး တရားစွဲဆိုခံခဲ့ရတယ်။ ရှေ့နေကြီး ဂျွန်မော်တီးမားရဲ့ လျှောက်လဲချက်ကောင်းမှကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအမှုက လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်။ အခုအမှုအတွက်လည်း ကျွန်တော် ရှေ့နေကြီး ဂျွန်မော်တီးမားကိုပဲ ဆက်သွယ်ခေါ်ယူလိုက်ပါတယ်။

‘ရှေ့နေကြီးခင်ဗျာ၊ အရင်တစ်ခါလိုပဲ မဖွယ်မရာစကားလုံးကို လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာတယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေနဲ့ တရားစွဲဆိုခံရပြန်ပြီ။ ရဲတွေက ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ‘bollocks’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကြော်ငြာမှာ သုံးလို့မရဘူးတဲ့’

(bollocks ဆိုတာ မြန်မာလို ဝှေးစေ့၊ လစေ့၊ ပေါက်တတ်ကရ၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ဟာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်)။

‘ဘာကွ။ bollocks စကားလုံးကို သုံးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အမှန်ဆို အဲဒါ ငါ့အကြိုက်ဆုံး စကားလုံးကွ’

လို့ ရှေ့နေကြီးက ပြန်ပြောတယ်။

‘သူတို့ (ရဲတွေ)က ‘Never Mind The Bollocks, Here's The Sex Pistols’ ဆိုတဲ့ ပိုစတာတွေကို ဆိုင်တွေကနေ ဖြုတ်ချခိုင်းနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကိုလည်း တရားစွဲမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲခင်ဗျာ’

လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တယ်။ ဂျွန်မော်တီးမားက ကျွန်တော့်ကို ‘bollocks’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အတိအကျ အဓိပ္ပာယ်ပြောပြနိုင်မယ့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာ ပါမောက္ခတစ်ယောက်ကို ရှာပါတဲ့။ တရားစွဲတဲ့နေရာက နော်တင်ဂမ် နယ်မြေဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က နော်တင်ဂမ်တက္ကသိုလ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်နာမည်က ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ် ပါမောက္ခတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အခုပဲ ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်ကင်းစလေးနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပါမယ်ရှင်’

လို့ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြောရင်း အဲဒီပါမောက္ခနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပါမောက္ခ ဂျိမ်းစ် ကင်းစလေးကို ရဲက အရေးယူထားတဲ့ အခြေအနေကို အသေးစိပ် ရှင်းပြလိုက် တယ်။

ပါမောက္ခပြောတဲ့ bollocks အဓိပ္ပာယ်

ဒီတော့ ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်က -

‘မင်းရဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဟာ ‘bollocks’ ဆိုတဲ့ စကား လုံးပါတဲ့ ကြော်ငြာကြောင့် အဖမ်းခံရတယ်၊ ဟုတ်လား။ What a load of bollocks! ပေါက်တတ်ကရကွာ။ တကယ်တော့ ‘bollocks’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ၁၈ ရာစုခေတ်က ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးတွေကို ခေါ်တာကွ။ အဲဒီဘုန်းက ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းမှာ တရားဟောရင် မဟုတ်တရုတ်တွေ ဟောပြောတယ် ဆိုပြီး လူတွေက သူတို့ကို နောက်ပြောင်ခေါ်တာပါ။ ‘bollocks ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူတွေက ‘မဟုတ်တရုတ်’ ဒါမှမဟုတ် ‘ပေါက်တတ် ကရ’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်အဖြစ်နဲ့ သုံးလာကြတယ်လေ’

‘ဒါဆိုရင် ‘bollocks’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အစစ် အမှန်က ‘ဘုန်းကြီး ဒါမှမဟုတ် ပေါက်တတ်ကရ’ ပေါ့နော် ဆရာ’ ကျွန်တော်က သေချာအောင် ထပ်မေးပါတယ်။ ဒါဟာ သိပ်အရေး ကြီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက် မလွဲချင်လို့ပါ။ သူက -

‘မှန်တာပေါ့ကွာ’

လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကျွန်တော်က -

‘ဒါဆို ဆရာ တရားရုံးမှာ အဲဒီစကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လိုက်ပြီး အစစ်ခံပေးလို့ရမလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မန်နေဂျာဟာ

ဒီစကားလုံးရဲ့ တလွဲအဓိပ္ပာယ်ကြောင့် ထောင်ကျမယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီလည်း တရားစွဲခံရတော့ မလို ဖြစ်နေလို့ပါ။’

‘စိတ်ချ၊ ငါ ပျော်ပျော်ပါးပါး လာပြီး အစစ်ခံပုံမယ်ကွာ’

လို့ ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်က ပြန်ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါ တရားရုံးတက်ရတာ အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှား နေမိတယ်။ အစိုးရရှေ့နေက ကျွန်တော့်မန်နေဂျာကို မေးခွန်းတွေ စမေးပါတယ်။ မန်နေဂျာကလည်း The Sex Pistols ပိုစတာကြီးကို ဆိုင်ရဲ့ပြုတင်းပေါက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတာ မှန်ပါတယ်လို့ ဖြေတယ်။ အမှုကို စွဲချက်တင်တဲ့ ရဲအရာရှိက လည်း ‘bollocks’ စာလုံးပါတဲ့ အဲဒီပိုစတာကြီးကို တွေ့လို့ မန်နေဂျာကို ဖမ်းဆီး တယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ရဲအရာရှိကို ကြည့်ရတာ ဘဝင်ခိုက်နေပုံရပါတယ်။ ဒီအမှုမှာ သူ သေချာပေါက် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေပုံရပါတယ်။ သူဟာ နိုင်ငံတော်အတွက် အရေးကြီးတဲ့အမှုကြီးကို အရေးယူစွဲချက်တင်နိုင်လို့ မကြာခင် ဆုငွေတွေရမယ်၊ ရာထူးတိုးခံရမယ်လို့ မျှော်လင့်နေပုံရတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

အခု တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ရှေ့နေကြီး ဂျွန်မော်တီးမားကို ပြောလိုက်တယ်။ ရဲအရာရှိကို မေးခွန်း မေးစရာရှိရင် မေးပါတဲ့။ ရှေ့နေကြီး ဂျွန်က မေးစရာမရှိပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မေးခွန်းတွေကို ဖြေဖို့ အားခဲ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ရဲအရာရှိဟာ သူ့ထိုင်ခုံကို ပြန်သွားပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ဂျွန်က တရားသူကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် သက်သေတစ်ယောက်ကို ခေါ်ချင်ပါတယ်။ သူ့နာမည်က ပါမောက္ခ ဂျိမ်းစ်ကင်းစလေးပါ။ ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်ဟာ နော်တင်ဂမ်တက္ကသိုလ်က ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ပါမောက္ခတစ်ယောက် ပါ’

ရှေ့နေကြီးဂျွန်က ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်ကို ‘bollocks’ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တရားရုံးကို ရှင်းပြပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတာနဲ့ ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်က ရှင်းပြပါတယ်။

'bollocks ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ လူတွေထင်နေကြတဲ့ ဝှေးစေ့ကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ရှေးခေတ်က ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတွေကို ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောတယ်ဆိုပြီး နောက်ပြောင်ခေါ်တာပါ'

လို့ ရှင်းပြလိုက်တယ်။

ရှေ့နေကြီးလွန်က ထပြီး ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်ကို ခုလိုမေးလိုက်ပါတယ်။

'စောစောက ပါမောက္ခကြီး ပြောသွားသလိုဆိုရင် ဒီအမျှရဲ့ အဓိကအချက်ဖြစ်တဲ့ 'Never Mind The Bollocks, Here's The Sex Pistols' ဆိုတဲ့စာသားဟာ 'Never Mind The Priests, Here's The Sex Pistols' ဘုန်းကြီးတွေ ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ တိတိကျကျ အဓိပ္ပာယ် ပြန်ဆိုရမှာပေါ့နော်'

ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်က -

'ရှေ့နေကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါတင်မကပဲ 'Never Mind The Rubbish, Here's The Sex Pistols' ပေါက်တတ်ကရလည်း ကိစ္စမရှိပါလို့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်လို့လည်း ရပါသေးတယ်'

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရှေ့နေကြီး လွန်က ခဏလေး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ တရားရုံးက ဆူညံသံ တိတ်သွားအောင်ပါ။ ပြီးမှ သူက ပါးစပ်ကနေ 'Never Mind The Priests, Here's The Sex Pistols' ဆိုတဲ့စာသားလေးကို သီချင်းလို လုပ်ပြီး ၂ ခါ ၃ ခါ တရားရုံးတစ်ခုလုံး ကြားအောင် ဆိုလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူဟာ ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်ဘက်ကို မျက်နှာမူကြည့်ရင်း ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

'ဟုတ်ပါပြီ။ ပါမောက္ခကြီးပြောသလို 'Never Mind The Priests, Here's The Sex Pistols' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လက်ခံချင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပါမောက္ခကြီးကို မေးခွန်းတစ်ခွန်းတော့ မေးချင်ပါသေးတယ်။ အဲဒါက စောစောက ပါမောက္ခကြီးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို ခရစ်ယာန်အသင်းတော်က လက်ခံပါ့မလား။

ဘုန်းကြီးတွေကလည်း သူတို့ကို စော်ကားတယ်လို့ ကန့်ကွက်လာနိုင်
ပါသလား’

‘ဘုန်းကြီးတွေ လုံးဝကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

လို့ ပါမောက္ခဂျိမ်းက ပြန်ပြောတယ်။

‘ပါမောက္ခကြီးက ဘာကြောင့် ခုလိုသေချာပေါက် ပြောနိုင်ရ
တာလဲ’

ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်ဟာ သူ့လည်ပင်းက အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး
အနည်းငယ် လှစ်ဟပြလိုက်တယ်။ လည်ပင်းမှာပတ်ထားတဲ့ ကော်လာအဖြူ
အမာစားတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အင်္ကျီ
ကော်လာပါ။ ပါမောက္ခဂျိမ်းစ်ကင်းစလေး ဆိုတာ ဘုန်းတော်ကြီး ဂျိမ်းစ်ကင်း
စလေးလို့ မြို့ပေါ်က လူအတော်များများက သိနေကြပါတယ်။

တရားသူကြီးက စားပွဲကို သူတူနဲ့ အသံပြင်းပြင်း တစ်ချက်ထုလိုက်
ရင်း ခုလို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ကဲ၊ တော်လောက်ပြီ’

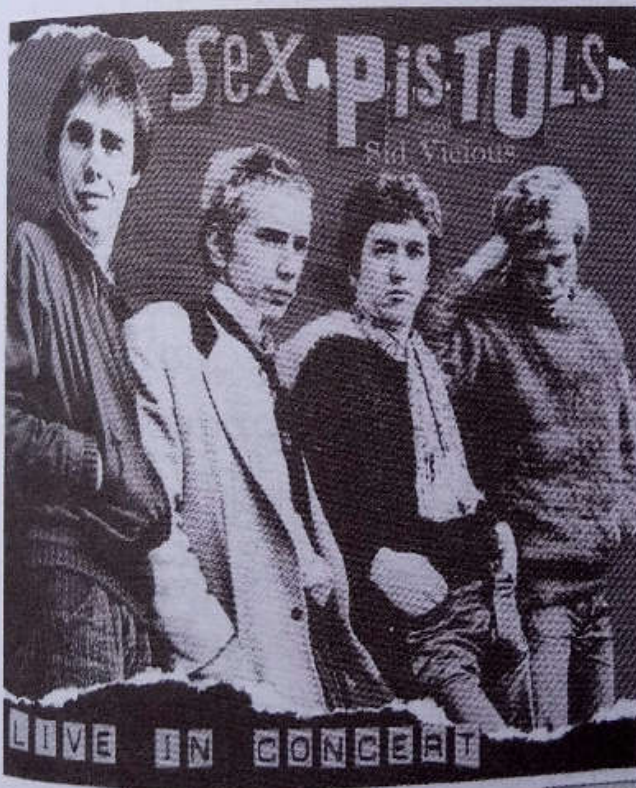
သူဟာ ခါးကိုဆန့်၊ ကျောကိုမတ်လိုက်ပြီး တရားရုံးတစ်ခုလုံး ကြား
အောင် ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘အမှုကို အမိန့်ချမယ်။ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုထားခြင်းအား
ပယ်ဖျက်လိုက်သည်’ တဲ့။

ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်နဲ့ Rolling Stone တီးဝိုင်းအဖွဲ့

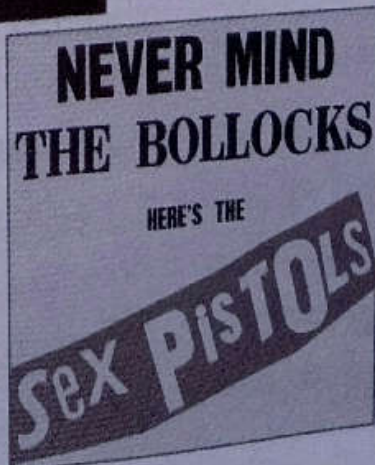

Sex Pistols

အဖွဲ့

ပြဿနာတက်တဲ့
Bollocks
စာလုံးပါတဲ့ပိုစတာ

အခန်း (၁၀)

ဗားဂျင်းရဲစီးပွားရေးကျဆင်းလာခြင်း

(၁၉၇၈ - ၁၉၈၀ ခုနှစ်)

ဗားဂျင်းကျွန်းကို အခမဲ့ရောက်သွားခြင်း

ကျွန်တော် ၁၉၇၆ ခုနှစ်စောစောပိုင်းမှာ မကြာခင် ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ဖြစ်လာမယ့် ဂျိုးနဲ့တွေ့တယ်။ နာမည်အပြည့်အစုံက ဂျိုးတင်ပါးလ်မင့်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျတယ်။ မကျဘူး ဆိုတာကို စက္ကန့် ၆၀ အတွင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်သူမို့ ဂျိုးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျ သွားတယ်။ ခက်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဇနီးဟောင်း ခရစ္စတင်းနဲ့ ကွာရှင်းပြီးဖြစ်ပေမယ့် ဂျိုးက လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ တီးဝိုင်း တစ်ခုက ကီးဘုတ်တီးသူ ရွန်းနီယယ်ဟီနဲ့ လက်ထပ်ထားပါတယ်။ ရွန်းနီဟာ မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ရှိပြီး သူတို့ ၂ ယောက်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ အေးတိ အေးစက်နဲ့ သိပ်အဆင်မပြေလှပါဘူး။

ဂျိုးဟာ သူ့ယောက်ျားအပေါ်မှာ အင်မတန်သစ္စာရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်ခင်ပန်တာ ၂ နှစ်ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ အဖြေပေးချိန်ဟာ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးလို့ ၂ ပတ်အကြာကျမှပါ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်မထပ်ကြသေးပဲ ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်အိမ်မှာ အတူနေကြပါတယ်။ အတူနေကြပြီး တစ်ပတ်

အကြာမှာ ကျွန်တော်က လန်ဒန်မြို့မှာနေရတာ အေးအေးဆေးဆေး မနေရဘူး။ ဘယ်သူမှ ဖုန်းဆက်လို့မရတဲ့နေရာ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာရာကို သွားနေကြရအောင်လို့ ဂျိုးကို ပြောတယ်။ သူကလည်း အဲဒီအကြံကို သဘောကျတယ်။ ဒီတော့ ဗားဂျင်းကျွန်း (Virgin Island) ကို အလည်သွားဖြစ်ကြတယ်။ တချို့က မေးကြတယ်။ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီနာမည်ကို ဗားဂျင်းကျွန်းကို သွားပြီးမှ ပေးတာလားလို့။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗားဂျင်းကျွန်းကို မသွားခင်ကတည်းက ကုမ္ပဏီကို ဗားဂျင်းလို့ နာမည်ပေးခဲ့ပြီးသားပါ။

အမှန်က ဗားဂျင်းကျွန်းကို သွားဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့တာပါ။ ဗားဂျင်းကျွန်းဆိုတာ ကာရီဗီးယန်းပင်လယ်ထဲက အလွန်သာယာလှပတဲ့ ကျွန်းလေးဆိုတာကို ကြားဖူးထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ခရီးစရိတ်အတွက် ပိုက်ဆံအလုံအလောက် မရှိဘူး။ ဟိုရောက်ရင် ဘယ်မှာတည်းခိုရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ရလိုက်တယ်။ အဲဒါက ဗားဂျင်းကျွန်းကို ရောင်းမယ်လို့ ကြော်ငြာတစ်ခုကြောင့်ပါ။ ဗားဂျင်းကျွန်းကို ဝယ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသူကို ကျွန်းကိုသွားဖို့ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် အလကားပေးမယ်။ ဟိုရောက်ရင်လည်း အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ အလကား တည်းခိုလို့ရမယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာလည်း နေရာအနံ့ကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လှည့်ပတ်ပျံသန်းပြီး လိုက်ပြမယ်လို့ ကျွန်းပိုင်ရှင်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်က မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ကြော်ငြာထားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီကိုယ်စားလှယ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က The Sex Pistols နဲ့ မိုက်အိုးဖီးလ်တို့ရဲ့ သီချင်းခွေတွေကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိနေတဲ့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တီးဝိုင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေး အသံသွင်းနိုင်တဲ့ တေးသံသွင်းစတူဒီယိုလုပ်ဖို့ လူသူဝေးတဲ့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေရာကောင်းကောင်းရှာနေတာမို့ ဗားဂျင်းကျွန်းကိုဝယ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ တစ်ဖက်က ကိုယ်စားလှယ်လည်း အတော်လေး ပျော်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်းကို တကယ်ဝယ်မယ့်သူဌေးကို တွေ့ပြီပေါ့။ မကြာခင်မှာ သူက ကျွန်တော်တို့အတွက် လန်ဒန်မြို့နဲ့ ဗားဂျင်းကျွန်း အသွားအပြန် လေယာဉ်လက်မှတ် နှစ်စောင်ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဂျိုးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်သား ဗားဂျင်းကျွန်းကို လေယာဉ်ပျံခ

တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘဲ ရောက်သွားကြတယ်။ ကျွန်းပေါ်က လူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အတွဲကို ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားလို ခမ်းခမ်းနားနား ကြိုဆိုကြတယ်။ နောက်ပြီး အင်မတန် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာလည်း တည်းခိုနေထိုင်ဖို့ နေရာချပေးထားတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုယ်စားလှယ်က ကျွန်တော်တို့ကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ခေါ်သွားပြီး ဗားဂျင်းကျွန်းပေါ်ကို ဝဲပျံပြတယ်။ ကျွန်းကို ကြည့်ပြီးသွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ကိုယ်စားလှယ်ကို ပြောလိုက်တယ်။ ဗားဂျင်းကျွန်းကိုတော့ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အကြိုက်ကြီး မဟုတ်သေးလို့ နောက်ထပ် ရောင်းမယ့်ကျွန်းများ ရှိသေးသလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ဗားဂျင်းကျွန်းပေါ်မှာ ရက်ကြာကြာနေချင်လို့ အကြံအဖန် လုပ်လိုက်တာပါ။ ကိုယ်စားလှယ်က ခုလို ပြန်ပြောတယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကျွန်းလေးက လှပလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့က ရတနာတစ်ပါးလို တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ကျွန်းကို အရင်က ဗြိတိသျှလူမျိုး အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က ရောင်းသွားခဲ့တာပါ။ သူဟာ ကျွန်းပေါ်ကို ခြေတောင် မချသွားခဲ့ပါဘူး။ နက်ကာကျွန်း (Necker Island) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီကို သွားကြည့်ဖို့ အားမပေးချင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်းဟာ ဒီကနေ အရမ်းဝေးလွန်းလို့ပါ’

ကျွန်တော်က ‘ဝေးချင်ဝေးပါစေ။ သွားကြည့်ချင်တယ်’ ပြောလို့ ကိုယ်စားလှယ်က လိုက်ပြဖို့ သဘောတူပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ နက်ကာကျွန်းဆီကို တင်ခေါ်သွားတယ်။

နက်ကာကျွန်းကို သွားကြည့်ခြင်း

ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ပျံဝဲရင်း အောက်ကိုငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ပင်လယ်ပြာပြာဝန်းရံထားတဲ့ အင်မတန်လှပတဲ့ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ရော ဂျူးတို့ နှစ်ယောက်လုံးဟာ ကျွန်းလေးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားကြတယ်။ အောက်မှာမြင်နေရတာ နက်ကာကျွန်းပဲလို့ ကိုယ်စားလှယ်က ပြောတယ်။ ရဟတ်ယာဉ်ကို ကျွန်းရဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေက သဲသောင်ပြင်

ဖြူဖြူဖွေးဖွေးပေါ်မှာ ဆင်းသက်လိုက်တယ်။ အချိန်က နေဝင်ခါနီး ဖြစ်နေပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရှိပါသေးတယ်။
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ကနေ ကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင်
ပေါ်ကို ဆင်းပြီးကြချိန်မှာ ကိုယ်စားလှယ်က ခုလို ပြောပြတယ်။

‘ဒီကျွန်းပေါ်ကို နောက်ဆုံးရောက်တဲ့ လူကတော့ လေ့လာရေး
အတွက်လာကြတဲ့ သတင်းစာသမားနှစ်ယောက်ပါ။ တစ်ပတ်ကြာ
တော့ သူတို့က ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး လာခေါ်ဖို့ အကူအညီ
တောင်းလို့ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ပြန်ခေါ်ပေးရတယ်။ ကျွန်းစုတွေထဲမှာ
ဒီကျွန်းဟာ အလှဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျွန်းအတွက် ပိုက်ဆံတော့ အရမ်း
သုံးရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ ရေချိုမရလို့
အနီးဆုံးကျွန်းက ရေချိုကို သွယ်ယူရလိမ့်မယ်’

ကျွန်းပေါ်မှာ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်လေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဂျုံးနဲ့ ကျွန်တော်
အဲဒီတောင်ကုန်းကို ပြေးတက်သွားကြတယ်။ နက်ကာကျွန်းကို အပေါ်စီးကနေ
ကြည့်ချင်လို့ပါ။ တောင်ထိပ်ဆီကိုတက်ဖို့ ဖောက်ထားတဲ့ လမ်းမရှိဘူး။ ကျွန်တော်
တို့ ခြံနွယ်တွေကြားက တက်သွားကြတယ်။ ခြေထောက်တွေဟာ ရှားစောင်း
ပင်က ဆူးတွေနဲ့ခြစ်မိလို့ သွေးတောင်စို့တယ်။ တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်လို့
အောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်းရဲ့ ကမ်းခြေပတ်ပတ်လည်ကို လှပတဲ့
ကျောက်တန်းတွေက ဝန်းရံဝိုင်းပတ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ကမ်းစပ်က
ပင်လယ်ရေဟာ ကြည်လင်လွန်းလို့ ရေအောက်က ကျောက်တန်းတွေကြား
အေးအေးဆေးဆေး ကူးခတ်နေတဲ့ ငါးလက်ထုံ (Sting-ray) ငါးကြီးတွေကို
ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရတယ်။ ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မှာ စင်ရော်ငှက်တွေ၊
တခြားပင်လယ်ငှက်တွေ အစာရှာရင်း ပျံဝဲနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ငှက်ကြီးဝန်ပို
(Pelican) တစ်သိုက်ကိုလည်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ငါးရှာနေကြတာကို တွေ့ရ
တယ်။ ကောင်းကင်ယံအထက် အပေါ်မြင့်မြင့်မှာလည်း အမည်းရောင်အမွှေး
တွေရှိပြီး နှုတ်သီးအနီကောက်ကောက်နဲ့ အပူပိုင်းဒေသမှာပဲ တွေ့ရတတ်တဲ့
ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း တောင်ပံကိုဖြန့်ကျက်လို့ လေပူကိုဆန် ဝဲပျံနေ
တာကို မြင်နေရတယ်။ ကုန်းတွင်းပိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရေငန်တွေရှိတဲ့

ရေကန်နှစ်ခုနဲ့ စိမ်းလန်းစိုပြေနေတဲ့ တောအုပ်လေးတစ်ခုကို မြင်ရတယ်။ အနက်ရောင် ကြက်တူရွေးတစ်အုပ်ကို အဲဒီတောအုပ်လေးပေါ်က ပျံသန်းဖြတ်နေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဘေးနားမှာလည်း ကျွန်းလေးတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်းတွေပေါ်မှာ အိမ်တစ်လုံးမှ မတွေ့ရပါဘူး။ အလင်းရောင်နည်းလာပြီး ညမောင်တော့မှာမို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်းလာကြတယ်။

တည်းခိုအိမ်မှ မောင်းထုတ်ခံရ

ကျွန်းအောက်ကို ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်က လာစောင့်နေတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကို မေးလိုက်တယ်။

‘ပိုင်ရှင်က ဒီကျွန်းအတွက် ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ’

‘ပေါင် ၃ သန်းပါ ခင်ဗျ’

စောစောက မြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ကြည်နူးနေခဲ့တာလေးတွေ ရုတ်ချည်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ဂျုံးက -

‘ပိုင်ရှင်ကလည်း အတော်ကြီးကို မှန်းထားတာပဲနော်’

လို့ ငေါ့ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဟာ သဲထဲမှာ ရုန်းကန်လျှောက်ရင်း ရဟတ်ယာဉ်ဆီကို သွားနေကြတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လောက်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ’

ဆိုတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ရဲ့ မရဲတရဲနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်က -

‘ပေါင်တစ်သိန်းခွဲ။ အေးပါ။ ဒေါ်လာနဲ့ဆိုရင် ဒေါ်လာနှစ်သိန်းပေါ့ကွာ’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက -

‘အိုကေ၊ ကောင်းပြီလေ’

လို့ ပြောပြီး ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပဲ ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသူကို ကျွန်တော်တို့ တည်းနေတဲ့ ဗားဂျင်းကျွန်းကို ပြန်မောင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ တည်းတဲ့အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ အဲဒီကလူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လက်မခံချင်တော့ဘူး ဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ ပေါင် ၃ သန်းနဲ့ ဈေးခေါ်တာကို ပေါင် တစ်သိန်းခွဲပဲ ပေးတဲ့ လူညစ်တွေလို ယူဆပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ကြီးမှာနေဖို့ လက်မခံကြ တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထဲ အဝင်မခံတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိတ်တွေ ကို အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှာ ချထားလိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဂျူးဟာ အိတ်တွေကို ဒရုတ်တိုက်ဆွဲရင်း အနီးဆုံးရွာမှာ တစ်ညအိပ်တည်းခိုဖို့နဲ့ ညစာစားဖို့ တောင်းပန်ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗားဂျင်းကျွန်းက နွားသူခိုးတွေလို မောင်းထုတ်ခံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗားဂျင်း ကျွန်းစုကို ပြန်လာအုံးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျူးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်းစု တွေထဲက နက်ကာကျွန်းလေးကို အရမ်းသဘောကျသွားလို့ပါ။ အဲဒီကျွန်းလေး ကို မရ ရအောင် ဝယ်ပြီး လာရောက်အပန်းဖြေကြမယ်လို့ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပေါင် ၃ သန်းတော့ မတန်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။

နက်ကာကျွန်းကို ဈေးပေါ်ပေါ်နဲ့ ဝယ်လို့ရ

ကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်ကို ပြန်ရောက်ပြီး လအတန်ကြာမှာ သတင်း ကောင်းတစ်ခုကို ကြားရတယ်။ အဲဒါက နက်ကာကျွန်းပိုင်ရှင်ဟာ ငွေအရေး တကြီးလိုနေလို့ ကျွန်းကို အမြန်ဆုံးရောင်းချင်နေတယ်။ သူက စကော့တလန် နိုင်ငံမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆောက်နေလို့ ပေါင်နှစ်သိန်း အရေးတကြီး လိုနေ တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အရင်ပေးထားတဲ့ ပေါင် တစ်သိန်းခွဲထက် ပိုပြီး ပေါင် ၁.၇၅ သိန်းပေးဝယ်မယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။ သူက စဉ်းစားအုံးမယ်ဆိုပြီး ဘာမှအကြောင်းပြန်မလာပါဘူး။ ၃ လကြာတော့ သူက ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလို ပြောလာတယ်။

‘ပေါင် တစ်သိန်းရှစ်သောင်းပေးရင် ငါ မင်းကို ရောင်းမယ်။’

ဒီနေ့ အကြောင်းပြန်ပါ’ တဲ့။

ကျွန်တော် ပေါင် ၃ သန်းနဲ့ ဈေးခေါ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပေါင်

၁.၈ သိန်းနဲ့ ရမယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်က ချက်ခြင်းပဲ သဘောတူတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဖားဂျင်းမှာ ငွေအလုံ အလောက်ရှိနေပြီမို့ တစ်ပတ်အတွင်း ငွေအကျေ ချေပေးလိုက်တယ်။ ငွေချေ ပြီးတာနဲ့ နက်ကာကျွန်းကို ကျွန်တော်ပိုင်သွားပါပြီ။ ကျွန်းကို ဈေးချောင်ချောင်နဲ့ ရလိုက်ပေမယ့် ဝယ်ပြီးချိန်မှာ ပြဿနာတစ်ခု တက်လာပါတယ်။ အဲဒါက ဖားဂျင်းကျွန်းစုတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ အာဏာပိုင်တွေက အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ထား တယ်ဆိုတာကို ကျွန်းကို မဝယ်ခင်က မသိခဲ့ပါဘူး။ အမိန့်က နက်ကာကျွန်းကို ဝယ်လိုက်တဲ့ ပိုင်ရှင်အသစ်ဟာ ဝယ်ပြီး ၅ နှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်းကို တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ရမယ်။ လမ်းလေးတွေ ဖောက်ပေးရမယ်။ ခရီးသွားတွေ တည်းခိုဖို့ ဟိုတယ်လေးတွေ ဆောက်ပေးရမယ်။ ကျွန်းပေါ်မှာ ရေချိုရအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဒါတွေကို မလုပ်ဘူးဆိုရင် အာဏာပိုင်တွေက ကျွန်းကို ပြန်သိမ်းမယ်တဲ့။ ကျွန်းပေါ်မှာ လမ်းဖောက်ဖို့၊ ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့နဲ့ အနီးဆုံး ကျွန်းကနေ ပိုက်သွယ်တန်းပြီး ရေချိုယူဖို့ဆိုတာ ပိုက်ဆံအများကြီး ကုန်လိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူးရော၊ ကျွန်တော်ပါ အဲဒီနက်ကာကျွန်းကို ချစ်နေပြီမို့ လက်လွှတ် မခံချင်တော့ဘူး။ နောက်တစ်ခုက ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရေနဲ့ နေစရာ အဆင်ပြေ အောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် နောင်မှာ ကျွန်းကို လာပြီး အပန်းဖြေချင်သူတွေဆီက ပိုက်ဆံသွဲယူရုံပဲလို့ တွက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကုန်ကျစရိတ်အတွက် လိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို ရအောင်ရှာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဖားဂျင်းလေကြောင်းလှိုင်း - ပူတိုရီကိုသို့

တစ်ခါမှာ ဂျူးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘိတ်ကျွန်း (Beef Island) ကို သွားပြီး အပန်းဖြေကြတယ်။ အဲဒီကနေ ပူတိုရီကိုကျွန်း (Peurto Rico) ကို အပန်းဖြေ ခရီးဆက်ကြဖို့ လုပ်တယ်။ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ဟာ ၄၅ မိနစ်ပဲ ကြာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျွန်းကိုသွားမယ့် လေယာဉ်ဟာ ပျက်သွားလို့ ပြင်ရမှာမို့ နောက်တစ်နေ့မှ လေယာဉ်ပြန်ထွက်နိုင်မယ်တဲ့။ ဘိတ်ကျွန်းလေဆိပ်ထဲက ခရီးသည်နားနေခန်းဟာ ခရီးသည်တွေနဲ့ လေဆိပ်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ရော ဂျူးပါ ပူတိုရီကိုကျွန်းကို ဒီနေ့ပဲ ရောက်ချင်တယ်။ နောက်တစ်နေ့အထိ မစောင့်ချင်ဘူး။

တခြားခရီးသည်တွေနဲ့ စကားပြောကြည့်တော့ သူတို့လည်း နောက်နေ့ထိ မစောင့်ချင်ကြဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ခရီးသည်နားနေခန်းမှာရှိတဲ့ ဖုန်းနဲ့ လေယာဉ်ကုမ္ပဏီတွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး လေယာဉ်တစ်စီးကို စီးလုံးငှားချင်တယ်လို့ ပြောပြီး ဈေးမေးကြည့်တယ်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဒေါ်လာ ၂,၀၀၀ နဲ့ ပူတိုရီကိုကျွန်းကို ပြေးဆွဲပေးမယ့် လေယာဉ်တစ်စီးငှားပေးဖို့ သဘောတူတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒေါ်လာ ၂,၀၀၀ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လိုရင်ကြံဆနည်းလမ်းရနိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်လာ ၂,၀၀၀ ကို လေယာဉ်ပေါ်မှာ လိုက်ပါနိုင်တဲ့ ခရီးသည်အရေအတွက် ၅၀ နဲ့ စားလိုက်တော့ ထိုင်ခုံတစ်နေရာကို ၄၀ ဒေါ်လာ ကျတယ်။ လေဆိပ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ကျောက်သင်ပုန်းဖြူတစ်ချပ် ငှားလိုက်ပြီး သင်ပုန်းပေါ်မှာ marker pen နဲ့ ခုလိုစာရေးလိုက်တယ်။

‘ဗားဂျင်းလေကြောင်းလိုင်း - ပူတိုရီကိုသို့ - တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၄၀ ထဲပါ’

ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီကျောက်သင်ပုန်းကို ထောင်ပြီး လေဆိပ်နားနေခန်းအတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက်တယ်။ နှစ်ခေါက်ပဲ လျှောက်ရသေးတယ်။ လိုက်ပါချင်တဲ့ ခရီးသည်တွေ လေယာဉ်တစ်စီးစာ ရလိုက်တယ်။ သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံတွေ ကောက်လိုက်ပြီး လေယာဉ်မှူးကို ဒေါ်လာ ၂,၀၀၀ ပေးလိုက်တယ်။ နာရီဝက်အကြာမှာ လေယာဉ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပူတိုရီကိုလေဆိပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး လေဆိပ်ထဲကို လမ်းလျှောက်လာစဉ်မှာ ခရီးသည်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အနားကပ်လာပြီး ခုလိုပြောလာပါတယ်။

‘ဗားဂျင်းလေကြောင်းလိုင်းက မဆိုးပါဘူး။ ခရီးသည်တွေကို ဒီထက်ပိုကောင်းအောင် ဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့အနေနဲ့ ဘီယာတို့ အအေးတို့ တိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့လေကြောင်းလိုင်းဟာ ပိုအောင်မြင်မယ်’

တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း -

‘ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီလို လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်’

လို့ ပြုံးရင်း ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒါဟာ နောင်မှာ ထူထောင်မယ့် ဗားဂျင်းလေကြောင်းလိုင်းရဲ့ နိမိတ်လားဆိုတာ အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့ပါဘူး။

လန်ဒန်မှာ ဈေးအကြီးဆုံးကွာရှင်းစရိတ်

‘ရစ်ချတ်၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်တော့မယ်။ လက်ထပ်ပွဲမှာ
ခင်ဗျား အသိလက်မှတ်လာထိုးပေးပါ’

ဒီစကားကို ပြောလိုက်သူက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်
အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့ မိုက်အိုးဖီးလ်ပါ။

‘အိုကေ၊ ကောင်းတာပေါ့။ ဘယ်သူနဲ့လဲ’

‘ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျနေတာကို ကုပေးနေတဲ့ စိတ်ပညာ
ရှင်ရဲ့ သမီးနဲ့ပါ။ ကောင်မလေးနာမည်က ဆာရာပါ။’

မိုက်အိုးဖီးလ်ဟာ Tubular Bells အခွေ အောင်မြင်ပြီးချိန်ကစပြီး
လူတွေရဲ့မြင်ကွင်းက နှစ်အတော်ကြာကြာ ပျောက်နေခဲ့တယ်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာ
သူဟာ လူတွေနဲ့ ရောနှောမနေဘဲ တစ်ယောက်ထဲနေတတ်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာကို
ကုသဖို့ ဝေလနိုင်ငံကို သွားတယ်။ သူ့ဝေဒနာ ပျောက် မပျောက် မသိပါဘူး။
မြူးဖစ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးတီးဓာတ်ပုံတွေ ပါလာတယ်။ အခု
တစ်ခါ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့။

ကျွန်တော်က စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေတဲ့ မိုက်ကို မေးလိုက်တယ်။

‘ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် သိကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘၃ ရက်’

‘ဟာကွာ။ မစောလွန်းဘူးလား။ မင်း နည်းနည်းလောက်
ထပ်စောင့်ရင် မကောင်းဘူးလား’

‘ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို
လက်မထပ်ရသေးခင်မှာ အတူမအိပ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်မှ
အတူအိပ်လို့ရမှာ။ လက်ထပ်မယ့်နေရာက ချယ်လ်ဆီးက တရားရုံး
မှာပါ။’

‘ဘယ်နေ့ လက်ထပ်မှာလဲ’

‘မနက်ဖြန်မနက် ၉ နာရီပါ’

သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလိုရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိလို့ နောက်နေ့မနက်မှာ ဂျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ချယ်လ်ဆီးက တရားရုံးကိုသွားကြပြီး မိုက်နဲ့ သတို့သမီးတို့ အလာကို စောင့်နေလိုက်ကြတယ်။ မိုက်တို့ကို မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ပေးဖို့ ယူလာတဲ့ အာဖရိကနိုင်ငံလုပ် ပန်းပွင့်ပုံတွေ ဖော်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံ နှစ်လုံးကို တရားရုံးရှေ့က မြေကွက်လပ်မှာချပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဂျိုးဟာ ခုံတွေ ပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ အဲဒီလို ထိုင်စောင့်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ကိုအတွေးတွေဝင်လာတယ်။ လူတွေဟာ တရားရုံးမှာ လာပြီး ကတိသစ္စာပြုရင်း လက်ထပ်စာချုပ်ချုပ်ကြတယ်။ နောက် ၆ လကြာတော့ ရှေ့နေဆီသွားပြီး ကွာရှင်းစာချုပ်ချုပ်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိသလဲ။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျိုး အပါအဝင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးလည်း အိမ်ထောင်ကွဲတွေပါ။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် အယုံအကြည်မရှိတော့လို့ ကျွန်တော် ဂျိုးကို အရမ်းချစ် ပေမယ့် လက်ထပ်ကြဖို့ မပြောတာပါ။

နောက်နေ့မနက်ပိုင်းမှာ တရားရုံးထဲက တရားသူကြီးရှေ့မှာ မိုက်နဲ့ ဆာရာတို့ လက်ထပ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျိုးဟာ စာချုပ်ပေါ်မှာ အသိသက်သေတွေအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ကြတယ်။ သူ့လက်ထပ်ပွဲကို လူများများစားစား မလာပါဘူး။ ဆာရာရဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျိုးပါပဲ။ အပြင်ထွက်လာကြတဲ့ မိုက်တို့လင်မယားကို ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံတွေ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျိုးတို့က သူတို့ လင်မယားကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ညစာလိုက်ကျွေးတယ်။ ညစာစားပြီး တာနဲ့ မိုက်က ပင်ပန်းလို့ အိမ်ပြန်တော့မယ်တဲ့။ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ မိုက်ဟာ မင်္ဂလာဦးညကို အမြန်ရောက်ချင်နေပြီဆိုတာ။

နောက်နေ့မနက်စောစောစီးစီးမှာပဲ မိုက်ဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ကျွန်တော် ဆာရာနဲ့ ကွာရှင်းတော့မယ်’

‘ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မလိုက်ဖက်ကြလို့ပါ။’

မိုက်ရဲ့ အသံဟာ ပြောရင်းနဲ့ တိမ်ဝင်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့မှာပဲ မိုက်နဲ့ ဆာရာတို့ဟာ ရှေ့နေဆီသွားပြီး ကွာရှင်းလိုက်ကြတယ်။ ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျူးပဲ အသိသက်သေတွေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးကြပြန်တယ်။ မိုက်က ဆာရာကို ကွာရှင်းစရိတ်အဖြစ် ပေါင်နှစ်သိန်းပေးလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာဦးညမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာ တွေးမရပါ။ မိုက်ကိုလည်း မေးမကြည့်ပါ။ မေးလည်း သူပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိနေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ညတာ ပေါင်းသင်းတဲ့မယားကို ဈေးအကြီးဆုံးပေးပြီး ကွာရှင်းတယ်ဆိုပြီး မိုက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ လန်ဒန်မြို့မှာ ပြောစမှတ်ဖြစ်သွားပါတယ်။

နိုင်ငံခြားမှာနယ်ချဲ့ဖို့ စိတ်ကူးခြင်း

၁၉၇၇ ခုနှစ်မှာ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးဟာ အခွန်မဆောင်မီ အမြတ်ငွေ ပေါင် ၄ သိန်းရလိုက်တယ်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်ကျတော့ အမြတ်ငွေဟာ ပေါင် ၅ သိန်းအထိ တက်လာတယ်။ The Sex Pistols တီးဝိုင်းဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခွဲခွာသွားလို့ ဗားဂျင်းမှာ စာချုပ်ထားတဲ့ တီးဝိုင်းအနည်းငယ်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကံကောင်းနေသေးတာက မိုက်အိုးဖီးလ်နဲ့ သူ့တီးဝိုင်း ကျန်နေသေးပြီး သူတို့သီချင်းခွေတွေဟာလည်း ရောင်းကောင်းနေဆဲပါ။

၁၉၇၉ ခုနှစ်ရောက်တဲ့အခါ အပြင်လူတွေက ဗားဂျင်းမှာ ကုမ္ပဏီ အသေးလေးတွေ အများကြီးပါဝင်နေတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ နစ်ခါဦးစီးတဲ့ စာတိုက်က အခွေပို့ရောင်းတဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ သီချင်းခွေရောင်းဆိုင်တွေ၊ ဆိုင်မွန်ဦးစီးတဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီ၊ ကာရိုရီလ်ဆင်ဦးစီးတဲ့ တေးဂီတမဂ္ဂဇင်းနဲ့ စာစောင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ Virgin Book Publishing (ယခင် ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကနေ ပြောင်းလိုက်တာ) စတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ရှိနေလို့ပါ။ မင်းနားစတူဒီယိုအပြင် လန်ဒန်မှာ နောက်ထပ် တေးသံသွင်းစတူဒီယိုတစ်ခုကိုလည်း ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ တေးသီချင်းခွေ ထုတ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အကုန်ရှိနေပြီ။

The Sex Pistols ဟာ ဗားဂျင်းနဲ့ မခွဲခွာခင်မှာ သူတို့အကြောင်း

ရိုက်ကူးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို ဖြန့်ချိခွင့်ကို ကျွန်တော်တို့ စာချုပ်ပြီး ရယူထားခဲ့တယ်။ The Great Rock And Roll Swindle ဇာတ်ကားပါ။ အဲဒီကားကို ပြသနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့က Virgin Films ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ထူထောင်လိုက်ပြီး နစ်ခဲက ကြီးကြပ်စီမံပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ နစ်ခဲဟာ လုပ်ငန်းအနည်းငယ်ကို ထပ်မံထူထောင်ပြန်တယ်။ The Venture ဆိုတဲ့ ညကလပ်လုပ်ငန်း။ ကျွန်တော်တို့ဗားဂျင်းက ထောင်ထားတဲ့ တီးဝိုင်းက အဲဒီမှာ ဖြေဖျော်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားတည်းဖြတ်တဲ့ စတူဒီယိုတစ်ခုကိုလည်း နစ်ခဲက ထူထောင်ဦးစီးပါတယ်။ ဗားဂျင်းက တီးဝိုင်းတွေရဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုတွေကို ရိုက်ကူးတည်းဖြတ်ပြီး ဝီဒီယိုခွေတွေကို ရောင်းချပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဟာ ပြည်တွင်းမှာ လုပ်ငန်းအခြေအနေ အတော်လေးကောင်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဗားဂျင်းဟာ နိုင်ငံခြားကို မထိုးဖောက်နိုင်သေးဘူး။ နိုင်ငံခြားမှာ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီခွဲမရှိတာကြောင့် နိုင်ငံခြားက တီးဝိုင်းတွေနဲ့ သီချင်းသွင်းဖို့ စာမချုပ်နိုင်ဘူး။ ဂီတလောကမှာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတစ်ခု အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ နိုင်ငံခြားမှာ အဲဒီကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့ သီချင်းခွေ ဘယ်လောက်ရောင်းရတယ်ဆိုတာနဲ့ တိုင်းတာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုင်ငံခြားမှာ ကုမ္ပဏီ မဖြစ်မနေ လမ်းစရာရပါတော့မယ်။

အဲဒီလို လုပ်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းနှစ်သွယ်ရှိပါတယ်။ ပထမနည်းလမ်းက ဗားဂျင်းဟာ နိုင်ငံခြားက ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ပြည်တွင်းက တီးဝိုင်းတွေကို စာချုပ်ပြီး အောင်မြင်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးမယ်။ သူတို့အောင်မြင်လာပြီဆိုရင် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေကို သီချင်းခွေထုတ်ခွင့်ပေးတဲ့ လိုင်စင်ကို ရောင်းစားမယ်။ အင်္ဂလန်က တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကြီးတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ Island Records နဲ့ Chrysalis တို့ဟာ အဲဒီနည်းကိုပဲ ကျင့်သုံးကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီနည်းကို မကြိုက်ဘူး။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီက လိုင်စင်ရသွားရင် သူတို့လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ရသွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝင်စွက်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူး။ သူတို့သီချင်းခွေထုတ်လို့ အရမ်းအောင်မြင်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်တို့က လိုင်စင်ခပဲရပြီး အမြတ်ငွေတွေ အကုန်လုံးကို သူတို့ပဲ ယူသွားကြလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒုတိယနည်းကို စဉ်းစားမိတယ်။ ဒုတိယနည်းဆိုတာက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေကို လိုင်စင်ချပေးမယ့်အစား နိုင်ငံခြားတီးဝိုင်းတွေကို လန်ဒန်က ဗားဂျင်းမှာ လာရောက်အသံသွင်းခိုင်းမယ်။ အသံသွင်းပြီးတဲ့ သီချင်းခွေတွေကို အင်္ဂလန်မှာသာမက နိုင်ငံတကာက တေးဂီတလောကကို ဖြန့်မယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြင်သစ်၊ ဂျာမဏီနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံတွေက တီးဝိုင်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အခက်အခဲ အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းကနည်းလို့ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ဖို့ အခက်အခဲ အများကြီး ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ငံခြားက တီးဝိုင်းတွေနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီနည်းကို ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်က ကင်ဘယ်ရီကို နယူးယောက်မြို့ကို စေလွှတ်ပြီး အဲဒီမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံး ဗားဂျင်းတေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက နယူးယောက်မှာ အခြေတည်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ချီကာဂို၊ လော့အင်ဂျဲလို့စ်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုစတဲ့ အမေရိကန်မြို့ကြီးတွေမှာ အိမ်တွေဝယ်ပြီး ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီခွဲတွေ ထောင်ဖို့ပါ။

ပြင်သစ်နိုင်ငံက ပိုလီဂရမ်နဲ့ ချိတ်ဆက်ခြင်း

၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့ကို သွားပြီး ဂျက်ကွစ်ကာနာနဲ့ သွားတွေပါတယ်။ ဂျက်ကွစ်ဆိုတာ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပိုလီဂရမ် (PolyGram) ရဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံတာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွက် အရေးအရာအားလုံးကို ပိုလီဂရမ်ကိုယ်စား ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူပါ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တေးဂီတနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော် သိသူ တစ်ယောက်မှမရှိလို့ ဂျက်ကွစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လာတွေ့ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ သူကလည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံက နာမည်ကျော် Tubular Bells သီချင်းခွေထုတ်လုပ်တဲ့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဆိုတာကို ကြားဖူးနေလို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံပါတယ်။ သူဟာ ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝူဒီအယ်လင်နဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်ပါတယ်။ ရုပ်ဆင်ရုံမကပဲ ဝူဒီအယ်လင် ရုပ်ရှင်ကားတွေမှာ သရုပ်

ဆောင်ထားသလို အူကြောင်ကြောင်နိုင်ပုံချင်းလည်း တူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပါရီမြို့လယ်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ချိန်းပြီး နေ့လည်စာစားကြရင်း အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ စားသောက်ပြီးကြလို့ ပြန်ကြမယ်ဆိုတော့ သူဟာ သူ့ကားကို ဘယ်နားမှာ ရပ်ထားမှန်းမသိလို့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက် လိုက်ရှာတယ်။ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရှာပေးရတယ်။ ၄ နာရီကြာ ခြေတို အောင် လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ရှာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလောက်ထိ အူကြောင်ကြောင် နိုင်တဲ့ လူပါ။

နေ့လည်စာစားတုန်းက ဂျက်ကွစ်က သူ့ရဲ့ လက်ထောက်ဖြစ်ပြီး ပိုလီဂရမ်ရဲ့ တေးသံသွင်းလုပ်ငန်းတာဝန်ခံဖြစ်သူ ပက်ထရစ်ဇဲလ်နစ်ဆိုသူ ကိုလည်း ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ နေ့လည်စာစားရင်း ကျွန်တော်က ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြတယ်။ ပက်ထရစ်ဟာ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီအကြောင်းကို အတော်လေး စိတ်ဝင်စားသွားပုံရတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိလိုက်တယ်။

ပက်ထရစ်ဇဲလ်နစ်ကို ခေါ်ယူလိုက်ခြင်း

ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ပြင်သစ်ကိုသွားပြီး ဂျက်ကွစ်နဲ့ အလုပ် လုပ်ဖို့ ညှိနှိုင်းပြန်တယ်။ သူက ဗားဂျင်းက အသံသွင်းထားတဲ့ သီချင်းခွေတွေကို ပြင်သစ်မှာ ရောင်းချခွင့်လိုင်စင်ပေးမယ်ဆိုရင် ပိုလီဂရမ်က ပေါင် ၃ သိန်း ပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းတယ်။ အခွေတွေရောင်းကောင်းရင် မှုပိုင်ခွင့်ဆိုပြီး နောက်ထပ် ငွေကြေးကို ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ထပ်ဆောင်းပေးမယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗားဂျင်းလက်ထဲမှာ ငွေလက်ကျန် နည်းနည်းပဲရှိနေတယ်။ နက်ကာကျွန်းကို ဝယ်ထားတဲ့ အကြွေးကိုလည်း ဆပ်နေရတယ်။ သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ဟာ မက်မော စရာပါ။ ဆွေးနွေးနေတုန်းမှာ ကျွန်တော်က သူ့ကို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ခုလို စာရေးပြီး ပြလိုက်တယ်။

‘ပက်ထရစ်ဇဲလ်နစ် - ပြင်သစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ဗားဂျင်းကိုယ်စား လှယ်’

လို့ပါ။ တကယ်တော့ ပက်ထရစ်ကို ခေါ်ယူမယ်လို့ သူ့ကို ကြိုတင်အသိပေး

လိုက်တာပါ။ အမှန်က ပက်ထရစ်ကို ဗားဂျင်းမှာ လာလုပ်ဖို့ မကမ်းလှမ်းရ
သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပက်ထရစ်ဟာ ဗားဂျင်းကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတယ်။
သူ့ကို ကမ်းလှမ်းရင် သူ သေချာပေါက် လက်ခံမယ်ဆိုတာကို ကျိန်းသေပေါက်
တွက်ထားမိလို့ပါ။

ကျွန်တော် ပြင်သစ်ကနေ အင်္ဂလန်ကို ပြန်မလာခင်မှာ သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံးကို လန်ဒန်ကို အလည်လာကြဖို့နဲ့ လန်ဒန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်
မော်တော်ဘုတ်အိမ်ကို အလည်လာကြဖို့ ဖိတ်ကြားခဲ့တယ်။ နောက်လမှာ
ပက်ထရစ် လန်ဒန်ကိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် မော်တော်ဘုတ်အိမ်မှာ သူ့ကို
နေ့လည်စာကျွေးပြီး ဖည့်ခံတယ်။ နေ့လည်စာစားပြီးလို့ ကော်ဖီသောက်နေ
ကြရင်း ကျွန်တော်က သူ့ကို ပိုလီဂရမ်ကနေ အလုပ်ထွက်ပြီး ဗားဂျင်းမှာ
လာလုပ်ပေးပါလား။ ဗားဂျင်းကို ရောက်ရင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့မှာ ဗားဂျင်း
ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ပြီး အဲဒီမှာ ရုံးထိုင်ပြီး စီမံခန့်ခွဲပေးပါလား။ သူ့အနေနဲ့
ကျိက်တဲ့ ပြင်သစ်တီးဝိုင်းတွေကို ကျိက်တဲ့ဈေးပေးပြီး မူပိုင်ခွင့်စာချုပ် ချုပ်ခွင့်
ရိုတယ်။ နောက်ပြီး ကုမ္ပဏီခွဲကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်တယ်လို့
ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်ကို သူ သဘောကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်က
သူ့ကို လစာဘယ်လောက်ပေးမယ်ဆိုတာကို စာရွက်ပေါ်မှာ ဂဏန်းနဲ့ ရေးပြ
လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီမြတ်ရင် အမြတ်ငွေရဲ့ အချိုးကျကိုလည်း ခံစားခွင့်ရမယ်လို့
ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူက စာရွက်ကိုယူကြည့်ပြီး ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်တယ်။
ကမ်းလှမ်းချက်ကို သဘောတူလိုက်ပြီ။

ပက်ထရစ်ဟာ ပိုလီဂရမ်က အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ
ပါရီမြို့မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီခွဲဖြစ်တဲ့ Virgin France ကို
ထူထောင်ဖွင့်လှစ်လိုက်တယ်။ သူက သူ့သူငယ်ချင်း ဖိလစ်ကွန်စတန်တင်ကို
လည်း ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ ဖိလစ်ဟာလည်း ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲ ဆိုင်မွန်လိုပါပဲ။
တေးသီချင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ကောင်းကောင်း နားလည်ကျွမ်းကျင်သူပါ။
Virgin France ကုမ္ပဏီမှာ ပက်ထရစ်က တေးသီချင်းခွေဖြန့်ချိရေးနဲ့ စီမံ
ခန့်ခွဲရေးအပိုင်းကို တာဝန်ယူပြီး ဖိလစ်က တီးဝိုင်းတွေနဲ့ စာချုပ်တာ၊ တေးသီချင်း
သွင်းတာကို တာဝန်ယူပါတယ်။

ပက်ထရစ် ပိုလီဂရမ်က ထွက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဗားဂျင်းနဲ့ ပူးပေါင်း

လိုက်ချိန်မှာ ဂျက်ကွစ်က ပြင်သစ်ကနေ ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလို ပြောလာပါတယ်။

‘ငါတို့ကို မင်းရဲ့ မော်တော်ဘုတ်အိမ်မှာ နေ့လည်စာ ကျွေးကတည်းက မင်း ပက်ထရစ်ကို ခေါ်မယ်ဆိုတာ ငါသိလိုက်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ခေါ်မယ်လို့ မထင်ခဲ့တာ ငါ့အမှားပေါ့ကွာ’ တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပက်ထရစ်ကို ပိုလီဂရမ်ကနေ ခေါ်ယူခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီကို ပူးပေါင်းတာကို ပက်ထရစ်က ဆုံးဖြတ်တာပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ တကယ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ခေါ်ယူတယ်ဆိုတာ အဲဒီလူကိုယ်တိုင်က လာချင်မှဖြစ်တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဂျက်ကွစ်ကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။

အရစ္စတာကို နာတဗျားအသာ ကြောလိုက်တယ်

ပက်ထရစ်ဇဲလ်နစ်နဲ့ ဖိလစ်ကွန်စတန်တင်တို့ရဲ့ Virgin France ကုမ္ပဏီသစ်အတွက် ပထမဆုံး မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်လိုက်တဲ့ ပြင်သစ်တီးဝိုင်းရဲ့ နာမည်က Telephone တဲ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်း နာမည်ပါ။ နာမည်က ထူးဆန်းပေမယ့် အဲဒီတီးဝိုင်းရဲ့ သီချင်းခွေတွေကို Virgin France က ဖြန့်ချိလိုက်တာ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ရောင်းအကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီသီချင်းခွေ ရောင်းအကောင်းဆုံးဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်သစ်ကိုသွားပြီး အရစ္စတာ Arista တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီက ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးနဲ့ တွေ့တယ်။ အရစ္စတာမှာ အင်္ဂလန်က ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ကထုတ်တဲ့ သီချင်းခွေတွေကို ရောင်းပေးဖို့ ညှိနှိုင်းကြတာပါ။ နှစ်ဖက်သဘောတူညီတဲ့ ဈေးနှုန်းကို ညှိမရခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒီလို ညှိနှိုင်းနေစဉ်မှာ သူ့ပါးစပ်က ‘ဂျူလီယံကလတ်ခ်’ ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို လွှတ်ကနဲ ပြောထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က အပေါ့သွားမလို့ဆိုပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်သာထဲရောက်တော့ အင်္ဂါလက်မောင်းကိုပင့်ပြီး လက်ဖျံပေါ်မှာ ‘ဂျူလီယံကလတ်ခ်’ နာမည်ကို ဘောပင်နဲ့ ရေးလိုက်တယ်။

ရေးစရာ စာရွက်ပါမလာလို့ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒစ်စလက်ရှားရောဂါကြောင့် စကားလုံးတစ်လုံးကို ဦးနှောက်ထဲမှာ ကြာကြာ မှတ်မထားနိုင်လို့ပါ။ ညှိနှိုင်းကြတာ မအောင်မြင်လို့ သူ့ရုံးက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အပြင်ရောက်ရောက်ချင်း လမ်းဘေးက အနီးဆုံးတယ်လီဖုန်းရုံကို ပြေးသွားတယ်။ အကြွေစေ့အမြန်ထည့်ပြီး ပက်ထရစ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

‘ဟေ့ ပက်ထရစ်၊ ဂျူလီယံကလတ်ခ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးသလား?’

‘ဟာ ကြားဖူးတာပေါ့။ ပြင်သစ်မှာ နာမည်အကြီးဆုံး အဆိုတော်တစ်ယောက်ပါ’

‘ဒါဆိုရင် သူနဲ့ စာချုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ကြရအောင်။ မနက်ဖြန် နေ့လည်မှာ သူ့ကို နေ့လည်စာအတူစားဖို့ ချိန်းပေးပါလား?’

နောက်နေ့ နေ့လည်စာအတူ စားကြရင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပက်ထရစ်တို့ဟာ ဂျူလီယံကလတ်ခ်ကို Virgin France နဲ့ စာချုပ်ဖို့ စည်းရုံးနိုင်ခဲ့တယ်။ အရစ္စတာက သူ့ကို စာချုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလုဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော်တို့က အရင်လက်ဦးမှ ရယူလိုက်ပါတယ်။ စီးပွားရေးလောကမှာ ဒီလိုပါပဲ။ လက်ဦးသူက သာစမြဲပါ။ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခုကို အနိုင်ယူခဲ့လို့ မယုံနိုင်သလိုတောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ ပထမက ပိုလီဂရမ်ဆီကနေ ပက်ထရစ်ကို ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒုတိယက အရစ္စတာထက် လက်ဦးပြီး ဂျူလီယံကို ခေါ်ယူလိုက်ခြင်းပါ။ မကြာခင်မှာပဲ ဂျူလီယံရဲ့ သီချင်းခွေထွက်လာပြီး အကြီးအကျယ် အောင်မြင်သွားလို့ Virgin France အတွက် ဝင်ငွေတွေ အများကြီးရလိုက်သလို ပက်ထရစ်နဲ့ ဖိလစ်တို့လည်း အမြတ်ငွေတွေရဲ့ အချိုးကျခံစားရပြီး အတော်ချမ်းသာသွားကြတယ်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးကျဆင်းမှုဂယက်

ကင်ဘယ်ရီက နယူးယောက်မြို့မှာ၊ ပက်ထရစ်က ပါရီမြို့မှာ၊ ယူဒို (နောက်မှ ဗားဂျင်းကို ဝင်လာသူ)က ဂျာမဏီနိုင်ငံမှာရှိနေကြပြီး လန်ဒန်မှာ

လည်း အခြေခိုင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ ရှိနေကြပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗားဂျင်းကို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း ကျော်ကြားတဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော် တို့မှာ လက်ကျန်ငွေနည်းနေတယ်။ အမှားအယွင်းတစ်ခုတွေရင် ကုမ္ပဏီ ပြုလဲသွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ကွတ်စ်ဘဏ်ကို သွားပြီး အကူအညီတောင်း တယ်။ ကျွန်တော် အရင်က ဘဏ်ကိုသွားရင် ဆံပင်က အရှည်ကြီး ပြီးတော့ စပိုရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကိုပဲ ဝတ်သွားတတ်တယ်။ အခုတော့ ဘဏ်ကိုသွား တာ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်၊ ကုတ်အင်္ကျီအနက်တို့ကို စတိုင်ကျကျဝတ်လို့ ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားတဲ့ ရှူးဖိနပ်အနက်ကို ကျကျနနစီးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဏ်ကလူတွေက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေကြတုန်းပဲ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်လို့ မသတ်မှတ်ကြဘူး။ ဘဏ် အရာရှိတွေက ကျွန်တော်ပြတဲ့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ရဲ့ အခွေရောင်းရငွေကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းခါရမ်းပြကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို ဗားဂျင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာလို့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရောင်းအား အရမ်း ကောင်းနေတယ်။ ဝင်ငွေတွေကလည်း ပုံမှန်ရနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဏ်အရာရှိ တွေက အဲဒီလို မမြင်ဘူး။ သူတို့က ခုလိုပြောတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းဟာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ဝင်ငွေရနေတာတွေဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ ဝင်ငွေ တွေက နည်းလိုက် များလိုက်နဲ့ တစ်လနဲ့ တစ်လမတူဘူးကွာ။ နောက်ပြီး ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာကို တစ်လထက်ပိုပြီး ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။’

အဲဒီလို ဘဏ်ရဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောက်ချက်တွေကြားကပဲ ၁၉၇၈ ခုနှစ်ကုန်မှာ အခွေအရောင်းတွေ အတော်ကောင်းလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကထုတ်တဲ့ သီချင်းခွေအတော်များများဟာ အရောင်းရဆုံးအခွေ ၁၀ ခွေထဲမှာ စာရင်းဝင်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ စီးပွားရေးသမားတွေအတွက် ကံမကောင်း

တာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါက မာဂရက်သက်ချာဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံး အမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာပြီး ဘဏ်အတိုးနှုန်းတွေကို မြှင့်တင်လိုက်တယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေး ရုတ်တရက် ကျဆင်းသွားသလို ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းရဲ့ စီးပွားရေးလည်း အတော်လေးထိခိုက်သွားတယ်။ အနှစ် ၂၀ အတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သီချင်းခွေအရောင်းဟာ ထိုးကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရောင်းဆိုင်အတော်များများကို သီချင်းခွေတွေကို ဝယ်သူအရမ်းနည်းသွားပြီး အရုံးပေါ်နေတာကြောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ အမေရိကန်ဈေးကွက်အတွက် ဖွင့်ထားတဲ့ နယူးယောက်မြို့မှာ ဗားဂျင်းရုံးခွဲကို ကြီးကြပ်သူ ကင်ဘယ်ရီလည်း ကံမကောင်းရှာဘူး။ သူဟာ အဲဒီမှာ ပထမဆုံးသီချင်းခွေအတွက် ဒေါ်လာ ၅ သောင်း အကုန်ခံပြီး ကြော်ငြာတယ်။ အခွေနည်းနည်းလေးပဲ ရောင်းရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီရုံးခွဲကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ ကင်ကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ပြန်ခေါ် လိုက်ရတယ်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးဆိုသလို ကြုံရပြန်တယ်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာပေါ့။ ဂျူးက ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒွင်ဒီ ရေမြုပ်တော့ မယ်လို့ ပြောလာတယ်။ ဒွင်ဒီဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်လုပ်ပြီး နေနေကြတဲ့ မော်တော်ဘုတ်ကြီးရဲ့ နာမည်ပါ။ အဲဒီကို ကားနဲ့အမြန်မောင်းပြီး သွားလိုက် တယ်။ မြစ်ဆိပ်ရောက်တာနဲ့ တွေ့ရတာ အခြေအနေမကောင်းဘူး။ မော်တော် ဘုတ်ဟာ ရေထဲမှာ တစ်ဝက်နှစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် မနက်အလုပ်မသွားခင်က လှေထဲက ရေတွေကို စုပ်ယူထုတ်ဖို့ ရေစုပ်စက်ကို မောင်းထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြစ်ထဲကရေတွေဟာ ရေစုပ်စက်ကနေတစ်ဆင့် ပြောင်းပြန်စီးပြီး လှေထဲကို ပြန်ဝင်နေတယ်။ ရေစုပ်စက်ကလည်း စက်နှိုးမရလို့ မော်တော်ဘုတ်ဟာ မြုပ် တော့မှာပါ။ ဂျူးနဲ့ ကျွန်တော် ဘုတ်ထဲကပစ္စည်းတွေကို ကမ်းပေါ်ကို သယ်ပြီး တင်ရတယ်။ အဓိကက စာရွက်စာတမ်းဖိုင်တွေပေါ့။ ကြီးတဲ့ ပရိဘောဂတွေ ကိုတော့ မသယ်တော့ပါဘူး။ အချိန်မရှိတော့သလို သယ်လို့လည်း မနိုင်လို့ပါ။ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်လို့ကုန်ပါပြီ။ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ ပစ္စည်း သေးသေးမွှားမွှားတွေကိုလည်း ချန်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျူးဟာ ကမ်းပေါ်တက်ပြီး လာကြည့်ကြတဲ့ တခြားလှေပိုင်ရှင်တွေနဲ့အတူ ဖြည်းဖြည်း ချင်း မြုပ်နေတဲ့ ဒွင်ဒီကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အိမ်အဖြစ်နဲ့

နှစ်ပေါင်းများစွာလုပ်ခဲ့တဲ့ ဒွင်ဒီရဲ့ ရေထဲဖြည်းဖြည်းချင်း မြုပ်နေရာက လုံးဝ
စုံးစုံးမြုပ်သွားတာကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားမိတယ်။ ဂျူးက
နားလည်စွာနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးနေတယ်။
သူပါးစပ်က စကားသံထွက်ဘူး။ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေတယ်။ သူလည်း အရမ်း
ဝမ်းနည်းခံစားနေရဟန် တူပါတယ်။

တားကျင်းဟာ ပေါင်တစ်သန်းရှုံးနေတယ်

၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ လော့အင်ဂျယ်လိစ်မြို့
ကို သွားတယ်။ အမေရိကန်က တေးသီချင်းဖြန့်ဝေရောင်းချတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကို
ပြုတိန်နိုင်ငံက တေးသီချင်းအဆိုတော်၊ တီးဝိုင်းတွေအကြောင်းကို ပြောပြ
မိတ်ဆက်ပေးဖို့ပါ။ နမူနာသီချင်းခွေတွေ ယူသွားပြီး သူတို့ကို စက်နဲ့ ဖွင့်ပြ
တယ်။ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ မိုက်အိုးဖီးလ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင်
မသိကြဘူး။ ပိုဆိုးတာက တချို့က မိုက်အိုးဖီးလ်လို့ အသံထွက်ခေါ်ကြတယ်။
အိုးဖီးလ် (Oilfield) ဆိုတာ ရေနံတွင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ သူ့ကို မသိ
သလို၊ အင်္ဂလန်မှာ အရောင်းရဆုံးသီချင်းခွေတွေထဲက ထိပ်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့သီချင်း
ခွေတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုမှတော့ တခြားအဆိုတော်တွေကို ကြိုက်ဖို့ ပိုဝေးပါ
သေးတယ်။

ဒီအချိန်မှာ တားကျင်းရဲ့ဝင်ငွေဟာ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာနေလို့
ဒယ်ဘစ်အိမ်ကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ရတယ်။ ဗာနန်ယဒ်က တိုက်ခန်းနှစ်ခန်း
ကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို တားကျင်းကုမ္ပဏီထဲကို
ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ အသုံးစရိတ်တွေကို ရသမျှ ချွေတာတယ်။ မှတ်စု
စာအုပ်မှာ အသုံးစရိတ်လျော့ချဖို့ စာရင်းကို အခုလိုမှတ်ထားလိုက်တယ်။

- ၁။ မင်းနားစတူဒီယိုအိမ်ရှိတဲ့ ခြံဝင်းကြီးကို အပေါင်ထားရန်
- ၂။ အဲဒီခြံဝင်းထဲက ရေကူးကန်ရဲ့ အပူပေးစနစ်ကို ပိတ်ထားရန်
(မိတာချွေတာဖို့)
- ၃။ ဂျပန်ဆိုတဲ့ ဈေးပေါ်တဲ့ တီးဝိုင်းနဲ့ စာချုပ်ရန်
- ၄။ ဗာနန်ယဒ်က ကျန်တဲ့တိုက်ခန်းတွေကို ရောင်းရန်
- ၅။ မိုက်အိုးဖီးလ်ကို ပေးရမယ့်ပိုက်ဆံကို ခဏဆိုင်းငံ့ထားဖို့ ပြောရန်

- ၆။ မော်တော်ဘုတ်လှေကို ရောင်းရန်
- ၇။ စီးနေတဲ့ ကားကို ရောင်းရန်
- ၈။ တေးသံသွင်းစက်တွေနဲ့ တူရိယာပစ္စည်းတွေကို အငှားချရန်
- ၉။ နှစ်ခဲကို သူပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာတွေကို ဝါးနားကုမ္ပဏီ သို့မဟုတ် ဘဏ် တစ်ခုကို ရောင်းဖို့ ပြောရန်
- ၁၀။ ဗားဂျင်းပိုင်တဲ့ တီးဝိုင်း ဗယ်နူး (The Venue) ကို ထုတ်ရောင်းရန်။

ဗားဂျင်းဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း အသုံးစရိတ်ချွေတာကြဖို့ ခုလို စာရေး အကြောင်းကြားတယ်။

‘မင်းတို့အတွက် ကောင်းသတင်းတစ်ခုက အီယန်ဂျီလီယံရဲ့ သီချင်းခွေဟာ အရောင်းရဆုံးအခွေစာရင်းမှာ တတိယလိုက်နေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းသတင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအခွေဟာ ၇ သောင်းပဲ ရောင်းရတယ်။ မနှစ်က တတိယအဆင့်ရတဲ့ အခွေ ရောင်းရတာရဲ့ တစ်ဝက်ပဲရှိတယ်။ ငါတို့ရဲ့ အမြတ်ငွေဟာ တစ်ဝက် လောက် ကျဆင်းသွားတယ်။’

နှစ်ခဲရဲ့ တွက်ချက်ခန့်မှန်းချက်အရ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဟာ ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ ပေါင်တစ်သန်းလောက် ရှုံးနေပါတယ်။

ကုမ္ပဏီအတွက် ငွေပေါ်အောင် နှစ်ခဲကို သူပိုင်တဲ့ရှယ်ယာတွေ ထုတ် ရောင်းဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက -

‘ငါ့ ရှယ်ယာတွေကို ရောင်းမထုတ်နိုင်ဘူးကွာ။ အခု ဗားဂျင်း ဟာ ဒီနှစ်မှာ ဒေါ်လာတစ်သန်းရှုံးနေတယ်။ အခု ရောင်းလိုက်ရင် ငါ့ရှယ်ယာတွေဟာ ဘယ်လောက်မှရမှာ မဟုတ်ဘူး’

လို့ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးတယ်။

‘ဒါဆိုရင် ဗားဂျင်းဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီနာမည်ရော ဘယ်လောက် တန်သလဲ’

‘ဟာကွာ၊ ဒီလောက်အရှုံးပေါ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုဟာ ဘယ်မှာ တန်ကြေးရှိပါအုံးမလဲ’

တကယ်ပါပဲ။ ဗားဂျင်းဟာ ရုတ်တရက် ချက်ခြင်းပဲ စိုးရိမ်ဖွယ်
 ကောင်းလောက်အောင် အခြေအနေဆိုးနေပါတယ်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် အင်္ဂလန်
 နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးကျဆင်းမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ပင်လယ်ပြင်မှာ ရုတ်တရက်
 မိုးသက်မှန်တိုင်း တိုက်ခတ်လိုက်သလိုပါပဲ။ ဗားဂျင်းသင်္ဘောကြီးဟာ ပင်လယ်
 ထဲနစ်မြုပ်ဖို့ တဲတဲလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် လူထုပ်လျော့ချရ
 ပြန်ပြီ။ ဝန်ထမ်း ၉ ယောက် လျော့ပစ်လိုက်ရတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိကြတဲ့
 ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ၆ ပုံ ၁ ပုံပါ။ တခြားတေးသံသွင်းကုမ္ပဏီနဲ့ စာရင်
 ဝန်ထမ်းလျော့တာ ဗားဂျင်းက ပိုနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို အလုပ်
 က အနားပေးလိုက်ရတာ အင်မတန်ကို စိတ်မကောင်းစရာ ဝမ်းနည်းစရာပါ။

နစ်ခါ၊ ဆိုင်မွန်၊ ကင်ဘယ်ရီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ညနက်အထိ နာရီ
 ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာကို ဆွေးနွေးကြတယ်။
 လောလောဆယ် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်နိုင်မယ့် ရော့ခဲအဆိုတော်
 တစ်ယောက်မှ မရှိတာကြောင့် ဗားဂျင်းရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ရေရာသေချာမျှ မရှိ
 တော့ဘူး။ ဒီထဲက ကွတ်စ်ဘဏ်က ကျွန်တော်တို့ကို မယုံတော့လို့ ငွေချေးတာကို
 ဆိုင်းငံ့ထားလို့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ငွေလက်ကျန်မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။
 ကျွန်တော်တို့ဟာ စာချုပ်ထားတဲ့ တီးဝိုင်းတွေစာရင်းကို ပြန်ကြည့်ကြပြီး တီးဝိုင်း
 အတော်များများနဲ့ စာချုပ်တွေကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ရတယ်။ ဒီထဲက အာဖရိက
 က ရက်ဂေးတီးဝိုင်းအဖွဲ့ အတော်များများနဲ့လည်း အလုပ်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။
 နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံမှာ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းမှုဖြစ်ပွားပြီး အာဏာရလာတဲ့
 စစ်တပ်က အနောက်နိုင်ငံက သွင်းကုန်မှန်သမျှကို ပိတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့
 လည်း သီချင်းခွေတွေကို ပို့လို့မရတော့လို့ပါ။

ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီ စထူထောင်ကတည်းက အခုချိန်ဟာ အခြေအနေ
 အဆိုးဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်၊ နစ်ခါနဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ကတော့ ဒီအခက်အခဲတွေကို
 တောင့်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တောင့်ခံ
 နိုင်မလဲဆိုတာတော့ မသိကြဘူး။

နစ်ခါနဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ အငြင်းပွားကြခြင်း

ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ဖိအားတွေ အရမ်းများနေကြတယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ကြရင် အရင်လို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြုံးပြုံး
ရွှင်ရွှင် နှုတ်မဆက်နိုင်ကြတော့ဘူး။ လူတိုင်းနီးပါးဟာ စိတ်တိုနေကြတယ်။
ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားကိစ္စလေးတွေနဲ့ စကားများကြတယ်။ အကြီး
အကျယ်ဖြစ်ကြတာတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

တစ်ရက်မှာ နစ်ခဲနဲ့ ဆိုင်မွန်ဟာ ဘယ်တီးဝိုင်းနဲ့ စာချုပ်ဖျက်မယ်၊
ဘယ်တီးဝိုင်းကို ဆက်ထားမယ်ဆိုတာကို ဆွေးနွေးကြရင်းနဲ့ အကြီးအကျယ်
စကားများကြတယ်။ ကျွန်တော်က အနားမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ နစ်ခဲက စပြော
တယ်။

*‘The Human League ဆိုတဲ့ အီလက်ထရောနစ် သံစုံ
တီးဝိုင်းနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းသင့်တယ်’*

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

လို့ ဆိုင်မွန်က မေးလိုက်တယ်။

*‘သူတို့ကြောင့် ရတဲ့အမြတ်က အရမ်းနည်းတယ်။ သူတို့ကို
ဆက်လက်ထောက်ပံ့နေဖို့ မဖြစ်တော့ဘူး’*

*‘The Human League ကြောင့်သာ ငါ သီချင်းခွေထုတ်တဲ့
လုပ်ငန်းမှာ ရှိနေတာပါ’*

လို့ ဆိုင်မွန်က ဒေါသကို ထိန်းရင်း ပြောလိုက်တယ်။

*‘မင်းဟာ ငါအခွေရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေမှာ ရှာသမျှ ပိုက်ဆံ
တွေကို ဖြုန်းပစ်နေတာပဲကွ’*

လို့ နစ်ခဲက ဆိုင်မွန်ရဲ့ မျက်နှာကို လက်ညှိုးနဲ့ တင်တင်ထိုးထိုးရင်း ပြောလိုက်
တယ်။ ဆိုင်မွန်လည်း ထိုင်နေရာက ရုတ်တရက် ထလိုက်ပြီး သူ့ကို အခုလို
အော်လိုက်တယ်။

*‘မင်း၊ နောက်ကို ငါ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ
လာမထိုးနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် The Human League ဟာ တားဂျင်းမှာ
ဆက်ရှိနေရမယ်’*

သူတို့နှစ်ယောက် စကားများနေကြတာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပါ။ ကျွန်တော်
 ဟာ ဘာစကားမှမပြောပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို
 သိနေပါတယ်။ နှစ်ခါဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဓိက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်တဲ့အပြင်
 ကလေးဘဝကတည်းက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်
 ဟာ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို အသက် ၁၆ နှစ်သားမှာ အတူစလုပ်ခဲ့ကြတယ်။
 ဒါပေမဲ့ သူဟာ အသုံးစရိတ်ဖြတ်တောက်တာကို အရူးအမူး စွဲလန်းသူဖြစ်တယ်။
 ဆိုင်မွန်ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲ။ ဗားဂျင်းမြူးဇစ် အခုလို ကုမ္ပဏီ
 ကြီးဖြစ်လာတာ ဆိုင်မွန်ရဲ့ သီချင်းတွေအကြောင်းကို ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်၊
 နောက်ပြီး သူ့စွန့်စားပြီး စာချုပ်လိုက်တဲ့ တီးဝိုင်းအသစ်တွေကြောင့်ပါ။ ဒါကို
 နှစ်ခါက ဝန်မခံပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းသိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်
 ထင်ပါတယ်။

အခု သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ဒီကိစ္စမှာ
 အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ပြောလာကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပြဿနာ
 ကို ရင်တွင်းခံစားချက်မပါဘဲ ဆုံးဖြတ်မယ်။ အခုလို ကုမ္ပဏီအကျပ်အတည်းနဲ့
 တွေ့နေချိန်မှာ နှစ်ခါပြောတဲ့ အသုံးစရိတ်ဖြတ်တောက်ဖို့ဆိုတာ အလွန်ကို
 လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိတဲ့အတွေးက
 အသုံးစရိတ် ဖြတ်တောက်လိုက်တော့ရော အခုကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကနေ
 လွတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါ နည်းလမ်းမဟုတ်ဘူး။ လုပ်သင့်တာက အသုံးစရိတ်
 ဖြတ်တောက်ခြင်းထက် ဝင်ငွေတိုးအောင် ထူးထူးခြားခြားတစ်ခုကို အရဲစွန့်ပြီး
 လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအတွက် ပိုက်ဆံသုံးသင့်ရင်လည်း သုံးရမှာပဲ။

ဒါကြောင့် The Human League တီးဝိုင်းနဲ့ စာချုပ်ဖျက်သိမ်းသင့်၊
 မသင့်မှာ ကျွန်တော်က ဆိုင်မွန်ဘက်က ထောက်ခံပြီး မဖျက်သိမ်းသင့်ဘူးလို့
 အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်တယ်။ နှစ်ခါ အတော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ရဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲညီညီ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ဆက်ဆံ
 ရေးဟာ အဲဒီနေ့မှာပဲ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။ နှစ်ခါရဲ့
 ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်တဲ့ အကျိတ်အခဲကြီးတစ်ခု ကိန်းအောင်းသွား
 ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။

ဖီးလ်ကောလင်းနဲ့ စွန့်စားမယ်

နောက်တစ်ကြိမ် ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ အဆိုတော်တစ်ယောက်ကို ပေါင်
 ၆သောင်းခွဲနဲ့ စာချုပ်ဖို့ ကိစ္စမှာလည်း နှစ်ခဲနဲ့ဆိုင်မွန်တို့ အခြေအတင်ဖြစ်
 အငြင်းပွားကြပြန်တယ်။ အဆိုတော်က အရင်က နာမည်ကြီးတီးဝိုင်း
 ဂျယ်နဲဆစ် (Genesis) က အရမ်းတီးသမားကနေ တစ်ကိုယ်တော်စီးရီးခွေ
 ထုတ်ချင်တဲ့ ဖီးလ်ကောလင်း (Phil Collins) ပါ။ ဆိုင်မွန်က ဖီးလ်ကောလင်းရဲ့
 အရည်အချင်းကို မြင်တယ်။ သူ့အခွေဟာ အောင်မြင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။
 ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ခဲက ဆိုင်မွန်ကို အခွေဘယ်လောက် ရောင်းရမယ်ဆိုတာ
 တွက်ချက်ခန့်မှန်းခိုင်းတယ်။ နှစ်ခဲစိုးရိမ်တဲ့အပေါ် အကြောင်းပြချက်ကလည်း
 ခိုင်လုံပါတယ်။ ဖီးလ်ကောလင်းဟာ ဂျယ်နဲဆစ်တီးဝိုင်းက နှုတ်ထွက်လာသူမို့
 ဂျယ်နဲဆစ်တီးဝိုင်းကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကြီးက သူတို့ကြိုက်တဲ့ တီးဝိုင်းကို
 ကန်ထွက်လာသူဆိုပြီး ဖီးလ်ကောလင်းရဲ့အခွေတွေကို မဝယ်မှာကို စိုးရိမ်
 နေတာပါတဲ့။ ဆိုင်မွန်က ဂျယ်နဲဆစ်ရဲ့ ပရိသတ် ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းပဲ အားပေးရင်
 တောင် ပိုက်ဆံအရမ်းမြတ်မယ်လို့ တွက်ပြတယ်။ လက်ရှိစာချုပ်ထားကြတဲ့
 တီးဝိုင်းတွေကလည်း ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်တာမရှိလို့ ဖီးလ်ကောလင်းနဲ့
 စွန့်စားသင့်တယ်လို့ အားလုံးက သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ နှစ်ခဲကလည်း
 အများသဘောကို မဖယ်ရှားချင်တာနဲ့ ဖီးလ်ကောလင်းကို ကြိုတင်ငွေပေးဖို့
 အရောင်းဆိုင်တွေက အခွေရောင်းရငွေတွေထဲကနေ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။
 ဖီးကောလင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားသလိုပဲ ထူးထူးခြားခြား ပါရမီ
 ပါတဲ့ အနုပညာရှင်နဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြခဲ့
 ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အသံဟာ နားထောင်သူကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ပြီး သူစပ်တဲ့ သီချင်း
 စာသားတွေကလည်း ကရုဏာသက်ဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာကောင်းလှတယ်။
 သူ့သီချင်းခွေဟာ အရမ်းရောင်းကောင်းခဲ့တယ်။ သူဟာ သူ့တီးဝိုင်းဟောင်း
 ဂျယ်နဲဆစ်ထက်တောင် အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောလိုရပါတယ်။

NME မဂ္ဂဇင်းက သတင်းမှားယွင်းဖော်ပြခြင်း

ဒီအချိန်မှာပဲ နူရာဝဲစွဲ လဲရာသူခိုးထောင်းဆိုသလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့

ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခထပ်ပေးတာနဲ့ ကြုံရပြန်တယ်။ အဲဒါက မြူးဇစ်ဂီတသီချင်း တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်း၊ ဆောင်းပါးတွေကို ရေးတဲ့ New Musical Express (NME) မဂ္ဂဇင်းမှာ ဟေးဂျင်းမြူးဇစ်ဟာ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ တွေ ကြုံတွေ့နေတယ်လို့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကို ကျွန်တော်တို့ လောလောဆယ် ငွေချေးဖို့တောင်းခံထားတဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်သာ ဖတ်မိသွားရင် ငွေချေးပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် NME မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာဆီ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးထုတ် မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ငွေကြေး အကျပ်အတည်း တွေ့နေတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ခင်ဗျားမှာ အချက် အလက် အခိုင်အမာမရှိရင် အဲဒီသတင်းကို အမြန်ဆုံး မဂ္ဂဇင်းမှာ အဲဒါဟာ သတင်းမှားလို့ ဖော်ပြပေးပါ။ တကယ်လို့ ရက်သတ္တ ၂ ပတ် အတွင်းမှာ မဖော်ပြဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အကြွေးဆပ်ဖို့လိုနေတဲ့ ငွေတွေကို ဘဏ်တွေကနေ ချေးယူမယ့်အစား ခင်ဗျားတို့ကို တရား စွဲပြီး လျော်ကြေးအဖြစ် ယူရပါလိမ့်မယ်’

တစ်ပတ်ကြာတော့ နောက်ထုတ်တဲ့ NME မဂ္ဂဇင်းက သတင်း မှားယွင်းထည့်မိလို့ တောင်းပန်ကြောင်း သတင်းတိုလေး ရေးသားဖော်ပြပေးခဲ့ ပါတယ်။ NME ဟာ Financial Times သတင်းစာကြီးလို ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် စီးပွားရေးသမားတွေ၊ ဘဏ်တွေက ဖတ်ကြတာမဟုတ်လို့ အများကြီး တော်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ NME ရေးခဲ့တာတွေဟာ အမှန်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိနေပါတယ်။

အတိုးမပေးရလို့ ဝယ်တယ်

နစ်ခါ၊ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ The Human League နဲ့ Phil Collins တို့နဲ့ စာချုပ်ဖို့ကိစ္စ စကားများကြပြီး ၂ လ အကြာမှာ စီးပွားရေး အခွင့်ကောင်း ၂ ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ညကလပ်တွေပါ။ ပထမတစ်ခုက ကင်စတန်မြို့က The Roof Garden ပါ။ ပိုင်ရှင်က ကလပ်ကို ပေါင် ၄ သိန်းနဲ့ ရောင်းမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဟေးဂျင်းမှာ လောလောဆယ် ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတာကို

သူသိလို့ ဝယ်ဖို့လိုတုံ ပေါင် ၄ သိန်းကို အတိုးမဲ့ ချေးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆီက ပိုင်၊ ဘီယာ၊ အရက်တွေကိုတော့ ဝယ်ရမယ်တဲ့။ နောက် တစ်ခုက ချားရင်းခရော့စ်ဘူတာရုံက Heaven ဆိုတဲ့ လိင်တူချင်း ဆက်ဆံသူ တွေ လာတတ်တဲ့ ညကလပ်ပါ။ ကလပ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်ညီမ ဇနီးဆာရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူကလည်း ကလပ်ကိုဝယ်မယ်ဆိုရင် ဝယ်ဖို့လိုနေတဲ့ ပေါင် ၅ သိန်းကို အတိုးမဲ့ ချေးပေးမယ်တဲ့။ သူတို့ဟာ ညကလပ်တွေကို ရုတ်တရက် ရောင်းချင်တဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် မသိသလို သိဖို့လည်း မကြီး စားဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက အတိုးမဲ့ငွေချေးရလို့ တန်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဒီကိစ္စတွေကို နှစ်ခဲ လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကလပ်နှစ်ခုကိုဝယ်တဲ့ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ကျွန်တော်ပဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်တယ်။ ဒါကို နှစ်ခဲသိသွားပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပေါင်တစ်သန်း နီးပါးကို ဖြုန်းလိုက်တယ်။ ဗားဂျင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိရတဲ့အထဲ ခုလိုလုပ်လိုက်တာ အခြေအနေကို ပိုဆိုးစေတယ်လို့ သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

‘နှစ်ခဲ၊ ငါတို့ အတိုးပေးစရာမှ မလိုပဲကွာ။ အလကားရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ တူတယ်လေ။ လူတစ်ယောက်က တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရိုးလ်ရွိုက် ကားတစ်စီးကို ပစ်ကပ်ကားတစ်စီးဈေးနဲ့ လာရောင်းရင် ယူရမှာပဲ မဟုတ်လား။’

‘ဟေ့ ရစ်ချတ်၊ လောကမှာ အလကားရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါ အကြွေးပဲလေ။ ငါတို့ အဲဒီအကြွေးကို ပြန်မဆပ် နိုင်ရင် ဗားဂျင်းတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ပြီ။’

‘ငါကတော့ ဒါဟာ အလကားရတဲ့ ပိုက်ဆံမို့ ငါတို့ အခု အကျွမ်း အကျပ်တွေနေတာတွေကို လွတ်မြောက်စေမယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

နှစ်ခဲဟာ သဘောမတူလို့ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်တယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း လုပ်ထားပြီးသား အလုပ်တစ်ခုအတွက် နောက်မဆုတ်တော့ဘူး။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သဘောထားတွေ ကွဲလွဲလာကြတယ်။ ဆက်လက် လက်မတွဲကြတော့ဘဲ လမ်းခွဲကြရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ နှစ်ယောက်လုံး သဘောပေါက်လိုက်ကြတယ်။

နစ်နဲလမ်းခွဲလိုက်ပြန်ပြီ

ကျွန်တော်ဟာ ကုမ္ပဏီကို တမင်သက်သက် ဒေဝါလီခံရအောင် မလိုအပ်တာတွေအတွက် ပိုက်ဆံဖြုန်းနေတယ်လို့ နစ်နဲက ထင်နေတယ်။ သူက သူပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရှယ်ယာ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းရဲ့ တန်ဖိုးမကျအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေတယ်။ ကုမ္ပဏီ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးဖို့ စွန့်စားလုပ်တာကို သူ လုံးဝ အားမပေးဘူးလို့ ကျွန်တော်ကလည်း ထင်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ငန်းအပေါ်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အလွန်ချစ်ခင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း တွေဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်တော်လုပ်သမျှ အလုပ်တွေကို အမြဲကန့်ကွက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်လာမိတယ်။ အထူးသဖြင့် တီးဝိုင်းအသစ်တွေနဲ့ စာချုပ်ဖို့ကိစ္စတွေမှာ သူက မစွန့်စားသင့်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်က ဗားဂျင်းဝန်ထမ်းတွေကို အပန်းပြေစေဖို့ ရေခဲတောင်မှာ လျှောစီးတဲ့ ခရီးစဉ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအတော်များများ အကုန်ခံပြီး စီစဉ်ပေးတယ်။ ဝန်ထမ်းအားလုံးနီးပါး လိုက်ပါကြပေမယ့် နစ်နဲတစ်ယောက် လိုက်မလာခဲ့ပါဘူး။ ဒီမှာတင် သိလိုက်ပါပြီ။ နစ်နဲဟာ ကျွန်တော်လုပ်သမျှ အလုပ်တွေကို ကန့်လန့်တိုက်နေတယ် ဆိုတာပါ။ ဒါကြောင့် အပန်းပြေခရီးက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခုလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်တယ်။

‘ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ နောင်အခါမှာ ပြဿနာတွေ ပိုကြီးလာပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်မရအောင် မှန်းသွားကြတဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားကြမှာနဲ့စာရင် အခုအချိန်မှာ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီး သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဆက်ရှိနေတာက ပိုကောင်းမယ်ကွာ’

သူကလည်း သဘောတူတာမို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တကယ်ပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီ။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တုန်းက ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို အတူ လက်တွဲ လုပ်ခဲ့ကြပြီး လမ်းခွဲဖူးကြတယ်ဆိုတာ မှတ်မိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအကြိမ်ဟာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လမ်းခွဲလိုက်ခြင်းပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ကွတ်စ်ဘဏ်က ငွေချေးမရလို့ တခြားဘဏ်တစ်ခုက ငွေချေးပြီး နှစ်ပိုင်တဲ့ ဗားဂျင်းရှယ်ယာတွေကို ဝယ်ယူလိုက်တယ်။ နှစ်ခဲက လည်း သူကြိုက်တဲ့ ဗားဂျင်းပိုင်တဲ့ Scala Cinema ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံရယ်၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယို ကူးယူတည်းဖြတ်တဲ့ စတူဒီယိုနှစ်ခုကို ယူသွားပါတယ်။ နှစ်ခဲ တကယ် စိတ်ဝင်စားတာက ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းပါ။ ဒါကြောင့် သူဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ပြီးတာနဲ့ Palace Pictures ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကို ထူထောင်လိုက်တယ်။ သူမှာ ရုပ်ရှင်အနုပညာဗီဇပါတာမို့ မကြာခင်မှာပဲ The Company of Wolves, Mona Lisa နဲ့ အော်စကာဆုရတဲ့ The Crying Game ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

လမ်းခွဲလိုက်ပြီမို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ပြင်ဆင်တဲ့ စာချုပ်တွေကို လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့အခါ နှစ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပွေဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဗားဂျင်းဝန်ထမ်းတွေနဲ့အတူ The Roof Garden စားသောက်ဆိုင်မှာ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပွဲကျင်းပတယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ဒီအကြိမ်မှာ အကောင်းဆုံး လမ်းခွဲနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နောင်မှာလည်း သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အလွန်ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်နဲ့ ဆက်လက်ရှိသွားကြပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မကြာခဏ တွေ့ကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အပေါ် မမှီခိုကြဘဲ နှစ်ယောက်လုံးဟာ စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် အခု နှစ်ခဲပိုင်ထားတဲ့ ရှယ်ယာ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ဝယ်လိုက်လို့ ဗားဂျင်းရှယ်ယာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်လိုက်ပါပြီ။ အမှန်တကယ် တော့ ရှုံးနေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းပိုင်တာနဲ့ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း ပိုင်တာဟာ ဘာမှ မကွာခြားပါဘူး။ နှစ်ခဲက ၁၉၈၀ ခုနှစ်တုန်းက ပေါင် တစ်သန်းလောက် ရှုံးမယ်လို့ တွက်ချက်ခန့်မှန်းပြီး ပြောခဲ့တယ်။ အနီးစပ်ဆုံး

မှန်သွားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီ
ဟာ တကယ်ပဲ ပေါင် ၉ သိန်း ရှုံးသွားပါတယ်။

အခန်း (၁၁)

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်နဲ့တူတဲ့ ဘျိုင်းဂျော့ရဲ့အောင်မြင်မှု

(၁၉၈၀ - ၁၉၈၂ ခုနှစ်)

ဂျိုးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိပြီ

၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ခန့် ခွာပြဲပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဂျိုးနဲ့ ကွဲလုနီးနီးဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ဗားဂျင်းမှာ အရှုံးတွေပေါ်နေလို့ ကျွန်တော်လည်း နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး အရှုံးတွေကို လျော့နည်းအောင် ကြိုးစားနေရတယ်။ အလုပ်အရမ်းများနေလို့ ဂျိုးကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပါဘူး။ ဂျိုး ကျွန်တော့ကို အတော်စိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အချိန်ဘယ်လောက်ပဲ နောက်ကျနေပါစေ၊ မော်တော်ဘုတ်အိမ်ကိုတော့ ညတိုင်း ပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ညနက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ အိမ်ရောက်ရင်လည်း မနားရပါဘူး။ အလုပ်ထဲက တယ်လီဖုန်းကလာလို့ ဖြေနေရသေးတယ်။ စနေနေ့မနက် အလုပ်ကို နောက်ကျသွားဖို့စိတ်ကူးရင်း အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းနေတုန်းမှာလည်း ဖုန်းက အဆက်မပြတ်လာနေတယ်။

တစ်ည မော်တော်ဘုတ်အိမ်ကို အတော်နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်တယ်။ (အရင် ဒွင်ဒီဆိုတဲ့ မော်တော်ဘုတ်အိမ်က မနှစ်က ရေထဲမြုပ်သွားလို့ နောက်ထပ် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးထပ်ဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်လုပ်ထားတယ်။ မော်တော်ဘုတ်ကို အရင်နာမည် ဒွင်ဒီ လို့ပဲ ပြန်ပေးထားတယ်။) မော်တော်ဘုတ်

ထဲမှာ မီးထွန်းထားလို့ မောင်နေတယ်။ မီးထွန်းထားလို့ ဂျုံး အိမ်မှာမရှိဘူး ဆိုတာကို သိတယ်။ အရင်ကလည်း အပြင်ထွက်ပြီး စားစရာဝယ်တတ်တာမို့ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခန်းထဲက မီးကိုဖွင့်လိုက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရတယ်။ ဂျုံးရေးထားတဲ့ စာပါ။ သူက -

‘ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို မပြောရဲဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်ကနေ ဝေးရာကို ထွက်သွားပါတယ်။ တကယ်လို့ ရှင် ကျွန်မကို သတိရနေအုံးမယ်ဆိုရင် ရှိစိဆီမှာ လာတွေ့နိုင်ပါတယ်’

လို့ ရေးထားတယ်။ ရှိစိဆိုတာ သူ့ညီမပါ။

ကျွန်တော် ဝိုင်သွားပြီး စာရွက်ကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကုလား ထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့် ပထမဇနီး ခရစ္စတင်းနဲ့ ကွာရှင်းပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးနဲ့ တွဲခဲ့တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတည်တကျ လက်ထပ်ယူဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က လွတ်လပ်မှုကို ကြိုက်တယ်။ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကို မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အတူနေနေတဲ့ ဂျုံးကို လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းခဲ့ဘူး။ ခရစ္စတင်းနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရေရှည်လက်တွဲရမှာကို ကြောက်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဂျုံးအပေါ် သံယောဇဉ်မတွယ်မိအောင် ကြိုးစားပြီး နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို ဇနီးဟောင်း ခရစ္စတင်းနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ တိုက်တွန်းနေကြတယ်။ သူနဲ့ ပြန်မပေါင်းချင်ရင်လည်း တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်စေချင်တယ်။ သူတို့က စကော့တလန်သူ တစ်လင်ကွာ တစ်ခုလပ်ဖြစ်တဲ့ ဂျုံးနဲ့ အတူနေနေတာကို သဘောမကျကြဘူး။

ကျွန်တော် ဂျုံးရဲ့စာတိုလေးကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မမွေးသေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကလေးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီအခါမှ ကျွန်တော် ဂျုံးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိပြီဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ အရင်က ကျွန်တော်ဟာ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာမယ့်

ပြဿနာတွေကို တာဝန်မယူချင်ဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ ကလေးမရှိရင် တာဝန်လည်းမရှိလို့ သူတို့ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ ထင်နေခဲ့တယ်။ အခု အဲဒါမှားမှန်း သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် ဂျူးရဲ့ ညီမ ရိစ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး ဂျူးကို သွားတွေဖို့ ကားကို မြန်မြန်လေး မောင်းသွားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဂျူးကို ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်အိမ် ဒွင်ဒီဆီကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။

ဆီးနှင်းတွေကြားမှာ ဆေးရုံပြောင်းရတယ်

ဂျူး ကိုယ်ဝန် ၆ လမှာ သူ့ဇာတိ စကော့တလန်နိုင်ငံကို အပန်းဖြေခရီး ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ရောက်နေတယ်။ သူ စကော့တလန် အနောက်ပိုင်းက ဖော့ဝီလီယံမှာ အူအတက်ပေါက်လို့ ဆေးရုံ တက်ရတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ချက်ခြင်းပဲ သူ့ဆီကို လေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားတယ်။ သူ ဆေးရုံရောက်တော့ အူအတက်ပေါက်တာ မဟုတ်ဘဲ သားအိမ်မှာ ပြည်တည်နာဖြစ်ပြီး ပြည်ပေါက်လို့တဲ့။ ဆရာဝန်တွေက သားအိမ်က ပြည်တွေကို စုပ်ထုတ်ရင်း အူအတက်ကိုပါ ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မလိုအပ်ဘဲ အပိုခွဲတာကို ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်မဟုတ်တော့ ဘာမှ ပြောခွင့်မရှိဘူးလေ။ ခွဲစိတ်နေတုန်းမှာပဲ ဂျူးဟာ ကလေးမွေးဖို့ ဝမ်းနာလာ တယ်။ ဆရာဝန်တွေဟာ အခြေအနေကို မနိုင်တော့လို့ လက်မှာ အကြောဆေး ပုလင်းတန်းလန်းနဲ့ ဂျူးကို ခေတ်မီဆေးရုံရှိတဲ့ အရှေ့မြောက်ပိုင်းက အင်ဗာနက် မြို့ကို ညတွင်းချင်းပို့ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ စကော့တလန်နိုင်ငံရဲ့ အနောက်ပိုင်းကနေ အရှေ့မြောက်ပိုင်းကို ဆောင်းတွင်းကြီး ညမှောင်မှောင်မဲမဲ ဆီးနှင်းတွေ ထူထူထဲထဲ ကျနေချိန်မှာ လူနာတင်ယာဉ်နဲ့ သွားရတဲ့ခရီးဟာ အိပ်မက်ဆိုး မက်သလိုပါပဲ။ လမ်းမှာ ကားဆောင့်တိုင်း ဂျူးဟာ ဝမ်းပိုနာပြီး ကလေးမွေးချင် လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံရောက်တော့ ဂျူးဟာ ခွဲစိတ်ထားတာကြောင့်နဲ့ ဝမ်းနာတာကြောင့် ဝေဒနာကို မချိမဆန့် ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ရအောင်မွေးချင်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးလေးနဲ့ အဆက်မပြတ် ပြောနေရှာတယ်။

သမီးလေးကလယ်ရာ ဆုံးသွားခြင်း

အင်တာနက်ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေက ကလေးကို ချက်ခြင်း ခွဲမွေးရမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ၃ လ စောမွေးရမှာမို့ ကလေးအသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းနည်းလွန်းတယ်တဲ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဂျုံအသက်ရှင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေက ကလေးကို အောင်မြင်စွာ မွေးပေးလိုက်ကြပါတယ်။ မိန်းကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်က ၄ ပေါင်ပဲ ရှိတယ်။ သေးသေးလေးပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကလယ်ရာလို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ ခေတ်မီဆေးရုံဆိုပြီး ဒီလောက်သေးငယ်တဲ့ ကလေးကို အစာကျွေးတဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာ မရှိဘူးတဲ့။ ညှံ့လိုက်တဲ့ဆေးရုံ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကံဆိုးပါတယ်လေ။ ခေတ်မီဆေးရုံဆိုပြီး ပစ္စည်းမစုံမလင်နဲ့ပါ။

မျက်လုံးအပြာနဲ့ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလယ်ရာဟာ ၄ ရက်အကြာမှာ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေတာက သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးပါ။ သူ့ကို ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲမှာ သိပ်ထားပြီး ဘယ်သူမှ ထိကိုင်ခွင့်မရပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုင်တွယ်ခွင့်ရရင် လက်ဖဝါးပေါ်မှာ တင်ပြီး သိပ်ထားလို့ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ပိုင်းမှာ ကလယ်ရာကို သတိရလို့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ သူကွယ်လွန်သွားကြောင်း လာပြောတဲ့ မပြုံးမရယ်တဲ့ သူ့နာပြုဆရာမတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို မြင်ယောင်လာမိတယ်။ ဆေးရုံက ပိုးသတ်ဆေးအနံ့တွေ နားခေါင်းထဲမှာ ရလာတယ်။ ကြမ်းမှာခင်းထားတဲ့ ဖယောင်းပုဆိုးကို ဝက်မှင်ဘီးနဲ့ ပွတ်တိုက်ဆေးကြောသံကို ကြားနေမိတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်သမီးလေး လောကကြီးမှာ ၄ ရက်ပဲ နေခွင့်ရပြီး ဘာမှ မသိနားမလည်သေးခင်မှာပဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ သူ့ကွယ်လွန်သွားခြင်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျုံတို့ကို ပြန်လည်နီးစပ်လာစေခဲ့ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်လာစေတယ်။ ကလယ်ရာကို မမြင်တွေ့ရခင်က ကျွန်တော် ကလေး၊ မလိုချင်ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ပြီးကတည်းက ကလေးလိုချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျုံနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကလေးနောက်ထပ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးမှာပဲ ဂျုံမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်တယ်။

သမီးလေး ဟော်လီကို အစားပြန်ရခြင်း

ဒီတစ်ခါလည်း ဂျူးဟာ ကလေးကို စောမွေးဖို့ ဝမ်းနာလာပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ၃ ပတ်ပဲ စောတာမို့ အရင်လိုတော့ အခြေအနေမဆိုးပါဘူး။ အဲဒီညက ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်ထဲ ပါတီပွဲတစ်ခုကို သွားတက်ပြီး မနက် ၃ နာရီ လောက်မှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတယ်။ ပါတီမှာ သောက်တာများသွားလို့ အတော်လေး မူးနေတယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အိပ်ရာထဲ ထိုးဝင်အိပ်လိုက်တာ အကြီးအကျယ် အိပ်မောကျသွားတယ်။ ရုတ်တရက် မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ ဖြတ်ရိုက်ခံရတာကို သိလိုက်တယ်။ ရိုက်ချက်က မပြင်းပါဘူး။ မျက်လုံးကို အတင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေတဲ့ ဂျူးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်က ကမန်းကတန်း ထလိုက်တယ်။ သူ အရမ်းငိုက်နာနေပြီ။ မွေးဖွားတော့မယ်ဆိုတာကို သိလိုက်တာကြောင့် သူ့ကိုပွေ့ချီပြီး ကားနဲ့ ဆေးရုံကို ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်တွေက စမ်းသပ်ပြီး တာနဲ့ ချက်ခြင်း သားဖွားခန်းကို လူနာတင်ထမ်းစင်လှည်းနဲ့ ပို့လိုက်တယ်။ လမ်းမှာ ဆရာဝန်တွေက လှည်းဘေးကနေလိုက်ပါရင်း ဂျူးကို စိတ်မပူဖို့ တဖွဖွ ပြောပြီး အားပေးနေကြတယ်။ သူတို့နဲ့ ကပ်ပြီးလိုက်ပါလာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကြည့်ပြီး ခုလို ပြောလာတယ်။

‘ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာစရာပဲဗျာ။ ခေါင်းကိုက် ပျောက်ဆေးသောက်ပြီး သွားအိပ်နေလိုက်ရင် ကောင်းမယ်’

သူပြောတဲ့အတိုင်း တွေ့တဲ့ လူနာကုတင်တစ်ခုပေါ် တက်အိပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးမှာ တစ်နာရီလောက်ပဲ အိပ်ရသေးတာကိုး။

မနက်အစောကြီးမှာ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာတယ်။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာဖုံးအဖြူတွေကို ပါးစပ်မှာစည်းထားတဲ့ ဆရာဝန်လေးယောက်က ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံက ကုတင်ပေါ်ရောက်နေလို့ ကျွန်တော်ဟာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်လို့ ရုတ်တရက် ထင်မိလိုက်တယ်။ သူတို့က -

‘ခင်ဗျားမိန်းမ ဂျူး မွေးဖွားပြီးသွားပြီ။ အခြေအနေအားလုံး ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’

ပြောလို့ သူတို့နဲ့ လိုက်သွားတယ်။
 ဂျိုးကတော့ ဗိုက်ခွဲမွေးခံထားရလို့ မေ့ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်နေတယ်။
 ဒီမှာ ၆ ပေါင်အလေးချိန်ရှိတဲ့ သမီးလေး ဟော်လီကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။
 စိတ်ထဲမှာ အတော်လေးကို ပျော်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ
 ဂျိုးထက် ပိုပင်ပန်းပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ နောက်ကလေးတွေ မွေးချိန်မှာ
 အိပ်ပျော်နေတာမျိုး မဖြစ်စေရဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ လောလော
 ဆယ်တော့ အရင်က ဆုံးသွားတဲ့ သမီးလေး ကလယ်ရာလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံရ
 အောင် ဟော်လီကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ရမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်
 တယ်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်ရဲ့ အလွန်ချမ်းအေးတဲ့ ဆောင်းရာသီ နိုဝင်ဘာလမှာ
 ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကနေ မော်တော်ဘုတ်အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ဂျိုးက
 ဟော်လီကို စောင်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရစ်ပတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ သိပ်ထား
 လိုက်တယ်။ ဆောင်းတွင်းတစ်တွင်းလုံး ဂျိုးနဲ့ ဟော်လီတို့ သားအမိဟာ
 မော်တော်ဘုတ်အိမ်က အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာပဲ နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
 ကပ်လျက်အခန်းထဲမှာနေရင်း အလုပ်လုပ်တယ်။ စာရေးမ ပယ်နီကို အလုပ်
 တွေ လာကူဖို့ မော်တော်ဘုတ်အိမ်ကို ခေါ်ထားလိုက်တယ်။

ရှုံးနေတဲ့တေးဂျင်း အမြတ်ပေါ်လာပြီ

၁၉၈၁ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ရဲ့ အခြေအနေ
 ပြန်ကောင်းလာပါတယ်။ ဂျပန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဖြန့်ထားတဲ့ Gentlemen Take
 Polaroids နဲ့ Tin Drum သီချင်းခွေ နှစ်ခွေဟာ အတော်လေးအောင်မြင်ပြီး
 ရောင်းကောင်းနေပါတယ်။ မကြာခင်က ပြည်တွင်းမှာဖြန့်လိုက်တဲ့ တစ်ကိုယ်တော်
 သီဆိုတဲ့ သီချင်းခွေတွေလည်း ရောင်းကောင်းနေပါတယ်။ ဖီးလ်ကောလင်းရဲ့
 အခွေတွေကို မဖြန့်ရသေးလို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလာမယ်ဆိုတာတော့
 မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ အဖွဲ့လိုက်ဆိုတဲ့ သီချင်းအယ်လ်ဘမ်တွေထဲမှာ မကြာ
 ခင်က စာချုပ်လိုက်တဲ့ တီးဝိုင်းသစ် Simple Mind ရဲ့ New Gold Dream
 သီချင်းခွေဟာ အရောင်းကောင်းဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။
 ဒီအချိန်မှာ ဝမ်းသာစရာကောင်းတာ တစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ ဆိုင်မွန်

ခန့်မှန်းတွက်ချက်ထားသလို The Human League ရဲ့ သီချင်းခွေတွေ ရောင်း
 ကောင်းလာတယ်။ ပထမနဲ့ ဒုတိယ သီချင်းခွေနှစ်ခွေဟာ အတန်အသင့်ပဲ
 ရောင်းရတယ်။ တတိယမြောက်သီချင်းခွေဖြစ်တဲ့ Dare ကျတော့ အခွေ
 ထွက်ထွက်ချင်းမှာပဲ အရောင်းရဆုံးစာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ
 အခွေကို အင်္ဂလန်မှာ တစ်သန်းလောက်ရောင်းရပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အခွေ
 ၃ သန်းလောက် ရောင်းရတယ်။ အဲဒီအခွေထဲက Don't You Want Me,
 Baby? ဆိုတဲ့ သီချင်းကတော့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက အိမ်တိုင်းနီးပါးမှာ ဖွင့်နေကြ
 တာကို ကြားနေရတယ်။

ဗားဂျင်းဟာ ရုံးထားတဲ့ငွေတွေကို ပြန်ရလာတဲ့အပြင် အမြတ်ငွေ
 တွေပါ ရလာတယ်။ ငွေပိုငွေလျှံရှိလာတော့ ကျွန်တော်က အခွင့်အလမ်း
 ကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံတာတွေကိုလုပ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ
 ဗားဂျင်းကို ဝင်ငွေတစ်ခုတည်းအပေါ်မှာပဲ ရပ်တည်နေတာကို မဖြစ်စေချင်ဘူး။
 စီးပွားရေးကြောင့်ထက် ကျွန်တော့်ရဲ့ စွန့်စားလုပ်ကိုင်ချင်တာရယ်၊ အလုပ်
 အမျိုးမျိုးကို လုပ်ချင်တာရယ်ကြောင့်က ပိုပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တေးဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်နေ
 ကြတာမို့ တေးဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်ချင်လာတယ်။
 မဂ္ဂဇင်းကိုထုတ်ဝေဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီး Event လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။
 ကံဆိုးချင်တော့ Event ကို စထုတ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လို တေးဂီတနဲ့
 ပတ်သက်တဲ့ Time Out ဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းလည်း ထွက်လာပါတယ်။ သူတို့ဟာ
 Time Out မဂ္ဂဇင်းကို သေချာအချိန်ယူပြီး ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါ့အပြင်
 မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာနဲ့ အဖွဲ့မှာ မဂ္ဂဇင်းအတွေ့အကြုံများသူတွေ ပါကြတယ်။
 ကျွန်တော်တို့က ခုမှစိတ်ကူးရပြီး အတွေ့အကြုံမရှိသူတွေနဲ့ Event ကို ထုတ်
 လိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ Time Out ဟာ Event ထက် မျက်နှာဖုံး၊ ဆောင်းပါး
 တွေ အားလုံးမှာ အပြတ်အသတ်သာနေလို့ Event မဂ္ဂဇင်းဟာ စောင်ရေ
 နည်းနည်းလေးပဲ ရောင်းရတာကြောင့် အရှုံးကြီး ရှုံးသွားတယ်။ မဂ္ဂဇင်းထုတ်တဲ့
 ကုန်ကျစရိတ်တွေ ပြန်မရတာကြောင့် ဗားဂျင်းက ငွေအတော်များများ ကုန်
 သွားတယ်။ ဒါကြောင့် Event ကို ပထမဆုံးမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်နဲ့ပဲ ရပ်ပစ်
 လိုက်ရတယ်။ ဒါတောင် အကြွေးတချို့ တင်ကျန်ခဲ့တယ်။ Event ကြောင့်

တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ အကြွေးတွေကို အမြန်ပြန်ဆပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အကြွေးပေးဖို့ လိုတဲ့ငွေတွေကို The Human League, Simple Minds တို့ရဲ့ သီချင်းတွေ တွေ့နဲ့ Phil Collins ရဲ့ ပထမဆုံးတစ်ကိုယ်တော်ဆိုထားတဲ့ Face Value တို့ အပြင်၊ တက်သစ်စအဆိုတော် ဘွိုင်းဂျော့ (Boy George) တို့ရဲ့ သီချင်းတွေ ရောင်းရငွေတွေနဲ့ ပေးဆပ်လိုက်တာပါ။

မိန်းမလိုဝတ်တဲ့ အဆိုတော်ဘွိုင်းဂျော့

အဆိုတော် ဘွိုင်းဂျော့နဲ့ သူ့ရဲ့တီးဝိုင်း Culture Club တို့အကြောင်းကို ဆိုင်မွန်ပြောပြလို့ သိရတာပါ။ ဆိုင်မွန်ဟာ သူတို့တီးဝိုင်းအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတွေဆီကနေကြားလို့ သူတို့ စတုတ်နယူးဝင်တန်မြို့က စတူဒီယို တစ်ခုမှာ သီချင်းသွင်းနေတာကို သွားကြည့်တယ်။ သူတို့ တီးတာ ဆိုတာတွေကို အရမ်းသဘောကျလို့ အဲဒီက ပြန်လာပြီးတာနဲ့ ဆိုင်မွန်က ကျွန်တော့်ကို သူတို့နဲ့ စာချုပ်ဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းတယ်။ ဆိုင်မွန် သဘောအကျဆုံးက ပင်တိုင် အဆိုတော် ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းပြီး ဆန်းသစ်တဲ့ ဖျော်ဖြေမှု၊ ထူးထူးခြားခြား မိန်းမလိုဝတ်ထားပုံ၊ တိုးညှင်းတဲ့အသံနဲ့ ရက်ဂီတေးသီချင်း ဆိုပုံလေးတွေပါ။ ဆိုင်မွန်က သူတို့အဖွဲ့ကို ဗာနန်ယာဒ်က ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ မကြာခင် သူတို့အဖွဲ့ရောက်လာပြီး ဗားဂျင်းနဲ့ တေးသီချင်းထုတ်လုပ်ဖို့ မူပိုင်ခွင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်ကြတယ်။

ဆိုင်မွန်က မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဘွိုင်းဂျော့နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်မိတယ်။ သူ့ကိုမြင်ရတာ ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါ။ သူဟာ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အာဖရိကနိုင်ငံက ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေလို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားတယ်။ မျက်နှာကို အဖြူရောင်မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းထားတယ်။ မျက်ခုံး မွှေးကလည်း အရမ်းထူတယ်။ ဝတ်ထားတာကလည်း အရောင်မျိုးစုံပါတဲ့ ဂျပန် ပြည်က ဂေရာမယ်တွေဝတ်တဲ့ ဖဲသားဝတ်ရုံမျိုးကို လွမ်းခြုံထားတယ်။ စကား ကို တိုးတိုးနဲ့ညင်ညင်သာသာလေး ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ တိုးတိုး ညှင်းညှင်းလေးပြောလိုက်တဲ့ အသံဟာ အတော်သာယာပြီး နားထောင်လို့လည်း

အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

Culture Club တီးဝိုင်းဟာ တစ်မှုထူးခြားတယ်။ ဆန်းသစ်တီထွင် တီးခတ်ထားတာတွေ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့အဖွဲ့ အောင်မြင်မယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ပထမဆုံးအခွေဖြစ်တဲ့ ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်သီဆိုတဲ့ White Boy ကို ကျွန်တော်တို့က ၁၉၈၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ဖြန့်လိုက်တယ်။ အခွေ ၈,၀၀၀ လောက်ပဲ ရောင်းရတယ်။ အရောင်းရဆုံး သီချင်းခွေစာရင်းမှာ အဆင့် ၁၁၄ ပဲ ဝင်တယ်။ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘွိုင်းဂျော့မှာ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိနေလို့ပါ။ သူ့ရဲ့အသံဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ လူတွေ မသိကြသေးလို့ပါ။ ဇွန်လမှာ Culture Club ရဲ့ ဒုတိယမြောက်အခွေကို ထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်သီချင်းခွေဖြစ်တဲ့ 'I'm Afriad of Me' ပါ။ ဒီအခွေလည်း ပထမအခွေထက် နည်းနည်းပိုရောင်းရတယ်။ အရောင်းရဆုံး သီချင်းခွေ စာရင်းမှာ အဆင့် ၁၀၀ ပဲ ရတယ်။

Radio 2 ရဲ့ပက်ပက်စက်စက်ဝေဖန်ချက်

၁၉၈၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ Culture Club ရဲ့ တတိယမြောက် သီချင်းခွေကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်သီချင်းတွေပါပဲ။ အခွေနာမည်က 'Do You Really Want To Hurt Me' တဲ့။ ဒီအခွေကိုထုတ်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဝင်လာမိတယ်။ အောင်မှ အောင်မြင်ပါ့မလားလို့။ အရင်ထုတ်တဲ့နှစ်ခွေဟာ သိပ်မအောင်မြင်ခဲ့လို့ ခုလိုသံသယဝင်နေမိတာပါ။ ဒီတစ်ခါမှမအောင်မြင်ရင် လူတွေအကြိုက်နဲ့ မကိုက်ညီတာကြောင့် ဘွိုင်းဂျော့နဲ့ စာချုပ်တာကို ဖျက်သိမ်းဖို့အထိ စိတ်ကူးထားတယ်။

အဲဒီသီချင်းခွေကို Radio 2 ရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာနက အသံလွှင့်ပေးတယ်။ သီချင်းခွေကို အသံလွှင့်ပြီးသွားချိန်မှာ အသံလွှင့်သူက သီချင်းခွေကို 'အားမပါ၊ ပျော့ညံ့တဲ့ စတုတ္ထတန်းစား ရက်ဂေးသီချင်းတွေ' လို့ ပက်ပက်

စက်စက် ရစရာမရှိအောင် ဝေဖန်သွားတယ်။ သူ့ဝေဖန်ချက်ကြောင့်လား မသိဘူး။ လူတွေဟာ ဘာသိချင်းတွေလဲဆိုတာကို သိချင်ကြလို့ ဝယ်လိုက်ကြတာ သိချင်းခွေအရောင်း ချက်ခြင်းတက်သွားတယ်။ အခွေထွက်ပြီး ပထမပတ်မှာ အရောင်းရဆုံး အဆင့်မှာ ၈၅၊ ဒုတိယပတ်မှာ အဆင့် ၃၀ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဲဒီသိချင်းကို လူတွေများများသိအောင် ကြော်ငြာပေးဖို့လုပ်ကြတယ်။ BBC ရေဒီယိုကို ဘွိုင်းဂျော့နဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ ပြောတယ်။ သူတို့က မိန်းမလျာတစ်ယောက်နဲ့ အင်တာဗျူး မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်တယ်။ မင်းတို့ ဘွိုင်းဂျော့အကြောင်း မကြာခင် သိစေရမယ်လို့။

အဏ္ဏာရိပုံပြင်နဲ့တူတဲ့ ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့အောင်မြင်မှု

BBC က Top of The Pops ဆိုတဲ့ တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခုကို လန်ဒန်မြို့မှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပပြုလုပ်တယ်။ လူပေါင်းများစွာ အားပေးကြည့်ရှုကြတယ်။ BBC ရုပ်မြင်သံကြားကလည်း တစ်နိုင်ငံလုံးကို တိုက်ရိုက် ထုတ်လွှင့်ပြသပေးတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ နာမည်ကြီးအဆိုတော်နဲ့ တီးဝိုင်းတွေ ပါဝင်သလို အလားအလာရှိကြတဲ့ တီးဝိုင်းအသစ်တွေနဲ့ တက်သစ်စ အဆိုတော်တွေ ပါဝင်ကြတယ်။ ပွဲနီးမှ တချို့တီးဝိုင်းနဲ့ အဆိုတော်တွေက မလာရောက်နိုင်ဘူးလို့ အကြောင်းကြားကြတယ်။ ဒီသတင်းကိုကြားတဲ့ ကျွန်တော်က Top of The Pops မှာ ဘွိုင်းဂျော့နဲ့ Culture Club တို့ကို အစားထိုးထည့်ပေးဖို့ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ပြောလို့ နောက်ဆုံးမှာ BBC က သဘောတူလိုက်တယ်။

Tops of The Pops အစီအစဉ် စပြီး အဆိုတော်နဲ့ တီးဝိုင်းတွေ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ဖြေဖျော်ကြတယ်။ အခု နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ဖြစ်တဲ့ ဘွိုင်းဂျော့ အလှည့် ရောက်ပါပြီ။ စင်မြင့်ပေါ်က မီးရောင်ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်အောက်မှာ တစ်ဖွဲ့ ထူးခြားတဲ့ စည်းချက်နဲ့ လှုပ်ရှားကရင်း သိချင်းဆိုနေတဲ့ ဘွိုင်းဂျော့ကို လူတွေဟာ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားတယ်။ အဖြူရောင်မိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်ထားတဲ့ မျက်နှာ၊ မျက်ခုံးမွှေးတွေက အထူကြီး၊ သက္ကလတ်အပျော့စား ဦးထုပ်ကို ခပ်မော့မော့ဆောင်းထားပြီး ဘဲလေးကကွက်ဆန်ဆန် ကရင်း သိချင်းဆို

နေတဲ့ သူ့ရဲ့ဟန်ပန်ဟာ လူတွေကို စွဲမက်သွားစေတယ်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေ အရမ်းသဘောကျသွားကြတယ်။ စင်အောက်မှာ သူ့သီချင်းစည်းချက်အတိုင်း ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေ၊ အသက် ၈ နှစ် ၉ နှစ်အရွယ် ကလေးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ အဖိုး၊ အဖွားတွေပါ လိုက်ကနေကြတယ်။ ဘွိုင်းဂျော့ဟာ အဲဒီညက ဖျော်ဖြေကြတဲ့ တေးဂီတ အနုပညာရှင်တွေ အားလုံးထဲမှာ စူပါစတားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေရဲ့ အသည်းစွဲတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားက တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ပေးမှုကြောင့် ဘွိုင်းဂျော့ကို တစ်နိုင်ငံလုံးကလူတွေ သိသွားကြပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ရုံးခန်းထဲက စားပွဲတွေပေါ်က တယ်လီဖုန်းတွေအားလုံး မြည်နေကြတယ်။ သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်တွေက ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ သီချင်းခွေတွေကို လှမ်းမှာနေကြတာပါ။ အထူးသဖြင့် 'Do You Really Want To Hurt Me' သီချင်းခွေကိုပါ။ အဲဒီနေ့မှာပဲ အဲဒီသီချင်းခွေဟာ အရောင်းရဆုံးအခွေစာရင်းမှာ နံပါတ် ၃ ဖြစ်သွားပါတယ်။ မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ နံပါတ် ၁ ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ ဘွိုင်းဂျော့က အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ သူဟာ လိင်ဆက်ဆံတာထက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ရတာကို ပိုပြီး နှစ်သက်တယ်လို့ ဖြေလိုက်လို့ သူ့ရဲ့နာမည်ဟာ ပိုပြီး ကျော်ကြားသွားပါတယ်။

၁၉၈၂ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်မှာ ကျွန်တော်တို့က Culture Club ရဲ့ ပထမဆုံး တေးစုသီချင်းခွေအယ်လ်ဘမ်ဖြစ်တဲ့ Kissing To Be Clever ကို ထုတ်ပြီး ဖြန့်ဖြူးလိုက်တယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အခွေပေါင်း ၄ သန်းအထိ ရောင်းရတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်သီချင်းခွေ Karma Chameleon ကို ထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်အတွက် အရောင်းရဆုံးအခွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ အခွေပေါင်း ၁.၄ သန်း ရောင်းရပြီး ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း ၃၀ မှာလည်း အရောင်းရဆုံးအခွေတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ Culture Club ဟာ ကမ္ဘာကျော်တီးဝိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဒုတိယ တေးစုအယ်လ်ဘမ်ဖြစ်တဲ့ Color By Numbers ဟာလည်း အခွေပေါင်း ၁၀ သန်းအထိ ရောင်းရပြန်တယ်။

အခု ဗားဂျင်းရဲ့ ငွေကြေးအခြေအနေဟာ အရင်ကနဲ့ ပြောင်းပြန်

ဖြစ်သွားပါပြီ။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်တုန်းက ပေါင် ၉ သိန်း ရုံးနေရာက ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာ အရောင်းဝင်ငွေ ပေါင် သန်း ၅၀ ဖိုးရခဲ့ပြီး အမြတ်ငွေဟာ ပေါင် ၂ သန်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်ကျတော့ အရောင်းဝင်ငွေ ပေါင် ၉၄ သန်း ဖိုးရခဲ့ပြီး အမြတ်ငွေဟာ ပေါင် ၁၁ သန်းဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ ရတဲ့ အမြတ် ငွေရဲ့ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းက ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ သီချင်းခွေတွေ ရောင်းရတာတွေကနေ ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီနှစ်တွေမှာ Culture Club နဲ့ ဘွိုင်းဂျော့တို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို လူတွေက ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လို ပြောနေကြပါတယ်။

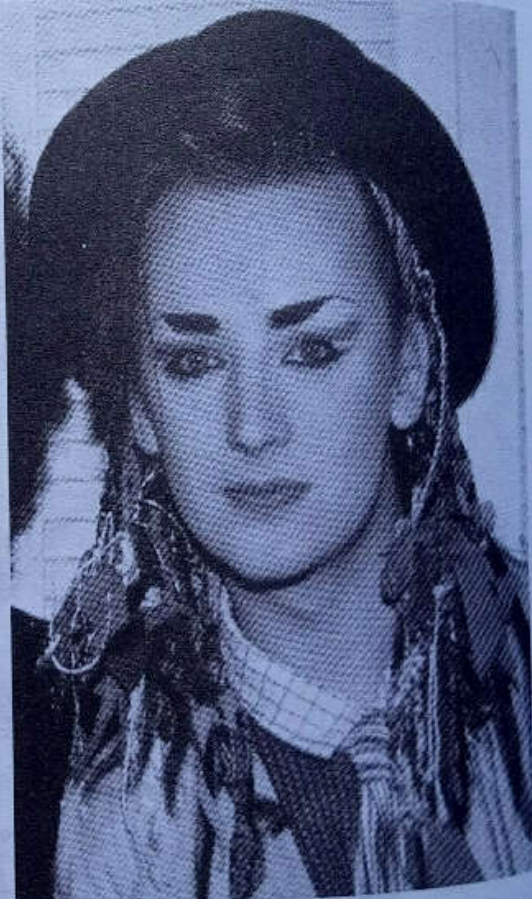
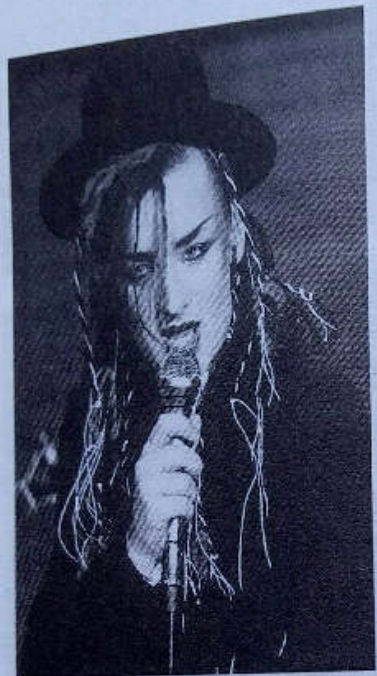
တေးသီချင်းများစစ်လုပ်ငန်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက အခုနေ လူတွေဟာ ဘွိုင်းဂျော့ဆိုတာ ဘယ်သူမှန်း မသိကြဘူး။ ခဏနေကြာရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေဟာ ဘွိုင်းဂျော့ကို သိသွားကြပြီ။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံကနေ ကိုးရီးယားနိုင်ငံအထိ၊ ဂျပန်နိုင်ငံကနေ ဂါနာနိုင်ငံအထိ လူတွေဟာ ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ Karma Chameleon သီချင်းကို ညည်းနေကြပြီ။ ဘွိုင်းဂျော့ရဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ အသံရဲ့ အမြန်နှုန်းလောက်ကို မြန်လွန်းတယ်လို့ လူတွေက တင်စားပြောကြတယ်။ နောက်ပြီး လူတွေပြောကြတာက သူ့ရဲ့ ရုတ်ခြည်းအောင်မြင်မှုဟာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတွေကို ကသောင်းကနင်း ငြောင်းဆန်မှုတွေ ဖြစ်စေတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို ကသောင်းကနင်း ဖြစ်တာမျိုးကို သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျာ။ သိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘွိုင်းဂျော့ ကသောင်းကနင်းလုပ်လိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ဗားဂျင်းလည်း အကြီးအကျယ် ရုံးနေရာက အမြတ်တွေ အများကြီး ပြန်ရလာခဲ့လို့ပါ။

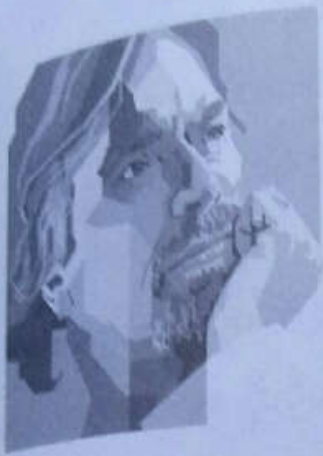
ဇနီးသည်ဂျိုး

ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်၊ ဂျိုး၊ သမီးဟော်လီ၊ သားဆမ်

အဆိုတော် ဘွိုင်းလျော့

အခန်း (၁၂)

ဗားဂျင်းလေကြောင်းလိုင်းကိုထူထောင်ခြင်း

(၁၉၈၃ - ၁၉၈၄ ခုနှစ်)

ကြက်ဥတွေကို တောင်းထဲမှာ ခွဲထည့်မယ်

နစ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတဲ့အချိန်မှာ ကုမ္ပဏီဟာ အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ အရုံးပေါ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံခဲ့ကြတယ်။ နစ်ခဲအနေနဲ့ အရုံးပေါ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကနေ သူပိုင်တဲ့ရှယ်ယာ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ရောင်းပြီး အမြန်ဆုံး ကုမ္ပဏီကနေ နှုတ်ထွက်လိုက်ရလို့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နစ်ခဲရောင်းလိုက်တဲ့ ရှယ်ယာ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ဝယ်လိုက်လို့ ဗားဂျင်းရှယ်ယာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းကို အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဓားသွားပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရသလို ခံစားနေရတယ်။ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားတာနဲ့ ဓားသွားက ကိုယ်ကို နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားစေနိုင်သလို အဆုံးအဖြတ် အမှားတစ်ခုလုပ်မိလိုက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီအရုံးပေါ်ပြီး ပိတ်သိမ်းလိုက်ရနိုင်တယ်။ နစ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းခွဲကြပြီး မကြာခင်မှာပဲ တေးသီချင်းလောကမှာ အပြောင်းအလဲကြီး နှစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

ပထမအပြောင်းအလဲက စီဒီဓာတ်ပြား (CD - Compact Disc) တွေ ပေါ်လာတယ်။ စီဒီဓာတ်ပြားဟာ စတီရီယိုအသံ သွင်းနိုင်ပြီး ကက်ဆက်

တိပ်ခွေထက် အသံပိုကြည်လင်ပြတ်သားတယ်ဆိုပြီး စီဒီခါတ်ပြားကို လူတွေ ပိုကြိုက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အရင်က ကက်ဆက်တိပ်နဲ့ကူးထားတဲ့ လူကြိုက် များတဲ့ သီချင်းတွေကို စီဒီတွေမှာ အသံပြန်ကူးပြီး ရောင်းလာကြတယ်။ လူတွေ လည်း အားပေးဝယ်ကြလို့ စီဒီခါတ်ပြားတွေ အရမ်းရောင်းလာရတယ်။ အထူး သဖြင့် မိုက်အိုးဖီးလ်ရဲ့ သီချင်းတွေပေါ့။ The Sex Pistols ရဲ့ တေးစု သီချင်းတွေလည်း ပါတာပေါ့။

ဒုတိယအပြောင်းအလဲက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ကုမ္ပဏီဟာ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတွေကြားမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ကထုတ်တဲ့ သီချင်းခွေ အတော်များများဟာ အရောင်းရဆုံး သီချင်းခွေစာရင်းမှာ နံပါတ် ၁၀ အတွင်း ဝင်နေပါတယ်။ အရင်တုန်းက မိုက်အိုးဖီးလ်နဲ့ The Sex Pistols တို့ရဲ့ သီချင်းတွေကိုပဲ ထုတ်တဲ့ တေးသံသွင်း ကုမ္ပဏီကနေ နာမည်ကျော် တေးဂီတပညာရှင် အတော်များများရဲ့ သီချင်းခွေ တွေကို ထုတ်ဝေလာနိုင်ပြီမို့ တခြားတေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတွေရဲ့ မနာလိုမှုကို ရနေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်အတွင်းက ဆိုင်မွန်ရဲ့ ထောက်ခံမှုနဲ့ စာချုပ်ခဲ့တဲ့ အဆိုတော်နဲ့ တီးဝိုင်းတွေဟာ အောင်မြင်တွေ့ရလာကြတယ်။ The Human Leage, Heaven 17, Simple Minds, ဘွိုင်းဂျော့, ဖီးလ်ကောလင်းတို့ အပါအဝင်ပေါ့။ ထူးခြားတာက သူတို့အားလုံးဟာ ပြည်တွင်းကပေါ်လာတဲ့ တေးဂီတပညာရှင်တွေဖြစ်ကြပြီး သူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေကို နိုင်ငံတကာကလည်း အားပေးနေကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဏ်အကောင့်တွေထဲကို အခွေရောင်းရငွေတွေ လိုမ့်ဝင်နေပါတယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ ငွေတွေကို ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ အတွေး ပေါ်လာတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ တီးဝိုင်းတွေနဲ့ မူပိုင်ခွင့်စာချုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ အဲဒီလုပ်ငန်းမှာ ကျွမ်းကျင်နေပြီလို့ ပြောလိုရပြီ။ နောက်ထပ် နယ်ပယ်သစ်တစ်ခုကိုရှာပြီး လုပ်ကြည့်ချင်နေတယ်။ စွန့်စားမှု လုပ်ချင်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝါသနာပါ။ နောက်ပြီး တောင်းတစ်တောင်းထဲမှာ ကြက်ဥအားလုံး ထည့်ထားမယ်ဆိုရင် တောင်းလွတ်ကျသွားတဲ့အခါ ကြက်ဥ အားလုံး ကွဲသွားနိုင်တာမို့ ကြက်ဥတွေကို တောင်းတွေမှာ ခွဲထားချင်တယ်။ ဒီသဘောလိုပဲ။ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဆိုတဲ့ တေးသီချင်းလုပ်ငန်းတစ်မျိုးတည်း

လုပ်မယ့်အစား တခြားလုပ်ငန်းကွဲတွေကိုလည်း လုပ်ကြည့်ချင်တယ်။ ဗားဂျင်း ကုမ္ပဏီအသစ်တွေ ထောင်ချင်လာတယ်။ ဒါကို မြန်မြန်ထက်ထက် အကောင်အထည် ဖော်ချင်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု ဗားဂျင်းမြူးဇစ် ကုမ္ပဏီဟာ အခြေအနေကောင်းနေလို့ ငွေတွေအများကြီး ရနေပေမယ့် တော်ကြာ ကုမ္ပဏီအခြေအနေဆိုးသွားရင် ပိုက်ဆံတွေ ခဏလေးနဲ့ ကုန်သွားနိုင်တယ်။

Virgin Books ကုမ္ပဏီထူထောင်ခြင်း

ဘာလုပ်ငန်းလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ တေးဂီတ မြူးဇစ်လုပ်ငန်းနဲ့ အလုပ်လုပ်နေသူမို့ ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးရတယ်။ မြူးဇစ်စိတ်ဝင်စားသူတွေဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာတဲ့ အဆိုတော်၊ ဂီတပညာရှင်တွေအကြောင်း သိချင်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီကနေ ဝီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာတွေ၊ ရုပ်ရှင်နောက်ခံသီချင်း ကူးပေးတာတွေ စတာတွေ ကိုလည်း လုပ်နိုင်လာမယ်။ ဘာစာအုပ်ထုတ်ရမှန်း မသိသေး။ ကုမ္ပဏီကို စိတ်ကူးထဲမှာ နာမည်ပေးထားပြီးပြီ။ Virgin Books လို့။

ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို မိသားစုကိုပြောပြတော့ ညီမငယ် ဗာနီဆာက ရောဘတ်ဒီဘာရစ်နဲ့ စကားပြောကြည့်ဖို့ အကြံပေးလို့ သူ့ကို ကျွန်တော့် မော်တော်ဘုတ်အိမ်ကို ညစာလာစားဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်။ ရောဘတ်ဟာ စာအုပ် ထုတ်ဝေတဲ့ မက်မီလန်ကုမ္ပဏီကြီးမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ၃ နှစ်ကြာနေပါပြီ။ ရောဘတ်နဲ့ သူ့ဆရာ ရော့ရှရစ်စ်တို့ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် မထောင်ရသေးတဲ့ Virgin Books မှာ လာလုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအချိန်ထိ ဘာစာအုပ်မျိုး ထုတ်ရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက ဗားဂျင်းနဲ့ စာချုပ်ထားတဲ့ ရော့ခ်အဆိုတော်၊ တီးဝိုင်းတွေကနေ အမြတ်ထုတ်ဖို့ပါ။ သူတို့ အကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာတွေကို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ထုတ်ဝေဖို့ပါ။ ရောဘတ်က အကြံပေးတယ်။ သူတို့အကြောင်းရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ သူတို့ အကြောင်း ရိုက်ထားတဲ့ ဝီဒီယိုခွေတွေကို ဗားဂျင်းရဲ့ လက်ရှိသီချင်းခွေရောင်းတဲ့

ဆိုင်တွေမှာ တင်ရောင်းရင် ရတယ်တဲ့။ ပိုက်ဆံအကုန်အကျသက်သာအောင် စာအုပ်ဆိုင်သတ်သတ် ဖွင့်စရာမလိုသေးပါဘူး။ နောက်ပိုင်း Virgin Books အောင်မြင်လာတဲ့အခါ စာအုပ်သာမကပဲ သတင်းမီဒီယာတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယို၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယိုတွေပါ လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်တဲ့။ မကြာမီမှာပဲ ရောဘတ်ဟာ သူ့အလုပ်နေတဲ့ မက်မီလန်ကုမ္ပဏီကြီးကနေ နှုတ်ထွက်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီထူထောင်စ Virgin Books ကို ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ဆရာ ရော့ရှရစ်စ်ကတော့ မက်မီလန်မှာပဲ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

Virgin Books စထောင်စမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ဝယ်ပြီး အခွေဆိုင်တွေမှာ ရောင်းပါတယ်။ ရောဘတ်ရောက်လာတာနဲ့ သူက ဝတ္ထုစာအုပ် ရောင်းတာကို ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူက ရှေးခါမြူးဇစ်နဲ့ အားကစားဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေပဲ တင်ရောင်းပါတယ်။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ ကုမ္ပဏီ WH Allen ကို ဝယ်လိုက်ပြီး Virgin Books နဲ့ ပေါင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပေါင်းလိုက်တာ မှားသွားမှန်းကို နောက်ကျမှ သိလိုက်တယ်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ အတော်များများဟာ ထုတ်ဝေတဲ့စာအုပ်တွေ မရောင်းရတာကြောင့် အရုံးကြီးရုံးပြီး အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းတွေကို သိသိသာသာ လျှော့ချလိုက်ရတယ်။ အရင် WH Allen က ဝန်ထမ်းတွေ အများကြီးကိုလည်း အလုပ်က ရပ်စဲလိုက်ရတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာတွေပါပဲ။ အဲဒီအခါမှ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရလိုက်တယ်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဝယ်ပြီး လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်မယ့်အစား ကုမ္ပဏီသစ်တစ်ခုကို အစကနေ ထူထောင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ဆိုတာပါ။ ကုမ္ပဏီစထောင်ချိန်မှာ လူတွေကို လိုသလောက်နဲ့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူကို ခန့်လိုရတယ်။ ကိုယ်လူနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ လုပ်ငန်းကို ကိုယ်ကြိုက်သလို စီမံလိုရတယ်။

တစ်နှစ်အကြာမှာ ရော့ရှရစ်စ်လည်း Virgin Books ကို ရောက်လာပြီး ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးတာဝန်ကို ယူပါတယ်။ ရောဘတ်ကတော့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ယူထားပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က Virgin Books ကို Virgin Publishing လို့ အမည်ပြောင်းပြီး တေးဂီတမြူးဇစ်နဲ့ ဖျော်ဖြေရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရောင်းချတာကိုပဲ အာရုံစိုက်လုပ်တယ်။

နှစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ Virgin Publishing ဟာ အလွန်အောင်မြင်တဲ့ ဖျော်ဖြေရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေထုတ်ဝေတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာ ခဲ့တယ်။

လေကြောင်းလိုင်းထောင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာခြင်း

၁၉၈၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ရင်းဒေါ့ဖ်ဖီးလ်လို့ ခေါ်တဲ့ အမေရိကန် လူမျိုး ရှေ့နေလူငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆီကို အမေရိကန်နိုင်ငံကနေ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ သူ့ဆီက ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရတယ်။ နိုင်ငံတကာလေကြောင်းလိုင်းတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားပါသလားတဲ့။ သူက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့နားက ဂက်တဝစ်မြို့နဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မြို့ကို ပြေးဆွဲမယ့် လေကြောင်း လိုင်းသစ်တစ်ခုကို အရင်းအနှီးထည့်ပြီး ဦးစီးလုပ်ကိုင်ချင်သူတစ်ယောက်ကို ရှာနေတာပါတဲ့။ အရင်က အဲဒီခရီးစဉ်ကို ပြေးဆွဲနေတဲ့ ဆာဖရယ်ဒီလိတ်ကားရဲ့ လေကြောင်းလိုင်းရှိခဲ့ပြီး အရုံးပေါ်လာလို့ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလေကြောင်းလိုင်းအတွက် အဆိုပြုလွှာဖိုင်တွဲတစ်ခု ပို့လိုက်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မဆက်သွယ်ခင် တခြားလူအတော် များများကို ရင်းနှီးမြုပ်နှံဖို့ ဆက်သွယ်ကမ်းလှမ်းခဲ့ပြီးသားလို့ ကျွန်တော် တွက်မိ ပါတယ်။ ဒါကလည်း မထူးဆန်းပါဘူးလေ။ တေးသံသွင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ကို လေကြောင်းလိုင်းထူထောင်ဖို့ ဘယ်သူကများ ဦးဦးဖျားဖျား ခေါ်ပါ့မလဲ။ စွန့်စားချင်စိတ်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ပို့လိုက်တဲ့ အဆိုပြုလွှာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဖတ်ကြည့်ရင်းနဲ့ ‘ယောင်လို့တောင် စိတ်ပါမသွားနဲ့နော်။ မင်း ဒါတွေနားမလည်ပါဘူး။ သွားမလုပ်နဲ့’ လို့ စိတ်ထဲက တဖွဖွ သတိပေးနေ ရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူနဲ့ လက်တွဲ အလုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်၊ မဖြစ်ဆိုတာကို စက္ကန့် ၆၀ အတွင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ ထို့နည်းအတူ လုပ်ငန်းတစ်ခုရဲ့ အဆိုပြုလွှာကို ဖတ်ပြီး အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်သင့်၊ မသင့်ဆိုတာ စက္ကန့် ၆၀ အတွင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အချက်

အလက်တွေ့ကို ကြည့်ပြီး တွက်ချက်ခန့်မှန်းတာထက် စိတ်ထဲမှာပေါ်လာတဲ့ အလိုလိုသိစိတ်ကိုပဲ အားကိုးပြီး ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်။ အဲဒါကလည်း ကျွန်တော့် မှာရှိတဲ့ ဒစ်စလက်ရှား (dyslexia) ဆိုတဲ့ စာကိုဖတ်ရာ မှတ်ရခက်တဲ့ရောဂါကြောင့် အချက်အလက် ကိန်းဂဏန်းတွေကို အားမကိုးတတ်တာပါ။ ခေါင်းထဲမှာ လေကြောင်းလိုင်း ထောင်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေပေါ်လာနေလို့ မနည်းဖျောက်နေရတယ်။ အခု ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ လေကြောင်းလိုင်း ထောင်ရင် ဘာတွေဆုံးရှုံးမလဲ။ ဘာတွေ စွန့်စားရမလဲ။ အဲဒါတွေကို စဉ်းစားရအုံးမယ်။ သေချာတွက်ချက်ကြည့်ရအုံးမယ်။ အရင်ကတော့ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ဖို့ စက္ကန့် ၆၀ အတွင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် လေကြောင်းလိုင်းလုပ်ငန်းဆိုတာက ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးသေးတဲ့အလုပ်၊ အရင်းအနှီး ကြီးမားလွန်းတဲ့ အလုပ်မို့ အချိန်ယူစဉ်းစားတာ ကောင်းပါတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ မင်း ရှူးနေပြီလား’

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အလုပ်နားရက် နှစ်ရက်စလုံးမှာ ကျွန်တော်ဟာ အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်မှာနေရင်း လေကြောင်းလိုင်း ထူထောင်မယ့်ကိစ္စကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အချိန်ယူစဉ်းစားတယ်။ ရှေ့နေရင်းဒေါ်ဖိရဲ့ အဆိုပြုလွှာက business class စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေကိုပဲ လေယာဉ်ခရီးသည်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားပုံရတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး။ သူ့အတိုင်းသာဆို ခရစ္စမတ်ပွဲတော်၊ အီစတာပွဲတော်၊ ဘဏ်ပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေ ခရီးမသွားကြတာကြောင့် လေယာဉ်ကို ခရီးသည်မပါပဲ ပြေးဆွဲရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လေယာဉ်ဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေရော၊ အပျော်ခရီးထွက်သူနဲ့ တိုးရစ်တွေအတွက်ပါ အားလုံးအတွက် ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆတယ်။ ပြီးတော့ တခြားလေကြောင်းလိုင်းတွေနဲ့ မတူကွဲပြားအောင် ပထမတန်း၊ လုပ်ငန်းရှင်အတွက်နဲ့ ရိုးရိုးတန်းဆိုတဲ့ အတန်းအစား ၃ မျိုး ထားမယ့်အစား လုပ်ငန်းရှင်အတွက်နဲ့ ရိုးရိုးတန်းဆိုပြီး အတန်း ၂ မျိုးပဲ ထားချင်တယ်။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်ငှားဖို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ သိစရာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာကို တန်းစီရေးချလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ လေယာဉ်

တစ်စီးကို တစ်နှစ်ပဲငှားလိုရရင် လုပ်ငန်းအဆင်မပြေရင် လေယာဉ်ကို ပြန်အပ်
နိုင်လို့ ရုံးရင်တောင် အများကြီး မရှုံးနိုင်ဘူးလို့ တွက်မိတယ်။ ကျွန်တော်က
တစ်နှစ်စာပဲငှားဖို့ စီစဉ်မယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ၊ အလုပ်သမားတွေကို တစ်နှစ်
စာချုပ်နဲ့ ခန့်မယ်။ လေကြောင်းလိုင်း အဆင်ပြေရင် သူတို့ကို ဆက်ခန့်မယ်။
အဆင်မပြေတော့လည်း သူတို့ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
မလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်ဟာ လူတွေကို အလုပ်ဖြုတ်ခြင်းပါ။ ဒါကြောင့် လူတွေကို
အလုပ်မဖြုတ်ရအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာပါ။

အဲဒီ ၁၉၈၄ ခုနှစ်က အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ပြီး ပျံသန်းတဲ့
ဈေးပေါပေါလေကြောင်းဆိုလို့ People Express လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုပဲ
ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး အဲဒီလေကြောင်းလိုင်းရုံးက
လေယာဉ်လက်မှတ်အတွက် ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ်တဲ့ ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။
လိုင်းမအားဘူး။ စောင့်ပြီး ပြန်ဆက်တယ်။ လိုင်းမအားပြန်ဘူး။ စောင့်ပြီး
ပြန်ဆက်ရင်းနဲ့ တစ်မနက်သာ ကုန်သွားတယ်။ ဖုန်းခေါ်လို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်
တွက်မိလိုက်တယ်။ လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ဘွတ်ကင်လုပ်တဲ့ဖုန်းကို ဒီလောက်
အခေါ်ရခက်နေရင် ဒါဟာ လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှု ညံ့ဖျင်းလို့ပဲ။
စီမံခန့်ခွဲမှုညံ့တာဟာ ပြိုင်ဖက်တွေအတွက် အခွင့်ကောင်းပဲ။ ကျွန်တော်
လေကြောင်းလိုင်းထောင်ရင် သူတို့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ အနိုင်ရနိုင်တယ်လို့
တွေးမိလိုက်တယ်။ သူတို့ကို ဖုန်းထပ်ခေါ်တယ်။ စနေနေ့ တစ်နေ့လုံးသာ
ကုန်သွားတယ်။ ဖုန်း လုံးဝခေါ်မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လေကြောင်းလိုင်း
ထောင်ဖို့ ပိုပြီး စိတ်အားသန်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာပဲ ဆိုင်မွန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

‘ငါ လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခု ထောင်မလို့ကွ။ အဲဒါကို မင်း
ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ကျွန်တော့်လေသံဟာ မြူးကြွနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး -

‘ငါ့မှာ အဆိုပြုလွှာရှိတယ်ကွ. . .’

လို့ ပြောနေတုန်းမှာ သူက ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်ပြီး -

‘ဘုရားရေ၊ ရစ်ချတ်၊ မင်း ရှုံးနေသလားကွာ။ ဆက်မပြောစမ်း

ပါနဲ့’

‘ငါ တကယ်ပြောနေတာပါ။ ဆိုင်မွန်ရာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ရစ်ချတ်။ မင်းတကယ်ရှုံးသွားပြီလို့ ငါထင်တယ်’

‘မရှုံးပါဘူးကွာ။ ငါ နောက်မှ ဒီအကြောင်း မင်းတို့ကို သေသေ
ချာချာ ရှင်းပြပါမယ်’

တနင်္လာနေ့မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် နိုင်ငံတကာ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်
စာအုပ်မှာ ဘိုးအင်းလေယာဉ်ကုမ္ပဏီရဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပြီး ဖုန်းဆက်
လိုက်တယ်။ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီက အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ စီယေးတားမြို့မှာ ရှိပါတယ်။
တစ်ဖက်က ထမင်းစားချိန်မို့ သိပ်ကြာကြာ စကားမပြောလိုက်ရဘူး။ နောက်
တစ်နာရီကြာမှ ပြန်ခေါ်ပါလို့ ပြောတယ်။ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်
လိုက်တယ်။ တစ်ဖက်က လူဟာ ဗြိတိသျှလူမျိုးတစ်ယောက်က ဘိုးအင်း
လေယာဉ်ပျံတစ်စီး ငှားဖို့ စုံစမ်းတယ်ဆိုလို့ အတော်အံ့ဩသွားတယ်။ အဲဒီ
နေ့ခင်းပိုင်းကနေ ညနေအထိ ဘယ်လိုလေယာဉ်အမျိုးအစားတွေ ရှိတယ်၊
လေယာဉ်ငှားခနှုန်းတွေ အားလုံး စုံစမ်းမေးမြန်းတယ်။ နောက်ဆုံးတော့
ကျွန်တော်ဟာ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့သူနဲ့ စကားပြောခွင့်ရလိုက်တယ်။ သူက
ပြောတယ်။ သူတို့မှာ ဂျမ်ဘိုဂျက်တစ်စီးကို ငှားပေးဖို့ အစီအစဉ် ရှိနေတယ်။
တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်မဖြစ်ရင် တစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာ လေယာဉ်ကို
သူတို့ဆီ ပြန်အပ်လို့ရပါတယ်တဲ့။ ဒီသတင်းရပြီဆိုရင် လုံလောက်ပြီ။ ဆိုင်မွန်နဲ့
ကင်ဘယ်ရီတို့ကို ပြောပြတော့မယ်။

ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်တို့က ကန်ကွက်ကြတယ်

နောက်နေ့ နေ့လည်စာစားရင်း ကျွန်တော်က လေကြောင်းလိုင်း
ထောင်ဖို့ကိစ္စကို ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
People Express လေကြောင်းလိုင်းက ဘွတ်ကင်လုပ်တဲ့ ဖုန်းကို တစ်နေ့ကုန်
ခေါ်မရတဲ့အကြောင်း၊ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဂျမ်ဘိုဂျက်

တစ်စီးကို တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ ငှားနိုင်ကြောင်း။ အလုပ်မဖြစ်ရင် လေယာဉ်ကို ပြန်အပ်နိုင်ကြောင်းစတာတွေကိုပါ သူတို့ကို ပြောပြတယ်။ ပထမတော့ သူတို့ ဟာ ကျွန်တော် နောက်ပြောနေတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြော ပြတာတွေကို နားထောင်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လိုအပ်တဲ့ စုံစမ်းမှုတွေ၊ တွက်ချက်မှုတွေကို သေချာလုပ်ထားပြီး လေကြောင်းလိုင်းထောင်ဖို့ တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဆိုတာကို သူတို့သိသွားကြပြီး အရမ်းအံ့သြသွားကြတယ်။ ကျွန်တော် အားလုံးရှင်းပြပြီးသွားလို့ အချိန်အတော်ကြာကြာထိ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဆီက အသံလုံးဝထွက်မလာဘူး။ သူတို့ အကြီးအကျယ် စဉ်းစားနေကြပုံရတယ်။ ရုတ်တရက် ဆိုင်မွန်က စကားစပြောလိုက်တယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်စိတ်ကြီးဝင်နေတဲ့ ကောင်ပါ လားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခခံ လက်တွဲခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း မနည်း တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကတော့ ရှေ့ဆက် လက်တွဲချင်မှ တွဲတော့မယ်။ ကျွန်တော် အခုပဲ အပြတ်ပြောပါမယ်၊ ခင်ဗျား လေကြောင်းလိုင်းကိစ္စဆက်လုပ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ပြတ်ပြီ။ ဒါပဲ’

တကယ်တော့ ဆိုင်မွန်ဟာ ကျွန်တော်ညီဝမ်းကွဲပါ။ သူဟာ ကျွန်တော် ကို အင်မတန်လေးစားသူပါ။ အခုလို ရင့်ရင့်သီးသီး စကားမျိုးကို သူ ဘယ်တုန်း ကမှ ကျွန်တော်ကို မပြောခဲ့ဖူးပါ။ အခု သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတွေ ကြီးမားလွန်းလို့ ပေါက်ကွဲထွက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။

ကင်ဘယ်ရီကတော့ စကားကို ဘယ်တော့မှ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ စကားကို အမြဲတမ်း ညင်ညင်သာသာ ပြောတတ်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီနဲ့ လေကြောင်းလိုင်းပေါင်းစပ်ဖို့ စိတ်ကူးဟာ အတော်ကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်လွန်းတယ်လို့ ထင်တယ်လို့ စကားကို သွယ် ဝိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဆိုင်မွန်ပြောတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်မယ့်အလုပ်ကို သဘောမတူဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါ။ သူက ဆက်ပြောတယ်။

‘ငါကတော့ တေးသံသွင်းလုပ်ငန်းနဲ့ လေကြောင်းလိုင်း၊ ဒီနှစ်ခု

ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး။ ငါ့သဘောကတော့ လေကြောင်း
လိုင်း ရှုံးလို့ ကုန်သွားမယ့် ပိုက်ဆံတွေကို တီးဝိုင်းအသစ်တွေမှာ
စွန့်စားရင်းနှီးလိုက်စေချင်တယ်။ လေကြောင်းလိုင်းက ရှုံးဖို့ သေချာ
တယ်။ တီးဝိုင်းအသစ်က အမြတ်တွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်’

ကျွန်တော် သူတို့ ဘာကို စိုးရိမ်နေကြတာကို သဘောပေါက်သွား
ပါတယ်။ လေကြောင်းလိုင်း ရှုံးရင် ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလည်း
ဆုံးရှုံးသွားမှာကို စိုးရိမ်နေကြတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ခုလို ပြောလိုက်
တယ်။

‘ကောင်းပြီကွာ။ ဒါဆိုရင် ကုမ္ပဏီနှစ်ခုကို မပေါင်းဘူးကွာ။
ငွေစာရင်းတွေကို သတ်သတ်စီ ထားကြမယ်။ လေကြောင်းလိုင်း
အတွက် ရင်းနှီးငွေရဖို့ ငါ သတ်သတ်ရှာမယ်။ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီရဲ့
ပိုက်ဆံတွေထဲက ယူမသုံးဘူး။ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီကလည်း ပြောပြီးပြီ။
ငါတို့ အလုပ်မဖြစ်ရင် တစ်နှစ်ကြာရင် လေယာဉ်ကို ပြန်ယူမယ်
ဆိုတော့ ပိုက်ဆံရှုံးတောင် ပေါင် ၂ သန်းထက် မပိုပါဘူးကွာ’

ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ
ငြင်းနေကြဆဲပါပဲ။

ကျွန်တော် ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

‘လုပ်ကြရအောင်လားကွာ။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းမှာပါ။’

ကျွန်တော်ရဲ့ ‘ပျော်စရာ ကောင်းမှာပါ’ ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ဆိုင်မွန်နဲ့
ကင်ဘယ်ရီတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြတယ်။ အဲဒီစကား
ဟာ သူတို့အတွက် နှာခေါင်းရှုံ့စရာပေမယ့် ကျွန်တော့်လို စွန့်စားချင်သူ
အတွက်တော့ အလုပ်လုပ်ချင်အောင် တွန်းအားပေးတဲ့ စကားဖြစ်ပါတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီမို့ သူတို့ လက်ခံလာ
အောင် ဆက်ကြိုးစားရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဆက်ပြောတယ်။

‘ငါတို့ဟာ လေယာဉ်တစ်စီးထဲနဲ့ အလုပ်လုပ်မှာမို့ ရေထဲကို
ခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့ စမ်းပြီး ဆင်းတာနဲ့ တူပါတယ်။ တကယ်လို့
ရေဟာ ပူနေရင် ခြေထောက်ကို ပြန်ရှုပ်လိုက်ရုံပါပဲ။ နောက်ပြီး’

လေယာဉ်ကို ဝယ်တာမဟုတ်ဘဲ ငှားတာမို့ အခြေအနေမဟန်ရင် ပြန်အပ်လိုက်ရုံပါပဲ။ မခက်ပါဘူးကွာ’

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောပြော သူတို့ လက်မခံကြပါဘူး။ ဆိုင်မွန်က ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ရဲ့ ရှယ်ယာတန်ဖိုးတွေ ကျဆင်းအောင် လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ပြီး ကင်ဘယ်ရီကတော့ ကျွန်တော်ဟာ မကြံစည်သင့်တာကို ကြံစည်နေ တယ်လို့ ထင်နေတယ်။

The Human League တီးဝိုင်းနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်း သင့်တယ်လို့ နစ်ခဲက ပြောတာကို ကျွန်တော်က သဘောမတူလို့ နစ်ခဲဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့သလို အခု နေ့လည်စာစားရင်း ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အလှည့်အပြောင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အရင် တုန်းက ကျွန်တော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်တာတွေကြောင့် သူ စိုးရိမ်ပြီး ရင်တုန်ခဲ့ တာတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက်က တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးရဲ့ ချမ်းသာမှုကို ရှုံးမိုက်တဲ့ အစီအစဉ် တစ်ခုနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုပြီး သူ လက်မခံတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေဟာ တခြားစီပါ။ သူစိတ်ဝင်စား နှစ်သက်တာတွေက မြူးဇစ်ဂီတ၊ စာအုပ်တွေ၊ ပန်းချီကားတွေနဲ့ ပြိုင်ကားလှလှလေးတွေပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ စွန့်စားပြီး လုပ်ငန်းလုပ်ရတာကို ဝါသနာပါတယ်။ သူများတွေက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြော တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပြချင်တယ်။ စီးပွားရေးရှုထောင့်ကကြည့်ရင် ဆိုင်မွန် စဉ်းစားတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝရဲ့အရသာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားချင်သူ အတွက်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအခွင့်အရေးကို မလွတ်တမ်း ကြိုးစားသင့် တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီနေ့ လည်စာစားရင်း ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်မွန် တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးတင်းမာမှုဟာ နောင်လည်း ဆက်လက်ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

ဆာဖရယ်ဒီလိတ်ကားဆီက အကြံရယူခြင်း

ကျွန်တော် သိနေတာက လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် မသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိနေပါလားဆိုတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က

ဆာဖရယ်ဒီလိတ်ကားကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် သိချင်တာတွေကို ရှင်းပြပေးဖို့ အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်။ ဆာဖရယ်ဒီလိတ်ကားဆိုတာ ဂက်တ်ဝစ်မြို့နဲ့ နယူးယောက်မြို့ကို ပြေးဆွဲနေတဲ့ လိတ်ကားလေကြောင်းလိုင်းကို ထူထောင်ခဲ့သူပါ။ သူ့လေကြောင်းလိုင်းဟာ အရုံးပေါ်လို့ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ရတယ်ကို ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ဖရယ်ဒီဟာ ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လေယာဉ်ရဲ့ စက်အစိတ်အပိုင်းတွေကစပြီး လေယာဉ်တစ်စီးအလုပ်လုပ်ပုံ၊ လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တွေ သူ့သိထားသမျှကို အကုန်ရှင်းပြပေးတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ business class ခရီးသည်တွေအပေါ် ဦးစားပေးမထားချင်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခုလိုပြောပြတယ်။

‘မင်းက ဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့အပိုင်းကို ဇာချဲ့တာ၊ မလိုအပ်ဘဲ လုပ်တာလို့ ထင်နေတယ်။ ငါလည်း အဲဒီလိုထင်ခဲ့တယ်ကွ။ အဲဒါ ငါ့အမှားပဲ။ အသုံးစရိတ်တွေ ဖြတ်တောက်ချွေတာရင်းနဲ့ ငါကုမ္ပဏီ ပြုတ်သွားတာပေါ့ကွ။’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နေ့လည်စာစားရင်း business class အကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးကြတယ်။ business class အတန်းက ခရီးသည်တွေကို သူ့ထက်မြင့်တဲ့ first class အတန်းက ဝန်ဆောင်မှုမျိုးပေးရင် ကောင်းမလား။ သူတို့မထင်ထား မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုတွေပေးရင် ကောင်းမလားဆိုတာတွေလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြရင်း ရလိုက်တဲ့ အကြံနှစ်ခုကတော့ ခရီးသည်တွေကို ဇိမ်ခံမှန်လုံကားနက်ကြီး limousine နဲ့ အိမ်ကနေ လေယာဉ်ကွင်းကို ကြိုပေးတာလုပ်ဖို့နဲ့ business class လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်သူတိုင်းကို economy class ရိုးရိုးတန်းလက်မှတ်တစ်စောင် အလကားပေးဖို့ပါ။ တကယ်လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်မယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာတော့ လေကြောင်းလိုင်းထောင်ဖြစ်မှပါ။

ဖရယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကို ဗြိတိသျှလေကြောင်းလိုင်း British Airways (BA) ရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးတယ်။

‘BA က မင်းတို့ကို မတရားလုပ်လာရင် အမြန်ဆုံးနဲ့ အတတ်
နိုင်ဆုံး တားဆီးကာကွယ်ပါ။ မြို့ပြလေကြောင်းအာဏာပိုင်တွေကို
တိုင်ပါ။ ငြိမ်ခံမနေနဲ့။ BA ကို လိုအပ်ရင် တရားစွဲဖို့ လက်မနှေးနဲ့ကွ။
သူတို့မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့လုံးသား မရှိကြဘူး။ အရမ်းရက်စက်ကြ
တယ်။ ငါ့အမှားက သူတို့မတရားလုပ်တာတွေကို တိုင်ကြားဖို့ လက်နှေး
သွားတာပဲ။ ဒီတော့ သူတို့က ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ ငါ
သူတို့ကို တရားစွဲလို့ လျော်ကြေးတွေ အများကြီးရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
နောက်ကျသွားပြီ။ ငါ့လေကြောင်းလိုင်း ရပ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် မင်း
မတရားတာခံရပြီဆိုရင် နောက်မကျခင်မှာ သူတို့ကို တရားစွဲပါ။

နောက်တစ်ခု ငါ ပြောချင်သေးတယ်။ အဲဒါက စိတ်ဖိစီးမှုပါ။
အဲဒီအတွက် မင်း ဆရာဝန်ပြုပြီး မင်းရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို မှန်မှန်
စစ်ဆေးပါ။ ငါ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လေကြောင်းလိုင်း
ထောင်တာဟာ တကယ့်ကို စိတ်သောကရောက်ရတဲ့ အလုပ်ပါ။’

ဖရယ်ဒီက သူဟာ ပန်ကရိယကင်ဆာရောဂါကနေ သက်သာလာတာ
မကြာသေးဘူးလို့ ပြောပြတယ်။ ဖရယ်ဒီက သူ့ပြဿနာတွေကို ပြောပြနေ
ပေမယ့် ခွန်အားအပြည့်နဲ့ တက်ကြွနေတဲ့သူကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း
စိတ်အားတက်လာမိတယ်။ သူ မတတ်သာလို့ အရုံးပေးလိုက်ရတဲ့ BA
လေကြောင်းလိုင်းကို ကျွန်တော်က အနိုင်ပြန်ယူနိုင်မယ်လို့ သူ ယုံကြည်နေ
ပုံရတယ်။ ကျွန်တော်က အခုထောင်မယ့် လေကြောင်းလိုင်း Virgin Atlantic
ရဲ့ ပထမဆုံးလေယာဉ်ပျံကို ‘Spirit of Sir Freddie ဆာဖရယ်ဒီရဲ့စိတ်ဓါတ်’
လို့ နာမည်ပေးချင်တယ်။ ခွင့်ပြုမလားလို့ သူ့ကို မေးလိုက်တော့ သူက -

‘ပထမဆုံး လေယာဉ်ပျံကိုတော့ အဲဒီနာမည် မပေးပါနဲ့ကွာ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့နာမည်က အရုံးသမားတစ်ယောက်ရဲ့
နာမည်ဖြစ်နေလို့ မင်းအတွက် နိမိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
မင်းရဲ့ လေကြောင်းလိုင်းမှာ လေယာဉ်ပျံတွေ အများဖြစ်လာရင်
လေယာဉ်တစ်စင်းကို ငါ့နာမည်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါ ဂုဏ်ယူမိမှာပါ။’
တဲ့။

သူဟာ ကျွန်တော့် မော်တော်ဘုတ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ကမ်းပေါ်မတက်ခင်
လေးမှာ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ခုလို အော်ပြောသွားသေးတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ငါစောစောက ပြောသလို ဆရာဝန်နဲ့ မှန်မှန်စစ်နော်။
မင်းစအိုထဲကို သူလက်နှိုက်ပြီး စစ်ပါစေ။ ဒါပေမဲ့ သူစစ်ပြီးတဲ့ လက်နဲ့
မင်းပုခုံးကို လာမကိုင်စေနဲ့။ မင်းအကျိုးမှာ ချေးတွေ ပေကုန်မှာစိုးလို့ပါ။
ဟား ဟား’

လို့ပြောပြီးတာနဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကိုလက်ပြရင်း ကမ်းပေါ်ကို လူငယ်တစ်ယောက်
လို ခုန်လွှားတက်သွားတယ်။

Virgin Atlantic လို့နာမည်ပေးပြီ

ကျွန်တော်နဲ့ အမေရိကန်ရှေ့နေ ရင်းဒေါ်ဖ်တို့ဟာ လေကြောင်းလိုင်းကို
ပူးတွဲလုပ်ကြမယ်။ ရတဲ့အမြတ်ကို တစ်ဝက်စီ ခွဲယူကြမယ်လို့ သဘောတူကြ
တယ်။ ကျွန်တော်က လိုအပ်တဲ့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံတဲ့ ငွေကြေးထည့်မယ်။ လေကြောင်း
လိုင်းကို စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်မယ့်အပြင် အင်္ဂလန်ဘက်ခြမ်းက လေကြောင်း
ဆိုင်ရာကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူမယ်။ သူက အမေရိကန်နိုင်ငံဘက်ခြမ်းက
လေကြောင်းကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူမယ်။ ရင်းဒေါ်ဖ်က အရင်လိတ်ကားလေကြောင်း
လိုင်းက အတွေ့အကြုံရှိသူ နှစ်ယောက်ကိုတောင် အလုပ်ခန့်ထားပြီးပြီ။ သူတို့က
လိတ်ကားမှာ အင်ဂျင်နီယာမှူးတာဝန်ယူခဲ့တဲ့ ရှိုင်းဂါဒနာနဲ့ လိတ်ကားအတွက်
အမေရိကန်နိုင်ငံဘက်ခြမ်းက လက်မှတ်ရောင်းတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို တာဝန်ယူ
ပေးခဲ့တဲ့ ဒေးဗစ်တိတ်တို့ပါ။

ကျွန်တော်က အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ဒေးဗစ်တိတ်ကို မေးလိုက်တယ်။

‘ငါတို့ လေကြောင်းလိုင်းအသစ်ကို *British Atlantic*
လေကြောင်းလိုင်းလို့ နာမည်ပေးမလို့ကွ။ အဲဒီနာမည်ကို မင်း
ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

‘ဟာဗျာ။ *British Atlantic* တဲ့လား။ BA နောက်တစ်ခု
လာပြန်ပြီလား။ ဒီလောက်တောင် လူတွေမှန်းနေကြတဲ့ BA နာမည်
ကြီးတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ’

သူပြောတဲ့ BA ဆိုတာ British Airways ကို ပြောတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ British Airways လေကြောင်းလိုင်းဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ပြိုင်ဘက်လေကြောင်းလိုင်းမရှိလို့ ခရီးသည်တွေကို ဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်း မပေးဘူး။ ခရီးသည်တွေ လိုချင်တာတွေကို လုပ်မပေးဘူး။ လူတွေဟာ တခြားလေကြောင်းလိုင်းမရှိလို့သာ BA ကို စီးနေကြရပေမယ့် BA ကို အတော်မှန်းနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒေးဗစ်ရဲ့ တုန့်ပြန်ပြောကြားချက်ကို ရင်းဒေါ့ဖ်ကို ပြောပြလိုက်တော့ သူလည်း အဲဒီနာမည်ကို ပြောင်းပစ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတန်ကြာကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ Virgin Atlantic ဗားဂျင်းအတ္တလန်တိတ်လို့ ခေါ်မယ်လို့ ပြောပြလိုက်တော့ ရင်းဒေါ့ဖ်က သဘောတူလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခါလည်း နာမည်အသစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေးဗစ်ကို ထပ်မေးလိုက်ပြန်တယ်။ သူက ခုလို ပြန်ပြောတယ်။

‘Virgin Atlantic ဟုတ်လား။ Virgin ဆိုတာ အပျိုစင်နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ပြောတာလေ။ အပျိုစင်လေယာဉ် အသစ်စက်စက်လေးကို ဘယ်သူကများ မှန်တိုင်းကြားမှာ အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်ပြီး ပျံသန်းဖို့ စီးရဲကြမှာလဲ။’ တဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနာမည်ကို အရမ်းကြိုက်နေပြီမို့ မပြောင်းတော့ပါဘူး။

ရင်းဒေါ့ဖ်နဲ့ CAA အဆင်မပြေကြပါ

နစ်ပတ်အကြာမှာ လေကြောင်းလိုင်းဖွင့်မယ့် အခြေအနေတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားသလို ဖြစ်မလာသေးပါဘူး။ လေယာဉ်ပျံသန်းခွင့်ပြုမယ့် လိုင်စင်ကို ထုတ်ပေးမယ့် မြို့ပြလေကြောင်းအာဏာပိုင်အဖွဲ့ (CAA □ Civil Aviation Authority) နဲ့ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ အစည်းအဝေးကို ကျွန်တော် မတက်ဖြစ်ပါဘူး။ ရင်းဒေါ့ဖ်နဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့နေ ကောလင်းဟောင်းစ်တို့ပဲ တက်ကြတယ်။ ကောလင်းဟာ အစည်းအဝေးခန်းထဲက ခဏထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြောလာတယ်။ ရင်းဒေါ့ဖ်က CAA အဖွဲ့ကို လေကြောင်း

လှိုင်းအသစ်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ရှင်းပြနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရတာ အဖွဲ့ကလူတွေဟာ ရင်းဒေါ်ဖီရဲ့ လေသံမာမာနဲ့ အော်ဟစ်ပြောနေတာကို သဘောကျကြပုံ မရဘူး။ CAA အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ British Caledonian လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ ရှေ့နေက လေကြောင်းလိုင်းဖွင့်ခွင့် လျှောက်လွှာကို ပယ်ချဖို့ ကျန်အဖွဲ့ဝင်တွေကို ပြောနေတယ်။ ရင်းဒေါ်ဖီဟာ တမင်တကာ ပြဿနာရှာနေတယ်လို့ ကောလင်းက ထင်မိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စည်းဝေးခန်းထဲကို အမြန်လိုက်လာပါတဲ့။

ကျွန်တော် စည်းဝေးခန်းထဲကိုရောက်တော့ အဖွဲ့က လူကြီးတစ်ယောက်က ရင်းဒေါ်ဖီကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ပျံသန်းနိုင်ဖို့အတွက် ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားသလဲ၊ လေယာဉ်ကို ဘယ်လိုပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှာလဲ၊ လေယာဉ်စီးခရီးသည်တွေ ဘေးကင်းဖို့ ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေရှိသလဲ၊ မောင်းနှင်မယ့် လေယာဉ်မှူးတွေဟာ အတွေ့အကြုံ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ သူတို့အရင်က ဘယ်လေကြောင်းလိုင်းတွေမှာ မောင်းခဲ့ဖူးသလဲ စုံနေတာပါပဲ။ သေချာတာက လေကြောင်းလိုင်းကို တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ။ ရင်းဒေါ်ဖီကတော့ စိတ်မရှည်တော့ပါ။ သူဟာ မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်အမေးခံနေတာကို အတော်ဒေါသထွက်နေပုံပါပဲ။ CAA အဖွဲ့ကလည်း ရင်းဒေါ်ဖီဟာ လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုကို ဖြစ်မြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာကို သံသယရှိနေကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ လေကြောင်းလိုင်းအသစ်အတွက် ငွေရေးကြေးရေးအကြောင်း မေးမြန်းချိန်မှာ British Caledonian ရဲ့ ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ခုလို ရိသဲ့သဲ့ ပြောလာပါတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ခင်ဗျားမှာ လေကြောင်းလိုင်း ရပ်တည်ဖို့အတွက် ငွေတွေအများကြီးရဖို့ အောင်မြင်မယ့် သီချင်းခွေတွေ အများကြီး ရှိနေတယ် ထင်ပါတယ်။’

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ခုလို ထွေထွေပြီး ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဆာရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်

‘တကယ်တော့ တားကျင်းဟာ မနှစ်က ပေါင် ၁၁ သန်း မြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့အမှုသည် British Caledonian က ရတဲ့ အမြတ်ငွေရဲ့ နှစ်ဆရှိပါတယ်။’

CAA ရဲ့ခွင့်ပြုချက်ရပြီ

နောက်ဆုံးမှာ CAA က ခုလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။ လေကြောင်းလိုင်းသစ်မှာ လုပ်ငန်းလည်ပတ်ဖို့ အနည်းဆုံး ပေါင် ၃ သန်း ရှိရမယ်။ မူအားဖြင့် စာရွက်ပေါ်မှာ လေကြောင်းလိုင်းကို ထူထောင်ခွင့် ပြုလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ချက်အားလုံးကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှသာ လေယာဉ်ကို ပျံသန်းခွင့်ပြုမယ်တဲ့။ ခုလို ခွင့်ပြုလိုက်တာ ဝမ်းသာစရာပါ။ သူတို့ ခွင့်မပြုရင်လည်း ရပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ဟာ လေယာဉ်ကို ဆေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းအောင် မလုပ်နိုင်ရင်လည်း အချိန်မရွေး သူတို့က ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းနိုင်ပါတယ်။ လေယာဉ်ခရီးစဉ် စတင်မပျံသန်းခင်မှာ CAA ရဲ့ တင်းကြပ်တဲ့ စစ်ဆေးမှုကို ခံရပါအုံးမယ်။ လောလောဆယ်တော့ လေကြောင်းလိုင်းအတွက် လိုအပ်တာတွေကို စီစဉ်ရအုံးမယ်။

ဂက်ဝစ်လေဆိပ်နားမှာ ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်လုံးကို ငှားလိုက်ပြီး အင်ဂျင်နီယာမှူး ရွှိုင်းဂါဒနာနဲ့ အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့က အဲဒီမှာ လိုအပ်တဲ့ လေယာဉ်စက်ပြင်ကိရိယာတွေ အားချင်းတပ်ဆင်ကြတယ်။ လေယာဉ်မယ်တွေခန့်ဖို့ အင်တာဗျူးတွေ နေ့ရောညရော လုပ်ရတယ်။ အင်တာဗျူးမှာ ကျွန်တော်က ဘာမေးခွန်းတွေ မေးရမှန်း မသိဘူး။ နောက်တော့ ရွှိုင်းဂါဒနာနဲ့ ဒေးဗစ်တိတ်တို့ အင်တာဗျူးမေးခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ထောက်ကူမေးပေးလို့ တော်သေးတယ်။ ဖလော်ရီဒါလေကြောင်းရုံးက လွတ်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို ငှားပြီး Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းရုံးခန်း ဖွင့်လိုက်တယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံဘက်ခြမ်းအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ရောင်းဖို့ တာဝန်ယူပေးမယ့် ဒေးဗစ်တိတ်ဟာ သူ့သားစုကို သူ့ဇာတိတိုရွက်တိုမြို့ကို ပြန်ပို့လိုက်ပြီး သူကတော့ နယူးယောက်မြို့မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ တားကျင်းမြူးဇစ်ရုံးခန်းမှာ သွားနေတယ်။ ဘိုးအင်းလေယာဉ်ကုမ္ပဏီကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ရှေ့နေအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံကနေ

ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာကြပြီး လေယာဉ်ကို အငှားစာချုပ်ချုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးကြတယ်။ ညနေပိုင်းအားလပ်ချိန်မှာ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်အိမ် 'ဒိုင်ဒီ'ရဲ့ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ လာပြီး အပန်းဖြေကြတယ်။ သူတို့လာကြပြီဆိုရင် ဂျိုးနဲ့ သမီးလေးဟော်လီတို့က မော်တော်ဘုတ်ရဲ့ အောက်ခန်းမှာ နေကြရတယ်။ မော်တော်ဘုတ်ဟာ လေကြောင်းလိုင်းကိစ္စနဲ့ ဧည့်သည်တွေ မကြာခဏလာကြပြီး အမြဲလိုလို ပြည့်ကျပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျိုးနဲ့ ဟော်လီတို့ သားအမိတစ်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရအောင် လက်ဘရတ်ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်ပါတယ်။

ပြဿနာတွေ ဖန်တီးနေတဲ့ ရင်းဒေါ်ဖ်

မကြခင်မှာပဲ ရင်းဒေါ်ဖ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာတွေ တက်နေပါတယ်။ ပြဿနာက နှစ်ခုပါ။ ပထမပြဿနာက ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ကွတ်စ်ဘဏ်က ပြောလာတယ်။ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လို့ ငွေကြေးအလျော်အစား လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ငွေကြေးကို အာမခံပေးဖို့ပါ။ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် သူတို့က Virgin Atlantic ကို ငွေချေးမပေးတော့ဘူးတဲ့။ သူတို့ ခုလိုပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းဒေါ်ဖ်တို့ဟာ Virgin Atlantic ကို တစ်ဝက်စီ ပိုင်ကြတယ်။ Virgin Atlantic အရုံးပေါ်လို့ ဘဏ်ကို အကြွေးပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုရင် ရင်းဒေါ်ဖ်မှာ ပြန်ဆပ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ငွေမရှိဘူး။ သူက Virgin Atlantic ထဲကို ငွေတစ်ပြားမှ ထည့်ဝင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီအနေနဲ့ Virgin Atlantic ကို အာမခံပေးဖို့ကိစ္စကို ရင်းဒေါ်ဖ်ကို ပြောပြတော့ သူက သဘောတူပါတယ်တဲ့။ ပြဿနာတစ်ခု ရှင်းသွားပါပြီ။

ဒုတိယပြဿနာက ပထမပြဿနာထက် ပိုရှုပ်ထွေးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြဿနာက သူနဲ့ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ဘဲ သူနဲ့အများရဲ့ ပြဿနာမို့ပါ။ အဲဒါက ရင်းဒေါ်ဖ်ဟာ Virgin Atlantic ဝန်ထမ်းအချို့နဲ့ ဆက်ဆံရေး မပြေလည်ကြလို့ ပြဿနာဖြစ်နေကြတာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ Virgin Atlantic ထူထောင်တာ အခုထက် အချိန် ၄ လ

ပိုရဲခဲရင် ပြဿနာတွေ နည်းမှာပါ။ အခုတော့ အချိန်တိုအတွင်းမှာ အလုပ်တွေ ကို အချိန်မီပြီးစီးဖို့ အတင်းနင်းကန်လုပ်နေရတာကြောင့် လူတိုင်းမှာ ဖိအားတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic ရဲ့ လေယာဉ်ကို အမြန်ဆုံး ပျံသန်းဖို့ လုပ်နေရတဲ့အကြောင်းကလည်း မကြာခင် ကျရောက်တော့မယ့် နွေဥတုရာသီမှာ လူတွေအများကြီး နိုင်ငံခြားကို (အထူးသဖြင့် အမေရိကန် နိုင်ငံကို) အပန်းဖြေခရီးထွက်ကြမှာမို့ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူချင်လို့ပါ။ ခရီးသည်အများစုကို ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို အားပေးစီးစေချင်တယ်လေ။ ခရီးသည်များများစီးကြမှ လေကြောင်းလိုင်းမှာ ရင်းနှီးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေါ်လာမှာပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာ ပထမဆုံး စတင်မှာ အခြေအနေ ကောင်းဖို့လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေကြတဲ့ အချိန်ဇယားအတွင်း ပြီးအောင် အလောတကြီး ကတိုက်ကရိုက် လုပ်နေကြတယ်။ အခုအချိန်မှာ လေယာဉ်မယ်တွေအတွက် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဒီဇိုင်းပုံစံ ရွေးနေကြတယ်။ ခဏနေကျရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ စာမျက်နှာ ၉၆ မျက်နှာပါတဲ့ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီနဲ့ လေယာဉ်ငှားတဲ့ စာချုပ်ကြီး ထဲက ဥပဒေအချက်အလက်တွေကို ဆွေးနွေးကြတယ်။

ရင်းဒေါ်ဖ်နဲ့ ဆက်ဆံရေး မပြေမလည် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးကြားလိုက်ရတာက ဒေးဗစ်တိတ်ဆီကပါ။ ဒေးဗစ်ဆိုတာ ရှေ့ပိုင်းမှာ ပြောပြခဲ့သလို ရင်းဒေါ်ဖ်ရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်ခန့်တဲ့ အရာရှိနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ အရင်လုပ်ခဲ့တဲ့ လိတ်ကားလေကြောင်းလိုင်းမှာတုန်းက အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ လေယာဉ်လက်မှတ်အရောင်းတာဝန်ခံမို့ အခု Virgin Atlantic အတွက်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံဘက်ခြမ်းကို အားထားရမယ့်လူ ဖြစ်နေ ပါတယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလိုပြောလာတယ်။
 ‘ရစ်ချတ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်က ထွက်တော့မယ်ဗျာ။ ရင်းဒေါ်ဖ်
 နဲ့ ဘယ်လိုမှ အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ မဖြစ်တော့လို့ပါ’
 ‘ဘာများဖြစ်လို့လဲကွာ’

လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အတော်လေး စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်သွားတယ်။ ဒေးဗစ်လို အတွေ့အကြုံများတဲ့သူ မရှိရင် အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ လေယာဉ် လက်မှတ်တွေကို အချိန်မီရောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် Virgin Atlantic အတွက် စကတည်းက အခြေအနေ ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ထပ်ပြောတယ်။

‘ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်ဆက်လုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တာတွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ဗျာ’

သူ ဖုန်းမချခင်လေးမှာ ကျွန်တော်က လန်ဒန်ကို လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ့ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့မှာ နယူးယောက်ကနေ လန်ဒန်ကို လာဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုး မရှိဘူးဆိုလို့ လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်ပို့ပေးလိုက်တယ်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ သူ ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ လာချိန်မှာ ကျွန်တော့်သမီးလေး ဟော်လီဗျားပြီး ကိုယ်ပူနေလို့ အာခြစ်အော်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ကလေးကို လက်ထဲမှာပွေထားပြီး ချောနေရတယ်။ သူ့အမေ ဂျူးက အပြင်ထွက်ပြီး အဖျားကျဆေး သွားဝယ်နေတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဒေးဗစ်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။ သူက -

‘ကလေးငိုနေတာ အတော်ဆူညံနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ရင်းဒေါ့ဖ် အော်ငေါက်ပြောတာက ဒီထက် အများကြီးဆိုးပါတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူနဲ့တွဲပြီး အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။’

ကောင်းကင်မှာကြော်ငြာတဲ့ Virgin Atlantic

ဒေးဗစ်ဆက်ပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်းနဲ့ ရင်းဒေါ့ဖ်ဟာ ဝန်ထမ်းတွေကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လို သဘောမထားပဲ ကျေးကျွန်တွေလို ဆက်ဆံ

သဘောထားကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ Virgin Atlantic ကို အမြန်ဆုံး အလုပ်
 စနစ်ဖို့အတွက် ရင်းဒေါ်ဖ်ကို အလုပ်ထဲ ဝင်မရှုပ်အောင် တားဆီးဖို့လိုနေပြီ
 ဆိုတာကိုလည်း တွေးမိလိုက်တယ်။ ဒေးဗစ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာပူး
 ပေါင်းဖို့ အများကြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ အရင်လေကြောင်းလိုင်းက လစာ
 ကောင်းနေတဲ့အလုပ်ကို စွန့်ခွာခဲ့တယ်။ ကလေးငယ်တွေပါတဲ့ သူ့မိသားစုကို
 နယ်ယားမြို့ကနေ သူ့မိဘတွေနေတဲ့ တိုရွန်တိုမြို့ကို ပြန်ပို့လိုက်ရတယ်။ အခု သူက
 နယူးယောက်မြို့မှာ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်အတွက် ကင်ဘယ်ရီ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်
 ထစ်လုံးရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ နေနေတယ်။ သူ့အခန်းထဲမှာ စားပွဲသေးလေး
 ထစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်
 လေးတစ်လုံးပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းလေးထဲကနေ အမေရိကန်က လူတွေကို
 Virgin Atlantic လေယာဉ်လက်မှတ်တွေ ရောင်းပေးနေတယ်။

သူ့မှာ Virgin Atlantic ကို အမေရိကန်နိုင်ငံက သတင်းစာ၊
 မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကြော်ငြာပေးဖို့ လိုင်စင်မရသေးဘူး။ (အဲဒီလိုင်စင်ကို Virgin
 Atlantic ရဲ့ ပထမဆုံးလေယာဉ် စတင်ပျံသန်းတဲ့နေ့ မတိုင်ခင် တစ်ရက်ကျမှ
 ရခဲ့ပါတယ်။) ဒီတော့ လေကြောင်းလိုင်းအသစ်ကို ကြော်ငြာဖို့ သူ ဘာလုပ်သလဲ။
 New Yorkers လေယာဉ်ကုမ္ပဏီကို ကောင်းကင်မှာ Virgin Atlantic
 လေကြောင်းလိုင်း ပိုစတာကြီးကို လေယာဉ်တွေနဲ့ ချိတ်ဆွဲပျံသန်းဖို့ ငှားလိုက်
 တယ်။ တိမ်သားကင်းစင်တဲ့ နေ့ခင်းတစ်နေ့မှာ လေယာဉ်ငယ် ၅ စင်းက
 WAIT FOR THE ENGLISH VIRGIN ဆိုတာကို စာလုံးတစ်လုံးစီကို
 နယူးယောက်မြို့ရဲ့ လူအစည်ကားဆုံးစီရင်စုဖြစ်တဲ့ မင်ဟတ်တန်မြို့ပေါ်မှာ
 ရှေ့နောက်တန်းစီ ပျံသန်းပြကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျံသန်းရင်းနဲ့ တိမ်တိုက်တစ်ခု
 ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး N ဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးစာလုံးကို ဖုံးအုပ်သွားတယ်။ အောက်က
 လူတွေဟာ လေယာဉ်ပျံသံတွေကြားလို့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့
 WAIT FOR THE ENGLISH VIRGI ဆိုတာကိုပဲ တွေ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံး
 စာလုံး 'N' မပါလို့ ဘာကြော်ငြာလဲဆိုပြီး ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဇဝေဇဝါ
 ဖြစ်သွားတာလည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ်။ ကြော်ငြာအောင်မြင်တယ်လို့
 ပြောရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကြော်ငြာဟာ ဘာလဲဆိုတာ သိချင်
 စိတ်ကြောင့် လူတွေက မေးမြန်းစုံစမ်းကြရင်းနဲ့ Virgin Atlantic လေကြောင်း

လှိုင်းကို အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ အချိန်တိုအတွင်း လူသိများသွားကြတယ်။

ရင်းဒေါ်ဖ်နဲ့စစ်ပွဲဆင်နွှဲနေရခြင်း

ဒေးဗစ်နဲ့ ရင်းဒေါ်ဖ်တို့ မပြေမလည်ဖြစ်ကြတာ လေယာဉ်လက်မှတ် ရောင်းတဲ့ စနစ်ကြောင့်ပါ။ ရင်းဒေါ်ဖ်က လက်မှတ်ခရဲ့ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ရောင်းပေးခအဖြစ်ယူတဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ် အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ မဆက်ဆံချင်လို့ Ticketron ဆိုတဲ့ ကပွဲရုံတွေအတွက် လက်မှတ်ရောင်းပေး နေတဲ့ အေဂျင်စီတစ်ခုကို ရောင်းခိုင်းချင်တယ်။ အေဂျင်စီကို ရောင်းပေးခ အဖြစ် လက်မှတ်ခရဲ့ ၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ပေးရမယ်။ ဒေးဗစ်က Ticketron နဲ့ မဆက်ဆံချင်ဘူး။ သူက ဝုဒ်စတော့လမ်းပေါ်မှာ လက်မှတ်ရောင်းဌာန ရုံးခန်း တစ်ခု ဖွင့်ထားပြီး လက်မှတ်ဝယ်ချင်သူတွေကို ဈေးရင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ရောင်းဖို့ ကြံတယ်။ ရောင်းခ ရာခိုင်နှုန်းမပေးရလို့ အမြတ်ပိုကျန်မယ်လို့ တွက်မိတယ်။ အဲဒီလက်မှတ်ရောင်းဌာနက ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ရင်းဒေါ်ဖ်ရဲ့ အပြုအမူ တွေကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့ပြောတာက ရင်းဒေါ်ဖ်ဟာ ရုံးခန်း ထဲကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားခြင်းမရှိဘဲ ဗြုန်းကနဲ ဝင်ချလာပြီး ရုံးခန်းထဲက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကို အပြင်ထွက်ခိုင်းတတ်တယ်။ သူတစ်ယောက်ထဲ သီးသန့် ဖုန်းစကားပြောစရာရှိလို့တဲ့။ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ရင်းဒေါ်ဖ်ဟာ လေကြောင်းလိုင်းသစ်ကို စီမံခန့်ခွဲဖို့ သင့်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော်က ဒေးဗစ်ကို သူ တကယ်လို့ အလုပ်မထွက်ဘဲ ဆက်လုပ် မယ်ဆိုရင် ရင်းဒေါ်ဖ် ဒုက္ခမပေးစေဘူးလို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။

‘သူလည်း ငါတို့ဆီမှာ သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခု အချိန်ကစပြီး အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့ကိုပဲ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် နိုင်ပါတယ်’

ဖေပြီနဲ့ မေလတွေမှာ လေကြောင်းလိုင်းဝန်ထမ်းတွေဟာ ရင်းဒေါ်ဖ်နဲ့ မဆက်ဆံကြတော့ပဲ ကျွန်တော့်ကိုပဲ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်လာကြ တယ်။ ရင်းဒေါ်ဖ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘေးရောက်သွားပါတယ်။ သူနဲ့ ဝန်ထမ်း တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ပိုမိုဆိုးဝါးလာပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ရှေ့နေ

တွေက ပြောတယ်။ လေယာဉ်လက်မှတ် အရောင်းဌာနရဲ့ ရုံးခန်းသော့တွေကို ပြောင်းခတ်ထားလိုက်ပါတဲ့။ ဒါမှ ရင်းဒေါ့ဖ် အဲဒီရုံးကိုလာပြီး ဝန်ထမ်းတွေကို မနှောင့်ယှက်နိုင်မှာတဲ့။ Virgin Atlantic ရဲ့ ပထမဆုံး လေယာဉ်ကို စတင် ပျံသန်းဖို့ CAA က ဇွန်လထဲမှာ ရက်သတ်မှတ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း လောလောဆယ် ရင်းဒေါ့ဖ်နဲ့ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို ခဏမေ့ထားပြီး ပထမဆုံးလေယာဉ်ခရီးစဉ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်လိုက်ပါတော့တယ်။

လေကြောင်းလိုင်းဆိုတာ ရင်မောရဆုံးအလုပ်

ကျွန်တော်တို့ဟာ ခုလို ရက်ပိုင်းအတွင်း အလုပ်တွေ အများကြီး ပြီးအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး။ အသစ်ခန့်လိုက်တဲ့ လေယာဉ်မယ်တွေဟာ အလုပ်စဝင်တာနဲ့ ဝုဒ်စတော့က လက်မှတ်အရောင်း ဌာနရုံးကို ရောက်လာကြပြီး ဆက်တိုက်မြည်နေကြတဲ့ တယ်လီဖုန်းတွေကို ချက်ခြင်းကောက်ကိုင်ကြပြီး ဖြေကြတယ်။ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ ဥပဒေအသုံးအနှုန်း တွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လေယာဉ်တစ်နှစ်အငှားစာချုပ်ကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေကျေ နပ်နပ်နဲ့ အောင်မြင်စွာ ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့ကြပြီ။ စာချုပ်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်လို့ လေယာဉ်ကို ပြန်အပ်ရင် စပေါ်ပေးသွင်းထားတဲ့ ငွေတွေကို အပြည့်ပြန်အမ်း ဖို့ရယ်။ လေယာဉ်တန်ဖိုးတက်လာရင် တက်လာတဲ့ တန်ဖိုးကို စပေါ်ငွေပေါ်မှာ ထပ်ဆောင်းပေးမယ်လို့ ပါတယ်။ လေယာဉ်အငှားစာချုပ်မှာ ငြိတိန်ပေါင် ငွေကြေးတန်ဖိုးကျရင် မဆုံးရှုံးရအောင် ဒေါ်လာနဲ့ပဲ အပေးအယူလုပ်ဖို့ ထည့်သွင်း နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အပြင်းအထန်ဆွေးနွေးကြလို့ နှစ်လအကြာ စာချုပ်ကို အပြီး သတ်ချုပ်ဆိုပြီးချိန်မှာ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလျော့မပေး ကျားကုတ်ကျားခဲ ဆွေးနွေးတတ်တဲ့ ဇွဲရှိမှုကို အံ့ဩသွားကြတယ်။ သူတို့က ပြောတယ်။ အမေရိကန်လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုကို ဂျမ်ဘိုဂျက်လေယာဉ်တွေ အများကြီး ရောင်းရတာထက် ဗားဂျင်းဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်လေကြောင်းလိုင်း တစ်ခုကို လေယာဉ်တစ်စင်းငှားပေးရတာက ပိုခက်တယ်။ ပိုပြီး ဦးနှောက်စား တယ်တဲ့။ ချီးကျူးတာလား၊ ကဲ့ရဲ့တာလား မသိပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကံကောင်းနေ တာက ဗားဂျင်းမြူးဖစ်ရဲ့ အခြေအနေဟာ အတော်လေးကောင်းနေတယ်။

သီချင်းခွေတွေ ရောင်းကောင်းနေသလို တီးဝိုင်းအသစ်တွေ အတော်များများနဲ့ လည်း စာချုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်က ဝုဒ်စတော့ လက်မှတ်အရောင်းဌာနက ဝန်ထမ်းတွေ ရုတ်တရက် အံ့သြဝမ်းသာသွားရအောင် ဘွိုင်းဂျော့ကို အဲဒီရုံးကို ခေါ်သွားတယ်။ သူဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အရောင်မျိုးစုံပါတဲ့ ဖဲသားဝတ်ရုံလို ဟာမျိုးကို ဝတ်လာတယ်။ ဆံပင်ကိုလည်း ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီး ဖဲကြိုးတတ်ထား တယ်။ သူ့ လက်အိပ်စွပ်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေမှာလည်း ကြီးမားတဲ့ စိန် လက်စွပ်ကြီးတွေ စွပ်ထားတယ်။ သူ ဝင်လာတာကို ဝန်ထမ်းတွေက ပထမ သတိမထားမိကြပဲ သူတို့ဘာသာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေကြတယ်။ တချို့က တယ်လီဖုန်းဖြေနေကြတယ်။ တချို့က လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး ငွေလက်ခံတာ လုပ်နေ ကြတယ်။ လက်မှတ်ဝယ်သူတွေကို လေယာဉ်ခရီးစဉ် အသေးစိတ်ကို ရှင်းပြ ပေးနေကြတယ်။ တချို့က လေယာဉ်စတင်ပျံသန်းတဲ့ ဖွင့်ပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ၊ သတင်းသမားတွေကို ဖိတ်ကြားနေကြတယ်။ လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းကို ဝေငှဖို့ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေကြတယ်။ ဘွိုင်းဂျော့ဟာ တံခါးပေါက်ဝကနေ ရုံးခန်းထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ပျားပန်းခတ် အလုပ်များ လှုပ်ရှားနေတာကို ကြည့်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုပြောလိုက် ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်က တေးဂီတလုပ်ငန်းကို ရင်အမောရဆုံးအလုပ်လို့ ထင်နေခဲ့တာ အခုမြင်ကွင်းကိုတွေ့မှပဲ ခင်ဗျားတို့ လေကြောင်းလိုင်း အလုပ်က အများကြီး ပိုရင်မောစရာကောင်းပါလားဆိုတာ သိလိုက် ရတယ်။ ခုလို သိလိုက်ရလို့ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ’ တဲ့။

အခန်း (၁၃)

Virgin Atlantic ရဲ့ ပထမဆုံးလေယာဉ်ခရီးစဉ်

(၁၉၈၄ ခုနှစ်)

လေယာဉ်အင်ဂျင် ပေါက်ကွဲမီးလောင်ခြင်း

၁၉၈၄ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်း မစတင်မီ ၃ ရက်အလိုမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဂက်တ်ဝစ်မြို့ကို ရောက်လာပါတယ်။ CAA ရဲ့ လေယာဉ်ကို နောက်ဆုံးအပြီးသတ် စစ်ဆေးမှုဖြစ်တဲ့ ပျံသန်းမှုကို လာကြည့်တာပါ။ အထွက်ဂိတ်နားမှာ ရပ်ထားတဲ့ အစစ်ခံမယ့် ဂျမ်ဘိုဂျက်လေယာဉ်ကြီးကို ကျွန်တော်ဟာ မော့ကြည့်ရင်း ကြီးမားလိုက်တဲ့ လေယာဉ်ကြီးဆိုပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိတယ်။ အဖြူရောင်လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ပေါ်မှာ Virgin Atlantic ကို အမည်းရောင်စာလုံးနဲ့ ရေးထားတယ်။ အင်ဂျင်လေးလုံးက အနီရောင်တွေ ဖြစ်တယ်။ လေယာဉ်အမြီးရဲ့ အနီရောင်အောက်ခံပေါ်မှာ Virgin စာလုံးကြီးကို အဖြူရောင်နဲ့ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် မယုံနိုင်စရာ အိပ်မက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဂျမ်ဘိုလေယာဉ်ကြီးဟာ အခု မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရောက်နေပါပြီ။ ဒီလေယာဉ်ကြီးရဲ့ ပျံသန်းမှုအပေါ် CAA ရဲ့ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီပျံသန်းမှုစစ်ဆေးတာ အောင်မှ လေယာဉ်ပျံသန်းခွင့် လိုင်စင်ကို CAA က ထုတ်ပေးမှာပါ။

မကြာခင်မှာပဲ လေယာဉ်မောင်းသူတွေ၊ လေယာဉ်မယ်တွေ ရောက်

လာကြပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်ကြတယ်။ မရှေးမနှောင်းမှာ လိုက်ပါကြည့်ကြမယ့်
 ဗားဂျင်းဝန်ထမ်းတစ်ရာလောက်လည်း လေယာဉ်ပေါ်ကို တက်ကြတယ်။
 သူတို့တက်အပြီးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ စစ်ဆေးမယ့် CAA အရာရှိတို့လည်း
 လေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီး နောက်ဖက်နားက ထိုင်ခုံတွေမှာ အတူယှဉ်ထိုင်လိုက်
 ကြတယ်။ လေယာဉ်ကြီးဟာ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီရှိတဲ့ ဆီယေးတားမြို့ကနေ ပျံသန်း
 လာပြီး မနေ့ကမှ ဂက်တ်ဝစ်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။ လေယာဉ်ဟာ CAA
 ရဲ့ ပျံသန်းခွင့်လိုင်စင် မရသေးလို့ အင်ဂျင်တွေကို အာမခံထားလို့ မရသေးဘူး။
 အခု လေယာဉ်ဟာ ပြေးလမ်းပေါ်မှာ အရှိန်နဲ့ပြေးပြီး လေထဲကို ပျံတက်လိုက်
 ပါပြီ။ လေယာဉ်အမှုထမ်းတွေနဲ့ ဗားဂျင်းဝန်ထမ်းတွေဟာ လေယာဉ်တစ်စီးလုံး
 ဆူညံသွားအောင် လက်ခုပ်တီး သြဘာပေးလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
 ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်စို့လာတယ်။ အချိန်တိုတိုအတွင်း ခုလို
 ဖြစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်းတွေအတွက်လည်း
 အရမ်းဂုဏ်ယူနေမိတယ်။

လေယာဉ်ပျံဟာ လေထဲမှာ ပျံသန်းလို့ ၃ မိနစ်လောက်ပဲ ရှိအုံးမယ်
 ထင်တယ်။ လေယာဉ်အပြင်ဖက်ကနေ အလွန်ကျယ်လောင်တဲ့ ပေါက်ကွဲသံကြီး
 တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်ပါလာသူတွေလည်း ထိတ်လန့်သွား
 ကြတယ်။ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတချို့လည်း ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါး
 အော်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ CAA အရာရှိတို့နှစ်ယောက်လည်း
 လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။
 လေယာဉ်ဘယ်ဘက်ခြမ်းက အင်ဂျင်တစ်လုံးဟာ မီးတောက်လောင်နေပြီး မီးခိုး
 အမည်းတန်းကြီး ပေါ်ထွက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

စောစောက ပျော်လို့ လက်ခုပ်တီး အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေ၊ နောက်တော့
 ကြောက်လန့်တကြား အော်သံတွေနဲ့ ဆူညံနေခဲ့တဲ့ လေယာဉ်ပျံကြီးဟာ
 အခုတော့ လုံးဝငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်း
 မသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးနားက ထိုင်နေတဲ့
 CAA အရာရှိက ထိုင်ခုံကနေ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ပုခုံး
 တစ်ဖက်ကို လက်နဲ့အသာဆုပ်ကိုင်ညှစ်လိုက်ရင်း ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မပူပါနဲ့ ရစ်ချတ်၊ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်’

တဲ့။ စိတ်ထဲမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မွန်ထူနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ ဘာဆိုလို တယ်ဆိုတာကို နားမလည်ပါဘူး။ လေထဲမှာ ပျံသန်းနေတဲ့ လေယာဉ်အင်ဂျင် တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲမီးလောင်သွားတာကို မပူပါနဲ့တဲ့။ လေကြောင်းလှိုင်း အတွေ့ အကြုံမရှိသူ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါဟာ အဆိုးဝါးဆုံး အတွေ့အကြုံ တစ်ခုပါပဲ။ စောစောက အိပ်မက်လှလှလေးဟာ ခုတော့ အိပ်မက်ဆိုးကြီး ဖြစ်သွားပါပြီ။

CAA အရာရှိပြောလိုက်တဲ့ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကား မှန်ပါတယ်။ လေယာဉ်စတင်ချိန်မှာ လေထဲမှာပျံနေတဲ့ ငှက်တစ်အုပ်နဲ့ ဝင်တိုး မိတယ်။ ငှက်တချို့ဟာ လေယာဉ်အင်ဂျင်က စုပ်ယူမှုကြောင့် အင်ဂျင်အထဲ ဝင်သွားလို့ အင်ဂျင်ပေါက်ကွဲသွားတာပါ။ အင်ဂျင်အကောင်း ၃ လုံး ကျန်သေး တာမို့ လေယာဉ်ဟာ လေထဲမှာ ကောင်းကောင်းပျံသန်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မီးလောင်ပျက်စီးသွားတဲ့ အင်ဂျင်ကို အကောင်းတစ်လုံးနဲ့ ညှာတွင်းချင်းလဲရပါမယ်။ ဒါမှ မနက်ဖြန်မှာ CAA ရဲ့ လေယာဉ်ပျံသန်းတဲ့အပေါ် စစ်ဆေးမှုကို ထပ်မံခံယူနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သန်ဘက်ခါမှာ နယူးယောက်ကို ပထမဆုံးပျံသန်းမယ့် ခရီးစဉ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီခရီးစဉ်မှာ သတင်းထောက် တွေနဲ့ ဂျာနယ်သမားပေါင်း ၂၅၀ လောက် လိုက်ပါကြမှာပါ။

လေယာဉ်မှူးတွေဟာ လေယာဉ်ကြီးကို ချက်ခြင်း နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဂက်တစ်ဝစ်လေဆိပ်မှာပဲ ပြန်ဆင်းဖို့ လုပ်ကြတယ်။ မနေ့က ဒီလေယာဉ်ကြီး ရောက်လာတော့ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီက လေယာဉ်အင်ဂျင်နှစ်လုံးကို စက်အပို ပစ္စည်းအနေနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အင်ဂျင်ပျက်ရင် ချက်ခြင်းအစားထိုး လဲလှယ်ပေးဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်တွေဟာ ဈေးများလွန်းတယ်ဆိုပြီး ရှိုင်း ဂါဒနာက လက်မခံလို့ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီရှိတဲ့ ဆီယေးတားကို ပြန်ပို့ဖို့လုပ်နေ တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ အဲဒါတွေဟာ လန်ဒန်မြို့က ဟစ်ထရီးလေဆိပ်မှာ ဆီယေးတားကိုသွားမယ့် လေယာဉ်ကို စောင့်နေပါတယ်။ နောက်မှ ရှိုင်းက ပြန်ပြောပြလို့ သိရတယ်။ သူဟာ မြေပြင်ကနေ လေယာဉ်ကို မော့ကြည့်နေ တုန်းမှာ အင်ဂျင်မီးလောင်တာကို မြင်တွေ့တာနဲ့ ချက်ခြင်းပဲ ဟီးသရီးလေဆိပ်

ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အင်ဂျင်တစ်လုံးကို ဆီယေးတားကို ပြန်မပို့ပါနဲ့။ ဂက်တ်ဝစ်
လေဆိပ်ကို ကြိုတင်လေယာဉ်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟိုဘက်
ကလည်း နေ့တွင်းချင်း ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ညမရောက်ခင် အင်ဂျင်ရောက်လာစေ
ရမယ်တဲ့။ ရှိုင်းဟာ အဲဒီလိုအကွက်မြင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ လေကြောင်းလိုင်းရဲ့
အင်ဂျင်နီယာမှူး အသစ်စက်စက်ပါ။

သဘောထားကြီးတဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်

အင်ဂျင်မီးလောင်နေတဲ့ လေယာဉ်ကြီးဟာ ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်ရဲ့
ပြေးလမ်းပေါ် ပြန်ဆင်းလာရတယ်။ အောက်ရောက်တာနဲ့ မီးသတ်ကားတွေ
ရောက်လာကြပြီး မီးလောင်နေတဲ့ အင်ဂျင်ကို မီးသတ်အမြှုပ်တွေနဲ့ ပက်ဖျန်းပြီး
မီးငြိမ်းသတ်လိုက်ကြတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်က လူတွေအားလုံး အောက်ကို
ဆင်းကြပြီး လာခေါ်တဲ့ ဘတ်စ်ကားတွေနဲ့ လေဆိပ်ခန်းမဆီကို သွားကြတယ်။
လေယာဉ်ဆွဲတဲ့ကားနဲ့ လေယာဉ်ကြီးကို ဆွဲသွားပြီး လေယာဉ်တွေပျက်ရင်
ပြင်တဲ့ အဆောက်အအုံကြီးနားမှာ ရပ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ
ရပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်နားကိုသွားပြီး မီးလောင်ပြီး အနီရောင်ကနေ အမည်း
ရောင်ပြောင်းသွားတဲ့ အင်ဂျင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ
စဉ်းစားနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လက်ထဲမှာ ကင်မရာကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့လည်ပင်းမှာ ဖဲကြိုးနဲ့ဆွဲထားတဲ့
ကင်ပြားကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သတင်းဓာတ်ပုံသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ
သိလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး ခုလိုပြောလိုက်ပါတယ်။
ဒေါသသံမပါအောင် အသံကို ထိန်းပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အခုအချိန်မှာ ဘာမှ
မပြောချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် လေယာဉ်
အင်ဂျင်မီးလောင်ပြီး မီးခိုးတွေထွက်နေတာကို အောက်ကနေ

တယ်လီမှန်ဘီလူးနဲ့ ဆွဲရိုက်လိုက်တာ အရမ်းကြည့်ကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ရလိုက်တယ်ဗျ'

ကျွန်တော်ဟာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ အောင်ကို ဖြစ်သွားတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့အံ့သြထိတ်လန့်နေတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မစ္စတာရစ်ချက်၊ မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်က *Financial Times* သတင်းစာကြီးရဲ့ သတင်းထောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သတင်းစာ ကြီးလို ရေနစ်နေသူကို ဝါးကူမထိုးတတ်ပါဘူး’

ရုတ်တရက် သူ့ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက် ပါဘူး။ သူက စကားပြောပြီးတာနဲ့ သူ့ကင်မရာနောက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကင်မရာအထဲက ဖလင်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ထည့် ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်တဲ့ အပြုံးတစ်ချက်ပြီးပြရင်း လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူး တင်လွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ သူ့နာမည်ကို မေးဖို့လည်း မေ့သွားတယ်။ တကယ်လို့ ဒီဓာတ်ပုံသာ မနက်ဖြန်မှာ ထုတ်ဝေမယ့် *Financial Times* သတင်းစာကြီးရဲ့ မျက်နှာဖုံးမှာ ပါလာခဲ့ရင် သူ့အတွက် နာမည် ကောင်းရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ အခုမှစရမယ့် *Virgin Atlantic* ရဲ့ နိဂုံးဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အင်ဂျင်မီးလောင်တဲ့ လေကြောင်း လိုင်းက လေယာဉ်ပျံကို ဘယ်ခရီးသည်က စီးခဲ့ပါတော့မလဲ။ တစ်ဆက်တည်း တွေးမိလိုက်တာက လောကကြီးမှာ ဒီသတင်းထောက်လို ဒုက္ခရောက်နေသူကို စာနာကူညီတတ်တဲ့လူလည်း ရှိသေးပါလားဆိုတာကို စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။

အင်ဂျင်အစားလဲဖို့ ပေါင် ၆ သိန်းလိုတယ်

ကံဆိုးတာက ကျွန်တော်တို့ဟာ CAA ရဲ့ ပျံသန်းခွင့်လိုင်စင်ကို မရ သေးတာကြောင့် လေယာဉ်အင်ဂျင်ကို အာမခံထားလို့ မရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်အင်ဂျင်တစ်လုံးကို ပေါင် ၆ သိန်းပေးပြီး ဝယ်ရမယ်။ လေကြောင်း လိုင်းက မစရသေးဘူး။ ပေါင် ၆ သိန်းတော့ စထွက်သွားပြီ။ ရွှိုင်းဂါဒနာ

မှာလိုက်တဲ့ အပိုအင်ဂျင်ကတော့ ဟီးသရိုးလေဆိပ်ကနေ ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်
 ကို ပျံသန်းလာတဲ့ လေယာဉ်တစ်စီးနဲ့ သယ်လာနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်ဖိုးကို
 အမြန်ဆုံးပေးချေရမယ်။ ဖြစ်လာမှတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။
 အဲဒီလိုတဲ့ငွေကိုရဖို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တယ်။ လူအတော်များများကို
 ဖုန်းဆက်ပြီး ပေါင် ၆ သိန်းချေးပေးဖို့ ပြောပေမယ့် အဆင်မပြေပါဘူး။
 စိတ်ဓာတ်ကျကျနဲ့ ဆက်သွယ်နေကျ ကွတ်စ်ဘဏ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပေါင် ၆
 သိန်းပေးစရာရှိလို့ ချေးပေးဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီ
 ဟာ ကွတ်စ်ဘဏ်မှာ အပ်ထားငွေထက် အများဆုံး ပေါင် ၃ သန်းအထိပဲ
 ချေးယူခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်မန်နေဂျာ ခရစ်တိုဖာရက်ဘရွတ်က
 ပေါင် ၆ သိန်း ချေးပေးလိုက်ရင် ချေးပေးဖို့ ခွင့်ပြုထားတဲ့ငွေ ပေါင် ၃ သန်းထက်
 ကျော်သွားမှာ ဖြစ်လို့ ချေးပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က-

‘ခရစ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကံမကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံလိုက်
 လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ဟာ စမ်းသပ်ရင်း အင်ဂျင်တစ်လုံး
 ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံသန်းခွင့်လိုင်စင်
 မရသေးလို့ အင်ဂျင်တွေအတွက် အာမခံမဝယ်နိုင်သေးဘူး။ အင်ဂျင်
 နောက်တစ်လုံးနဲ့ ချက်ခြင်းအစားထိုးမလဲနိုင်ရင် ပျံသန်းခွင့်လိုင်စင်
 ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုင်စင်မရရင် အင်ဂျင်အတွက် အာမခံမထား
 နိုင်ဘူး။ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက် ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတယ်ဗျ’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ခရစ်က ပြန်ပြောတယ်။

‘အေးပါ။ ငါ နားလည်ပါတယ် ရစ်ချတ်။ ငါကလည်း တာဝန်
 အရ သတိပေးရတာပါ။ ဒါနဲ့ မင်းဟာ *Electric Dreams* ရုပ်ရှင်
 အတွက် ပိုက်ဆံတွေ အတော်သုံးလိုက်တယ်နော်။ *MGM* ကပို့မယ့်
 ချက်လက်မှတ်လည်း ငါတို့ဆီရောက်ဖို့ ရက်ကျော်နေပြီကွာ။’

သူပြောတာက ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ရိုက်ထားတဲ့
Electric Dreams ရုပ်ရှင်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံမှာပြသဖို့ *MGM* က ဝယ်ယူ
 ထားတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကို *MGM* က ပေါင် ၆ သန်း
 အကြွေးပေးစရာ ရှိနေတယ်။ ပေါင် ၆ သန်းတန် ချက်လက်မှတ်ကို ကွတ်စ်
 ဘဏ်ကို ပို့ရမှာပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘အဲဒီကိစ္စကို သန်ဘက်ခါ လေကြောင်းလိုင်းစတဲ့နေ့ ပြီးအောင်
စောင့်ပေးပါလား။ ကျွန်တော် သောကြာနေ့ လန်ဒန်ကို ပြန်ရောက်
မယ်။ လောလောဆယ် ပေါင် ၆ သိန်းကို ချေးပေးလိုက်ရင် အပ်ငွေ
ထက် ပိုထုတ်ငွေဟာ ပေါင် ၃ သိန်းပဲ ဖြစ်မှာပါ။ နောက်ပြီး MGM
က ပေါင် ၆ သန်းရလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ဘဏ်က ပိုထုတ်ထားငွေတွေ
ကျေသွားမယ့်အပြင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရင်စုငွေတွေထက် ပေါင် ၃
သန်းတောင် ပိုလာအုံးမှာပါ။’

ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဘဏ်သမားဆိုတာ ငွေနဲ့ များလိုက်ရင် သူတို့
မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ။ သူက စဉ်းစားမယ်လို့ အဖြေပေးသွားတယ်။ ကျွန်တော့်အတွေ့
အကြုံအရ ဘဏ်တွေက စဉ်းစားမယ်ဆိုတာ သဘောတူတယ်လို့ ပြောတာနဲ့
အတူတူပါပဲ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခရစ်ဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ပေါင် ၆ သိန်း
ချေးပေးမယ်တဲ့။

အဲဒီညတစ်ညလုံး ရှိုင်းဂါဒနာဦးဆောင်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာစက်ပြင်
အဖွဲ့ဟာ မီးလောင်သွားတဲ့ အင်ဂျင်ကိုဖြုတ်ပြီး ဟီးသရိုးလေဆိပ်က ပြန်ပို့
လိုက်တဲ့ အင်ဂျင်နဲ့ လဲလှယ်တပ်ဆင်လိုက်ကြတယ်။ အင်ဂျင်ကို တပ်ဆင်ပြီး
တာနဲ့ စမ်းသပ်မောင်းကြည့်တယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ မနက်ရောက်
တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ Virgin Atlantic ဂျမ်ဘိုဂျက်ကြီးဟာ နောက်ထပ်
စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ဆင်နွှဲဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ CAA ရဲ့ ပုံသန်းမှုကို စစ်ဆေး
တာ ဒုတိယအကြိမ် ခံယူရအုံးမယ်။

နောက်နေ့မနက်မှာ CAA အရာရှိ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့
လေယာဉ်စတင် ပျံသန်းတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ စိတ်
တထင့်ထင့်နဲ့ပေါ့။ ဘုရားမရှိခိုးတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီတစ်ခါတော့
စိတ်ထဲကနေ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းနေမိတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ အားလုံး
ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေလို့။ ဒီတစ်ခါ အင်ဂျင်ပေါက်ကွဲမှု မဖြစ်တဲ့အပြင်
လေယာဉ်ပျံ တက်တာ၊ ဆင်းတာ၊ လေထဲမှာ ပျံသန်းတာတွေ အားလုံး အဆင်
ပြေပြေ ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံသန်းခွင့်
လိုင်စင် ရလိုက်ပါပြီ။ လေကြောင်းလိုင်းစဖို့ တစ်ရက်ပဲလိုတော့တယ်။

ရင်းဒေါ်ဖ်က လေကြောင်းလိုင်းကို တရားစွဲတယ်

လိုင်စင်ရပြီးပြီးချင်းမှာ ကျွန်တော် လန်ဒန်ကို အမြန်ပြန်သွားရတယ်။ တရားရုံးမှာ အမှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပါ။ ရင်းဒေါ်ဖ်လုပ်ထားတဲ့ ပြဿနာပါ။ ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်နေတဲ့ ရင်းဒေါ်ဖ်ကို Virgin Atlantic ကနေ လမ်းခွဲဖို့ပြောပြီး နစ်နာကြေး ပေါင် ၁ သန်းပေးဖို့ သဘောတူထားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ လေကြောင်းလိုင်းထောင်တဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကသာ အဓိက စီမံလုပ်ကိုင်နေခဲ့တာဖြစ်ပြီး လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေးအားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော်ကပဲ စိုက်ထုတ်ထားခဲ့တာပါ။ ရင်းဒေါ်ဖ်လုပ်ဆောင်တဲ့အပိုင်းက နည်းနည်းလေးမို့ ပေါင်တစ်သန်းဆိုတာ သူ့အတွက် တကယ်တော့ အလွန်များလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဒါကို နည်းတယ်ဆိုပြီး မကျေနပ်လို့ အမေရိကန်တရားရုံးတစ်ခုမှာ Virgin Atlantic ရဲ့ လေကြောင်းလိုင်း စတင်ပျံသန်းတာကို ပိတ်ပင်တဲ့ တားဝရမ်းတစ်ခု ထုတ်ပေးဖို့ လျှောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လေကြောင်းလိုင်းက အင်္ဂလန်မှာ မှတ်ပုံတင်ထားတာမို့ အမှုကို လန်ဒန်တရားရုံးက စစ်ဆေးမယ်တဲ့။ အမှုစစ်မယ့်နေ့က မနက်ဖြန်မနက်မှာပါ။

အဲဒီညက ကျွန်တော်၊ ဒေးဗစ်တိတ်နဲ့ ရွှိုင်းဂါဒနာတို့အပြင် ကျွန်တော့် ရှေ့နေတွေပါ ရင်းဒေါ်ဖ်ရဲ့ လေကြောင်းလိုင်းကို ဖျက်ဆီးမယ့် အကြံအစည်ကို ကာကွယ်ဖို့ တစ်ညလုံးနီးပါး တိုင်ပင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မအိပ်ကြဘဲ တရားရုံးကိုသွားကြတယ်။ တရားသူကြီးက ရင်းဒေါ်ဖ်တင်ပြတဲ့ အမှုကို ပလပ်လိုက်တယ်။ စွဲချက်တင်ဖို့ အမှုမခိုင်လုံဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားပေမယ့် မပျော်နိုင်သေးပါဘူး။ အိမ်ကို တက္ကစီငှားပြီး ပြန်ပြေးရတယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အမြန်ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်ကို ရုံးကားတစ်စီးနဲ့ သွားရပြန်တယ်။ ဒေးဗစ်တိတ်လည်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို လိုက်လာပြီး အိမ်သာလာတက် ရေမိုးချိုးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ သူဟာ ကွန်းကော့ဒ်လေယာဉ်တစ်စင်းနဲ့ နယူးယောက်မြို့ကို သွားဖို့ တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ လေဆိပ်ကို ထွက်သွားတယ်။ သူက နယူးယောက်မြို့ကို ရောက်လာမယ့် Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ ပထမဆုံးလေယာဉ်ပျံကို အခမ်းအနားနဲ့ကြိုဖို့ စီစဉ်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ညကတည်းက ခုချိန်ထိ တစ်ရေးမှ မအိပ်ကြ ရသေးဘူး။

Virgin Atlantic ရဲ့ပထမဆုံးလေယာဉ်ခရီးစဉ်

၁၉၈၄ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဂက်တ်ဝစ်မြို့ကနေ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မြို့ကို တိုက်ရိုက်ပျံသန်းမယ့် Virgin Atlantic ရဲ့ ပထမဆုံးပျံသန်းမယ့် လေယာဉ်ပျံ ပေါ်ကို အားလုံးရောက်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျိုးတို့က လေယာဉ်ရှေ့ပိုင်း နားမှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က သမီးလေးဟော်လီကို ကျွန်တော့် ပေါင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ချီထားပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် လက်တွဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်တော့်အနားတစ်ဝိုက်မှာ နေရာယူထိုင်ကြတယ်။ လေယာဉ်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ခရီးသည်တွေ၊ ဗားဂျင်း က ဝန်ထမ်းတွေ၊ သတင်းထောက်၊ ဂျာနယ်သမားတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေအပြင် ဖျော်ဖြေရေးလုပ်မယ့် အဆိုတော်တွေ၊ မျက်လှည့်ဆရာတွေ ပါလာကြတယ်။ လေယာဉ်ဟာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအစကိုရောက်လို့ ပျံတက်ဖို့ နေရာယူပြီးပြီ ဆိုတာနဲ့ လေယာဉ်မောင်းခန်းကို ဝင်တဲ့တံခါးပေါက်အပေါ်မှာ တတ်ထားတဲ့ တီဗွီမှန်သားပြင်မှာ မီးတွေ တဖြတ်ဖြတ်နဲ့ လင်းလာတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်က လူတွေလည်း တီဗွီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။ မှန်သားပြင်ပေါ်မှာ လေယာဉ် မောင်းခန်းအတွင်းပိုင်းကို ရိုက်ကူးပြထားတာ မြင်ရတယ်။ လေယာဉ်မှူး၊ တွဲဘက်လေယာဉ်မှူးနဲ့ သူတို့နောက်နားက လေယာဉ်ပျံသန်းရေး အင်ဂျင်နီယာ တို့ရဲ့ နောက်ကျောရယ်၊ လေယာဉ်မောင်းတဲ့ စက်ခလုတ်ခုံနဲ့ မီတာဒိုင်ခွက် တွေကို မြင်နေရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လေယာဉ်ရဲ့ အသံချဲ့စက်ကနေ လေယာဉ်မယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ချိုသာတဲ့ စကားပြောကြေညာသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

‘လေးစားအပ်ပါသော ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများနဲ့ ခရီး သည်များရှင်၊ အခုပျံသန်းနေတာ ကျွန်မတို့ Virgin Atlantic ရဲ့ ပထမဆုံး လေယာဉ်ခရီးစဉ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်ဟာ ပြေးလမ်းပေါ်ကနေ လေထဲကို ပျံတက်လိုက်တဲ့အခါမှာ လေယာဉ်

ဦးခန်းကနေ အောက်ကို မြင်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို အားလုံးကိုလည်း
မျှဝေခံစားစေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှန်သားပြင်ပေါ်မှာ ဆက်လက်
ကြည့်ရှုကြပါရင်။’

အရူးလေယာဉ်မှူးတွေလား

လေယာဉ်ပေါ်က လူတွေဟာ တီဗီမှန်သားပြင်မှာ လေယာဉ်ပြေးလမ်း
ရှည်ကြီးကို စမြင်ရတယ်။ လေယာဉ်စထွက်ပြီ။ လေယာဉ်အောက်မှာ ပြေးလမ်း
ပေါ်က အဖြူရောင်ဆေးခြယ်ထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့
နောက်မှာ ကျန်ရစ်ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။ အမှတ်အသားတွေ ရိပ်ကနဲ
ရိပ်ကနဲ ပျောက်သွားတာကို ကြည့်ရင်းနဲ့ လေယာဉ်ဟာ အရှိန်အတော့်ကို
မြန်လာပြီဆိုတာကို သိနိုင်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက လေယာဉ်မှူးနှစ်ယောက်
ဟာ စက်ခလုတ်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်မနေကြဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြတာပါ။ လေယာဉ်မှူးရဲ့ ဆံပင်ဟာ အတော်လေးရှည်လို့ သူ
ကတံဦးထုပ်အောက်ကနေ ထွက်နေပါတယ်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးက အသား
မည်းမည်းနဲ့မို့ နီးဂရီးလူမျိုးနဲ့ တူပါတယ်။ သူတို့နောက်နားမှာ ပျံသန်းရေး
အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်လည်း ထိုင်နေပါတယ်။

အခု လေယာဉ်ဟာ ပြေးလမ်းပေါ်ကနေ လေထဲကို တစ်ရှိန်ထိုး
ပျံတက်လိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်မှူးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘာမှမလုပ်ကြဘဲ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်နေကြတုံးပါပဲ။ ဒါကိုမြင်တဲ့ လေယာဉ်
ပေါ်က လူတွေဟာ ထိတ်လန့်လာကြတယ်။ လေယာဉ်မှူးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ
လေယာဉ်မောင်းစက်ခလုတ်တွေကို ကိုင်တာ မောင်းတာ ဘာမှမလုပ်ကြလို့
ဒီပုံနဲ့ဆိုရင် လေယာဉ်ကြီး ပျက်ကျတော့မယ်။ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ရဲ့ လူတွေ
အများကြီးသေစေမယ့် ရူးမိုက်တဲ့ အကြံအစည်ကြီးများလား။ လူတွေအားလုံး
ဟာ ကြောက်လန့်ပြီး အော်လာကြတယ်။ လေယာဉ်မှူးတွေကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့
ဟစ်အော်နေကြတယ်။ အခု မှန်သားပြင်မှာ မြင်နေရတဲ့ ပြေးလမ်းပျောက်
သွားပြီ။ လေယာဉ်ဟာ လေထဲ အတော်မြင့်မြင့်ကို ရောက်သွားပြီ။ လေယာဉ်မှူး
ရော တွဲဖက်တို့ပါ သူတို့ခေါင်းမှာ တပ်ထားကြတဲ့ နားကြပ်တွေကို ဖြုတ်လိုက်

ကြတယ်။ သူတို့ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်တွေကို ချွတ်လိုက်ကြပြီး အားလုံးဟာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှ လေယာဉ်မှူးက အင်္ဂလန် နိုင်ငံရဲ့ ခရစ်ကက်အသင်းခေါင်ဆောင် အီယန်ဘိုသန်နဲ့ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးက အသင်းရဲ့ ဒုတိယခေါင်းဆောင် လူမည်းအမျိုးသား ဗစ်ရစ်ချတ်စ်တို့ ဖြစ်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ မသိသူ မရှိကြပါဘူး။ မုတ်ဆိတ်နဲ့ ပျံသန်းရေးအင်ဂျင်နီယာလည်း နောက်လှည့်လိုက်မှ ကျွန်တော် ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ဖြစ်မှန်း အားလုံးသိသွားကြတယ်။ အခုကျမှ လူတွေအားလုံး ဟာ စောစောက မြင်လိုက်ရတာတွေဟာ တကယ်ဖြစ်နေတာတွေမဟုတ်ဘဲ ကြိုတင်ရိုက်ကူးထားတာမှန်း သိလို့ စိတ်အေးသွားကြပြီ။ သူတို့ ပြုံးပြီး လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်လို့ လေယာဉ်ပေါ်က လူတွေလည်း လက်ခုပ်တီး သြဘာတွေ ပေးကြတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မောင်း သင်ခန်းအတု (flight simulator) မှာ ရိုက်ကူးထားခဲ့တာပါ။ ခရီးသည်တွေ အားလုံးအတွက် ပျော်စရာ အမှတ်တရတစ်ခုလေး ဖြစ်စေချင်လို့ပါ။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ရှန်ပိန်သေတ္တာပေါင်း ၇၀ ကျော်တင်လာခဲ့တယ်။ သေတ္တာတစ်လုံးမှာ ရှန်ပိန်အရက်ပုလင်း ၁၂ လုံးပါပါတယ်။ လေယာဉ်ခရီးစဉ် ဟာ ၈ နာရီကြာလို့ ရှန်ပိန်ပုလင်းတွေ အလုံအလောက် ဖောက်သောက်ကြ တယ်။ မာဒေါနားရဲ့ နာမည်ကြီး Like a Virgin သီချင်းရယ်၊ Culture Club နဲ့ ဖီးလ်ကောလင်းတို့ရဲ့ သီချင်းတွေကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ လူတွေဟာ ထိုင်နေရာက ထကြပြီး ထိုင်ခုံတွေကြားက မင်းလမ်းမှာ ကကြတယ်။ လူတွေ ကကြတာ မောသွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီအချိန်က နာမည်ကြီး ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်ကား Airplane ကို ပြပေးတယ်။ Virgin လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ ထုံးစံအဖြစ် ရုပ်ရှင်ပြနေချိန်မှာ လေယာဉ်မယ်ချောချောလေးတွေက ချောကလက်ပြား လေးတွေ ညှပ်ထားတဲ့ ဓားလှီးရေခဲမုန့်တွေ လိုက်ဝေပေးပါတယ်။

အမှိုက်ပုံးထဲက ထမင်းပန်းကန်များ

လေယာဉ်ဟာ နယူးယောက်လေဆိပ်မှာ ချောချောမောမော ဆင်းသက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ လေဆိပ်

ထဲကနေ အပြင်ကိုထွက်ဖို့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကောင်တာကို ရောက်မှ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပတ်စပို့စ်ကို အိမ်မှာကျန်နေခဲ့တာ သိရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အနားကပ်လာပြီး ပြောတယ်။ အတွေ့အကြုံမရှိကြတဲ့ လေယာဉ်မယ်တွေဟာ စားပြီးတဲ့ထမ်းဘူးခွံတွေနဲ့အတူ ရောပြီး ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓား စတာတွေကို အမှိုက်ပုံးတွေထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးမှ အပြန်ခရီးအတွက် ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓားတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်လို့ လေယာဉ်မယ်တွေဟာ အမှိုက်ပုံးတွေထဲကနေ ပြန်ကောက်ယူကြရတယ်တဲ့။ အဲဒီကိစ္စကိုဖြေရှင်းဖို့ ခေါင်းထဲ မထည့်နိုင်သေးပါဘူး။ လောလောဆယ်မှာ ပတ်စပို့စ်ပါမလာလို့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကောင်တာက ထွက်ခွင့်မပြုတာကြောင့် လေဆိပ်ထဲက ကြိုဆိုပွဲအခမ်းအနားနေရာကို သွားခွင့်မရလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်။ နောက်မှ နယူးယောက်မြို့တော်ဝန်က ကောင်တာကို ရောက်လာပြီး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိကို လာပြောပေးလို့ ကြိုဆိုပွဲအခမ်းအနားနေရာကို သွားခွင့်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေဆိပ်အပြင်ဘက် နယူးယောက်မြို့ထဲကိုတော့ ထွက်ခွင့်မရပါဘူး။ ထွက်လည်း မထွက်ချင်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရတဲ့ ညပေါင်းများနေပြီမို့ လူဟာ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီး အိပ်ချင်တဲ့စိတ်ပဲ ပေါ်နေတယ်။

နယူးယောက်က ကြိုဆိုပွဲပြီးတာနဲ့ လေယာဉ်ဟာ ဂက်တ်ဝစ်မြို့ကို ပြန်လည်ပျံသန်းလာခဲ့တယ်။ ညပေါင်းများစွာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရလို့ အပြန်ခရီး လေယာဉ်ပေါ်မှာ အတိုးချပြီး အိပ်လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ရင်းနဲ့ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ အိပ်မက်မျိုးစုံ မက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ လေယာဉ်အင်ဂျင်တွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆင့်ကဲပေါက်ကွဲတာတွေ ကြုံရတယ်။ လေယာဉ်မယ်တွေဟာ အမှိုက်ပုံးထဲက ကောက်ယူလိုက်တဲ့ ပန်းကန်တွေကို မဆေးကြောဘဲ ထမ်းဟင်းတွေ ပုံပေးပြီး ခရီးသည်တွေကို ကျွေးတယ်။ ခရီးသည်တွေကလည်း ထမ်းဟင်းတွေကို အားပါးတရ မြိန်ရည်ရှက်ရေနဲ့ စားနေကြတယ်။ လေယာဉ်မှူးတွေကလည်း လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲမှာ ဆေးခြောက်တွေရှူပြီး ပေါက်နေမြောက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်နေရာကနီးလာတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါလားဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။

လေကြောင်းလိုင်းပျက်စီးဖို့ ကြံရွယ်တဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်

ကျွန်တော် ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်ကနေ အိမ်ကို တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကျွန်တော့်အိမ်အဝင် လှေခါးထစ်မှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို မြင်တွေ့ရတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတဲ့ သတင်းထောက်တစ်ယောက်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ အနီးရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်က ဘဏ်မန်နေဂျာ ခရစ်တိုဖာရက် ဘရွတ်မှန်း သိရတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး သူ့ကို ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ သူ ဘာတွေပြောနေတယ် ဆိုတာ ပထမတော့ နားမလည်ဘူး။ နောက်မှ သူပြောတာကို နားလည်လိုက်တယ်။ ကွတ်စ်ဘဏ်က ခွင့်ပြုငွေ ပေါင် ၃ သန်းထက် ကျော်လွန်ပြီး ပိုက်ဆံ ချေးယူထုတ်ခွင့် မပြုထားဘူးတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ဒါများ အဆန်းလုပ်ပြီး အိမ်အထိ လာပြောရသလား။ သူက ဆက်ပြောတယ်။ အခု ပိုက်ဆံတွေ ချေးယူထုတ်ထားတာဟာ ခွင့်ပြုငွေ ပေါင် ၃ သန်းထက် ကျော်နေပြီမို့ ချက်လက်မှတ်တွေကို ငွေထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ ဒေါသထွက်ခဲ့လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါမှာ အရမ်းကို ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ဒေါသထွက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချက်လက်မှတ်တွေကို လက်မခံ ငွေထုတ်မပေးတော့ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ကျွန်တော်တို့လေကြောင်းလိုင်းကို ဘယ်သူမှ စက်ပစ္စည်းတွေ၊ အစားအသောက်တွေ၊ လေယာဉ်ဆီတွေ ရောင်းကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လေယာဉ်ကို ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းမယ့်ကုမ္ပဏီတွေ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လေကြောင်းလိုင်းကြီး ပျက်စီးပြိုကွဲသွားမယ်။ ဒါကို စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ သူ ဆက်ရှင်းပြနေတာကို နားမထောင်တော့ပဲ သူ့ကို -

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ထဲက အခုချက်ခြင်း ထွက်သွားလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လက်မခံပါဘူး’

လို့ ပြောရင်း သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကနေ အိမ်ပြင်ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်ကြည့်နေချိန်မှာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာပြီး ဆိုဖာတစ်လုံး

ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ မောတာ၊ ပင်ပန်းတာ၊ စိတ်ပျက်တာ၊ ဒေါသဖြစ်တာ၊ စိုးရိမ်တာတွေ ရောပြွမ်းပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ ခဏကြာတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး ရေချိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ သီချင်းခွေအရောင်းဆိုင်တွေကို တာဝန်ယူထားတဲ့ ကင်ဘယ်ရီဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

‘ဟေ့ ကင်၊ ငါတို့ နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ အခွေရောင်းဆိုင်တွေကနေ ရသလောက် ပိုက်ဆံကောက်ပေးစမ်းပါ။ နောက်ပြီး ငါတို့ သောက်သုံး မကျတဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်နဲ့ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဘဏ်လုပ်ငန်း ရှင်သစ် ရှာကြမယ်’

နိုင်ငံခြားက ဗားဂျင်းအခွေရောင်းဆိုင်တွေက အဲဒီအပတ်အတွက် ကယ်သွားပါတယ်။ ကင်ဘယ်ရီ ကောက်ခံလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကွတ်စ် ဘဏ်ကိုသွင်းလိုက်တာ ဘဏ်က ခွင့်ပြုချေးငွေ ၃ သန်းအောက် လျော့ကျ သွားလို့ ဘဏ်က ချက်လက်မှတ်တွေအတွက် ငွေပေးချေတာ ပြန်လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်မှာ ဘဏ်က ချေးငွေတွေဟာ ခွင့်ပြုထားငွေ ပေါင် ၃ သန်းထက် ပေါင် ၃ သိန်းပိုလာပြန်တယ်။ ကွတ်စ်ဘဏ်ဟာ ဒါလေးကို သည်းမခံပဲ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကို ဒေဝါလီခံဖို့ အခြေအနေရောက်အောင် တွန်းပို့နေပါတယ်။ ဒေဝါလီခံရပြီဆိုရင် ဗားဂျင်းက လူ ၃ ထောင်လောက်ဟာ အလုပ်ပြုတ်သွားတော့မယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံက MGM ကုမ္ပဏီဆီက ပေါင် ၆ သန်းတန်တဲ့ ချက်လက်မှတ်ဟာ အချိန်မရွေး ရောက်လာတော့မှာပါ။ ကံကောင်းစွာနဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ MGM ကုမ္ပဏီရဲ့ ပေါင် ၆ သန်းတန်တဲ့ ချက်လက်မှတ်ဟာ ကွတ်စ်ဘဏ်ကို ရောက်လာလို့ ငွေကြေးပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့ပြီး ငွေမျက်နှာတစ်ခုထဲကိုပဲ ကြည့်တတ်တဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝအခဲမကျေဘူး။ အခြေအနေပေးလာတဲ့ တစ်နေ့တော့ သူတို့ကို သင်ခန်းစာ ပေးဖို့ စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာ ကွတ်စ်ဘဏ်တစ်ခုထဲ မဟုတ် ပါဘူး။ ဘဏ်တိုင်း ဒီလိုပါပဲ။ သူတို့အားလုံးဟာ ငွေမျက်နှာတစ်ခုထဲကိုပဲ ကြည့်တတ်ကြတယ်ဆိုတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဖြစ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် သင်ခန်းစာတချို့ ရလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ နစ်ခဲ ထွက်သွားပြီးကတည်းက ငွေစာရင်းကို ကြီးကြပ်မယ့်သူမရှိနေတာ ကြာပြီ။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက် ဘဏ်ကယူထားတယ်၊ ချေးထားတယ်ဆိုတဲ့ စာရင်းကို ဘယ်သူမှ မကြည့်ကြဘူး။ စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးခန့်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတစ်ခါခန့်မယ့် စာရင်းကိုင်ဟာ နစ်ခဲထက်တောင် ပိုပြီး တင်းတင်းကြပ်ကြပ် လုပ်ကိုင်တတ်သူ ဖြစ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခုက Virgin Music နဲ့ Virgin Atlantic တို့မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ငွေလိုရင် ကျန်ကုမ္ပဏီက ငွေချေးပေးနိုင်အောင် အစီအစဉ်လုပ်ထားရမယ်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်ကျော်ကာလတွေမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ စီးပွားရေး အရမ်းတိုးတက်လာတယ်။ ကုမ္ပဏီတွေဟာ ရှယ်ယာတွေကို လူထုကို ထုတ်ရောင်းကြရင်း ပေါင် သန်းပေါင်းများစွာ ရနေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဗားဂျင်းကို လူထုကို ရှယ်ယာရောင်းဖို့ စိတ်ကူးမိလာကြတယ်။

ရောင်းတေးဂီတလုပ်ငန်းမှ စတော့ဈေးကွက်ဆီသို့

အခု ဗားဂျင်းဆိုတဲ့ ထီးအမိုးကြီးအောက်မှာ Virgin Music ဆိုတဲ့ သီချင်းခွဲအရောင်းဆိုင်များ၊ Virgin Records ဆိုတဲ့ စတူဒီယိုနဲ့ တေးသံသွင်း လုပ်ငန်း၊ Virgin Vision ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်း၊ Virgin Atlantic ဆိုတဲ့ လေကြောင်းလိုင်း စတဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းကြီး ၄ ခု အပြင် ကုမ္ပဏီအသေးလေးတွေလည်း အများကြီးရှိနေပါပြီ။ ကုမ္ပဏီအသေးလေး တွေက စက်မှုဇုံတွေမှာ အစားအသောက်လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးတဲ့ Top Nosh food၊ အဝတ်အစားတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေပါဝင်တဲ့ Virgin Rags၊ အဖျော် ယမကာဆိုင်တွေနဲ့ဖွဲ့ထားတဲ့ Virgin Pubs၊ အိမ်ခြံမြေ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ Vanson Property တို့ပါ။ Vanson Property ဆိုတာ စဖွဲ့တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီပိုင်တဲ့ အိမ်တွေကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း ပေးဖို့ပါ။ နောက်တော့ ပြင်ပကအိမ်တွေကိုဝယ်ပြီး ပြုပြင်တယ်။ အမြတ်ရတော့ ပြန်ရောင်းတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကလည်း အတော်လေး ဝင်ငွေကောင်းလာတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားထုတ်လုပ်ရေးသမား ဒေးဗစ်ပုနမ်က ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး

ဒွန်ကရရှင်အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်အပြင် ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးလို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ လူလိုရင် ခန့်ပြီး သုံးကြည့်ပါလားတဲ့။ ဒွန်ဟာ မက်ကင်ဇီကုမ္ပဏီမှာ လက်မှတ်ရစာရင်းကိုင်အနေနဲ့ ၅ နှစ်လုပ်ခဲ့ပြီး Sunday Times သတင်းစာကြီးမှာ အထွေထွေမန်နေဂျာအဖြစ် ဝင်လုပ်တယ်။ နောက်တော့ ရာထူးတိုးပြီး ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ဒွန်ကို ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီတွေအားလုံးကို တာဝန်ခံရမယ့် ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်။ ဒွန်ဟာ ဗားဂျင်းမှာ ပထမဆုံး ကုတ်အင်္ကျီ၊ နက်တိုင်ဝတ်တဲ့သူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူရောက်လာပြီး တာနဲ့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံချင်သူတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ ဗားဂျင်းကို ပြင်ဆင်ပါတော့တယ်။

မကြာခင် ဒွန်က သူ့သူငယ်ချင်း ထရီဗားအက်ဘော့ကို ငွေစာရင်း ဒါရိုက်တာအဖြစ် အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်။ ထရီဗားဟာ MAM (Management Agency & Music) ဆိုတဲ့ ဖြေဖျော်ရေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ MAM ဟာ နာမည်ကျော် အဆိုတော်တွေဖြစ်ကြတဲ့ တွမ်ဂျွမ်းနဲ့ အင်ဂဲလ်ဘတ် ဟမ်းပါးဒင့်တို့ကို စင်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီပါ။ MAM ဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း၊ လုပ်ငန်းသုံး လေယာဉ်ပို့ဆောင်ရေး၊ ညကလပ် စတဲ့ လုပ်ငန်း အစုံလုပ်လာတယ်။ MAM ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေဟာ ဗားဂျင်းနဲ့ တူတဲ့အတွက် ထရီဗားက ဗားဂျင်းက အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်တာပါ။ နောက်ပြီး သူဟာ ဒွန်နဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်လေ။

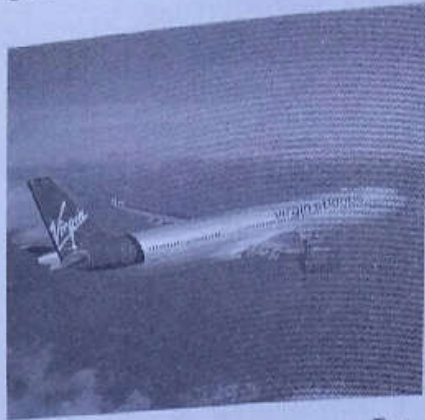
မကြာခင် ဒွန်နဲ့ ထရီဗားတို့ဟာ ဘဏ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြတယ်။ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီတွေကို စုစည်းပြီး ဗားဂျင်းအုပ်စု (Virgin Group) အဖြစ် ဖွဲ့စည်းလိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ မြန်ဆန်တိုးတက်လာပြီး အမြတ်တွေ ပိုမိုရလာကြတယ်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှာ ဗားဂျင်းအုပ်စုတစ်ခုလုံးရဲ့ ဝင်ငွေဟာ ပေါင် သန်း ၁၀၀ ကျော်လာခဲ့တယ်။ ဒွန်နဲ့ ထရီဗားတို့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ပြီး ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးမှ မရှိတာရယ်၊ စတော့ရှယ်ယာရောင်းထားတာတွေ မရှိတာကို အံ့သြမိကြောင်း ပြောကြတယ်။ ဒွန်၊ ထရီဗား၊ ဆိုင်မွန်၊ ကင်ဘယ်ရီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်အိမ်မှာ မကြာခဏ ဆုံတွေ့ကြပြီး ရတဲ့အမြတ်ငွေတွေကို ဘယ်မှာ ရင်းနှီးကြမလဲဆိုတာ အမြဲတိုင်ပင်ကြတယ်။

ပြင်ပက ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေ ရင်းနှီးချင်လာအောင် ဗားဂျင်းကို ဘယ်လို ပြုပြင် ဖွဲ့စည်းကြမလဲဆိုတာကို တိုင်ပင်ကြတယ်။

ဒွန်နဲ့ ထရီးဗားတို့ရဲ့ ပထမဆုံး စွမ်းဆောင်ချက်က ဘဏ်အပ် ထားငွေထက် ပေါင် ၃ သန်းအထိပဲ ငွေထုတ်ယူခွင့်ပြုထားတဲ့ ကွတ်စ်ဘဏ်နဲ့ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ တခြားဘဏ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်တာကြောင့် စုစုပေါင်း ဘဏ်အပ်ထားငွေထက် ပေါင် သန်း ၃၀ အထိ ချေးငွေရယူနိုင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်ဝင်ငွေမရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီလေးတွေကို ပိတ်ပစ်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က Top Nosh food နဲ့ Vir- gin Pubs တို့ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး သူတို့က ဗားဂျင်းအုပ်စုကို Music (တေးဂီတလုပ်ငန်း)၊ Retail (လက်ကားရောင်းဝယ်ရေး)နဲ့ Vision (ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ရေး) စတဲ့ အုပ်စု ၃ စု ခွဲလိုက်တယ်။ Virgin Atalantic, Virgin Holidays, Heaven, The Roff Garden နဲ့ Necker Island တို့ကို ပေါင်းလိုက်ပြီး ခရီးသွားအပန်းဖြေလုပ်ငန်းအဖြစ် ဖွဲ့စည်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုလို ပြုပြင်ဖွဲ့စည်းလိုက်တာက ရင်းနှီးမြုပ်နှံမယ့်သူတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ပါ။

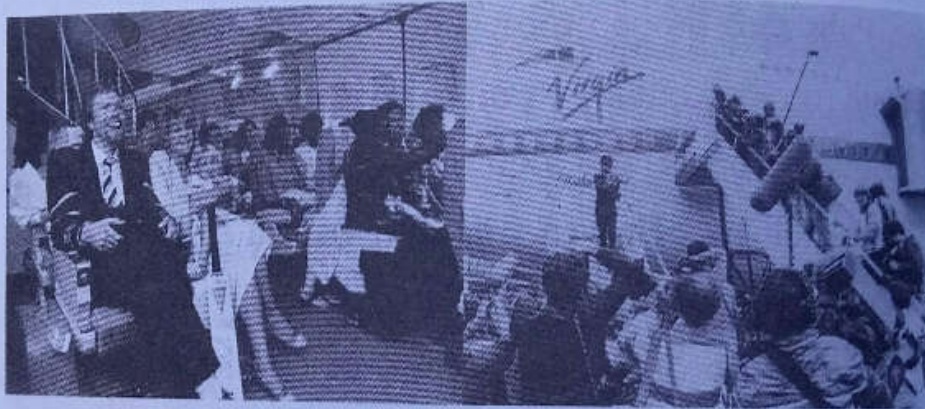
အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ ငယ်ကြပါသေးတယ်။ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကျွန်တော်က ၃၄ နှစ်အရွယ်၊ ထရီးဗားနဲ့ ကင်ဘယ်ရီက နည်းနည်း ငယ်ပြီး ဒွန်က နည်းနည်းပိုကြီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်ငယ်ရွယ်မှ၊ ကြောင့် ဘာလုပ်လုပ်ဖြစ်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေကြတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ တူညီတဲ့ဆန္ဒတစ်ခု ရှိနေကြတယ်။ အဲဒါက ဗားဂျင်းအုပ်စုကို လူထုထံ ရှယ်ယာရောင်းချဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရှော့ခဲတေးဂီတလုပ်ငန်းကနေ စတော့ဈေးကွက်ကိုသွားဖို့ ပြင်နေကြပါပြီ။

Virgin Atlantic လေယာဉ်ပျံ

အရူးလေယာဉ်မှူးအဖွဲ့

Virgin Atlantic
လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ ပထမဆုံးခရီးစဉ်

Virgin Atlantic
လေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်မယ်များ

အခန်း (၁၄)

အများပိုင်ကုမ္ပဏီမှ ကြွေးတွေတင်တဲ့ ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီသို့

(၁၉၈၆ - ၁၉၈၈ ခုနှစ်)

ဗားဂျင်းရှယ်ယာများ ရောင်းချခြင်း

၁၉၈၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီရဲ့ ရှယ်ယာတွေကို လူထုကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောင်းချဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်။ လူပေါင်း ၇ သောင်းဟာ စာတိုက်ကနေ ရှယ်ယာတွေ ဝယ်ဖို့ လျှောက်လွှာတွေ ပို့ထားပြီးကြပြီ။ ရှယ်ယာ အရောင်းပိတ်မယ့်နေ့ ၁၉၈၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့မှာလည်း ရှယ်ယာ ရောင်းပေးတဲ့နေရာမှာ လူတွေ ရှယ်ယာဝယ်ဖို့ တန်းစီနေကြတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ တန်းစီနေကြသူတွေအနားမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ရှယ်ယာဝယ်တဲ့အတွက် သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လိုက်ပြောနေတယ်။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို ခုလို ပြောပြကြတယ်။

‘ငါတို့မိသားစု ဒီနှစ် အပန်းဖြေခရီး မထွက်ကြတော့ဘူး။ အဲဒီအတွက် ကုန်မယ့်ပိုက်ဆံကို မင်းရဲ့ ရှယ်ယာတွေ ဝယ်မလို့ကွ’

‘ရစ်ချတ်၊ ငါတို့ ရှယ်ယာဝယ်တာ မှန်ကြောင်း သက်သေပြ လိုက်စမ်းပါ’

‘ငါတို့ အနာဂတ်ဟာ မင်းအပေါ် မူတည်နေပါတယ်’

သူတို့အနားမှာ လမ်းလျှောက်နေရင်းနဲ့ သတင်းထောက်တွေက ကျွန်တော့်
 ခြေထောက်ကိုပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့
 ကျွန်တော်လည်း ခြေထောက်တွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လူလည်း မှန်ထူသွား
 တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် အိမ်က ဒရော့သောပါး ထွက်လာ
 လိုက်တာ ခြေထောက်မှာစီးထားတဲ့ ဖိနပ်နှစ်ဖက်က ကျွဲတစ်ဖက်၊ နွားတစ်ဖက်
 ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကမန်းကတန်း အနားက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိနပ်နဲ့ လဲစီး
 လိုက်ရတယ်။။

ဗားဂျင်းရဲ့ ပထမဆုံးရောင်းတဲ့ ရှယ်ယာတွေကို လူတွေ အရမ်းစိတ်ဝင်
 တစားနဲ့ ဝယ်ကြတယ်။ စာတိုက်ကနေတစ်ဆင့် ရှယ်ယာလျှောက်လွှာပို့သူပေါင်း
 လူတစ်သိန်းနီးပါး ရှိခဲ့တယ်။ စာတိုက်တွေမှာ လျှောက်လွှာပါတဲ့ စာအိတ်တွေကို
 ရွေးထုတ်တဲ့ အလုပ်ကို မနိုင်ကြလို့ ဝန်ထမ်းအသစ် နှစ်ဆယ်ကို အားချင်းခန့်ရ
 တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းက ထုတ်ထားတဲ့ The Human
 League သီချင်းခွေဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ အရောင်းရဆုံး နံပါတ်တစ်
 ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ကြားရတယ်။

ရှယ်ယာတွေ ရောင်းပြီးသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဗားဂျင်းဟာ ဝန်ထမ်း
 အင်အား စုစုပေါင်း ၄,၀၀၀ ကျော်ရှိတဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂလိက
 ကုမ္ပဏီတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဗားဂျင်းရဲ့ဝင်ငွေဟာ အရင်နှစ်က
 ပေါင် ၁၁၉ သန်းပဲ ရှိခဲ့ရာက ၁၉၈၆ ခုနှစ် နှစ်ကုန်မှာ ပေါင် ၁၈၉ သန်း
 ဖြစ်လာခဲ့လို့ ဝင်ငွေဟာ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းထိ တက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဗားဂျင်းရဲ့ ရှယ်ယာတွေကို လူထုကို ရောင်းလိုက်တဲ့အတွက် ပေါင်
 သန်း ၃၀ ရလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေလည်း အများကြီးရှိနေပြီ။
 ကျွန်တော်ကတော့ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲမှာ သိမ်းထားတာတို့၊ အတိုးရအောင်
 ဘဏ်ထဲမှာထားတာတို့ မလုပ်ချင်ဘဲ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုတွေ လုပ်ချင်တယ်။
 ခက်တာက ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ကို နောက်ထပ် တိုးချဲ့လို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
 ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု နှစ်ခုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့နဲ့ တိုင်ပင်ကြတယ်။ သူတို့ကလည်း
 သဘောတူကြတယ်။

EMI Music ကိုဝယ်ဖို့ကမ်းလှမ်းခြင်း

ပထမလုပ်ချင်တဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုက အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ဗားဂျင်း မြူးဇစ်ကုမ္ပဏီခွဲကို ပြန်တည်ထောင်ချင်တာပါ။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာတုန်းက ကင်ဘယ်ရီကို စေလွှတ်ပြီး အမေရိကန်ဈေးကွက်အတွက် နယူးယောက်မြို့မှာ ဗားဂျင်းရုံးခွဲကို ထူထောင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဝင်ငွေမကောင်းလို့ အဲဒီရုံးခွဲကို ပိတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ အခု အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ဗားဂျင်းရုံးခွဲကို အသေအချာ ပြန်ထူထောင်ချင်တာကြောင့် Virgin Records America နာမည်နဲ့ ကုမ္ပဏီသစ်ကို ထူထောင်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကုမ္ပဏီသစ်မှာ အရင်းအနှီးအဖြစ် ငွေအတော်များများ ထည့်ထားလိုက်ပါတယ်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်ထဲမှာ ကုမ္ပဏီသစ်ကနေ တစ်ကိုယ်တော်သီချင်းခွေ ၂၀ နဲ့ ရောင်းအကောင်းဆုံး သီချင်းခွေ တစ်ခွေကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ငွေကြေးအရတော့ သိပ်မမြတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရင်တစ်ခါလို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ နောက်မဆုတ်တော့ဘဲ ရေရှည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလို့ သဘောထားပြီး ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလိုက်တယ်။

ဒုတိယရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာက EMI Music တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူဖို့ပါ။ EMI Music ကို စိတ်ဝင်စားရတာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကို စီမံခန့်ခွဲသူတွေဟာ တီထွင်ကြံဆမှုမရှိကြဘဲ နည်းရိုးကြီးတွေနဲ့ လုပ်နေကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေလို့ပါ။ နောက်ပြီး သူတို့မှာ ကမ္ဘာကျော် Beatles တီးဝိုင်းကြီးနဲ့လည်း စာချုပ်ထားလို့ ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေ အများကြီးရနိုင်ရက်သားနဲ့ သူတို့ဟာ အောင်မြင်မှု ကြီးကြီးမားမား ရအောင် မလုပ်တတ်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ EMI Music ပါဝင်တဲ့ Thorn EMI Group ဟာ ပေါင် သန်း ၇၅၀ တန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းပိုင်ဆိုင်မှုတန်ဖိုးရဲ့ ၃ ဆရှိတာမို့ EMI Music ကို ဝယ်မယ့်ကိစ္စကို သိမ်သိမ်မွေမွေနဲ့ အလိမ္မာသုံးပြီး လုပ်မှုဖြစ်မယ်။ အကောင်းဆုံးနည်းက Thorn EMI Group ရဲ့ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဆာကောလင်းဆောက်ဂိတ်ကို သွားတွေ့ပြီး သူတို့ EMI Music ကို ရောင်းဖို့ ဆန္ဒရှိ၊ မရှိကို စုံစမ်းကြည့်ဖို့ပါ။

ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့က ဆာကောလင်းနဲ့ သွားတွေ့ရင် သူတို့ပါ လိုက်ချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို မလိုက်ကြနဲ့အုံး။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲ အရင်သွားတွေ့ပြီး လိုအပ်မှခေါ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က ဆာကောလင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး မန်ချက်စတာရင်ပြင်
 မှာရှိတဲ့ သူရုံးချုပ်မှာ လာတွေ့မယ်လို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူရုံးချုပ်ကို
 ရောက်တော့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က အဆောက်အဦးမြင့်ကြီးရဲ့ အပေါ်ဆုံး
 ထပ်မှာရှိတဲ့ အစည်းအဝေးခန်းမကို လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ခန်းမထဲကို ဝင်လိုက်
 တော့ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။ နောက်ပြီး
 စားပွဲရှည်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ အသင့်ထိုင်နေကြတဲ့ လူနှစ်ဆယ်ကိုလည်း
 တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလူတွေအားလုံးဟာ ကုတ်အင်္ကျီ၊ လည်စီးတွေဝတ်ထားကြပြီး
 မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်ကြီးတွေပါ။ ဆာကောလင်းက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ
 နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတာတွေလို့ ကျွန်တော်က
 ပြောလိုက်တယ်။

‘ဘယ်သူမှ မပါပါဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပါ။ ကျွန်တော်
 ဘယ်မှာထိုင်ရမလဲ’

ဆာကောလင်းက ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက်မှမထိုင်တဲ့ စားပွဲရဲ့
 တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ နေရာချပေးလိုက်တယ်။ အခု ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ
 မပြုံးမရယ် လူနှစ်ဆယ်ကျော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးကြရတော့မှာပါ။
 ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့ကို မခေါ်မိတာ မှားသွားတယ်လို့ နည်းနည်း နောင်တ
 ရမိတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်က လူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ’

ဆာကောလင်းက စားပွဲမျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြတဲ့ ဘဏ်
 သူဌေးတွေ၊ ရှေ့နေတွေ၊ ငွေစာရင်းကိုင်တွေ၊ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ နာမည်
 တွေကို ဆက်တိုက်ရွတ်ဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။
 ကျွန်တော့်ရဲ့ အစ်စလက်ရှာရောဂါကြောင့် သူတို့နာမည်တွေကို တစ်ခုမှ မမှတ်
 မိဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လာတာ သူတို့နာမည်တွေကို မှတ်ဖို့မှ
 မဟုတ်တာပဲ။ သူမိတ်ဆက်ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး
 ‘ကျွန်တော့်နာမည်က ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ပါ’ လို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။
 လူအုပ်ကြီးကို နည်းနည်းရှိန်နေတာကို ဖုံးကွယ်ဖို့ တစ်ချက် တိုးတိုးလေး
 ရယ်လိုက်ပြီးမှ ခုလို ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် အခုလာတာက ခင်ဗျားတို့မှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိသလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ အဲဒါက ...’

လူတွေအားလုံးဟာ ရှေ့ကိုကိုင်းရင်း ကျွန်တော်ဆက်ပြောမှာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာနဲ့ စောင့်နေကြတယ်။

‘အဲဒါက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ EMI Music ကုမ္ပဏီကို ရောင်းဖို့ အစီအစဉ် ရှိ၊ မရှိဆိုတာကို သိချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောရရင် Thorn EMI Group ဟာ ကုမ္ပဏီအကြီးကြီးမို့ EMI Music ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲကို ဦးစားမပေးပါဘူး။ သူ့ထက် ပိုဦးစားပေးရမယ့် ကုမ္ပဏီတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဒါပါပဲ’ စည်းဝေးခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ခဏကြာမှ ဆာကောလင်းက ခုလိုပြောတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ EMI Music နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ်အားရသလို သူ့ကို Thorn EMI Group ထဲကနေ ထိပ်တန်း ကုမ္ပဏီဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ EMI Music ကို ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး’

‘အိုကေပါ။ ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ။ အားလုံးပဲ ပြန်ခွင့်ပြုပါအုံး ခင်ဗျာ’

လို့ ပြောပြီးတာနဲ့ စည်းဝေးခန်းထဲက ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ဗာနမ်ယတ်ဒ်က ကျွန်တော့် ရုံးခန်းကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့ဟာ ကျွန်တော့် ဆီက ဘာသတင်းကြားရမလဲလို့ အားတက်သရောနဲ့ စောင့်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်က ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟေ့၊ ငါထင်တယ်ကွ။ ငါတို့ဟာ EMI Music ကို တကယ် ဝယ်မယ်လို့ သူတို့ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူတို့ရဲ့ အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးကို စည်းဝေးခန်းမကြီးထဲကို ခေါ်ထားတာပေါ့။ နောက်ပြီး ငါက EMI Music ကို ဝယ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ သူတို့ လုံးဝငြိမ်သွားတယ်။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ဟာ ငါတို့ဝယ်မှာ

ကိုအတော်လေးကြောက်နေကြတယ်။ ကြောက်တယ်ဆိုတာကလည်း သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ ငွေကြေးအခြေအနေ သိပ်မကောင်းလို့ကွ။ ငါတို့ အဲဒီအချက်ကို အမြတ်ထုတ်ကြရမယ်’

Thorn EMI Group ကိုဝယ်ဖို့အကြံရခြင်း

ကျွန်တော်က EMI Music ထက် Thorn EMI Group တစ်ခုလုံးကို ဝယ်ချင်တယ်။ ဆိုင်မွန်၊ ကင်ဘယ်ရီတို့နဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ သူတို့ကလည်း သဘောတူကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းတစ်ခုထဲနဲ့ ဝယ်ဖို့ ငွေအင်အားမတတ်နိုင်ဘူး။ ဗားဂျင်းရဲ့ငွေစာရင်းဒါရိုက်တာ ထရီဗားအက်ဘော့က ကျွန်တော်တို့ကို ဆယ်မြူယယ်မောင့်တဂူးဘဏ်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတယ်။ ဆယ်မြူယယ်ဘဏ်က တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ခြံမြေရောင်းဝယ်တဲ့ မောင့်လေးကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပြန်တယ်။ မောင့်လေးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးတွဲလုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ မောင့်လေးကုမ္ပဏီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းပြီး Thorn EMI Group ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းကြမယ်။ ဝယ်လို့ရရင် မောင့်လေးက အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိကြတဲ့ တီဗွီအငှားဆိုင်တွေကို ယူမယ်။ ကျွန်တော်တို့က EMI Music ကို ယူမယ်လို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။

အခု ကျွန်တော်တို့ဗားဂျင်းဟာ ရှယ်ယာတွေရောင်းချပြီးသွားလို့ Public Listed အများပိုင်ကုမ္ပဏီဖြစ်နေပြီ။ တစ်နှစ်အကြာမှာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အမြတ်ငွေဟာ ရှယ်ယာရောင်းလိုက်တုန်းကရတဲ့ ပိုက်ဆံ ပေါင် သန်း ၃၀ ထက် နှစ်ဆလောက်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါတောင် အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ Virgin Records America ကုမ္ပဏီ ထူထောင်စရိတ်တွေ နှုတ်ပြီးသားဖြစ်ပါတယ်။ ငွေကြေး အခြေအနေ ကောင်းနေတာကြောင့် ကုမ္ပဏီရဲ့ စာရင်းရှင်းတမ်းကို လာမယ့် အောက်တိုဘာလမှာ တရားဝင်ကြေညာမယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ Thorn EMI Group ကို ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းမယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်ပါ။

လောလောဆယ်မှာ ထရီဗားက ကျွန်တော်တို့ကို နိဗာစကော့ရှား ဘဏ်ကနေ ပေါင် သန်း ၁၀၀ ချေးယူလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံ တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ Thorn EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာတွေကို ပေါက်ဈေး

ထက် ပိုပေးပြီး ရှယ်ယာတစ်စုကို ၇ ပေါင်နဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ ရှယ်ယာဈေးတွေ ရုတ်တရက် ထိုးတက် သွားတယ်။ ဒီထဲက Thorn EMI Group ကလည်း ကုမ္ပဏီကို ထုတ်ရောင်း တော့မယ်ဆိုတဲ့ ကောလဟာလသတင်း ထွက်ပေါ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် Thorn EMI Group ကို ဝယ်ဖို့ အောက်တိုဘာလမှာ စီစဉ်ထားတာကို နောက်ကျမှာ စိုးလို့ စောပြီးလုပ်ရတော့မယ်။

BA က B-Cal ကို လွှဲပြောင်းရယူခြင်း

၁၉၈၇ ခုနှစ် နွေရာသီမှာ British Caledonian (B-Cal) လေကြောင်း လိုင်းဟာ အရှုံးပေါ်နေတယ်။ ဩဂုတ်လမှာ သူတို့ဟာ လေကြောင်းလိုင်းကို ဘယ်လိုမှ အမြတ်ပေါ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့လို့ British Airways (BA) ကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီလို့ ကြေညာလိုက်တယ်။ ဒါဟာ ကုမ္ပဏီ တွေအချင်းချင်း လက်ဝါးကြီးအုပ်စိုးမှုကို ကာကွယ်ဖို့ ဖွဲ့ထားတဲ့ ကော်မရှင်ရဲ့ ပေါ်လစီကို ချိုးဖောက်တာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ BA ဟာ အကြီးဆုံးလေကြောင်းလိုင်း၊ B-Cal က ဒုတိယ အကြီးဆုံးလေကြောင်းလိုင်း။ ဒီကုမ္ပဏီနှစ်ခုပေါင်းရဲ့ လေကြောင်းဈေးကွက် ပိုင်စိုးမှုဟာ ဈေးကွက်တစ်ခုလုံးရဲ့ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကော်မရှင်ကို အဲဒီအချက်ကိုထောက်ပြပြီး တိုင်ကြားလိုက်တယ်။ B-Cal က ပူးပေါင်းမယ့်အစီအစဉ်ကို ကြေညာပြီး မကြာခင်မှာပဲ BA ဟာ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်သန်းတဲ့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်တွေကို ၄၅ ရာခိုင်နှုန်းကနေ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ဈေးတင်လိုက်တယ်။ ကော်မရှင်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုင်ကြား ချက်ကို ပယ်ချလိုက်တယ်။ အခု BA ဟာ ပြိုင်ဘက် B-Cal ကို သူ့အောက်ကို ဆွဲသွင်းယူလိုက်ပြီမို့ သူ့အနေနဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေမှာ ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်ပေမယ့် အလေးထားစရာဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဂက်တ်ဝစ်နဲ့ နယူယောက်မြို့ကို ပြေးဆွဲနေတဲ့ လေယာဉ်ခရီးစဉ် အခြေအနေကောင်းနေလို့ ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီကနေ ဒုတိယ

မြောက် လေယာဉ်တစ်စီးငှားပြီး ဂက်တ်ဝစ်နဲ့ မိုင်ယာမီကို ပြေးဆွဲနေပြီ။ BA နဲ့ B-Cal တို့ ပူးပေါင်းလိုက်ခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic အတွက် စိုးရိမ်စရာ ခြိမ်းခြောက်မှုကြီး ဖြစ်လာပေမယ့် လူအများ မမြင်ကြတဲ့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်တယ်။ အဲဒါက ဒီလိုပါ။ အမေရိကန်နိုင်ငံနဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွေအကြား ပြေးဆွဲတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းတွေဟာ ဘာမျှဒါသဘောတူညီချက်ဆိုတာကို လိုက်နာကြရတယ်။ အဲဒီသဘောတူညီချက်အရ ဗြိတိန်နိုင်ငံက လေကြောင်းလိုင်းနှစ်ခုကိုပဲ ပြေးဆွဲခွင့်ရတယ်။ ထိုနည်းတူပဲ ဂျပန်နိုင်ငံနဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံနှစ်ခုအကြား ပြေးဆွဲတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းတွေမှာ တစ်နိုင်ငံကို လေကြောင်းလိုင်း နှစ်ခုစီပဲ ပြေးဆွဲခွင့်ရကြတယ်။ အဲဒီအချက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေတွေက ရှာတွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလိုပါ။ အဲဒီခရီးစဉ်တွေမှာ အခု B-Cal လေကြောင်းလိုင်းမရှိတော့ဘူး။ BA လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒုတိယလေကြောင်းလိုင်းနေရာလစ်လပ်နေတယ်။ ဒါကို အခွင့်အလမ်းအဖြစ် အသုံးချဖို့ ကျွန်တော်တို့က Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းကို ဒုတိယလေကြောင်းလိုင်းနေရာအတွက် လျှောက်လိုက်တယ်။ မြို့ပြလေကြောင်းဦးစီးဌာနက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ဟာ မိုက်အိုးဖီးလ်နဲ့ The Sex Pistols တို့ကြောင့် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလို Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းဟာလည်း BA ရဲ့ B-Cal ကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံနဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွေအကြား Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်း ပြေးဆွဲခွင့်ရလိုက်တာကြောင့် အရင်က အမေရိကန်နိုင်ငံကို ပြေးဆွဲနေတဲ့ နယူးယောက်နဲ့ မိုင်ယာမီမြို့တွေအပြင် အမေရိကန်နိုင်ငံက မြို့ကြီးတွေဖြစ်ကြတဲ့ လော့အင်ဂျဲလိစ်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ ဘော့စတွန်၊ ဂျပန်နိုင်ငံက တိုကျိုမြို့နဲ့ ဟောင်ကောင်ကျွန်းတွေကိုပါ ပြေးဆွဲခွင့်ရလာတယ်။ အရင်က လေယာဉ်နှစ်စင်းပဲ ငှားရမ်းပြေးဆွဲနေရာက ဘိုးအင်းကုမ္ပဏီကနေ နောက်ထပ် လေယာဉ်နှစ်စင်း ထပ်ငှားရတယ်။ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း အရင်ထက် နှစ်ဆတိုး ခန့်ထားရတယ်။ တဖြည်းဖြည်း လေယာဉ်တွေ တိုးချဲ့လာတဲ့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းသေးလေးကို

ရောမလေကြောင်းလိုင်းကြီးဖြစ်တဲ့ British Airways (BA) က ကြည့်မရ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မရိပ်မိဘူး။

EMI Group ရဲ့ရှယ်ယာတွေကိုဝယ်ယူတယ်

ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ Thorn EMI Group ကို ဝယ်ယူဖို့ ဆက်လက်ကြိုးပမ်းနေကြပါတယ်။ EMI Group ရဲ့ရှယ်ယာတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝယ်နေရာက တစ်ချိန်မှာ သူ့ရှယ်ယာအစုပေါင်း တစ်သောင်းကို တစ်နေ့ထဲ ဝယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာအစုပေါင်းရဲ့ ၅ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ။ တကယ်လို့ EMI Group ကို မဝယ်ဖြစ်ရင်တောင်မှ ရှယ်ယာဈေးတက်ချိန်မှာ ဝယ်ထားတဲ့ ရှယ်ယာ ၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ထုတ်ရောင်းလိုက်ရင် အမြတ်အများကြီးရမယ်လို့ ကျွန်တော်က တွက်မိတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ EMI Group ဟာ ကုမ္ပဏီကို ထုတ်ရောင်းတော့ မယ်ဆိုတဲ့ ကောလဟာလသတင်း ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့က သူ့ရှယ်ယာအစု ၂ သိန်းခွဲ (စုစုပေါင်း ရှယ်ယာတန်ဖိုး ပေါင် ၁.၇၅ သန်း)ကို တစ်နေ့ထဲနဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်။ နောက်ရက်တွေမှာလည်း ရှယ်ယာတွေ ကို ပေါင် ၅ သန်းဖိုးအထိ ဝယ်လိုက်ပြန်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေကျရင် ကျွန်တော် တို့က အဲဒီဝယ်ထားတဲ့ ရှယ်ယာတချို့ကို ဈေးလျှော့ပြီး ရောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က လူတွေကို EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာအလားအလာအပေါ် ခန့်မှန်းရခက်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပါ။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တိုင်း EMI Group ကို ထုတ်ရောင်းတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကောလဟာလသတင်းဟာ ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားလာရတယ်။ အောက်တိုဘာ ဒုတိယပတ်ရောက် တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာတန်ဖိုး ပေါင်သန်း ၃၀ အထိ ဝယ်ယူပြီးနေပါပြီ။

ရှယ်ယာဈေးများ ကျဆင်းလာခြင်း

၁၉၈၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ (ကြာသာပတေး) ညမှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်ခဲ့တယ်။

မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံး အပျက်အစီးတွေ အရမ်းများခဲ့တယ်။ လူတွေလည်း သူတို့ရဲ့ ပျက်စီးနေကြတဲ့ အိမ်ရာတွေကို ပြင်ဆင်ရမှာရယ်။ ကျိုးကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေ၊ အမှိုက်တွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ အိမ်ခြံဝင်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမှာကြောင့် သောကြာနေ့မှာ အလုပ်ဆင်းသူ အရမ်းနည်းနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ စတော့ရှယ်ယာအရောင်းအဝယ်ကို သောကြာနေ့မှာ ပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကစပြီး လူတွေဟာ သူတို့ဝယ်ထားတဲ့ ရှယ်ယာတွေကို အလုအယက် ထုတ်ရောင်းနေကြတာကြောင့် ရှယ်ယာဈေးတွေ ကြောက်မမန်းလိလိ ကျဆင်းလာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ဗြိတိန်နဲ့ တခြားနိုင်ငံတွေမှာတော့ ရှယ်ယာတွေအပေါ်မှာ ဘာမှ အကျိုးသက်ရောက်မှု မဖြစ်သေးပါဘူး။ လန်ဒန်မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ သတင်းစာကြီးတွေကတောင် လူတွေကို ရှယ်ယာအတွက် စိုးရိမ်မပူပန်ကြဖို့နဲ့ BP (British Petroleum) ရဲ့ ရှယ်ယာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ဝယ်ထားဖို့ တိုက်တွန်းနေသေးတယ်။

တနင်္လာနေ့ မနက်ရောက်တော့ ရှယ်ယာသတင်းကို ရေဒီယိုကနေ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဩစတေးလျနိုင်ငံ၊ ဂျပန်နိုင်ငံတွေမှာ ရှယ်ယာဈေးတွေ ထိုးကျနေတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရှယ်ယာတွေဝယ်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်မို့ ကျွန်တော်ဟာ ရှယ်ယာပွဲစားကို ရှယ်ယာရောင်းဝယ်တဲ့ အိတ်ချိန်းဖွင့်ဖွင့်ချင်းမှာ Thorn EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာတွေကို ပေါင် ၅ သန်းဖိုး ဝယ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူများတွေထက် လက်ဦးအောင် ဝယ်လိုက်တာပါ။ ဒီလောက် ရှယ်ယာဈေးတွေ ထိုးကျနေချိန်မှာ ပေါင် ၅ သန်းဖိုး ရှယ်ယာဝယ်တယ်ဆိုတော့ ပွဲစားအတွက် အထူးအဆန်းကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ပွဲစားက ရှယ်ယာ ပေါင် ၅ သန်းဖိုး ဝယ်ယူတဲ့ လျှောက်လွှာကို စက္ကန့် ၂၀ အတွင်း ဖြည့်ပြီးသွားတဲ့အခါ ထပ်ဝယ်အုံးမလားလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ရှယ်ယာရောင်းချင်သူတွေ သိန်းချီရှိသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရှူးမိုက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မိခဲ့မှန်း မသိပါဘူး။

တနင်္လာနေ့ကစပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ ရှယ်ယာဈေးတွေဟာ ၃ ရက်ဆက်တိုက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ကျဆင်းလာပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ထရီဗားတို့ စားပွဲထိုင်ဆွေးနွေးကြတယ်။ အခြေအနေတွေဟာ အတော်လေးကို ဆိုးဝါးနေ

ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဗားဂျင်းရဲ့ ရှယ်ယာတစ်စု တန်ဖိုးဟာ ၁၆၀ ပဲနီကနေ ၉၀ ပဲနီအထိ ကျဆင်းသွားတယ်။ ဗားဂျင်းအုပ်စုမှာ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရှယ်ယာတန်ဖိုးက ပေါင် ၄၁ သန်း ရှုံးသွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်ခန့်မှန်းချက်ပါ။ တကယ့်အခြေအနေမှန်က ဒီထက်ပိုဆိုးနိုင်ပါတယ်။ Thorn EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာဈေးတွေလည်း တစ်စုကို ၇.၃၀ ပေါင်ကနေ ၅.၈၀ ပေါင်အထိ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် ကျဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ထားတဲ့ Thorn EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာတွေကနေ ပေါင် ၁၈ သန်း ရှုံးသွားပါတော့တယ်။

ဒီသတင်းကိုကြားသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ပေါင် သန်း ၁၀၀ ချေးပေး ထားတဲ့ နိဗာစကော့ရှားဘဏ်ဟာ သူ့ဆီကချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဝယ် လိုက်တဲ့ Thorn EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာတွေ တန်ဖိုးကျသွားတာကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပေါင် ၅ သန်းဖိုး ငွေသားကို ချက်ခြင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုလာတယ်။ ထူးဆန်းတာက ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ Thorn EMI Group ရဲ့ ရှယ်ယာတွေကို ဝယ်ဖို့ အားသန်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ဗားဂျင်းရဲ့ ရှယ်ယာတွေ တန်ဖိုးကျနေတာကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီရှယ်ယာတွေကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်ရောင်းမှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် ဒီရှယ်ယာတွေဟာ တစ်ချိန်မှာ သေချာပေါက် ပြန်တက်လာမှာ ဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ Thorn EMI Group ရဲ့ အမြတ်ငွေတွေနဲ့ ငွေအဝင် အထွက်တွေကို သေချာလေ့လာထားလို့ ဒီကုမ္ပဏီကို ဝယ်ထားရင် သေချာ ပေါက် အကျိုးရှိမယ်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဝယ်ဖို့ဆိုတာလည်း ခုလို ရှယ်ယာဈေး ကျချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးတွဲပြီး Thorn EMI Group ဝယ်ဖို့ သဘောတူထားကြတဲ့ မောင့်လေး ကုမ္ပဏီဟာ သူတို့ရှယ်ယာတွေ ဈေးကျနေလို့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ရှယ်ယာတွေဟာ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းထိ ကျဆင်းသွားလို့ ငွေအင်အား နည်းသွားတာ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ သဘောတူထားတဲ့ EMI Group ဝယ်ဖို့ ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်။

ဒါရိုက်တာနှစ်ယောက်က သဘောမတူပါ

ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဟာ အများပိုင်ကုမ္ပဏီဖြစ်လာတဲ့အတွက် အစိုးရရဲ့ အများပိုင်ကုမ္ပဏီများဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းဥပဒေအရ ဒါရိုက်တာ (Nonexecutive Director) နှစ်ယောက်ကို ပြင်ပကနေ ခေါ်ယူခန့်ထားရတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဆာဖီးလ်ဟဲရစ်နဲ့ ကော့ဗ်စတင်းဟမ်းတို့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးက ကျွန်တော့်ရဲ့အောက်တိုဘာလမှာ Thorn EMI Group ကို ဝယ်မယ့် အစီအစဉ်ကို အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က -

‘ဒီအချိန်ဟာ EMI Group ကို ဝယ်ဖို့ အကောင်းဆုံး အခွင့် အရေးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခု EMI Group ဟာ ရှယ်ယာ ဈေးကျဆင်းမှုကြောင့် အရင်က ပိုင်ဆိုင်မှုတန်ဖိုးရဲ့ ၃ ပုံ ၁ ပုံပဲ တန်တော့တယ်။ သူတို့မှာ မှုပိုင်ခွင့်အတွက် စာချုပ်ထားတဲ့ သီချင်း ဟောင်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ အဲဒီ သီချင်းဟောင်းတွေကို အခွေပြန်ထုတ်ရောင်းရင် ဝင်ငွေအများကြီးရမယ်’

လို့ ပြောပြတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ပြန်သတိပေးကြတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ရှေ့မှာ အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးနိုင်အုံးမှာနော်။ ရှယ်ယာတွေ ဒီထက်ကို ပိုပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျနိုင်သေးတယ်’ ကျွန်တော်က -

‘လူတွေဟာ သီချင်းခွေတွေကို ဝယ်နေကြအုံးမှာပါ။ ဒါကြောင့် Thorn EMI Group ကို ဝယ်သင့်တယ်’

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက Virgin က ဒါရိုက်တာတွေဟာ ကျွန်တော့်စကား ကို နားမထောင်ကြဘူး။ သူတို့က တေးဂီတအကြောင်း လုံးဝနားလည်သူတွေ မဟုတ်ကြသလို ငွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ သူတို့အားလုံးက စတော့ ရှယ်ယာတွေရဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေချင်ကြတယ်။ Thorn EMI Group ရဲ့ရှယ်ယာတွေကလည်း ဆက်တိုက်ကျဆင်းနေပါတယ်။ ၅.၈၀ ပေါင် ကနေ ၅.၃၀ ပေါင်အထိ ကျဆင်းသွားပြန်တယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိနေရင် Thorn EMI Group ကို သေချာပေါက်

ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ဝယ်နိုင်မှာပါ။ သူတို့ကလည်း ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းရမယ့်အခြေအနေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်က ဗားဂျင်းရဲ့ ဒါရိုက်တာတွေကို EMI Group ကို ဝယ်ဖို့ အမျိုးမျိုးပြောပေမယ့်လည်း သူတို့အားလုံးဟာ လုံးဝသဘောမတူကြလို့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်သွားပြီး EMI Group ကို ဝယ်ဖို့ကိစ္စကို ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။

ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီ ပြန်ဖြစ်သွားခြင်း

၁၉၈၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လကုန်မှာ ဗားဂျင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီအမြတ်စာရင်းကို ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။ အမြတ်ငွေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပေါင် ၁၄ သန်းဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒီနှစ်မှာတော့ ပေါင် ၃၂ သန်းအထိ တက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာက ဒီသတင်းကြောင့် ဗားဂျင်းရဲ့ ရှယ်ယာတွေ ဈေးပြန်တက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဒါပေမယ့် တက်မလာပါဘူး။ ရှယ်ယာဈေးတွေဟာ အရင်ရဲ့ တစ်ဝက်ဈေးနဲ့ပဲ တန်နေတယ်။ အခုလို ရှယ်ယာဈေးတွေ ကျဆင်းနေမှုကြောင့် လူတွေဟာ ဗားဂျင်းရှယ်ယာတွေကို ဝယ်သူမရှိတော့သလို ကိုင်လည်း မထားချင်ကြတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဗားဂျင်းကို အများပိုင်ကုမ္ပဏီကနေ ၁၉၈၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီဘဝကို ပြန်ပြောင်းလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီကို ပြန်ပြောင်းတယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မဟုတ်ပါ။ ရှယ်ယာဝယ်ထားသူတွေကို ပေါက်ဈေးနဲ့ ငွေပြန်အမ်းရပါတယ်။ ပြန်အမ်းဖို့အတွက် ဘဏ်တွေက ပိုက်ဆံတွေ ချေးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငွေစာရင်းဒါရိုက်တာ ထရီဗားက ဘဏ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်နဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကြာ ညှိနှိုင်းပြီးမှ ရှယ်ယာတွေ ပြန်အမ်းဖို့ ပေါင်း သန်း ၃၀၀ ကို ချေးယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အခု ဗားဂျင်းအုပ်စုကြီးဟာ အများပိုင်ကုမ္ပဏီကနေ ဘဏ်တွေကို အကြွေး ပေါင် သန်း ၃၀၀ တင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီ ရောက်သွားပြီ။ အခြေအနေဟာ အတော့်ကို ဆိုးနေပြီ။ Thorn EMI Group ကို ဝယ်မယ့် အကြံကို လုံးဝလက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ ပြင်ပကလာတဲ့ ဆာဖီးလ်ဟဲရစ်နဲ့ ကော့စ်စတင်း ဟမ်းတို့လည်း ဗားဂျင်းဟာ အများပိုင်ကုမ္ပဏီမဟုတ်လို့ နှုတ်ထွက်သွားကြပြီ။ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒွန်ကရရှင့်လည်း နှုတ်ထွက်သွားတာကြောင့်

ငွေစာရင်းဒါရိုက်တာ ထရီဗားက ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ဂျပန်ငွေသည့်တွေနဲ့ပဲ လက်တွဲကြမယ်

နစ်ခ် ဗားဂျင်းကနေ အလုပ်ထွက်စဉ်က သူပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ကျွန်တော်ဟာ ဘဏ်ကနေ ပေါင် တစ်သန်းချေးပြီး ဝယ်ယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအကြွေးကို သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆပ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ အဆိုတော်သစ် ဖီးလ်ကောလင်းရဲ့ သီချင်းခွေ အောင်မြင်မှုကြောင့် သီချင်းရောင်းရငွေတွေ အရမ်းရနေလို့ပါ။ အခု ဘဏ်တွေကို ဆပ်ရမယ့်အကြွေးက ပေါင် သန်း ၃၀၀ ဆိုတာက နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်လို့ အခွေရောင်းရငွေတွေနဲ့လည်း မကယ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကူးက အကြွေးပေါင် သန်း ၃၀၀ ကို တစ်နှစ်အတွင်း ပေါင် သန်း ၂၀၀ အထိ လျော့ချပစ်ဖို့ပါ။ ဘယ်လိုလျော့ချရမှာလဲ။ ဗားဂျင်းမှာ ရောင်းလိုရတာ တွေကို ထုတ်ရောင်းပစ်ဖို့ နည်းလမ်းပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်တုန်းကလို ခပ်ထောင်ထောင် ခပ်မာမာ နေလို့မကြတော့ဘူး။ ဘဏ်တွေ အပါအဝင် ကြွေးရှင်တွေ အားလုံးကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ အောက်ကျခံပြီး ဆက်ဆံနေကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗားဂျင်းအုပ်စုထဲက ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဝယ်မယ့် သူရှိရင် ရောင်းဖို့အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပါပြီ။

ပထမဆုံးရောင်းဖြစ်တာက Virgin Atlantic ကိုပါ။ လေကြောင်း လိုင်းရဲ့ ရှယ်ယာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းကို Seibu-Saisan ဆေဘူးဆိုင်စံဆိုတဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံက ခရီးသွားကုမ္ပဏီက ဝယ်ယူဖို့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ Virgin Atlantic က အခွန်မဆောင်ခင် အမြတ်ငွေဟာ ပေါင် ၁၀ သန်း ဖြစ်တယ်လို့ ကြော်ငြာလိုက်တာနဲ့ Seibu-Saisan က ရှယ်ယာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ကို ပေါင် ၃၆ သန်းနဲ့ ဝယ်ယူလိုက်တယ်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ ဝီဒီယိုဂိမ်းထုတ်လုပ်တဲ့ Sega ဂျပန်ကုမ္ပဏီကလည်း Virgin Communications ကုမ္ပဏီနဲ့ ပူးတွဲ လုပ်ကိုင်ဖို့ စာချုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ Sega ဝီဒီယိုဂိမ်းအခွေ တွေ ဖြန့်ဖြူးပေးဖို့ပါ။ ဂျပန်ကုမ္ပဏီတွေဟာ ဗားဂျင်းနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထားပုံချင်း တူညီပုံရပါတယ်။ ဘယ်လိုတူညီတာလဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ရေတိုအမြတ်ရဖို့မကြည့်ဘဲ ရေရှည်အကျိုးစီးပွားကို ကြည့်သူတွေ ဖြစ်ကြတာပါ။

တချို့ ဂျပန်ကုမ္ပဏီတွေဆိုရင် အနှစ် ၂၀၀ ကြာမှ အမြတ်ရဖို့ အစီအစဉ် Plan ချထားတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။

နောက်တစ်ခု ဂျပန်ကုမ္ပဏီနဲ့ အလုပ်ဖြစ်လာပြန်တာက Virgin Music ပါ။ ဆိုင်မွန်၊ ထရီဗားနဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က အမေရိကန် ကုမ္ပဏီတော်တော်များကို Virgin Music ရဲ့ရှယ်ယာတွေကို ရောင်းမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။ အမေရိကန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုပဲ ရှယ်ယာတွေဝယ်ယူဖို့ သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာလည်း Virgin Music နဲ့ ရေရှည်လက်တွဲဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဓိပ္ပာယ်က သူက အမြတ်ရမယ်ဆိုရင် Virgin Music ရှယ်ယာတွေကို ချက်ခြင်းထုတ်ရောင်းပစ်မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို မရောင်း တော့ဘူး။ ဂျပန်နိုင်ငံက သတင်းပြန်ကြားရေးကုမ္ပဏီ Fujisankei ဖူဂျီစံကေးနဲ့ ညှိနှိုင်းကြတယ်။ Fujisankei ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မစ္စတာအဂိချိနဲ့ ဟော်လန်ပတ်ခ် လမ်းက ကျွန်တော့်အိမ် ပန်းဥယျာဉ်မှာ နေ့လည်စာစားရင်း ဆုံတွေ့ကြတယ်။ သူက ဆွေးနွေးနေရင်းနဲ့ ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘မစ္စတာ ရစ်ချတ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမေရိကန်ဇနီးသည်နဲ့ ဂျပန်ဇနီးသည်မှာ ဘယ်သူ့ကို ပိုသဘောကျသလဲ။ အမေရိကန်ဇနီး သည်က ထိန်းချုပ်ဖို့ခက်တယ်။ သူတို့က ထစ်ကနဲဆို တရားစွဲမယ်။ မယားစရိတ်တောင်းမယ်ချည်းပဲ။ ဂျပန်ဇနီးသည်ကတော့ အေးဆေး တည်ငြိမ်ပြီး ပြဿနာမရှာတတ်ဘူး’

သေချာတာပေါ့။ ပြဿနာမရှာတတ်တဲ့ ဂျပန်ဇနီးသည်ကိုပဲ ရွေးလိုက် တယ်လေ။ ဇနီးသည်ရဲ့နာမည်က Fujisankei ဖူဂျီစံကေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဗားဂျင်းမြူးဇစ်ရဲ့ Virgin Music ရှယ်ယာစုစုပေါင်းရဲ့ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ဖူဂျီစံကေးကို ပေါင် သန်း ၁၀၀ နဲ့ ရောင်းလိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ်လည်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ သီချင်းခွေတွေကို ရောင်းဖို့ Marui မာရူအီကုမ္ပဏီနဲ့ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်လိုက်ကြတယ်။

အခု Sega, Marui, Seibu-Saison နဲ့ Fujisankei စတဲ့ ဂျပန် ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ တွဲလုပ်ရင်းနဲ့ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီကို အခြေခိုင်အောင် ပြန်လုပ်နေ ပါတယ်။

TONIGHT'S MUST-SEE
Evening Standard
 LONDON, FRIDAY, 4 MARCH, 1982

A CHANCE TO PAY OFF YOUR MORTGAGE

Rejection and the women who made MICHAEL CRAIG

BRANSON SELLS FOR £510m CASH

Virgin records goes to Thorn-EMI

by Tim Blackmore
RICHARD BRANSON today sold his Virgin Music Group to Thorn-EMI for £510 million in cash.
 The deal will give the 40-year-old Virgin boss a £10 million profit, according to sources close to the deal. Virgin's value has risen from £100 million in 1977 to £510 million today, according to the deal's terms, which are expected to be announced in the next few days.
 The deal will give Virgin a new owner, but the company's future is still uncertain. Virgin's success has been based on its unique approach to the music business, and it is not clear how this will change under new ownership.
 The deal is expected to be announced in the next few days. Virgin's value has risen from £100 million in 1977 to £510 million today, according to the deal's terms, which are expected to be announced in the next few days.

Richard Branson, founder of Virgin Records, today sold his company to Thorn-EMI for £510 million in cash.

Tories name the hard-Left London MPs

By Peter Maguire
 THE TORIES today named a list of 100 MPs who they believe are hard-left. The list includes 100 MPs who are considered to be hard-left, and it is expected to be published in the next few days.
 The list includes 100 MPs who are considered to be hard-left, and it is expected to be published in the next few days. The list includes 100 MPs who are considered to be hard-left, and it is expected to be published in the next few days.

Virgin Music ကို
 Thorn EMI သို့ရောင်းချလိုက်တယ်

အခန်း (၁၅)

အရှေ့အလယ်ပိုင်းအရေးအခင်းမှာ ကူညီပေးခြင်း

(၁၉၉၀ - ၁၉၉၁ ခုနှစ်)

ကူဝိတ်အရေးအခင်း ဂယက်

ကျွန်တော့်ကျော့ကို ခပ်ပြင်းပြင်း အကန်ခံလိုက်ရလို့ အိပ်မောကျနေရာက လန့်နိုးလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ညလုံး ကျော့ကုန်းကို တံတောင်နဲ့ အတွက်ခံရာ ခြေထောက်နဲ့ အကန်ခံနေရလို့ အိပ်လိုက်နိုးလိုက်ပါပဲ။ တစ်ညလုံး ဒုက္ခပေးနေသူက တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ ၅ နှစ်အရွယ် ကျွန်တော့်သား ဆမ်ပါ။ ၈ နှစ်အရွယ် ကျွန်တော့်သမီးကြီး ဟော်လီက သူ့အမေ ဂျိုးနဲ့ အခန်းထဲက ကုတင်တစ်လုံးမှာအိပ်ပြီး ဆမ်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူအိပ်တာပါ။ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ၅ နာရီခွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်မအိပ်ချင်တော့တာနဲ့ တီဗွီကို အသံတိုးတိုးလေး ဖွင့်လိုက်တယ်။ သတင်းလာတဲ့ CNN အစီအစဉ်ကို ချိန်လိုက်တယ်။ အသံသိပ်မကြားရလို့ နားကို တီဗွီမှန်သားပြင်နားကပ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်တယ်။ အသံသိပ်မကြားရပေမယ့် ရုပ်ပုံတွေကို မြင်ရတာနဲ့ သတင်းဆိုးတွေဆိုတာကို သိနေပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က အီရတ်နိုင်ငံက ကူဝိတ်နိုင်ငံကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တဲ့ သတင်းပါ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း အခြေအနေတွေဟာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကျူးကျော်စစ်ပွဲဖြစ်ခင်က ရေနံစိမ်း

တစ်စည်ဟာ ၁၉ ဒေါ်လာပဲ ရှိနေခဲ့ရာက အခု ၃၆ ဒေါ်လာ ဖြစ်သွားပါပြီ။ ၂ ဆနီးပါး တက်သွားပါတယ်။ လေယာဉ်ဆီတစ်ဂါလံဟာ ၇၅ ဆင့်ကနေ တစ်ဒေါ်လာခွဲဖြစ်သွားပြီ။ သူလည်း ၂ ဆတက်သွားပါတယ်။ လေယာဉ်ဆီက ရေနံစိမ်းထက်တောင် ဈေးပိုတက်သွားရတာက အီရတ်ကို လေကြောင်းကနေ ဝင်တိုက်ကြမယ့် အမေရိကန်နဲ့ မဟာမိတ်တပ်တွေဟာ လေယာဉ်ဆီတွေကို အတင်းလိုက်ဝယ်ပြီး သိုလှောင်နေကြလို့ပါ။

လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခု အမြတ်ရဖို့ဆိုတာ အချက်နှစ်ချက်ပေါ်မှာ အဓိကမူတည်နေပါတယ်။ အဲဒါတွေက လေယာဉ်စီးခရီးသည်အရေအတွက်နဲ့ လေယာဉ်ဆီဈေးနှုန်းတွေပါ။ အခု မြို့ပြလေကြောင်းလိုင်းတွေ အားလုံးနီးပါး ဒုက္ခရောက်နေကြပါတယ်။ လေယာဉ်ဆီဈေးက နှစ်ဆတက်သွားသလို လေယာဉ်စီး ခရီးသည်ကလည်း အရမ်းနည်းသွားတယ်။ ကူဝိတ်ကို အီရတ်က ဝင်တိုက်တဲ့ ပထမဆုံးသီတင်းပတ်မှာ Virgin Atlantic မှာ ကြိုတင်လက်မှတ်မှာယူတာ (booking) ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သူပေါင်းဟာ ၃ ထောင်ကျော်သွားပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ Lloyds ဘဏ်မှာ အပ်ထားငွေထက် ပိုထုတ်ထား တာလည်း ပေါင် ၂၅ သန်းဖြစ်နေပြီ။ Lloyds ဘဏ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ပိုထုတ်ထားငွေတွေကို ဘဏ်ထဲအမြန်ဆုံးပြန်သွင်းဖို့ ပြောနေပါပြီ။ လောလော ဆယ်တော့ Virgin Atlantic အတွက် ပူပန်နေရမှာမို့ Lloyds ဘဏ်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ခဏဖယ်ထုတ်ထားလိုက်အုံးမယ်။

ဒီနေ့လည်း လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ဘယ်နှယောက်များ ပယ်ဖျက်ကြ အုံးမလဲ မသိဘူး။ အစိုးရလေကြောင်းလိုင်းဆိုရင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ လေယာဉ် အနုကြမ်းစီးမှာကြောက်လို့ စီးသူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေတယ်။ မကြာခင်က ဗြိတိသျှအမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ် မာဂရက်သက်ချာက ကူဝိတ်မှာ ဗုံးသွားကြမယ့် အမေရိကန်လေယာဉ်တွေကို ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး လေယာဉ် ဆီဖြည့်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒီအတွက် အီရတ်နိုင်ငံကို ထောက်ခံတဲ့ အကြမ်းဖက် သမားတွေဟာ ဗြိတိသျှအစိုးရနဲ့ ပတ်သက်သူတွေကို ရန်ရှာလာနိုင်သလို ဗြိတိသျှအစိုးရထောက်ပံ့တဲ့ လေကြောင်းလိုင်းဖြစ်တဲ့ British Airways (BA) ကိုလည်း ပြန်ပေးဆွဲတာတွေ၊ ဖောက်ခွဲတာတွေ လုပ်လာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် BA လေကြောင်းလိုင်းကိုစီးတဲ့ ခရီးသည် အရမ်းနည်းသွားတယ်။ ပထမဆုံး

အပတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic လေယာဉ်တွေဟာ ခရီးသည်မပါဘဲ ပျံသန်းနေကြပေမယ့် အခုတော့ မျှော်လင့်ချက်လေးရှိလာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ခရီးသည်အတော်များများဟာ စောစောကပြောတဲ့ ရန်တွေကို ကြောက်ကြလို့ အမေရိကန်လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခု သို့မဟုတ် BA ကို မစီးကြ တော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic ကို ရွေးချယ်စီးကြလာလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေ ကောင်းမလာသေးတဲ့အတွက် ခရီးသည်တွေ ရပါစေ၊ လက်မှတ် တွေကို မပယ်ဖျက်ပါစေနဲ့လို့ နေ့စဉ်ဆုတောင်းနေရတယ်။

အသက် ၄၀ ပြည့်တဲ့အခါ

ပြီးခဲ့တဲ့လက ဂျူးက ကျွန်တော့် အသက် ၄၀ ပြည့်မွေးနေ့ပါတီပွဲကို နက်ကာကျွန်းပေါ်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပေးပါတယ်။ အခု အသက် ၄၀ ပြည့်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာတွေများ လုပ်နေတာလဲလို့ ပြန်သုံးသပ်ကြည့် မိတယ်။ ကျောင်းသားမဂ္ဂဇင်းကို အောင်မြင်စွာ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တယ်။ သီချင်းခွေ အရောင်းဆိုင်တွေနဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီ Virgin Music ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု Virgin Atlantic ကို အောင်မြင်စွာ တည်ထောင် နိုင်ခဲ့ပေမယ့် လေကြောင်းလိုင်းကို မြန်မြန်ထက်ထက် တိုးတက်အောင် လုပ်ဖို့ခက်နေတယ်။ Virgin Atlantic ဟာ အကောင်းဆုံး Business Class Airline အဖြစ် မဲပေးရွေးချယ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ Virgin Atlantic လေယာဉ်တွေကို ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ် တစ်ခုထဲကနေပဲ ထွက်ခွာနေရတယ်။ ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်ဟာ ပြေးလမ်းတစ်ခုပဲရှိတဲ့အပြင် ပြေးလမ်းဟာ တိုလည်း တိုတယ်။ နောက်ပြီး တခြားလေယာဉ်ခရီးစဉ်တွေနဲ့လည်း မချိတ်ဆက်ထားလို့ ကုန်ပစ္စည်းပို့သူတွေရော ခရီးသည်တွေပါ ဟီးသရီးလေဆိပ်လောက် မရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဝင်ငွေကောင်းကောင်း မရပါဘူး။ ဒီထဲက ပိုဆိုးတာက လေယာဉ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး British Airways နဲ့ အချင်းများရသေးတယ်။

ဒီထဲက ဆိုင်မွန်ဟာ Virgin Music ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလို့ မြင်လာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာသနားမိပါတယ်။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့

တွေနဲ့ မှုပိုင်ခွင့်စာချုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးရတာ အလွန်ပင်ပန်းသလို ဒါမျိုးကိုပဲ ထပ်ခါ
 တလဲလဲ အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးနေရတော့ ငြီးငွေ့စရာလည်း ကောင်းလှပါတယ်။
 ဆိုင်မွန်ဟာ Virgin Music ကို တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လာခဲ့
 ပေမယ့် သူချမ်းသာသမျှဟာ ဒီကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲမှာ တည်မီနေပါတယ်။ Vir-
 gin Music ကုမ္ပဏီပြုလဲရင် သူ့စည်းစိမ်လည်း ပြုတ်ပြီ။ နောက်ပြီး သူဟာ
 Virgin Music ကို ထိခိုက်အောင် ကျွန်တော် လုပ်များလုပ်လေမလားဆိုတာကို
 အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခက်တာက ဆိုင်မွန်ကို စိတ်အပြောင်း
 အလဲဖြစ်အောင် တခြားလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ကူခိုင်းပေမယ့် သူက စိတ်မဝင်
 စားဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်း
 လုပ်နေတာကိုလည်း သူ သဘောမကျဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ British Airways
 ဆိုတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ဝင်တိုက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့
 အဖြစ်အပျက်တစ်ခု (ဥပမာ ကူဝိတ်စစ်ပွဲ) ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် Virgin Atlan-
 tic ဟာ ပြုလဲပျက်စီးသွားမယ်လို့ ထင်နေတယ်။ Virgin Atlantic ပြုလဲရင်
 Virgin Music ကုမ္ပဏီလည်း ပြုလဲသွားလိမ့်မယ်ပေါ့။

ဆိုင်မွန်ရဲ့ ဗားဂျင်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုနည်းပါးလာတာရယ်၊ Vir-
 gin Atlantic ဟာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတာကြောင့် တခြား
 အလုပ်တစ်ခုခု ပြောင်းလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိ
 တယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ သမိုင်းဘာသာသွားသင်ရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူး
 မိတယ်။ မိန်းမဂျူးကို အဲဒီအကြံကိုပြောပြတော့ သူက ခုလိုပြန်ပြောတယ်။
 ကျွန်တော်ဟာ တက္ကသိုလ်မှာ ကောင်မချောချောလေးတွေနဲ့ ပွေ့ရှုပ်ချင်လို့
 တက္ကသိုလ်တက်ချင်တာလားတဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရ
 တယ်။ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်ရင်ကောင်းမလားလို့ တွေးမိပြန်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်
 အိုးမဲ့အိမ်မဲ့သူတွေအတွက် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုပေးတဲ့ ဌာနတွေဖွင့်ရင်
 ကောင်းမလားလည်း တွေးနေမိတယ်။ အဲဒီပေါက်တတ်ကရ အတွေးတွေ
 အားလုံးဟာ ဆာဒမ်ဟူစိန်ရဲ့ အီရတ်စစ်တပ်က ကူဝိတ်နိုင်ငံကို ဝင်သိမ်း
 လိုက်တဲ့စစ်ပွဲကြောင့် ပျက်ပြယ်သွားပါတော့တယ်။ ဒီအရေးအခင်းကာလမှာ
 Virgin Atlantic ကို အခြေအနေ မယိမ်းယိုင်အောင် ထိန်းထားဖို့ လုပ်ရမယ်။

ဂျော်ဒန်မိဖုရားက အကူအညီ တောင်းခံခြင်း

မနက်ပိုင်းမှာ သမီးကြီးဟော်လီနဲ့ သားငယ်ဆမ်တို့ ကျောင်းသွားကြ တော့မယ်။ သူတို့အမေ ဂျူးက သူတို့ ကျောင်းကိုယူသွားဖို့ စားစရာတွေ ပြင်ဆင်နေလို့ ကွန်တော်ကလည်း သူတို့ကျောင်းသွားဖို့ ကူညီပြင်ဆင်ပေးနေ တယ်။ ကျောင်းသွားခါနီးမှ လွယ်အိတ်ရှာမတွေ့တာနဲ့ ခြေစွပ်ရှာမတွေ့တာနဲ့မို့ ဒေါင်ချာစိုင်းအောင် လိုက်ရှာပေးနေရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဖုန်းပြည်လာလို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ဖုန်းဆက်သူက ကွင်းနော (Queen Noor) ပါ။ ဂျော်ဒန်ဘုရင် အာလ်ဟူစိန်ရဲ့ မိဖုရားပါ။ ကွင်းနောဟာ အမေရိကန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရင်က လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ဘုရင် ဟူစိန်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဂျော်ဒန်နိုင်ငံမြို့တော် အာမန်မြို့က ဘုရင် နန်းတော်မှာ သား ၂ ယောက်၊ သမီး ၂ ယောက်နဲ့အတူ နေထိုင်လျက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘုရင်ဟူစိန်တို့မိသားစုနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးခင်မင်တယ်။ ခင်မင်ရတဲ့ အကြောင်းက ဘုရင်က သူ့နန်းတော်ကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး မီးပုံးပျံကို ဘယ်လို မောင်းနှင်ထိန်းသိမ်းရတယ်ဆိုတာကို သင်ပြခိုင်းလို့ပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်ပတ်ကြာနေပြီး သင်ပြပေးရင်း ဘုရင်ဟူစိန်သာမက သူ့မိန်းမကွင်းနောနဲ့ပါ အရမ်းခင်မင်သွားခဲ့တယ်။

အခု ကွင်းနောက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ကိစ္စက အကြောင်းရှိပါ တယ်။ အာဏာရှင် ဆာဒမ်ဟူစိန်ရဲ့ အီရတ်စစ်တပ်က ကူဝိတ်နိုင်ငံကို ဝင်ရောက် ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ အကြောင်းပြချက်က ကူဝိတ်နိုင်ငံဟာ အီရန်နိုင်ငံနဲ့ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အီရတ်နိုင်ငံကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ရေနံတွင်း တချို့ကို အလကားပေးမယ်လို့ ကတိပေးပေမယ့် ကတိမတည် မပေးတာရယ်။ ကမ္ဘာ့ရေနံအဖွဲ့ကြီး အိုပက် (OPEC) ရဲ့ ရေနံခွဲတမ်းကို ကူဝိတ်က မလိုက်နာ တာကြောင့်ပါတဲ့။ အဲဒီအချိန်ထိ အီရတ်နိုင်ငံနဲ့ ဂျော်ဒန်နိုင်ငံတို့ဟာ ဆက်ဆံရေး ကောင်းနေကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကူဝိတ်ကို ဝင်သိမ်းတဲ့ကိစ္စကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်တွေ ကန့်ကွက်ရှုတ်ချနေချိန်မှာ ဂျော်ဒန် ဘုရင်က ဆာဒမ်ဟူစိန်ကို မရှုတ်ချလို့ပါ။

ကူဝိတ်ကို ဝင်သိမ်းထားတာကနေ မဆုတ်ခွာပေးရင် အီရတ်နိုင်ငံကို

လေကြောင်းကနေ တိုက်ခိုက်ပြီး ဗုံးကြဲမယ်လို့ အမေရိကန်နဲ့ မဟာမိတ် စစ်တပ်တွေက ရာဇသံပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အီရတ်နိုင်ငံမှာ သွားရောက် အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသား တစ်သိန်းခွဲကျော် (အများစုက အနောက် နိုင်ငံသားတွေဖြစ်တယ်) ဟာ အိမ်နီးချင်း ဂျော်ဒန်နိုင်ငံထဲကို ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားကြရတယ်။ သူတို့ဟာ ဂျော်ဒန်နယ်စပ်က သဲကန္တာရမှာ တဲထိုးပြီးနေကြရတယ်။ ရေမရှိ၊ ခြုံစရာစောင် မရှိကြဘူး။ နေ့အချိန်ဆိုရင် ပူပြင်းတဲ့နေအောက်မှာနေရပြီး ညဆိုရင် ရေခဲမတတ်အေးနေတာကို ခံနေရ တယ်။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကိုကြားစတုန်းက ဘုရင်ဟူစိန်နဲ့ ကွင်းနောတို့ကို ဆက်သွယ်ပြီး ဘာအကူအညီပေးရမလဲလို့ မေးကြည့်ဖူးတယ်။ အခု ကွင်းနော ဖုန်းဆက်တာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။

ကွင်းနောက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ဂျော်ဒန်နိုင်ငံက ဒုက္ခသည် တွေအတွက် ကမ္ဘာ့ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ကြီးက သောက်ရေ၊ သုံးရေရအောင် စီမံပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခသည်တွေဟာ ခြုံစောင်အထည် တစ်သိန်းလောက် အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်တဲ့။

‘တချို့ကလေးတွေ သေကုန်ကြပြီ။ လောလောဆယ် ကပ် ဘေးကြီး မဖြစ်သေးပေမယ့် နောက် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ဆိုရင်တော့ အခြေအနေတွေဟာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်။ လူတွေ ရာနဲ့ချီမသေဖို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်။ ပထမဆုံး လိုအပ်တာက ခြုံစောင်အထည် တစ်သိန်းပါ၊ ရစ်ချတ်’

ဂျော်ဒန်နိုင်ငံသို့ အကူအညီပစ္စည်းသွားပို့ခြင်း

အဲဒီနေ့တွင်းချင်းပဲ ကျွန်တော် ကရော်လီမြို့လေးကို ကားမောင်း သွားပြီး Virgin Atlantic ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ စောင်တစ်သိန်းကို အမြန်ရှာဝယ်ပြီး ဂျော်ဒန်နိုင်ငံ အာမန်မြို့ကို ပို့ပေးဖို့ပါ။ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ဟာ ဒီကိစ္စမှာ ပါဝင်ကူညီချင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကြက်ခြေနီ အသင်းက ဝီလီယံဝေါဒီဂရေ့စ်နဲ့ နိုင်ငံခြားအကူအညီပေးရေးအဖွဲ့က လင်ဒါ ချောကားတို့ကို ပြောပြလို့ သူတို့ဆီက စောင် ၃ သောင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ

စကားကို ရလိုက်တယ်။ UNICEF အဖွဲ့ကြီးကလည်း စောင်တွေ အကူအညီ ပေးမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ အရေအတွက်ကို မကြာခင်ပြောမယ်တဲ့။ ကျွန်တော် တို့က အာမန်မြို့ကို စောင်တွေသွားပို့ဖို့ လေယာဉ်အကူအညီပေးမယ်။ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ကြီးက ချက်ခြင်းပဲ သူ့အဖွဲ့သားတွေကို ဂက်တ်ဝစ်မှာ ရပ်နား ထားတဲ့ Virgin Atlantic လေယာဉ်တစ်စီးပေါ်ကို စောင်တွေ တင်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဒေးဗစ်စိန်းဘာရီကလည်း ဆန်တန်ချိန် အတော် များများကို လှူမယ်၊ လေယာဉ်ဆီကို သွားပို့မယ်လို့ ပြောလာတယ်။

နောက်နေ့မှာ Virgin Atlantic (Boeing 747) လေယာဉ်ကြီးပေါ်က ထိုင်ခုံတွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ထိုင်ခုံတွေမရှိတော့လို့ လွတ်သွားတဲ့နေရာ တွေမှာ စောင်အထည် ၄ သောင်း၊ ဆန်တန်ချိန် အတော်များများနဲ့ ဆေးပစ္စည်း တွေကို တင်ထားလိုက်တယ်။ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို တင်ဆောင်ပြီးတာနဲ့ လေယာဉ်ကြီးဟာ ဂျော်ဒန်နိုင်ငံ၊ အာမန်မြို့ကို ပျံသန်းသွားတယ်။ ကျွန်တော် လည်း အခြေအနေကိုသိချင်တာနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ လိုက်ပါသွားတယ်။ အာမန် လေဆိပ်မှာ လေယာဉ်ဆိုက်ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကို တန်းစီစောင့်နေကြတဲ့ ထရပ်ကားတွေပေါ် တင်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ထရပ်ကားတွေလည်း ဒုက္ခသည် တွေစခန်းဆီ ချက်ခြင်းသွားပို့ပေးတယ်။ ကားတွေ ပြန်အလာမှာ အင်္ဂလန် နိုင်ငံကို ပြန်လာချင်တဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံသားတချို့ လိုက်ပါလာကြတယ်။ သူတို့ကို လေယာဉ်နဲ့ လန်ဒန်ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် လန်ဒန်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကြက်ခြေနီအသင်းက ဝီလီယံ ဝေါဒီဂရော်က ဖုန်းဆက်ပြောလာတယ်။ British Airways ရဲ့ဥက္ကဋ္ဌ လော့ဒ် ကင်းက Virgin Atlantic လေယာဉ်ဟာ အာမန်မြို့ကို သွားတဲ့အကြောင်းကို News at Ten မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖတ်လိုက်ရလို့ အံ့သြမိတယ်တဲ့။ တကယ်တမ်း အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရမှာက British Airways ပါတဲ့။ ဝီလီယံက လော့ဒ်ကင်းကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ Virgin Atlantic မှာ လေယာဉ်အဆင်သင့်ဖြစ်နေလို့ ခေါ်သွားတာပါလို့။ နောက်အပတ်မှာ British Airways လေယာဉ်တချို့အကူ အညီပစ္စည်းတွေကို အာမန်ကို သယ်သွားကြပြီး အပြန်မှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံသား တချို့ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး Christian Aid ဆိုတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာ အကူအညီပေးရေးအဖွဲ့က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။

သူတို့ဟာ အရင်နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက British Airways (BA) ကို လူမှုရေးနှင့် ငွေကြေးအကူအညီတွေ တောင်းခံနေခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ အကူအညီ မရဖူးပါဘူး။ အခု Virgin Atlantic လေယာဉ် အာမန်မြို့ကိုသွားပြီးမှ BA က အကူအညီတွေ ဆက်တိုက်ပေးနေပါတော့တယ်တဲ့။ တစ်ခါတလေ ပြိုင်ဆိုင် မှုကနေ လူမှုရေးအကူအညီပေးတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာစေတာမို့ ကောင်းတာ ပေါ့လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ပထမဆုံးပိုလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ဒုက္ခသည်စခန်းက လူတွေဆီ မရောက်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကိုကြားရလို့ ကျွန်တော်ဟာ နောက်အသုတ် ပစ္စည်းတွေပို့တဲ့အခါ အာမန်မြို့ကိုလိုက်သွားပြီး ပစ္စည်းတွေ သေချာရောက်၊ မရောက် စောင့်ကြည့်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရင်ဟူစိန်နဲ့ ကွင်းနောတို့ နန်းတော်မှာ တည်းတယ်။ ဘုရင်ဟူစိန်နဲ့ ကူဝိတ်အရေးအခင်းကိစ္စ ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဘုရင် ဟူစိန်က ပြောတယ်။ ကူဝိတ်အရေးအခင်းကို တကယ်တမ်းက သံတမန်နည်းနဲ့ ဆွေးနွေးအဖြေရှာရင်း ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အနောက်နိုင်ငံတွေက သံတမန်နည်းနဲ့ မဖြေရှင်းချင်ဘူး။ စစ်ရေးအရပဲ ဖြေရှင်းချင်တယ်။ ဒါမှ အီရတ် နိုင်ငံထဲဝင်တိုက်ပြီး ရေနံတွင်းတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်မှာတဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံရေးသမားနဲ့ စစ်ရေးအမြင်ရှိသူမဟုတ်လို့ သူနဲ့ အတိုက်အခံ မဆွေးနွေး ပါဘူး။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းကလူရဲ့ အမြင်နဲ့ အနောက်တိုင်းကလူရဲ့ အမြင် တူညီကြမှာ မဟုတ်လို့ပါ။ ကျွန်တော် လန်ဒန်ကို ပြန်ရောက်တော့ ကွင်းနောက ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောလာပါတယ်။ ဘေးဆိုက်ရောက်မယ့် ကပ်ကြီးကို ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဝမ်းရောဂါဖြစ်လို့ ရေဓာတ်ကုန်ခန်းလို့ သေဆုံး တာတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ နောက်ပိုင်းမှာ ဒုက္ခသည် တစ်သိန်းခွဲဟာ သူတို့ နေရပ်အသီးသီးကို ပြန်သွားကြလို့ ဂျော်ဒန်သဲကန္တာရမှာ လူတွေမရှိကြတော့ဘူး။

ဆာဒမ်ဟူစိန်ထံ စာရေးလိုက်တယ်

ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ တီဗွီကနေ ဆာဒမ်ဟူစိန်နဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံ သားတချို့ (မိန်းမ၊ ကလေးတွေ အပါအဝင်) သူ့နန်းတော်မှာ စုဝေးတွေ့ဆုံနေ တာကို ကြည့်လိုက်ရတယ်။ ဆာဒမ်ဟူစိန်က သူ့ရှေ့က ၆ နှစ်အရွယ် ကလေးကို

လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ စပို့ရှပ်အဖြူလက်တိုနဲ့ ဘောင်းဘီတိုအပြာလေး ဝတ်ထားတဲ့ ကလေးဟာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်နေတဲ့ ဆာဒမ်ဟူစိန်နား သွားရပ်လိုက်တယ်။ ဆာဒမ်က သူ့လက်ကို ကလေးခေါင်းပေါ်တင်ပြီး တီဗွီကင်မရာဘက်ကို စကားပြောနေပါတယ်။ ကင်မရာက အနီးကပ်ရိုက်ပြတော့ ကလေးဟာ ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်သား ဆမ်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော့်သားသာ အဲဒီကလေးနေရာမှာဆိုရင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သွားကယ်ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ခေါ်လာမှာပါ။ သတင်းသမားတွေက အဲဒီသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုလိုသုံးသပ်ကြတယ်။ မဟာမိတ်တပ်တွေ မြေပြင်ကနေ အီရတ်နိုင်ငံကို ဝင်မတိုက်နိုင်အောင်နဲ့ ဝေဟင်ကနေလည်း ဗုံးမကြဲနိုင်အောင် နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဓားစာခံလုပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါတဲ့။

ကျွန်တော် ဗြိတိန်နိုင်ငံသားတွေကို သွားခေါ်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိတာက ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ Virgin Atlantic မှာ လေယာဉ်ပျံတွေ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ဆာဒမ်ဟူစိန် သဘောတူအောင် တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ပေးနိုင်ရင် ဓားစာခံတွေကို ကျွန်တော့်လေယာဉ်တွေနဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံကို ပြန်ခေါ်လာလို့ရမယ်။ ဂျော်ဒန်က ဒုက္ခသည်တွေကို လေယာဉ်စေလွှတ်ကူညီနိုင်သလို အခုလည်း အီရတ်က ဓားစာခံတွေကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ကျွန်တော့်ဆီကို ဖရင့်ဟက်ဆေးဆိုသူက ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလိုပြောတယ်။ သူ့ညီမ မော်ရင်းနဲ့ ယောက်ဖတိုနီတို့ဟာ အီရတ်မှာ အဖမ်းခံနေရတယ်။ တိုနီမှာ နောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်နေတဲ့ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါရှိနေလို့ အရေးတကြီး ဆေးကုသမှုခံယူဖို့ လိုအပ်နေတယ်။ ဖရင့်ဟက်ဆေးက နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ဌာနတွေအားလုံး၊ ဥရောပတိုက်မှာရှိကြတဲ့ အီရတ်သံအမတ်တွေ၊ နောက်ဆုံး အီရတ်နိုင်ငံရဲ့ မြို့တော် ဘဂ္ဂဒက်က အီရတ်အစိုးရ အားလုံးကို ဖုန်းဆက် အကူအညီတောင်းပြီးပြီ။ ဘယ်သူမှ အကူအညီမပေးနိုင်ကြဘူးတဲ့။ သူ့မှာ နည်းလမ်းကုန်နေလို့ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက် အကူအညီ တောင်းတာပါတဲ့။

ကျွန်တော် ဂျော်ဒန်က ဒုက္ခသည်စခန်းကို စောင့်တွေ လေယာဉ်နဲ့

ပိုတဲ့ကိစ္စဆောင်ရွက်ရင်း နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ပုဂ္ဂိုလ်အချို့နဲ့ သိကျွမ်း
 ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဆီကနေ အများမသိကြတဲ့ သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်
 ရတယ်။ အဲဒါက အီရတ်နိုင်ငံမှာ ဆေးဝါးတွေ မလုံမလောက်ဖြစ်ပြီး လူတွေရဲ့
 ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အတော်ဆိုးဝါးနေတယ်တဲ့။ အဲဒီသတင်းကြောင့်
 ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရလိုက်တယ်။ အဲဒါက ဆေးပစ္စည်းတွေကို အီရတ်နိုင်ငံက
 ဓားစာခံတွေနဲ့ အလဲအလှယ်မယ်လို့ ကမ်းလှမ်းဖို့ပါ။ ကျွန်တော် ကွင်းနောကို
 ဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီကိစ္စလုပ်ချင်တယ်။ အကူအညီပေးနိုင်မလားလို့ မေးကြည့်
 တယ်။ သူက အာမန်ကို လာခဲ့ပါ။ သူ့ယောက်ျား ဘုရင်ဟူစိန်နဲ့ လူချင်းတွေပြီး
 ပြောကြည့်ပါတဲ့။

နောက်သုံးရက်မှာ ကျွန်တော် အာမန်မြို့မှာ ဘုရင်ဟူစိန်၊ ကွင်းနော
 တို့နဲ့ အတူနေရင်း ကျွန်တော့်အကြံကို ပြောပြတယ်။ ဘုရင်ဟူစိန်က ကူညီ
 ပေးမယ်လို့ပြောပြီး ဆာဒမ်ဟူစိန်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ
 သူနဲ့အတူ မီးပုံးပျံစီးဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လေယာဉ်ပျံတွေလည်း ရှိတယ်
 ဆိုတာတွေပါ။ အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်ဟာ ဗြိတိန်နိုင်ငံသားဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ချ
 ရတယ်လို့ အာမခံလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော် ဆာဒမ်ဟူစိန်ဆီကို ပို့ဖို့ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်တယ်။
 စာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဗြိတိန်နိုင်ငံသားတချို့ကို ပြန်ခေါ်ခွင့်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ
 ပါတယ်။ တကယ်လို့ ပြန်ခေါ်ခွင့်ပေးရင် မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေနဲ့ နေမကောင်း
 ဖြစ်နေသူတွေကို အရင်ဆုံး ပြန်ခေါ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါကို ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်
 ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ အီရတ်နိုင်ငံမှာ ပြတ်လတ်နေတဲ့ ဆေးဝါးတွေကို သယ်
 လာပြီး ပေးချင်ပါတယ်လို့ စာထဲမှာ ဖော်ပြလိုက်တယ်။ စာအောက်ဆုံးနားမှာ
 ရေးပေးလိုက်တာက ဖရင့်ဟက်ဆေးရဲ့ ယောက်ဖတို့နီဟာ အဆုတ်ကင်ဆာ
 နောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်နေလို့ အရေးတကြီး ဆေးကုဖို့လိုနေတယ်။

ပုံ။ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဘုရင်ဟူစိန်တို့အတူ ညစာစားပြီးချိန်မှာ သူက
 ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့စာကို အာရပ်ဘာသာလို ပြန်ဆိုရေးလိုက်
 တယ်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆာဒမ်ဟူစိန်ဆီကို စာတစ်စောင်
 သပ်သပ်ရေးတယ်။ စာနှစ်စောင်ကို စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး ဆက်သားတစ်ယောက်

နဲ့ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်က ဆာဒမ်ဟူစိန်ရဲ့ နန်းတော်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ အခြေအနေသိဖို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမလဲ မသိပါ။ ဆာဒမ်ဟူစိန်က ကျွန်တော့်စာကို ပြန်ချင်မှလည်း ပြန်မှာပါ။

ကျွန်တော် လန်ဒန်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ထပ်မေးတယ်။ အီရတ်မှာ နေမကောင်းဖြစ်နေကြပြီး ဘာရောဂါတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ စာရင်းကို တောင်းလိုက်တယ်။ အီရတ်အစိုးရကမေးရင် သူတို့ဟာ တကယ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာလို့ ပြောလို့ရအောင်ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားသံရုံးတွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြတယ်။ မကြာခင်မှာ ဘဂ္ဂဒက်ကို အကူအညီပေးမယ့် လေယာဉ်တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ နေမကောင်းသူတွေကို ဦးစားပေးပြီး ခေါ်ဆောင်မယ်လို့။

ဆာဒမ်ဟူစိန်က လာတွေ့ပါတဲ့

လန်ဒန်ပြန်ရောက်ပြီး ၂ ရက်အကြာမှာ ဂျော်ဒန်ဘုရင်ဟူစိန်က ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းကောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ ဆာဒမ်ဟူစိန်က ကျွန်တော့်အကြံပြုချက်ကို သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဗြိတိသျှအစိုးရပိုင်းက အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်ကို လာရောက်ပြီး ဆာဒမ်ဟူစိန်ဆီမှာ လူကိုယ်တိုင် မေတ္တာရပ်ခံရမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အက်ဒွတ်ဟစ်တ်ဆီကို ချက်ခြင်းဖုန်းဆက်ပြီး ဆာဒမ်ဟူစိန်နဲ့ တွေ့ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်။ အက်ဒွတ်ဟစ်တ်ဆိုတာ အခု မာဂရက်သက်ချာမတိုင်ခင် အရင်အစိုးရလက်ထက်က ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဖြစ်ခဲ့လို့ ကမ္ဘာက သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူက ကူညီပေးမယ်တဲ့။ ဘုရင်ဟူစိန်က ဆာဒမ်ဟူစိန်ကို ပြောပြတယ်။ အက်ဒွတ်ဟစ်တ်လာရင် အဆင်ပြေမလားဆိုတော့ သူက သဘောတူပါတယ်တဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ အက်ဒွတ်ဟာ ဂျော်ဒန်နိုင်ငံ၊ အာမန်မြို့ကို လေယာဉ်နဲ့ ထွက်ခွာသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရင်ဟူစိန်က လာတွေ့ပြီး အက်ဒွတ်ကို ဆာဒမ်ဟူစိန်နဲ့တွေ့ဖို့ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်ကို ခေါ်သွားတယ်။

နောက်တနေ့မှာ ဘုရင်ဟူစိန်က ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာတယ်။

‘ဆာ၊ သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောပြချင်လို့ပါ။’

သူဟာ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပေမယ့် လူတိုင်းကို ယောက်ျားဆိုရင် ‘ဆာ’ မိန်းမဆိုရင် ‘မဒမ်’ လို့ အရမ်းယဉ်ကျေးပြုငှာစွာ ခေါ်တတ်တယ်။ သူက ဆက်ပြောတယ်။

‘ဆာဒမ်ဟူစိန်နဲ့ အက်ဒွတ်ဟစ်တ်တို့ တွေ့ပြီးကြလို့ ဓားစာခံ တချို့နဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေ လဲလှယ်ဖို့ သဘောတူညီမှုရသွားပြီ။ ခင်ဗျား ဘဂ္ဂဒက်ကို ဆေးပစ္စည်းတွေ သယ်လာလို့ရပြီ။ ခင်ဗျားအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတယ်လို့ ဆာဒမ်ဟူစိန်က ကတိပေးလိုက်တယ်’

ကျွန်တော်ဟာ ဒီခရီးစဉ်အတွက် ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လုံးမှာ ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကမ္ဘာက အရွံ့မှန်းဆုံး ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အာဏာရှင်ကြီး ဆာဒမ်ဟူစိန်ရှိတဲ့ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်ကို မိမိဆန္ဒနဲ့ လိုက်ပါကူညီမယ့် စေတနာ့ဝန်ထမ်းသမား ၁၆ ယောက်ကိုလည်း ရထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic လေယာဉ်တွေဟာ ခရီးစဉ်မပျံသန်းနိုင်လို့ ခရီးသည်တွေကို တခြားလေကြောင်းလိုင်းတွေကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က Virgin Atlantic က ဒါရိုက်တာတွေကို လေယာဉ်တစ်စီးဟာ ဘဂ္ဂဒက်ကို သွားမယ့်အကြောင်းပြောပြတော့ သူတို့ အရမ်းစိတ်ပူသွားကြတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီလေယာဉ်ဟာ ရက်အနည်းကြာ ဘဂ္ဂဒက်မှာပဲ သောင်တင်နေရင် Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်း ပျက်ပြီတဲ့။

Virgin Atlantic ရဲ့ငွေစာရင်းဒါရိုက်တာ နီဝယ်ပရင်းရိုစ်က အစည်းအဝေးမှာ ခုလို ပြောပြတယ်။

‘တကယ်လို့ လေယာဉ် အဖျက်အဆီးခံရရင် အာမခံဌာနက ကျွန်တော်တို့ကို လျော်ကြေးပေးဖို့ ဗြိတိသျှအစိုးရက တာဝန်ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ဟာ ပြန်ပေးဆွဲခံရပြီး ဘဂ္ဂဒက်မှာ ထိန်းသိမ်းခံနေရရင်တော့ အာမခံဌာနက လျော်ကြေးပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ British Airways ရဲ့ Boeing 747 လေယာဉ်တစ်စီး ကူဝိတ်မှာ အဖျက်ဆီးခံရပြီး လျော်ကြေးမရဘူးဆိုတာ မမေ့နဲ့နော်’

စည်းဝေးခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ အားလုံးဟာ နီဂယ် ပရင်းရိုဗ်ရဲ့စကားကို သေချာစဉ်းစားနေကြတယ်။ ဒေးဗစ်တိတ်က လေးလေးနက်နက် မျက်နှာထားနဲ့ ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

‘အဆိုးထဲက အကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဟိုက ရစ်ချတ်ကို လေယာဉ်နဲ့အတူ ပြန်မလွှတ်တော့ပဲ ဘဂ္ဂဒက်မှာပဲ ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ရင် ငါတို့ဆီမှာ နောင်ကို ဒီလိုခေါင်းစားမယ့် အကြံမျိုးပေးသူ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး’

စည်းဝေးခန်းထဲက လူတွေအားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်က သူများတွေလို လိုက်ရယ်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အပူလုံးကြီးနဲ့ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆိုးသွမ်းဆုံး၊ အရက်စက် အကြမ်းကြုတ်ဆုံး အာဏာရှင်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ရမယ်။ သူစိတ်တိုင်းမကျရင် ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲထည့်ခံထားရနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သတ်ပစ်ခံရနိုင်တယ်။ ဆာဒမ်ဟူစိန်က ကျွန်တော့်လိုခြံရံရေးကို အာမခံပေမယ့် သူ့လိုလူမျိုးကို ယုံရပျံ့မလား။ ကျွန်တော်ဟာ ဂျူး၊ ဟော်လီ၊ ဆမ်တို့နဲ့ ပြန်တွေ့ရပျံ့အုံးမလား။ ကျွန်တော် ဆက်တွေးနေရင် အခုအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တွေးနေတာတွေကို ချက်ခြင်းရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါတွေ ဘယ်သူတိုက်တွန်းလို့မှ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာ။ အခုမှ တော့ နောက်မဆုတ်တော့ဘူး။ ဆက်လုပ်မယ်။ ယောက်ျားပဲဟာ၊ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပေါ့ကွာ။

ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်သို့ လေကြောင်းခရီး

ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic 747 လေယာဉ်ပျံဟာ ၁၉၉၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်နေ့ မနက် ၁၁ နာရီမှာ ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်က ထွက်ခွာလာတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ လမစေ့ဘဲမွေးတဲ့ ကလေးတွေထားတဲ့ မှန်ပေါင်းအိုးတွေ၊ လူနာအတွက် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တွေနဲ့ စုစုပေါင်း ပေါင် ၂ သန်းတဲ့ ဆေးဝါးတွေ စုစုပေါင်း တန်ချိန် ၃၀ ပါလာတယ်။

ဥရောပတိုက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အရှေ့ဘက်ဆီကို ပျံသန်းနေပါတယ်။

လေယာဉ်ပေါ်ပါလာသူတွေကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းကူညီသူ ၁၆
 ယောက်၊ ဓားစာခံတချို့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေ၊
 လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ သတင်းစာတိုက်တစ်ခုက သတင်းထောက်တစ်ယောက်
 တို့ပါ။ အားလုံးဟာ လေယာဉ်ရှေ့ပိုင်းမှာ ပူးကပ်ပြီး ထိုင်နေကြတယ်။ လေယာဉ်
 နောက်ပိုင်းက ထိုင်ခုံ ၄၀၀ ကျော်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
 ထိတ်လန့်ချောက်ချားသလို ခံစားနေမိတယ်။ လေယာဉ်မောင်းလာတာ ၂ နာရီ
 ကြာပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လေယာဉ်မင်းလမ်းမှာ အကြောလျှော့လှေ့ကျင့်ခန်း
 တွေ လုပ်ကြတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လေယာဉ်အပြင်ဘက်မှာ အလင်းရောင်နည်းလာပြီ။
 အီရတ်လေပိုင်နက်ထဲကို ဝင်လာတော့ အတော်လေးမှောင်နေပြီ။ ကျွန်တော်
 လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ကနေ အမှောင်ထဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အီရတ်
 စစ်တပ် ဘယ်မှာများရှိနေမလဲလို့ မှန်းဆကြည့်မိတယ်။ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်ဆီ
 ဦးတည်သွားနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ကို မြေပြင်ကနေ ရေဒါနဲ့ ကြည့်နေ
 လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ဟာ
 မှောင်နေတဲ့ ရေဒါမှန်သားပြင်ပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေတဲ့ အစိမ်းရောင်
 အစက်ကလေး ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တိုက်လေယာဉ်ပျံနှစ်စီး
 တက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီနားကနေ
 စောင့်ကြပ်ပြီး မြေပြင်ကို ဆင်းသက်ခိုင်းမလားလို့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့
 စိုးရိမ်သလို ဘာတိုက်လေယာဉ်ပျံသံကိုမှ မကြားရပါဘူး။ ကောင်းကင်တစ်ခု
 လုံးဟာ လန့် ကြယ်တွေကို မမြင်ရလို့ မှောင်မဲနေပြီး စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ
 ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ လေယာဉ်ဟာ တဝီဝီမြည်
 တုန်ခါနေရင်းနဲ့ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်ကို ဦးတည်သွားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
 လေယာဉ်ဟာ တစ်နှစ်အတွင်း ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကိုလာတဲ့ ပထမဆုံး မြို့ပြ
 လေကြောင်းဆိုင်ရာ လေယာဉ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျမှ သိရ
 တာက အခုခရီးစဉ်ဟာ ၁၃ နှစ်အတွင်းမှာ အီရတ်နိုင်ငံကို ပျံသန်းလာတဲ့
 ပထမဆုံးခရီးစဉ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါ။ လေယာဉ်ပေါ်ပါသူတွေအားလုံး စကား
 မပြောကြဘဲ ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ ချောင်းတောင် မဟန့်ကြဘူး။ ချောင်းဟန့်
 ရင် အောက်ကစစ်သားတွေ ကြားသွားမှာ ကြောက်နေတဲ့ပုံမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်

တို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အန္တရာယ်အများဆုံး လေကြောင်းပိုင်နက်ထဲမှာ ရောက်နေကြပါတယ်။ အချိန်မရွေး အီရတ်စစ်တပ်က မြေပြင်ကနေ ပစ်လိုက်တဲ့ အမြောက်ကျည်ဆံ၊ ဒါမှမဟုတ် မဟာမိတ်တပ်က စစ်လေယာဉ်တစ်စီး ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ဒုံးကျည်နဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ လာထိမလဲဆိုတာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။

ကျွန်တော် လေယာဉ်မောင်းခန်းထဲဝင်လိုက်ပြီး လေယာဉ်မှူး လဲ့စ်မီးလ်ဂိတ်နဲ့ အရာရှိနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြတဲ့ ဂျော့ဖ်နယူးနဲ့ ပေါလ်ဂရင်းတို့ နောက်နားကခုမှာ သွားထိုင်လိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ မြေပြင်ပေါ်က လေကြောင်းထိန်းသိမ်းသူတွေနဲ့ စကားပြောနေကြလို့ ဘဂ္ဂဒက်လေဆိပ်ဟာ သိပ်မဝေးတော့ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ ရှေ့က လေကာမှန်ကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မောင်ပိန်းနေတာပဲ မြင်ရတယ်။ အီရတ်တစ်နိုင်ငံလုံးဟာ ညဘက်မှာ မောင်ချထားသလိုပါပဲ။ အောက်ကလူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံသံကို ကြားတာနဲ့ မဟာမိတ်တပ်တွေရဲ့ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံလို့ ထင်ပြီး ဘယ်လောက်များ ကြောက်နေကြရှာမလဲလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ တခြားလေယာဉ်သံမကြားရလို့ ကောင်းကင်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးထဲ ရှိပုံပါပဲ။

‘မြို့နဲ့ အတော်လေး နီးလာပြီ’

လေယာဉ်မှူးလဲ့စ်မီးလ်ဂိတ်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ ရှေ့က အမြင့်ပြုကိရိယာတွေက မြားတံတွေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ လေယာဉ်ဟာ အောက်ကို ဆင်းသက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ မီးလ်ဂိတ်က လေယာဉ်ကွင်းက ရှေ့မှာဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလို့ လေကာမှန်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မောင်မည်းနေတာကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် လေဆိပ်ဆိုတာ ညအမှောင်ထဲမှာ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ ရောင်စုံမီးတွေကို မြင်ရမှာပါ။ လေဆိပ်မျှော်စင်၊ အဆောက်အဦတွေမှာလည်း မီးချောင်း၊ ဟေလိုဂျင်မီးလုံးတွေနဲ့ တောက်ပနေရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်မှူးမီးလ်ဂိတ်ပြောတဲ့ လေယာဉ်ကွင်းကတော့ မောင်အတိပါပဲ။

ဘဂ္ဂဒက်လေဆိပ်ကို ဆိုက်ပြီ

အရာရှိဂျော့ဖ်နယူးကို မြေပြင်က လေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေးကနေ ညွှန်ကြားနေပါတယ်။ သူက လေယာဉ်အရှိန်လျှော့ချဖို့ လေယာဉ်တောင်ပံတွေက အပြားတွေကို အောက်ကို ငိုက်ချလိုက်တယ်။ လေယာဉ်ဝမ်းဗိုက်အောက်က တံခါးတွေကို ဖွင့်ချလိုက်လို့ လေယာဉ်ဘီးတွေ တဖြည်းဖြည်းအောက်ကို ကျလာတယ်။ အခု လေယာဉ်ဟာ မြေပြင်ကနေ အမြင့်ပေ ၆၀၀ ကို ရောက် လာပြီ။ အခု အမြင့်ပေ ၅၀၀။ ဘယ်ကအော်လိုက်မှန်း မသိရတဲ့ လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိရဲ့ အမြင့်ပေ ရေတွက်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ရုတ်တရက် လေယာဉ်ဆင်းဖို့ ညွှန်ပြတဲ့ အဖြူရောင် မီးတန်းရှည်ကြီးနှစ်ခု ပေါ်လာ တာကြောင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကို မြင်လိုက်ရတယ်။ လေယာဉ်ဟာ ဒီမီးတန်း နှစ်ခုကြားကနေ ပြေးလမ်းပေါ်ကို ဆင်းလိုက်တယ်။ ပြေးလမ်းကတ္တရာနဲ့ ဆောင့်မိလို့ လေယာဉ်ဟာ တုံ့ကနဲ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ဖြစ်သွားပြီး ဆက်သွားနေ တယ်။ လေယာဉ်အရှိန် လျှော့ကျသွားတယ်။ မြေပြင်မှာ နောက်ထပ် မီးတချို့ ထပ်လင်းလာတယ်။ လေယာဉ်သွားရမယ့် လမ်းကြောင်းကို မီးနဲ့ ညွှန်ပြပေးတာ ပါ။ လေယာဉ်ဟာ ဖြေးဖြေးသွားနေရင်းက ပစ္စည်းတင်ချတဲ့ အဆောက်အဦ ရှေ့မှာ ရပ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် မီးရောင်မှန်ဝါးဝါးအောက်မှာ စက်သေနတ် တွေနဲ့ စစ်သားတွေကို သေတ္တာတွေနောက်နားမှာ တွေ့နေရတယ်။ လေယာဉ်ခရီးစဉ် စစ်ဆေးရေး အရာရှိဂျိန်းအင်းရီလေးက တံခါးတွေ ဖွင့်လို့ရပြီလို့ လက်နဲ့ အချက် ပြလိုက်လို့ လေယာဉ်မှူးက ခလုတ်နဲ့ တံခါးတွေကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာ ရေခဲမတတ် အေးနေတယ်။

လေဆိပ်ဝန်ထမ်းတွေက လေယာဉ်တက်ဆင်းလှေခါးကို ကျွန်တော် တို့ လေယာဉ်နားကို တွန်းလာကြတယ်။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်ပေါ်က ဦးဆောင်ပြီး အောက်ကိုဆင်းလိုက်တယ်။ အီရတ်မြေပေါ်ကို ခြေချလိုက်ပြီ။ ကုလားအုတ်အမွှေးနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အပေါ်ရုံကုတ်အင်္ကျီတွေ ဝတ်ထားကြတဲ့ အကြီးတန်းအစိုးရအရာရှိနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုဆိုကြောင်း လာပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဓားစာခံတွေရဲ့ ဆွေမျိုးတွေကိုတော့ လေယာဉ်ပေါ်က မဆင်းခိုင်းဖို့ ပြောပါတယ်။ ဘဂ္ဂဒက်လေဆိပ်ဟာ လန်ဒန်

မြို့က ဟီးသရိုးလေဆိပ်ထက် ကြီးပုံရပေမယ့် လေယာဉ်နဲ့ လူသူကင်းမဲ့နေတယ်။ မှောင်နေတဲ့ လေဆိပ်တစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်တစ်စီးပဲ ရှိပုံရတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အနီရောင် စကတ်ဂါဝန်တို့၊ ခွာသေးသေး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တွေ စီးထားတဲ့ ဗားဂျင်း လေယာဉ်မယ်တွေဟာ အီရတ်စစ်သားတွေရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံဟာ ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ တဝှပ်တဝှပ်နဲ့ စည်းချက်ညီညီ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြုံးလိုက်ကြတယ်။ အီရတ်စစ်သားတွေဟာ ပထမတော့ ရှူးတိုးရှုန်တန်နဲ့ပါ။ နောက်တော့ သူတို့ လည်း ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြတယ်။ အနားတစ်ဝိုက်မှာ ဘာလေယာဉ်မှမရှိလို့ ရပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic လေယာဉ်ကြီးဟာ အကြီးကြီးလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို ထွက်ခွာခန်းမကြီးတစ်ခုထဲကို ဦးဆောင်ခေါ်သွား တယ်။ ခန်းမကြီးထဲက ကွန်ပျူတာပစ္စည်းတွေ၊ တယ်လီဖုန်းတွေ၊ မီးချောင်း တွေကို ဖြုတ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဖြုတ်ထားတာ ကြာပြီလို့ ထင်ရတယ်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အီရတ်တွေဟာ လေဆိပ်ကို ဗုံးကြဲခံရမယ်လို့ တွက်ပြီး ရတာတွေကို အကုန်ဖြုတ်ယူထားလိုက်ကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပါလာတာတွေကို သူတို့ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ချော့ကလက်ဘူး တွေကို အရာရှိတွေကို ပေးလိုက်တယ်။ သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာ၊ မျက်နှာသုတ် ပဝါအသေးလေး စတဲ့ တစ်ခါသုံးပစ္စည်းလေးတွေပါတဲ့ ဗားဂျင်းခရီးဆောင်ဘူး အနီလေးတွေကို ရဲဘော်တွေကို ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့က မိသားစုတွေကို ပြန်ပေးနိုင်တာပေါ့။ အဆောက်အဦအပြင်ဘက်က လူအုပ်စုအသံကြားလိုက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးတွေ အုပ်ကြီးကို ဦးဆောင်ခေါ် လာတဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း အက်ဒွတ်ဟစ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လူအုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်တာနဲ့ ပြေးလာကြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ကြတယ်။ အက်ဒွတ်ကလည်း ပြုံးရယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လာဖက်ပါတယ်။ သူက ဓားစာခံတစ်ရာကို ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ဆာဒမ်ဟူစိန်က ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

ကျွန်တော်ဟာ အီရတ်မှာ ရှိနေကြသူအားလုံးကို ပြန်ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး

ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ အီရတ်မှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံသား ရာချိုပြီး ကျန်ခဲ့အံ့မှာပါ။ လွတ်လာသူတွေအားလုံး ပျော်ကြလွန်းလို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်နေကြတယ်။ မျက်နှာတွေမှာ အပြုံးအရယ်ရော မျက်ရည်တွေပါ တွေ့နေရတယ်။ အပြင်ဘက်မှာ စစ်သားတွေဟာ လေယာဉ် ပေါ်မှာပါလာတဲ့ ဆေးပစ္စည်းသေတ္တာတွေကို အောက်ကို သယ်ချနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လေယာဉ်ပေါ်မှာပါလာတဲ့ ရှန်ပိန်ပုလင်းတွေကို မြှောက်ပြီး လွတ်မြောက်လာသူတွေနဲ့ အီရတ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သူတွေကို ဂုဏ်ပြုပြီး သောက်နေကြတယ်။ ဖရင့်ဟက်ဆေးရဲ့ ယောက်ဖကိုတွေ့လို့ ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက် ကြတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့ ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာတယ်။ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါ။ သူ့ယောက်ျားကတော့ ဒီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်က အသက် ၃ နှစ်အရွယ် သမီးလေးကို ကလေးထိန်းလက်ထဲကို ပြန်ထည့်ပေးရင်း သူ့သမီးကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်ကျနေတယ်။ သမီးနဲ့ ကလေး ထိန်းတို့သာ လေယာဉ်နဲ့လိုက်ခွင့်ရပြီး သူကတော့ ဒီမှာ ကျန်နေခဲ့ရမှာပါ။ သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေကျလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကလေးအဖေမို့ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။

လေယာဉ်ပေါ်တက်ကြပြီ

တစ်နာရီကြာတော့ အီရတ်စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို လေယာဉ်ပေါ်ပြန်တက်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အေးစိမ့်နေတဲ့ ကတ္တရာ ပေါ်ကနေ လေယာဉ်ဆီကို လျှောက်သွားရင်း တွေ့တဲ့စစ်သားတွေကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ပိုနေတဲ့ ဗားဂျင်းခရီးဆောင်ဘူး အနီလေးတွေကိုလည်း သူတို့ကို ပေးလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတာနဲ့ အားအင်ချိနဲ့ ကြောက်လန့်နေကြပြီး စုတ်ပြတ်နေတဲ့ စစ်ယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ထားကြတဲ့ စစ်သားတွေဟာ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကျေမ့ သွားအောင် ဝံ့ကြဲခံရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာလို့ ခေါင်းထဲက အတင်း ထုတ်ပစ်နေရတယ်။ ဓားစာခံတွေဟာ အအေးဓာတ်ကိုကာကွယ်ဖို့ လေယာဉ်

ပြေးလမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပုခုံးဖက်ပြီး ရင်ဘောင်တန်းလမ်းလျှောက်ပြီး လေယာဉ်ဆီကို သွားနေကြတယ်။ သူတို့ကို အမှောင်ထဲမှာ မြင်ရတာ သူ့ရဲ့တစ္ဆေတွေကို မြင်ရသလိုပါပဲ။ လေယာဉ်ကြီးအောက်မှာ သူတို့ဟာ သေးသေးလေးတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ပြေးလမ်းပေါ်က မီးတွေ အကုန်ပိတ်ထားတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်တက်တဲ့ လှေခါးကိုတော့ မီးမိန့်မိန့် ထွန်းထားပေးတယ်။ ကျွန်တော် လှေခါးပေါ်အမြန်တက်သွားပြီး အပေါ်ရောက်တာနဲ့ အောက်ကလူတွေကို လက်ဝှေ့ရမ်းပြုပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျား အမြဲတမ်း နောက်ကျတယ်’

ပြောလိုက်သူက ဖရင့်ဟက်ဆေးပါ။ သူက သူ့ညီမနဲ့ ယောက်ဖကို အံ့ဩသွားစေချင်လို့ အောက်ကိုမဆင်းဘဲ လေယာဉ်ထဲမှာပဲ နေခဲ့တာပါ။ သူ့ညီမနဲ့ ယောက်ဖတို့ လေယာဉ်ပေါ်တက်လာတာနဲ့ သူတို့ ၃ ယောက်သား မျက်ရည်ကိုယ်စီနဲ့ ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ကြတယ်။

ကျွန်တော် လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ကနေ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ အီရတ်စစ်သားတွေဟာ စုဝေးရပ်နေကြပြီး ဗားဂျင်း ခရီးဆောင်ဘူးအနီလေးတွေကို ဖွင့်ကြည့်နေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့မြင်ဖူးတဲ့ ပထမဆုံး အနောက်နိုင်ငံသားတွေဖြစ်မှာပါ။ အနောက်နိုင်ငံသားတွေ နောက်ထပ် အများကြီး ရောက်လာကြအုံးမယ်ဆိုတာကိုလည်း သူတို့ သိကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူတွေနဲ့အတူ ကောင်းကင်က မြည်ဟိန်းပြီး ပေါ်လာမယ့် လေယာဉ်ပျံတွေ၊ ဒုံးကျည်တွေလည်း ပါလာမယ်ဆိုတာလည်း သိကြမှာပါ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်းသမား ဝီးလ်ဂျိတ်ဟောင်းက ဓါးစာခံတွေ သယ်လာကြတဲ့ အိတ်တွေကို စစ်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အိတ်တစ်လုံးထဲက ထရန်စူတာရေဒီယိုတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဘယ်သူမှ အိတ်ပိုင်ရှင်လို့ မပြောကြဘူး။ ဝီးလ်က ရေဒီယိုထဲမှာ ငုံးပါလာမှာကို စိုးရိမ်တယ်။ သူဟာ ပိတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဆီကို ပြေးသွားပြီး တံခါးပေါက်ကနေ ရေဒီယိုပါတဲ့ အိတ်ကို အောက်ဘက်ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ စစ်သားတွေလည်း ကြောင်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ လေယာဉ်ဟာ စပြီး ဘီးလိုမ့်ပါပြီ။

လေယာဉ်အထဲမှာ ဓားစာခံတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်နေကြတယ်။ မင်းလမ်းမှာ ကနေကြတယ်။ လူတွေအားလုံးဟာ လေယာဉ်စထွက်ချိန်မှာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး ခါးပတ်ပတ်ကြတယ်။ လေယာဉ် လေထဲရောက်တာနဲ့ ခါးပတ်တွေကို ဖြုတ်ပစ်ကြပြီး ဖက်ရမ်းကကြပြန်တယ်။ ရှန်ပိန်ပုလင်းတွေဖောက် ဖန်ခွက်တွေထဲထည့်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ လေယာဉ်မှူးက ကြေညာလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ဟာ အီရတ်လေပိုင်နက်ကနေ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီတဲ့။ လေယာဉ်တစ်စီးလုံး လူတွေဟာ ပျော်လွန်းလို့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြတယ်။

ဖရင့်ဟက်ဆေး၊ သူညီမ မော်ရင်းနဲ့ သူ့ယောက်ဖ တို့နီတို့ လက်တွေ့ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြရင်း အခုအဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်က တကယ်ထွက်ခွာခဲ့ပြီဆိုတာကို မယုံနိုင်ဖြစ်နေကြတယ်။ တချို့ကျတော့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ငိုယိုနေကြတယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအတွက် စိတ်မကောင်းကြတာပါ။ ၂ လကြာတဲ့အခါ တိုနီဟာ အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာခဲ့တဲ့ ဘဂ္ဂဒက်လေဆိပ်ဟာလည်း မဟာမိတ်စစ်လေယာဉ်တွေရဲ့ အပြင်းထန်ဆုံး ဗုံးကြဲမှုကြောင့် ပြာပုံဘဝ ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ယူနီဖောင်းတွေဝတ်ထားကြတဲ့ အီရတ်စစ်သားတွေ အသက်မဆုံးရှုံးကြပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိပါတယ်။

လော့ဒ်ကင်းရဲ့ဒေါသ

‘ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာကောင်များထင်နေသလဲ မသိဘူး’

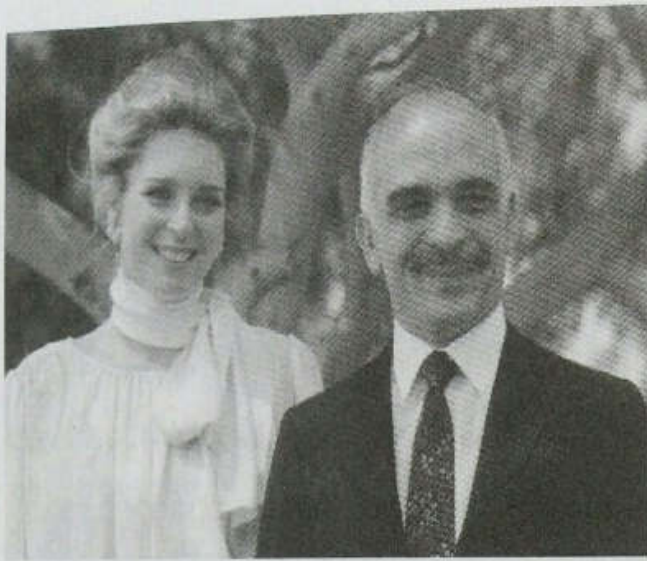
ခုလို ပြောလိုက်သူက လော့ဒ်ကင်းပါ။ သူက British Airways လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ။ သူက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်းက ဝီလီယံဝေါဒီဂရေဗ်ကို ပြောလိုက်လို့ ဝီလီယံက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြတာပါ။ လော့ဒ်ကင်းရဲ့ဒေါသကို သံယောင်လိုက်ကြသူတွေက တချို့သတင်းစာတွေပါ။ သူတို့က ကျွန်တော်ဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားချင်လို့ အီရတ်ကို

သွားခဲ့တာပါတဲ့။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် အီရတ်ကို သွားတယ်ဆိုတာကို နားလည်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆာဒမ်ဟူစိန်က သူ့လက်ကို ကလေးခေါင်းပေါ်တင်ပြီး တီဗွီကင်မရာဘက်ကို စကားပြောတဲ့အခါ ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်သားအရွယ် ကလေးလေး။ အီရတ်မှာ ယောက်ျားကို ဘဂ္ဂဒက်မှာ ထားခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီးလေး။ အသက် ၃ နှစ်အရွယ် သမီးလေးကို ကလေးထိန်းလက်ထဲကို ပြန်ထည့်ပေးရင်း ဘဂ္ဂဒက်မှာနေခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဒါတွေကို မြင်တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ခံစားရတာတွေကို သူတို့ နားမလည်ကြပါဘူး။

ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်ကိုသွားပြီး ဓားစာခံတွေကို ပြန်ခေါ်လိုက်တာဟာ British Airways (BA) ကို အရှက်ခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အကြီးဆုံး လေကြောင်းလိုင်းကြီးဖြစ်တဲ့ BA က ဒီကိစ္စမှာ မကူညီဘဲ လေကြောင်းလိုင်းအသေးလေး Virgin Atlantic က ကူညီလိုက်တာမို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် BA ဥက္ကဋ္ဌ လော့ဒ်ကင်းကို အကြီးအကျယ် အရှက်ရစေခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလည်း မသိလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဓားစာခံတွေကို ကူညီ ချင်တာတစ်ခုပဲ သိတယ်။ ကူညီဖို့ လေယာဉ်ကလည်း အဆင်သင့်ရှိနေတယ်။ ဆာဒမ်ဟူစိန်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဂျော်ဒန်ဘုရင် ဟူစိန်နဲ့သိတယ်။ အခြေအနေပေးတာကို မြန်မြန်ထက်ထက် အသုံးပြုလိုက်တာပါ။ တကယ်တမ်းက အဲဒီအချိန်မှာ Virgin Atlantic မှာ လေယာဉ် ၄ စင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဘဂ္ဂဒက်ကို သွားတဲ့အကြောင်း သတင်းစာတွေမှာ ပါလာတော့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းဟာ အကြီးကြီးလို့ လူတွေ ထင်သွားကြတယ်။

ကျွန်တော် ဆာဒမ်ဟူစိန်နဲ့ အောင်မြင်စွာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘဂ္ဂဒက်ကို ဆေးပစ္စည်းတွေ ယူသွားတယ်။ ဘဂ္ဂဒက်ကနေ ဓားစာခံတွေကို ပြန်ခေါ်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ဆောင်ချက်ကို ဗြိတိန်နိုင်ငံသားတွေက ချီးကျူးကြတယ်။ မချီးကျူးနိုင်သူတွေကတော့ လော့ဒ်ကင်းနဲ့ BA ပါ။ ဒီဘဂ္ဂဒက် ကိုသွားတဲ့ အကျိုးဆက်အဖြစ် BA ဟာ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic ကို အပြတ်ချေမှန်းဖို့ စတင်ပြင်ဆင်ပါတော့တယ်။

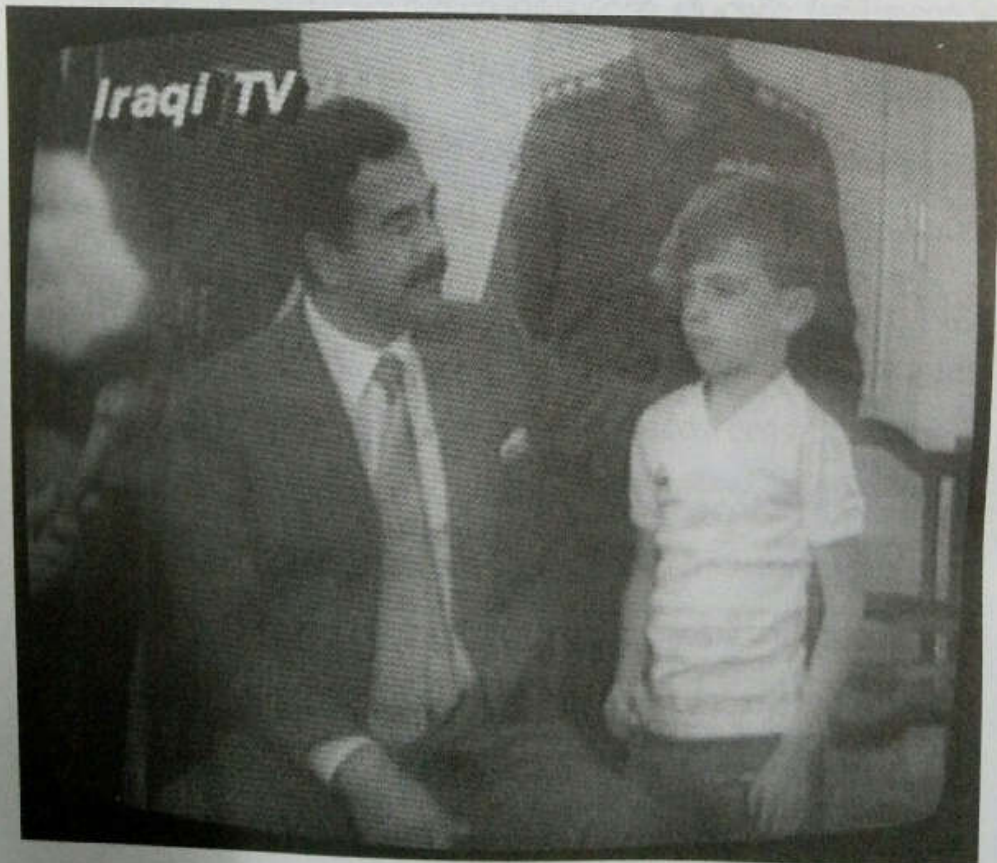

ဂျော်ဒန်ဘုရင်အာမ်ဟူစိန်နဲ့
မိဖုရားကွင်းနော

အီရတ်နိုင်ငံအာကာရင်
ဆာဒမ်ဟူစိန် ▶

ဆာဒမ်ဟူစိန်နဲ့ ဗြိတိသျှစားစာခံကလေးငယ်

အခန်း (၁၆)

Virgin Atlantic နဲ့ BA တို့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ကို လှကြခြင်း

(၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှ - ဖေဖော်ဝါရီလထိ)

လော့ဒ်ကင်းရဲ့ အပုတ်ချမှ

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ဒါရိုက်တာ ဝီးလ်က စိုးရိမ်တကြီး အမှုအရာနဲ့ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲကို ရောက်လာပြီး ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

‘ရှေ့တချားလစ်စားသောက်ဆိုင်ကနေ ငါ့သူငယ်ချင်းက အခုပဲ ဖုန်းခေါ်ပြီး ပြောလာတယ်။ ဆိုင်မှာ လော့ဒ်ကင်း (British Airways လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ) နဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ လာစားကြရင်း ငါတို့ Virgin Atlantic အကြောင်း အပုတ်ချ အတင်းပြောနေတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic ဟာ ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်းတွေနေလို့ မကြာခင် ပြိုလဲတော့ မယ်လို့လည်း ပြောနေတယ်တဲ့’

အခုလို ငွေရေးကြေးရေးအကျပ်အတည်း ရောက်နေလို့ ပြိုလဲတော့ မယ်လို့ မမှန်သတင်း ပြောလိုက်ခြင်းဟာ အပြောခံရတဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို ရှင်းပြပါမယ်။ လော့ဒ်ကင်းလို ရာထူးကြီးကြီးနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားသူပြောတဲ့စကားတွေကို အလေးတယူ လေးလေးနက်နက်နားထောင်တဲ့ ပရိသတ် ၃ မျိုး ရှိကြတယ်။ ပထမပရိသတ်က

သတင်းစာနယ်ဇင်းလောကက လူတွေပါ။ သူတို့ဟာ အောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ကုမ္ပဏီတစ်ခု အရုံးပေါ်နေပြီး စီးပွားပျက် တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးကို အရမ်းလိုချင်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုသတင်းမျိုးကို ရခဲရင်လည်း ချွဲကားရှေးကြလိမ့်မယ်။ ဖတ်တဲ့လူတွေကလည်း အဲဒီသတင်းကို ယုံလွှားကြမယ်။ ဒုတိယပရိသတ်က ဘဏ်တွေပါ။ ဘဏ်ဆိုတာမျိုးဟာ ငွေကြေး နဲ့ပတ်သက်ရင် ရုံးမှာကို အလွန်ကြောက်၊ အလွန်သတိထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခု အရုံးပေါ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာနဲ့ အဲဒီကုမ္ပဏီကို ပိုက်ဆံမချွေးငှားတော့ဘူး။ သူတို့ရဲ့ရှယ်ယာတွေကိုလည်း ဘဏ်တွေက ဝယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ Virgin Atlantic ရဲ့ ရှယ်ယာတချို့ကို Salmon Brothers ဘဏ်ကို ပေါင်သန်း ၂၀ နဲ့ ရောင်းချဖို့ ကမ်းလှမ်းဆွေးနွေးနေတာ ဘဏ်က ဆိုင်းငံ့ရပ်နားပစ်လိုက်တယ်။ တတိယပရိသတ်က လေယာဉ် လုတ်လုပ်သူတွေနဲ့ လေယာဉ်ငှားပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေပါ။ သူတို့ဟာ ပြုလဲတော့ မယ်လို့ သတင်းထွက်နေတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းကို လေယာဉ်ရောင်းချပေးတာ၊ လေယာဉ်ငှားပေးတာ လုပ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရဖို့မှ မသေချာဘဲကိုး။ စတုတ္ထနဲ့ အရှေ့ကြီးဆုံး ပရိသတ်ကတော့ Civil Aviation Authority (CAA) မြို့ပြလေကြောင်းဦးစီဌာနပါ။ သူတို့ဟာ လေကြောင်းလိုင်းတွေ ဝင်ငွေပုံမှန် ရနေမှ လေယာဉ်တွေကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုတွေ မှန်မှန်လုပ်မှာမို့ စီးပွားရေး အဆင်မပြေတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းက လေယာဉ်တွေဟာ စိတ်မချရဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ ပျံသန်းခွင့်ကို ရုတ်သိမ်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် လော့ဒ်ကင်းရဲ့ ပြောကြားချက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းကို တမင်သက်သက် ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ သေချာနေပါတယ်။

British Airways ဆီကလော်ကြေးမရဘူး

လော့ဒ်ကင်းရဲ့ British Airways (BA) နဲ့ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic တို့ဟာ ရှားစောင်းနဲ့ မျက်ချေးလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်မရဖြစ်နေတာ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်ကတည်းက စခဲ့တာပါ။ BA ကနေ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်တွေကို ပြုပြင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်

လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိုးအင်း၊ ၇၄၇ လေယာဉ်တစ်စီးကို ပြုပြင်ပေးဖို့ သူတို့ကို အပ်လိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ပြုပြင်မှု ညံ့ဖျင်းလို့ အဲဒီလေယာဉ်ဟာ ၁၆ ရက်လောက် ပျံသန်းမရဘဲ မြေပြင်မှာ ရပ်နားထားရတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ဩဂုတ်လ လေယာဉ်ခရီးသွားသူ အများဆုံးကာလပါ။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုပြီး BA ရဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ဆာကော လင်းမာရှယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလိုပြောလိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အင်ဂျင်နီယာဌာနကလည်း ညံ့လိုက်တာဗျာ။ လေယာဉ်ကို ကောင်းကောင်းမပြင်နိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် တစ်စီး ကောင်းကင်မှာ ပျံလို့မရသေးဘူး။ လေယာဉ်တစ်စီး အစား ထိုးပေးနိုင်မလား’

သူက ခုလို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောလာတယ်။

‘ဒါဟာ လေကြောင်းလိုင်းလုပ်တဲ့နေရာမှာ မကောင်းတာ တစ်ခုပဲကွ။ ခင်ဗျားသာ တေးသံသွင်းလုပ်ငန်းတစ်ခုထဲကို ဇောက်ချ လုပ်နေရင် ခုလိုမျိုးပြဿနာနဲ့ ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆောရီးပဲကွာ၊ မင်းတောင်းတဲ့ လေယာဉ်ကို ငါ မပေးနိုင်ဘူး။’

ဒါကြောင့်မို့ လေကြောင်းလိုင်းတွေ အလွန်ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ နွေရာသီမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ လေယာဉ်တစ်စီးလျော့နည်းနေလို့ ဝင်ငွေသိပ်မရ သလို Virgin Atlantic ရဲ့ ဖောက်သည်ခရီးသည်တွေလည်း အတော်လျော့ကျ သွားတယ်။ BA က လေယာဉ်အစားမရတဲ့အတွက် တခြားလေယာဉ်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက လေယာဉ်တစ်စီးငှားရလို့ လက်ထဲမှာ ငွေအတော်နည်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က BA ဆီက စာချုပ်အရ လျော်ကြေးတောင်းတယ်။ BA က သန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ လျော်ကြေးကို ပေးဖို့ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လုပ်နေတယ်။ Virgin Atlantic မှာ လည်ပတ်ဖို့ငွေနည်းနေလို့ Virgin Music က ပိုက်ဆံ ယူသုံးလိုက်ရတယ်။

လေယာဉ်ခရီးစဉ်ကို လုကြခြင်း

အဲဒီလို လေယာဉ်ပြုပြင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး BA နဲ့ မပြေမလည်

ဖြစ်နေချိန်မှာ နောက်ထပ် မပြေလည်တာ ထပ်ဖြစ်လာပြန်တယ်။ အရင်က ဂျပန်နိုင်ငံ၊ တိုကျိုမြို့ကို တစ်ပတ် ၂ ကြိမ် လေယာဉ်ပျံသန်းခွင့်ရနေတဲ့ British Caledonian (B-Cal) ဟာ BA အောက်ရောက်သွားလို့ ပျံသန်းခွင့် ရတ်သိမ်းခံရတယ်။ အဲဒါခရီးစဉ်ကို Virgin Atlantic ကို ပျံသန်းခွင့်ပြုဖို့ ကျွန်တော်တို့က ဂျပန်အစိုးရဆီမှာ လျှောက်လွှာတင်လိုက်တယ်။ အဲဒီခရီးစဉ်အတွက် လေယာဉ်ထွက်တဲ့အချိန်နဲ့ ပျံသန်းရမယ့်ရက်တွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ စွဲမက်စရာ မကောင်းလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေကြောင်းလိုင်းကို ချဲ့ထွင်ဖို့အကြံရှိတဲ့ Virgin Atlantic အတွက် ဒီဂျပန်ခရီးစဉ်ဟာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်အစိုးရဆီမှာ လျှောက်ထားတာကို သိသွားတဲ့ BA ဟာ အတော်ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ B-Cal လေကြောင်းလိုင်းကို လွှဲပြောင်းယူထားတာမို့ အဲဒါခရီးစဉ်တွေဟာ BA အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ တကယ်တော့ BA ဟာ တစ်ပတ်ကို ၄ ကြိမ် တိုကျိုကိုပျံသန်းနေပြီး အခု ၂ ကြိမ်ကိုလည်း ယူချင်တာက သူတို့လေကြောင်းလိုင်းကို တိုးချဲ့ချင်လို့ဖြစ်သလို သူတို့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းကို မကြီးထွားစေချင်လို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌ လော့ဒ်ကင်းနဲ့အဖွဲ့ဟာ အင်္ဂလန်ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနဆီကို ကန့်ကွက်စာရေးတင်တယ်။ သူတို့ပိုင်တဲ့ ခရီးစဉ်ဖြစ်လို့ Virgin Atlantic ကို လွှဲပြောင်းမပေးဘဲ သူတို့ကိုပဲ ပျံသန်းခွင့်ပေးဖို့ပါ။ ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနက သူတို့ကန့်ကွက်စာကို ပယ်ချလိုက်တယ်။

BA ဟာ ဒီအငြင်းအခုံမှာ ရှုံးသွားပြီဆိုတာ သိတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ထပ်မံသိက္ခာချတဲ့သတင်းတွေ လွှင့်လိုက်တယ်။ Virgin Atlantic ဟာ ဂျပန်ခရီးစဉ်ကို ပျံသန်းဖို့ ငွေကြေးခိုင်မာတောင့်တင်းမှု မရှိဘူးတဲ့။ တကယ်တော့ Virgin Atlantic ဟာ မကြာခင်ပြုလဲသွားတော့မှာလို့ သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်တာပါ။ ရော့တ်ချားလ်စ်စားသောက်ဆိုင်မှာ လော့ဒ်ကင်းက Virgin Atlantic အကြောင်း အပုတ်ချအတင်း ပြောခဲ့တာလည်း အဲဒါကြောင့်ပါ။ BA ဟာ ဒါနဲ့တင် မကျေနပ်သေးဘဲ CAA (Civil Aviation Authority) မြို့ပြလေကြောင်းဦးစီးဌာနကို Virgin Atlantic ဟာ ငွေကြေးမခိုင်မာတဲ့အတွက် ဂျပန်ခရီးစဉ်ကို ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း စာရေးပြန်ပါတယ်။

CAA ရဲ့အဆုံးအဖြတ်

CAA ဟာ BA ရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ချလိုက်ရုံမက မထင်မှတ်ထားတဲ့ နောက်ထပ်အမိန့်တွေပါ ချမှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခွင့်အရေးတွေ ဖြစ်လာစေပါတယ်။ အဲဒါတွေက BA ရဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံ၊ နာရီတာလေဆိပ်ကို ပျံသန်းနေတဲ့ ခရီးစဉ်တွေကိုလည်း Virgin Atlantic ကို လွှဲပြောင်းပေးရမယ်။ နောက်ပြီး Virgin Atlantic ကို အရင်ဂက်ဝစ်လေဆိပ်ကနေ စတင်ပျံသန်းနေခဲ့ရရာက အခု ဟစ်ထရီးလေဆိပ်ကနေလည်း စတင်ပျံသန်းခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ BA ဥက္ကဋ္ဌ လော့ဒ်ကင်းတစ်ယောက် ဒီသတင်းကြောင့် ဆွေဆွေခန့် ဒေါသထွက်နေပြီ။ သူက BA ဟာ အစိုးရနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်ပေမယ့် အစိုးရရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံကို မရဘူးလို့ စွပ်စွဲလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကပဲ ပြောတာပါ။ တရားဝင်တော့ အစိုးရကို မစွပ်စွဲရဲပါဘူး။

ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့မှာ Thames Television ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်ကနေ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic နဲ့ BA တို့ အငြင်းပွား အချင်းများနေတဲ့အကြောင်းတွေကို ရုပ်သံလွှင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဂျပန်ခရီးစဉ်ကို လုနေကြတာ၊ ဟစ်ထရီးလေဆိပ်ကို ကျွန်တော်တို့ကို ချပေးလိုက်တာတွေအပြင် အရင်က လေယာဉ်ပြင်တဲ့ကိစ္စမှာ BA နဲ့ အချင်းများကြပုံတွေ အားလုံးကို တင်ပြပေးသွားတယ်။ ရုပ်သံလွှင့်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ BA က သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic က BA ကို ရုပ်မြင်သံကြားကနေ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေပါတယ်လို့ စွပ်စွဲလိုက်ပါတယ်။

ပိုဆိုးတာက လော့ဒ်ကင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ပိုပြီး သိက္ခာကျစေမယ့် တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲမှုတွေ လုပ်လာတယ်။ Virgin Atlantic ဟာ မကြာခင် သေချာပေါက် ပြုလဲတော့မယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းယှဉ်ပြိုင်ရင် ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အောက်လမ်းနည်းသုံးတာကိုတော့ လက်မခံချင်ပါ။ လော့ဒ်ကင်းရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကို ဘယ်လိုပိတ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားပြီး ကျွန်တော် အခုလိုလုပ်လိုက်တယ်။

လော့ဒ်ကင်းထံ စာရေးခြင်း

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် သူ့ဆီ စာတစ်စောင်ရေးပြီး ပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရာမှာ လူသိရှင်ကြားလုပ်ပြီး ဖြေရှင်းတာမျိုးကို သဘောမကျဘူး။ အဲဒီလို လုပ်ခြင်းဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးကို သိက္ခာကျ အရှက်ရစေမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တာက လော့ဒ်ကင်းကို ကျွန်တော်တို့ကို အပုတ်ချတိုက်ခိုက်နေတာတွေ ဆက်မလုပ်စေချင်တာပါ။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က အခုလိုစာရေးလိုက်ရင် သူ့ဆီက စာပြန်လာမယ်။ ဒါဆိုရင် လူချင်းတွေ့ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးဖြေရှင်းကြမယ်။ ဒါဆိုရင် ပြဿနာကို လူတွေ သိပ်မသိစေဘဲ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။

‘မစ္စတာလော့ဒ်ကင်းခင်ဗျာ၊ လေးစားစွာဖြင့် ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ *Virgin Atlantic* တို့ကို မတရားစွပ်စွဲနေတယ်လို့ ခံစားရလို့ ဒီစာကို ရေးရတာဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လေကြောင်းလိုင်းကြီးတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်သင့်တာ လုပ်သလို ကျွန်တော်လည်း လေကြောင်းလိုင်းအသေးလေးတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်သင့်တာကို လုပ်နေပါတယ်။ တိုက်ရိုက်ခရီးစဉ်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြတယ်။ CAA က ကျွန်တော်တို့ကို အနိုင်ပေးလိုက်တယ်။ တစ်ခါ ဟစ်ထရီးလေးဆိပ်ကနေ စတင်ပျံသန်းဖို့လည်း CAA ကပဲ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာပါ။

အဲဒီကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မရိုးမသားလုပ်ထားတာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်အားလုံးဟာ အစိုးရက ဆုံးဖြတ်တာပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်အပါအဝင် *Virgin Atlantic* ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားလူတွေကို သိက္ခာချပြောကြားတာ လုံးဝမလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။ ထို့နည်းတူ ကျွန်တော်တို့ကို မဟုတ်မမှန်ပြောပြီး သိက္ခာချနေတာကို ရပ်တန့်က ရပ်စေချင်ပါတယ်။’

ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်နေ့မှာ လော့ဒ်ကင်းဆီက ပြန်စာကို ရပါတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာက စွပ်စွဲချက်တွေဟာ သူလုပ်ကြံပြောတာတွေ မဟုတ်ဘဲ Sunday Telegraph သတင်းစာကြီးမှာ ရေးသားထားတာပါတဲ့။ သူ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ထပ်မပြောချင်တော့ပါဘူးတဲ့။ သူ့ရဲ့စာမှာ တောင်းပန်တဲ့ စကားမပါသလို ဝင့်ကြွားမောက်မာတဲ့ စကားလုံးတွေကိုလည်း သုံးထားတယ်။ နောက်ပြီး သူ့စာဟာ ကျွန်တော့်ကို နာမည်တပ်ပြီး စာပြန်တာမဟုတ်ဘဲ သတင်းစာတိုက်က ရေးထားတာကို ပြန်ဖြေတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို နာမည်တပ်ပြီးတောင် စာမပြန်နိုင်လောက်အောင် အမုန်းပွားနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စာထဲမှာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ထပ်မပြောချင်တော့ပါဘူးလို့ ရေးထားလို့ BA က မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲတိုက်ခိုက်တာတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဆုတောင်း မပြည့်ပါဘူး။ BA ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုဟာ ပိုလို့တောင် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်လာပါတယ်။

အခန်း (၁၇)

British Airways ရဲ့ ညစ်ပတ်ကလိမ်ကျမှုများ

(၁၉၉၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှ - ၁၉၉၂ ခုနှစ် မတ်လ)

လီမွန်ဆင်ကားသမားများကို မက်လုံးပေးခြင်း

‘ရစ်ချတ်၊ BA နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒါကို ခင်ဗျားကြားရင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။’

ဒီစကားကို ပြောလိုက်သူက ရွန်းနီသောမတ်စ်ပါ။

‘ပြောစမ်းကွာ။ အခုအချိန်မှာ ရသမျှသတင်းတွေကို နားထောင်ဖို့ ငါ ကောင်းကောင်းပြင်ဆင်ထားပါတယ်။’

လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ရွန်းနီဆိုတာ နယူးယောက်မြို့ပေါ်မှာ လီမွန်ဆင် (ဇိမ်ခံ မှန်လုံကား နက်ကြီး) တွေကို အငှားလိုက်ပေးနေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ။ နယူးယောက်မြို့မှာရှိတဲ့ လေဆိပ် ၂ ခုမှာ သူ့လီမွန်ဆင်ကားတွေနဲ့ ဗားဂျင်း လေယာဉ်စီးခရီးသည်တွေကို အကြိုအပို့ လုပ်ပေးနေပါတယ်။

ရွန်းနီက ကျွန်တော့်ကို ခုလို ပြောပြတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းတုန်းက ရွန်းနီနဲ့ သူ့ကားမောင်းသမားတွေ JFK လေဆိပ်ထဲ ဝင်သွားချိန်မှာ British Airways (BA) က ဝန်ထမ်းတွေက ပြောကြတယ်။ တကယ်လို့ ရွန်းနီတို့ဟာ

တားဂျင်းခရီးသည်တွေကို ကြိုပို့တာမလုပ်တော့ဘဲ BA ရဲ့ ခရီးသည်တွေကိုပဲ အကြိုအပို့ လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဘောက်ဆူးများများ ပေးပါမယ်တဲ့။ ရွန်းနီတို့က မလုပ်နိုင်ဘူးပြောကြလို့ အဲဒီ BA ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကား များကြတယ်တဲ့။ အဲဒီနေ့မှာပဲ BA လေကြောင်းရုံးကနေ ရွန်းနီဆီကို ဖုန်းဆက် လာတယ်။ သူ့ရဲ့ လီမွန်ဆင်ကားတွေအားလုံးကို JFK လေဆိပ် BA terminal အဆောက်အဦထဲကို မဝင်ရဘူးလို့ အကြောင်းကြားလာတယ်တဲ့။

‘ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး အရင်က မင်းကြိုဖူးသလား ရွန်းနီ’

လို့ ကျွန်တော်မေးလိုက်တော့ သူက

‘မကြိုဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော်ထင်တာက အမေရိကန်လေကြောင်း လိုင်းက လူတွေပဲ လူကြီးလူကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးထင်နေတာ BA က ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။’

သူတို့အနေနဲ့ ခုလိုတားမြစ်ပိတ်ပင်တာဟာ ဥပဒေနဲ့ ညီ၊ မညီကို ကျွန်တော် မသိပေမယ့် ဒါဟာ ခရီးသည်တွေကို အရှက်မရှိ ပြောင်ကျကျ လုယူ ခြင်းပဲလို့ ထင်ပါတယ်။

သတင်းစာတွေက ရေးကြပြီ

ဒီအချိန်မှာပဲ Sunday Times သတင်းစာကြီးက BA ဟာ ခရီးသည် တွေရအောင် မတရားနည်းတွေ သုံးနေတယ်လို့ ရေးသားဖော်ပြလိုက်တယ်။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ Guardian သတင်းစာကြီးရဲ့ ရှေ့မျက်နှာဖုံးမှာ ‘BA UNDER FIRE FOR VIRGIN CAMPAIGN - တားဂျင်းကို တိုက်ခိုက်လို့ BA ဟာ အပြင်းအထန် ဝေဖန်ခံနေရခြင်း’ လို့ စာလုံးမည်းကြီးတွေနဲ့ ဖော်ပြ ထားတယ်။ ပြီးတော့ ‘VIRGIN'S COMPLAINT CASTS MORE DOUBT ON BA'S PRACTICES - တားဂျင်းရဲ့ တိုင်တန်းချက်တွေဟာ BA ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို သံသယပွားစေပါတယ်’ လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး တစ်မျက်နှာပြည့် ဆောင်းပါးကို ဖော်ပြပေးထားတယ်။

အဲဒီလို သတင်းစာတွေက သူတို့လုပ်ရပ်တွေကို အတိအကျ ဖော်ပြ ရေးသားပေးမယ့်လည်း သူတို့ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ ညစ်ပတ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို

ဆက်လုပ်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုင်ကြားချက်တွေကို စိတ်ကစဉ်ကလျားရောဂါ ခံစားနေရသူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောကြားချက်တွေလို တုံ့ပြန်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ စိတ်ကြီးဝင် မာနကြီးနေကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဖြေပေါ်လာတယ်။ သူတို့ဟာ Virgin Atlantic ကို လုံးဝချေမှုန်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော် ငြိမ်ခံနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သူတို့ကို ပြန်တိုက်ရမယ်။ နောက်ဆုံးမှာ BA ကို တရားစွဲဖို့ စဉ်းစားလာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ပြုတိသျှလေကြောင်းလောကမှာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပြိုင်ဆိုင်မှုလုပ်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တရားစွဲနိုင်တဲ့ ဥပဒေမရှိသေးဘူး။ Monopolies Commission နဲ့ Office of Fair Trading တို့မှာ BA ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိကြဘူး။ CAA ဆိုတာကလည်း လေယာဉ်တွေကို ဘေးကင်းအောင် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းတာနဲ့ လက်မှတ်ဈေးနှုန်းတွေကိုပဲ စောင့်ကြည့်တာမို့ BA ကို ပြောပြတားဆီးခွင့် မရှိဘူး။ နောက်ပြီး BA ဆိုတာ အစိုးရကုမ္ပဏီမဟုတ်ပေမယ့်လည်း အစိုးရက ကျောထောက်နောက်ခံပေးထားတာမို့ ဘယ်သူမှ မထိရဲတာလည်း ပါပါတယ်။ ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်။

BA Director များထံ စာရေးခြင်း

ကျွန်တော် British Airways (BA) ကို တရားမစွဲချင်ဘူး။ သူတို့ကို တရားစွဲရင် ငွေတွေအများကြီး ကုန်မယ်။ စွန့်လည်း စွန့်စားရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်တဲ့အပြင် ပိုက်ဆံလည်းတတ်နိုင်တဲ့ BA ဟာ အတော်ဆုံးရှေးနေတွေ အများကြီးငှားပြီး ကျွန်တော်တို့ စွဲချက်တင်ထားတာကို ပြန်လည်ချေပရုံမကပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပြီးတောင် တရားစွဲလာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက အဲဒီလို အပြန်အလှန် တရားစွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံပြောတာကို ရပ်တန့်သွားစေချင်တာပါ။ တရားမစွဲဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ နည်းအမျိုးမျိုး ရှာကြံစဉ်းစားတယ်။ အကြံတစ်ခုရလိုက်တယ်။ အဲဒါက စာရေးဖို့ပါပဲ။ အရင်က BA ဥက္ကဋ္ဌ လော့ဒ် ကင်းကို စာရေးဖူးတယ်။ မထူးခြားဘူး။ ဒီတစ်ခါ Nonexecutive Director

(စီမံဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိသော ဒါရိုက်တာ) တွေဆီကို စာရေးကြည့်ပြီး စမ်းကြည့်မယ်။

Nonexecutive Director ဆိုသူတွေဟာ ကုမ္ပဏီရေးရာတွေမှာ စီမံဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိလို့ သူတို့မှာ ပါဝါမရှိဘူးလို့ မထင်ပါနဲ့။ သူတို့ဟာ ရှယ်ယာရှင် (ရှယ်ယာထည့်ဝင်ထားသူ) တွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ရှိကြလို့ အမှူးဆောင်ဒါရိုက်တာ (Executive Director) တွေ မဟုတ်တာ လုပ်တယ်ထင်ရင် မေးမြန်းစစ်ဆေးပိုင်ခွင့် ရှိကြတယ်။ အခု BA က ကျွန်တော်တို့အပေါ် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံပြောနေကြတာဟာ BA ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတာမို့ Nonexecutive Director တွေအနေနဲ့ သိသင့်တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ သူတို့သိရင် လော့ဒ်ကင်းနဲ့ အမှူးဆောင်ဒါရိုက်တာ တွေကို တားဆီးပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်။

BA ရဲ့ Nonexecutive Director အဖွဲ့မှာ ဆာမိုက်ကယ် အင်းဂွတ်စ်၊ လော့ဒ်ဂျိုက်၊ ချားလ်စ်ပရိုက်စ်၊ ဆာဖရန်စစ်ကင်နေဒီနဲ့ မိုက်ကယ် ဒေးဗစ်တို့ပါ။ ကျွန်တော် သူတို့ဆီကို ပို့မယ့်စာကို ပြင်ဆင်တာ တစ်ပတ်လောက် ကြာပါတယ်။ ကျွန်တော်က သိသမျှအချက်အလက်တွေကို စုံအောင်ပြုစုပြီး စာထဲမှာ ဖော်ပြပေးလိုက်တယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့မှာ စာမျက်နှာ ၁၁ မျက်နှာ ပါတဲ့ စာရှည်ကြီးကို Nonexecutive Director အဖွဲ့ကို ပို့လိုက်တယ်။ စာထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာ အကျဉ်းက ဒီလိုပါ။

‘ဒီစာထဲမှာ ရေးပြထားသလို BA လို အများပိုင်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုက ပြိုင်ဖက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို သိက္ခာကျစေဖို့နဲ့ လုပ်ငန်းပျက်ပြား သွားစေဖို့ လုပ်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီစာကို ရေးသား ရခြင်းဟာ လူကြီးမင်းတို့ကုမ္ပဏီက အမှူးဆောင်အရာရှိ (Executive Director) တွေဟာ ကုမ္ပဏီကို မှန်မှန်ကန်ကန် တာဝန်သိသိနဲ့ စီမံခန့်ခွဲနေရဲ့လားဆိုတာကို စုံစမ်းကြည့်စေချင်လို့ပါ။

ကျွန်တော် ဒီစာထဲမှာရေးထားတဲ့ အချက်တွေနဲ့ သူတို့ကို စုံစမ်းကြည့်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ရေးထားတာတွေဟာ

မှန်ကန်တယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ဒီအပြုအမူတွေကို ဆက်မလုပ်ဖို့ တားမြစ်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အရင်က BA ဟာ လိတ်ကား လေကြောင်းလိုင်းကို မရိုးမသားလုပ်ခဲ့တာကြောင့် ပေါင်သန်းပေါင်း များစွာ လျော်ကြေးပေးခံရပြီးပြီ။ အဲဒီအတွက် BA ဟာ အကြီး အကျယ် သိက္ခာကျဆင်းခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါမျိုး ထပ်မံဖြစ်ပွားဖို့ ဆန္ဒ လူကြီးမင်းတို့ဆီမှာ ရှိမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။’

၁၁ မျက်နှာ စာရှည်ကြီးနဲ့အတူ အချက်အလက်တွေပါတဲ့ စာမျက်နှာ ၈ မျက်နှာကိုပါ ပူးတွဲထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အချက်အလက်တွေဆိုတာက BA က ကျင့်သုံးနေတဲ့ ညစ်ပတ်မှုတွေကို ကဏ္ဍ ၆ ခုခွဲပြီး ဖော်ပြထားတာပါ။ အဲဒီစာကြီးကိုတော့ ပို့လိုက်ပြီ။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုမျိုး ပြန်လာမယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒက BA ကို တရားမစွဲချင်ဘူး။ တရားစွဲရင် တစ်နေ့ကို ၁၈ နာရီလောက်ကို အမှုအတွက် အချိန်ပေးရတော့မယ်။ မတန်ဘူး။ အခု တောင် BA နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကြောင့် Virgin Group ထဲက တခြားကုမ္ပဏီတွေကို အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။

အရင်က ဆာဖရယ်ဒီရဲ့ လိတ်ကားလေကြောင်းလိုင်းနဲ့ BA တို့ဖြစ်တဲ့ အမှုကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားသတိရမိတယ်။ ဆာဖရယ်ဒီက သူ့လေကြောင်း လိုင်း အပိတ်ခံရပြီးမှ BA ကို တရားစွဲတာပါ။ ဒါကြောင့် သူ တရားစွဲစဉ်မှာ အချိန်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ သူ အမှုကို နိုင်လိုက်ပါတယ်။ တရားရုံးက BA ဟာ လိတ်ကားကို ပေါင် ၁၀ သန်း ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ BA အတွက် ဒီပိုက်ဆံပေးလိုက်ရလို့ တန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လိတ်ကားလေကြောင်းလိုင်းပိတ်သွားလို့ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ပျံမယ့် လေကြောင်းလိုင်းဟာ BA တစ်ခုထဲ ရှိတော့တာကြောင့် BA က လေယာဉ် လက်မှတ်ခတွေကို အများကြီးတင်လိုက်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး မြတ်သွား ခဲ့လို့ပါ။ အခုလည်း BA ဟာ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic ကို ပျံသန်းခွင့် ပိတ်ပင်ခံရအောင် ကြိုးစားနေတယ်။ သူတို့ လက်လျှော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

BA Director တွေက ငြင်းဆိုခြင်း

အခု ကျွန်တော် ရေးပို့လိုက်တဲ့စာကို BA က Nonexecutive Director တွေ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေရဲပါဘူး။ သူတို့မှာ ရှယ်ယာရှင်တွေ အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ရှိတာမို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တိုင်တန်းချက်တွေကို သူတို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရမှာပါ။ ကျွန်တော်က ဒီစာကို မိတ္တူတွေကူးပြီး သတင်းစာတိုက်တွေကို ပို့လိုက်ပါတယ်။ ရှယ်ယာရှင်တွေလည်း သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်ရအောင် လို့ပါ။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက စာပို့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ Nonexecutive Director ဆာမိုက်ကယ်အင်းဂွတ်စ်နဲ့ အမှူဆောင်ဒါရိုက်တာ ဆာကောလင်းမာရှယ်တို့ဆီက ပြန်စာတွေကို လက်ခံရရှိလိုက်တယ်။ ဆာမိုက်ကယ်အင်းဂွတ်စ်ရဲ့ စာထဲမှာ ဒီလိုရေးထားပါတယ်။ Nonexecutive Director တွေ အနေနဲ့ အများပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက အမှူဆောင်ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို စစ်ဆေးပြီး တွေ့ရှိချက်ကို ပြင်ပက တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုကို အကြောင်းကြားရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့ကို တင်ပြထားပြီးဖြစ်လို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုတာတွေကို မလိုက်လျောနိုင်ပါဘူးတဲ့။

ဆာကောလင်းမာရှယ်ရဲ့ပြန်စာမှာတော့ ကျွန်တော့်စာထဲမှာ ရေးထားတာတွေဟာ မမှန်မကန် စွပ်စွဲချက်တွေဆိုပြီး ငြင်းဆိုထားပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို လိုချင်လို့ ဒီလို လုပ်နေတာပါတဲ့။ ကျွန်တော် ဒါတွေမလုပ်ဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်သင့်တယ်တဲ့။ သူ့ခိုးကလူလူ လို့ ပြန်ဟစ်နေပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်က ဆာကောလင်းမာရှယ်ဆီကို သူ့ရဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်အမြင်သေးတဲ့ သဘောထားကို ပြန်လည်စဉ်းစားပါလို့ စာပြန်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ BA ရဲ့ ညစ်ပတ်မှုတွေမှာ သူပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူဟာ ဒါတွေကို သိသိနဲ့ လျစ်လျူရှုထားတယ်လို့ ပြောတဲ့သဘောမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်စွပ်စွဲချက်တွေကို စစ်ဆေးကြည့်စေချင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို BA ရဲ့ မမှန်မကန် တိုက်ခိုက်နေတာတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်စေချင်တာပါလို့။

ဆာကောလင်းမာရှယ်ဆီက စာပြန်လာပြန်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဒီလို စာတွေ အပြန်အလှန်ရေးနေတာ အကျိုးမရှိဘူးထင်လို့ နောက်ကို စာမပြန် တော့ပါဘူးတဲ့။ ဒါတင်မကဘဲ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေဟာ အခြေ အမြစ်မရှိတာတွေပါလို့ လူသိရှင်ကြား ပြောနေလိုက်တယ်။ တချို့လူတွေက သူပြောတာကို ယုံလာကြတယ်။

အခုလို အခြေအနေ ရောက်လာမှတော့ ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး။ BA ဟာ သူတို့လုပ်နေတဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မရပ် ရင်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ Nonexecutive Director တွေဆီကို သတင်း စာတိုက်တွေကိုပို့ပေးမယ့် အိပ်ဖွင့်ပေးစာ ပို့ရတော့မယ်။ အိပ်ဖွင့်ပေးစာထဲမှာ ဥပဒေကြောင်းအရ အရေးယူမယ်လို့ ရေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဘယ်ဥပဒေကို ကိုးကားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး။ ရှေ့နေတွေကို မေးကြည့်ရအုံးမယ်။

ဘဏ်တွေက ငွေမချေးပေးတော့ဘူး

BA နဲ့ဖြစ်နေတဲ့ အငြင်းပွားမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ မမျှော်လင့် ထားတဲ့ အခြေအနေဆိုးတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါက ဘဏ်တွေက Virgin Atlantic ကို ငွေမချေးပေးတော့ဘူး။ ဘဏ်တွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ BA တို့အကြား မကြာခင် အပြန်အလှန်တရားစွဲတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ယူဆပြီး ပိုက်ဆံမချေးချင်ကြတော့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အမှီရင်ဆိုင်ပြီး တရားရုံးသွားလို့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး တရားပြိုင်ကို လျော်လိုက်ရရင် သူတို့ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်မရမှာ စိုးရိမ်နေတာပါ။ ဒီအထဲက Virgin Atlantic ကလည်း အရှုံးပေါ်နေတယ်။

ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ဟာ BA က လိုချင်တဲ့ အခြေအနေအတိုင်း ကွက်တိဖြစ်နေတယ် ဆိုတာပါ။ BA လိုချင်တာက ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic ကို တိုးတက် ကြီးထွားလာတာမဟုတ်ဘဲ လေကြောင်းလိုင်းအသေးလေးမှာပဲ ဆက်ရှိနေစေ ချင်တာပါ။ အခု Virgin Atlantic မှာ ငွေမရှိလို့ လေကြောင်းလိုင်းကို တိုးချဲ့လို့

မရတော့ဘူး။ ဒီထဲက ပိုဆိုးတာက ကျွန်တော်တို့က BA ရဲ့ ညစ်ပတ်
 ကလိန်ကျတာတွေကို ပြောပြလေ ဘဏ်တို့၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံချင်သူတွေက ပုတ်လို
 ပေါ် ဟုတ်လိုကျော်တာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အပေါ် မယုံကြည်မှုတွေ ဖြစ်လာ
 လေပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဖက်ဖက်မှာ ခံနေရတယ်။ BA လို အလွန်ကြီးမား
 တဲ့ လေကြောင်းလိုင်းကြီးရဲ့ ဖိနှင်းခံနေရတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းအသေးလေးမှာ
 ဘယ်သူကများ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရဲမှာလဲ။ မကြာခင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အကြီးဆုံး
 လေကြောင်းလိုင်းကြီးနဲ့ အလွန် ငွေကုန်ကြေးကျများမယ့် တရားတဘောင်
 ဖြစ်မှုမှာ ပါဝင်မယ့် ကုမ္ပဏီသေးသေးလေးမှာ ဘယ်သူကများ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ
 ရဲပါ့မလဲ။

ဘဏ်တွေက ပိုက်ဆံချေးမရလို့ Virgin Atlantic မှာ ငွေမရှိ
 တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို ငွေချေးနေကျ ဘဏ် ၆ ခုက ဗားဂျင်းအုပ်စုရဲ့
 ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ထရီဗားဆီ သတိပေးစာတွေ ပို့လာကြတယ်။
 လာမယ့် ဖေပြီလမှာ ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့အသုံး
 လိုတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူ ပိုက်ဆံချေးပေးနေတဲ့ Lloyds ဘဏ်ကလည်း Vir-
 gin Atlantic ဟာ ဝင်ငွေတွေနည်းနေပြီလို့ သတိပေးနေပါတယ်။ BA ကလည်း
 တွက်ထားတယ်။ အခုအချိန်မှာ Virgin Atlantic က သူတို့ကို တရားစွဲလာရင်
 အချိန်ကြာကြာ ဆွဲထားနိုင်လို့ကတော့ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ Virgin Atlantic ဟာ
 သေချာပေါက် ပြုလဲသွားလိမ့်မယ်။ BA ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး
 လှောင်ရယ် ရယ်နေပါလိမ့်မယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ဘာလုပ်ရမှန်း ဘယ်သူ့ကို အားကိုး
 ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာ
 တွေကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို လုပ်မရအောင်
 အဟန့်အတား မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ BA ဟာ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာ
 တွေကို အဟန့်အတားလုပ်ရုံမကတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic
 ကိုလည်း ခြိမ်းချောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်သာမက ထရီဗား၊ ဆိုင်မွန်၊ ကင်ဘယ်ရီ
 တို့လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်နေကြပြီ။

အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ Lloyds ဘဏ်ရဲ့စာ

ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့မှာ Lloyds ဘဏ်က ပို့လိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ ဒီစာကြောင့် အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာက Virgin Atlantic ရဲ့ ချေးထားငွေဟာ ပိုထုတ်ခွင့်ရှိတဲ့ ငွေ ပေါင် ၅၅ သန်းထက် ကျော်လွန်နေပါပြီ။ အခုတစ်ခေါက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းတွေကို လစာပေးရမှာရယ်၊ IATA ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော်တို့ကို ပေးစရာ အကြွေး ပေါင် ၇.၅ သန်းတန် ချက်လက်မှတ်ကို အဲဒီနေ့မှာရလိုက်လို့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျော်ထုတ်ခွင့်ပြုလိုက်မယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ပိုထုတ်ခွင့်ငွေ ပေါင် ၅၅ သန်းထက် လုံးဝကျော်ပြီး ငွေထုတ်ခွင့်မပြုတော့ဘူးတဲ့။ စာအဆုံးမှာ မင်္ဂလာရှိသော ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ဖိအားနည်းတဲ့ နှစ်သစ်ဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်တဲ့။

တကယ်လို့ အဲဒီနေ့က Lloyds ဘဏ်ဟာ ပေါင် ၇.၅ သန်းတန် ချက်လက်မှတ်ကိုသာ မရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘဏ်က ငွေထုတ်မယူနိုင်တော့လို့ ဝန်ထမ်းတွေကို လစာပေးနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ပေးစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေကို ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း Virgin Atlantic ကို ပစ္စည်းတွေ အကြွေးနဲ့ရောင်းကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်း ပျက်ပြီ။ ပြိုလဲသွားပြီ။ ပြိုလဲသွားရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ။ Virgin Music အတွက် ဝင်ငွေရှာပေးနေတဲ့ အဆိုတော်တွေဖြစ်ကြတဲ့ ဂျွန်ဂျက်ဆန် (မိုက်ကယ်ဂျက်ဆန်ရဲ့ညီမ) နဲ့ ဖီးလ်ကောလင်းတို့ဟာ ဗားဂျင်းနဲ့ လက်တွဲဖြုတ်သွားကြမယ်။ Virgin Music နဲ့ လမ်းခွဲသွားလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် Virgin Music လည်း ပြိုလဲပြီ။

ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ထိုင်စောင့်နေမယ့်အစား လုပ်သင့်တာတစ်ခုကို အချိန်မဆွဲပဲ လုပ်ဖို့လိုနေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ငွေလိုတိုင်း ဘဏ်တွေကို တောင်းပန်ခယလိုက်၊ ရန်ဖြစ်လိုက်ဘဝကနေ လွန်မြောက်ဖို့ ပိုက်ဆံရနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာရတော့မယ်။ ဗားဂျင်းအုပ်စုထဲမှာ အမြတ်ငွေ ကောင်းကောင်းရနေတာ Virgin Music တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ Virgin Music ကို ထုတ်ရောင်းလိုက်ရင် ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းကို

ဆက်ထိန်းထားနိုင်မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လို့ Virgin Atlantic ပြုလဲသွားရင် လေကြောင်းလိုင်းက ဝန်ထမ်း ၂၅၀၀ ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ရမှာ ဖြစ်သလို Virgin Group ရဲ့ နာမည်ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားစေလိမ့်မယ်။

အမှန်က Virgin Music ကို ရောင်းထုတ်ဖို့ ဂျွန်တော့နံတန်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ထဲက ထာဝန်ပေးထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းက ကျွန်တော်ဟာ Virgin Music ကို ရောင်းချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိလို့ သူ့ကို အတင်း အကျပ်မတိုက်တွန်းသလို မေးမြော်ပြောဆိုတာတောင် အတော်ကြာနေပါပြီ။ အခုတော့ အခြေအနေမတောင်းတော့လို့ ဂျွန်တော့နံတန်ကို မေးကြည့်လိုက် တယ်။ သူက Thorn EMI က ပေါင် ၄၂၅ သန်းကို လက်ဝင်းပေးချေ ဝယ်ယူ ချင်နေတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အေဘီဂျီဖင်းက MCA တေးသံသွင်း ကုမ္ပဏီကို ပေါင် သန်း ၅၂၀ နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ MCA ရဲ့ တစ်နှစ် ဝင်ငွေရဲ့ ၂၆ ဆ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိုးအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ Vir- ginn Music ရဲ့ တစ်နှစ်ဝင်ငွေ ပေါင် သန်း ၃၃၀ ရဲ့ ၂၆ ဆဖြစ်တဲ့ ပေါင် သန်း ၈၅၀ နဲ့ ရောင်းရမှာပါ။ အဲဒီလောက် ရှေးပေးသူမရှိပေမယ့် Thorn EMI က ကမ်းလှမ်းတဲ့ ပေါင် ၄၂၅ သန်းကတော့ နည်းလွန်းလို့ လက်မခံချင်ဘူး။ အနည်းဆုံး ပေါင် သန်း ၅၆၀ (အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ဘီလီယံ) လိုချင်တယ် လို့ ကျွန်တော်က ဂျွန်တော့နံတန်ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

Lloyds ဘဏ်က ဆက်တိုက်ဖိအားပေးနေခြင်း

ဇန်နဝါရီတစ်လလုံးမှာ Lloyds ဘဏ်က ကျွန်တော်တို့ကို စုဆောင်း ငွေထက် ပိုထုတ်ယူနေတဲ့ ငွေတွေကို လျှော့ချဖို့ ဆက်တိုက် ဖိအားတွေပေးနေ ပါတယ်။ ဖိအားပေးနေသူက Lloyds ဘဏ်မန်နေဂျာ ဂျွန်ဟော်ဘလီပါ။ သူက ကျွန်တော်တို့ Virgin Music ကို ထုတ်ရောင်းမယ်ဆိုတာကို ကြားထားလို့ မေးခွန်းတွေ မေးနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ Virgin Music အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲတဲ့။ အမှန်က တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီရောင်းတာဟာ တခြားကုမ္ပဏီတွေကို ရောင်းရတာနဲ့ မတူပါဘူး။ အတော်လေး ခွပ်ထွေး ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တီးဝိုင်းတွေ၊ အဆိုတော်တွေနဲ့ မှုပိုင်ခွင့်

စာချုပ်ထားတာတွေ ပါဝင်နေလို့ပါ။ စာချုပ်ထားတာတွေကလည်း နှစ်အကန့်အသတ် အမျိုးမျိုးနဲ့ပါ။ ဒါတွေကို ဘဏ်သမားတွေက နားမလည်ကြဘူး။ ပြီးတော့ မေးသေးတယ်။ အရောင်းအဝယ်မဖြစ်တာ Virgin Music မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှိလို့လား။ ဝယ်မယ့်သူတွေ ရှိကော ရှိသေးရဲ့လား။ Virgin Music ဟာ ကျွန်တော်တို့ကြေညာထားသလို တကယ်ရော အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ဘီလီယံ (ပေါင် သန်း ၅၆၀) တန်ရဲ့လား။ အဲဒီမေးခွန်းတွေ ထုတ်ရင်းနဲ့ Lloyds ဘဏ်ဟာ သည်းမခံချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ငွေသားနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆပ်စေချင်နေပြီ။

ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့မှာ Lloyds ဘဏ်ကနေ ကျွန်တော်တို့ဆီကို စာတစ်စောင် ပို့လိုက်တယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စုဆောင်းငွေထက် ပိုထုတ်ယူထားတဲ့ ငွေတွေကို ဇန်နဝါရီလကုန်မှာ အကျေပြန်ဆပ်ပါတဲ့။ နောက်ထပ် အဲဒီလို ပိုထုတ်ယူနေခြင်းကိုလည်း ခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တစ်ခု သေချာတာက သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို Virgin Music ကို တစ်လအတွင်း ထုတ်ရောင်းဖို့ တွန်းအားပေးနေတာပါ။ နောက်ပြီး စာထဲမှာ ဂျွန်က ကျွန်တော်တို့ဟာ Thorn EMI က ဝယ်ဖို့ လုပ်နေတာကို မရောင်းဘဲ ဈေးပိုရအောင် စောင့်နေတာကို အံ့သြမိတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ဟာ Lloyds ဘဏ်ကို ပေါင် ၅၅ သန်း အကြွေးပြန်ဆပ်ဖို့ ရှိနေတယ်။ ဖေဖော်ဝါရီ၊ မတ်လရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ လေကြောင်းလိုင်းကို ဖြည့်တင်းပေးဖို့ ပေါင် သန်း ၃၀ ကို လိုလာပြန်ပြီ။ လေယာဉ်တွေကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစရိတ်တွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ စက်အပိုပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ပါ။ Virgin Music ဟာ အခြေအနေ ကောင်းနေပါတယ်။ မကြာခင် ဝင်ငွေ ပေါင် သန်း ၃၃၀ ရပြီး အမြတ်ငွေ ပေါင် ၃၈ သန်းရတော့မှာပါ။ နောက်နှစ်အတွက် ခန့်မှန်းချက်က ပေါင် သန်း ၄၀၀ ဝင်ပြီး အမြတ်ငွေ ပေါင် ၇၅ သန်း ဖြစ်မယ်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ Lloyds ဘဏ်ကတော့ အချိန်သိပ်မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မယ်။

တားကျင်းအပျိုစင်ကို ဝလက္ကာရပြုခြင်း

Thames Television ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကနေ ကျွန်တော်တို့

Virgin Atlantic နဲ့ BA တို့ အပြင်းပွား အချင်းများနေတဲ့ အကြောင်းတွေကို
 ဒေဖော်ဝါရီလကုန်မှာ ရုပ်သံလွှင့်ပေးမယ်လို့ ကြေညာလိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက်
 Thames Television ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ မာတင်ဂရီဂေါရီက ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ
 တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထရီဗားနဲ့ ဝီးလ် (အမျှဆောင်အရာရှိ) တို့လည်း
 ရှိနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က BA ရဲ့ ညစ်ပတ်ကလိန်ကျမှုတွေကို ရှင်းပြ
 တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ပြောတာ မှန်၊ မမှန်ကို လက်တွေ့ မေးမြန်းစုံစမ်း
 ကြည့်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ မာတင်က BA က အမျှဆောင်အရာရှိ ပီတာဖလင်း
 မင်းကို ဆက်သွယ်မေးကြည့်တယ်။ နောက်ပြီး သူက ကျွန်တော်တို့မသိတဲ့
 အလုပ်ထွက်ထားကြတဲ့ BA ဝန်ထမ်းဟောင်းတွေကို ဆက်သွယ်ပြီး မေးကြည့်
 တယ်။ အဲဒီမှာ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ပြောပြတဲ့ BA ရဲ့ ညစ်ပတ်ကလိန်ကျမှု
 တွေဟာ အမှန်ပဲဆိုတာ သိသွားတယ်။ မာတင်က တွေ့ဆုံအင်တာဗျူးလုပ်ဖို့
 မေတ္တာရပ်ခံတာ BA က အတွေ့မခံပါဘူး။ BA ရဲ့ ဥပဒေရေးရာဒါရိုက်တာ
 မာဗင်ဂေါ့လ်ကားက မာတင်ဆီကို စာတစ်စောင်ရေးလိုက်တယ်။ စာထဲမှာ
 မာတင်ဟာ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ရဲ့ မဟုတ်တမ်းတရား ဝါဒဖြန့်နေမှုတွေ
 အောက်မှာ အသုံးချခံနေရတယ်။ မာတင်ဟာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိဘူးလို့
 စွပ်စွဲလိုက်တယ်။ ဒါရိုက်တာ မာဗင်ဂေါ့လ်ကားဟာ ကျားမြီးသွားဆွဲမိလိုက်
 တယ်ဆိုတာ သူ မသိလိုက်ရှာဘူး။ ရုပ်မြင်သံကြားတို့၊ သတင်းသမားတို့ဆိုတာ
 ကျားထက်တောင် ဆိုးပါသေးတယ်။ သူတို့မကြိုက်တာ သွားလုပ်မိသူကို
 သူတို့က ဘဝပျက်အောင် ပြန်လုပ်တတ်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ Thames Television ရုပ်မြင်သံကြားလွှင့်မယ့်ကိစ္စနဲ့
 ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော်က BA ရဲ့ ညစ်ပတ်
 ကလိန်ကျမှုတွေကို လူသိရှင်ကြားလုပ်နေရင် လူတွေဆီက တုံ့ပြန်မှုနှစ်မျိုးကို
 ရလာနိုင်တယ်။ ပထမတုံ့ပြန်မှုက လူတွေဟာ Virgin Atlantic ဟာ BA နဲ့
 မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲ သေချာပေါက် ရှုံးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြမယ်။ အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေ
 ရတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းက လေယာဉ်တွေကို ပိုက်ဆံမရှိလို့ လေယာဉ်ပြုပြင်
 ထိန်းသိမ်းမှုကို သေချာလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် လေယာဉ်ပျက်ကျ
 နိုင်တယ်။ ဒီလိုတွေးရင် Virgin Atlantic လေယာဉ်တွေကို စီးသူ နည်းသွား
 လိမ့်မယ်။ ဒုတိယတုံ့ပြန်မှုကတော့ Virgin Atlantic ဟာ အင်အားကြီးမား

လှတဲ့ BA ရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုကို ခံနေရတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို သနားပြီး အားပေးထောက်ခံလိမ့်မယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေရေးရာဒါရိုက်တာ ဂျဲရတ်က ကျွန်တော့်ကို ခုလိုထောက်ပြတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားပရိသတ်ဆိုတာ ကြီးမားလွန်းလို့ ဒီထုတ်လွှင့်ချက်ကို ကြည့်ပြီးသူတွေဟာ လူတွေမသိကြသေးတဲ့ BA ရဲ့ ညစ်ပတ်ကလိန်ကျမှုတွေကို ထပ်မံထုတ်ဖော်လာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စွပ်စွဲထားတာတွေကို ပိုပြီး ခိုင်မာစေမယ့် သက်သေအထောက်အထားတွေ ရလာနိုင်တယ်တဲ့။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့မှာ Thames Television က This Week တီဗွီအစီအစဉ်ကနေ ပြသွားတဲ့ ‘Violating Virgin - ဗားဂျင်း အပျိုစင်ကို ဗလက္ကာရပြုခြင်း’ သတင်းမှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကားကို အင်္ဂလန် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ လွှင့်ထုတ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ စုစုပေါင်း လူသုံးဆယ်ကျော်ဟာ ကရော်လီရပ်ကွက်က ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်လက်မှတ် အရောင်းရုံးခန်းကနေ ထိုင်ကြည့်နေကြပါတယ်။ တီဗွီစပြတဲ့ ပြကွက်က မိုးဂျေ့ သဲကန္တာရပေါ်က အသုံးမပြုဘဲ ရပ်နားထားတဲ့ လေယာဉ်အစီးတချို့ကို ကောင်းကင်ကနေ အပေါ်စီးရိုက်ပြထားတာပါ။ လေယာဉ်တွေကို ကြာရှည်မသုံးရင် သံချေးတက်တတ်တယ်။ သံချေးမတက်အောင် လေပူထဲမှာ ရပ်ထားတာပါ။ လေယာဉ်ထဲက လေယာဉ်ဆီတွေ ထုတ်ယူထားတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစက်ပစ္စည်းတချို့ကိုလည်း ဖြုတ်သိမ်းထားတယ်။ လေယာဉ်အင်ဂျင်တွေနဲ့ ဗားခလုတ်တွေကို ငွေရောင်ခဲပတ်တွေနဲ့ အုပ်ကာထားပါတယ်။ မြင်ကွင်းဟာ သဲကန္တာရရင်ခွင်ရုံထဲက လေယာဉ်အလောင်းတွေနဲ့ တူနေပါတယ်။ ကြည့်ရသူကို ရင်ဆို့စိတ်မကောင်းဖြစ်စေတဲ့ မြင်ကွင်းပါ။

သတင်းကြေငြာသူရဲ့ အသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတယ်။

‘ဗားဂျင်းလေကြောင်းလိုင်းက အော်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့ အပျိုစင် ဗားဂျင်းတွေဟာ မုဒိန်းကျင့်ခံနေရတယ်တဲ့။ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်က ပြောပါတယ်။ သူတို့ Virgin Atlantic ကို ပြိုလဲသွားအောင် British Airways က လုပ်နေပါတယ်’ တဲ့။

တီဗွီမှာ ကျွန်တော်ရုပ်ပုံ ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က တီဗွီကင်မရာကို ကြည့်ရင်း ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

‘ကုမ္ပဏီတွေ အချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်ရာမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် ယှဉ်ပြိုင်တာနဲ့ မရိုးမသားလုပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်တာဆိုပြီး နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိပါတယ်။ British Airways ဟာ ဒုတိယနည်းဖြစ်တဲ့ မရိုးမသား လုပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်နေတာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩလို့ မဆုံး ပါဘူး’

ရုပ်မြင်သံကြားက BA ရဲ့ အမျှဆောင်အရာရှိဖြစ်တဲ့ ဒေးဗစ်ဖလင်း မင်းကို အင်တာဗျူး လုပ်ပါတယ်။ ဒေးဗစ်ဖလင်းမင်းမှန်း လူတွေ မသိနိုင်ကြ ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မျက်နှာကို မှန်ဝါးဝါးဖြစ်အောင် လုပ်ထားပြီး အသံကိုလည်း နဂိုအသံမပေါ်အောင် ဖျက်ထားပါတယ်။ ဒေးဗစ်က ပြောပြ တယ်။ BA မှာ ကျွန်တော့်ကို အပုတ်ချတိုက်ခိုက်ဖို့ အထူးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီအဖွဲ့ဆွေးနွေးတာတွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စာရွက်တွေ ကို စက်နဲ့ဖြတ်ထားတာ အပုံကြီးကိုလည်း တီဗွီက ပြနေတယ်။ နယူးယောက် မြို့က ရွန်းနီသောမတ်စ်ကလည်း သူနဲ့ သူ့လိမ္မော်ဆင်ကားမောင်းသမားတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြတယ်။ သူတို့ကားနဲ့ ကြိုပို့ပေးတဲ့ ဗားဂျင်းခရီးသည် တွေကို BA ဝန်ထမ်းတွေက BA လေယာဉ်နဲ့ လိုက်ပါဖို့ ဇွတ်အတင်း ပြောတယ် တဲ့။ နောက်ပြီး သူက လော့အင်ဂျဲလိစ်မြို့မှာ BA ရဲ့ ခရီးသွားကိုယ်စားလှယ် တွေက ဗားဂျင်းလေယာဉ်နဲ့ လိုက်ပါမယ့် ခရီးသည်တွေကို ခုလို ပြောနေကြတာကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဟာ ပြုလဲတော့ မှာမို့ ဗားဂျင်းလေယာဉ်ကို မစီးကြဘဲ BA လေယာဉ်တွေကို စီးကြပါတဲ့။ BA အရာရှိဘရိုင်ယန်ဘာရှန်က မဂ္ဂဇင်းကော်လံစားသတင်းထောက် ခရစ်ဟတ် ချင်းကို ဗားဂျင်းကုမ္ပဏီဟာ ပြုလဲတော့မယ်လို့ ပြောနေတာကိုလည်း တီဗွီက ရိုက်ပြထားတယ်။ လိတ်ကားလေကြောင်းလိုင်း ပိုင်ရှင်ဟောင်း ဆာဖရယ်ဒီ လိတ်ကားကလည်း BA ဟာ မတရားလုပ်နေတာ ထင်ရှားလို့ Virgin At- lantic က တရားစွဲဖို့ တိုက်တွန်းပြောကြားနေတာကိုလည်း ပြသနေတယ်။

သတင်းကားကို အဆုံးသတ်ရာမှာ ပထမဆုံး ပြခဲ့တဲ့ မိုးဂျေသဲကန္တာရ ထဲက လေယာဉ်သင်္ချိုင်းမြင်ကွင်းကို ပြန်ပြတယ်။ အပေါ်စီးကရိုက်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပျက်တွေကို ပြန်မြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ Tristar ကုမ္ပဏီရဲ့ လိမ္မော်

ဆင်ကားကြီးဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံကို ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ဘေးနားမှာ PanAm ပင်အမေရိကန်လေယာဉ် အစီး ၂၀ ကို ရပ်ထားတာ တစ်မိုင်လောက် ရှည်ပါတယ်။ သတင်းကြေညာသူက အခုလို စကားကို နောက်သလိုလိုနဲ့ ပြောပြီး ရုပ်ရှင်ကားကို အဆုံးသတ်သွားပါတယ်။

‘ကျွန်တော် မစ္စတာရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်ကို အကြံတစ်ခုပေးချင် ပါတယ်။ အဲဒါက သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားဖို့ပါ။ တကယ်လို့ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်မထားဘူးဆိုရင် Virgin Atlantic လေယာဉ်ပျံတွေကို ဒီသဲကန္တာရမှာ မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’ တဲ့။

ဒီအစီအစဉ်ကို အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးက လူပေါင်း ၇ သန်းလောက် ကြည့်ကြတယ်။ တီဗွီပြပြီးသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကရော်လီရုံးခန်းကို ဖုန်းတွေ ခေါ်တာ အကြိမ် ၄၀၀ ကျော်တယ်။ ခေါ်သူအများစုက ကျွန်တော်တို့ Virgin Atlantic ကို အားပေးကြတယ်။ BA ကို အလျော့မပေးဘဲ ဆက်ချပါ။ တရားစွဲပါတဲ့။ တချို့က သူတို့နောက်ကို British Airways လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ ခရီးမသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့။ တချို့ကလည်း သူတို့ဟာ ဗားဂျင်းလေယာဉ် လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ လုပ်နေတုန်း BA ဝန်ထမ်းတွေက BA လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ သွားဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းတာတွေ ကြုံခဲ့ဖူးလို့ အခွင့်သာရင် အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ထိပေါက်သွားပြီ။ ကံစမ်းလိုက်တာ အမြတ်ထွက်သွားပြီ။ BA ကို လူတွေ ရွံမုန်းသွားကြပြီ။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ အဲဒါပါပဲ။

အိဗွန်းပါဆန်က BA ရဲ့လှည့်ကွက်ကို သိသွားပြီ

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် အောက်တိုဘာလတုန်းက အိဗွန်းပါဆန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ဆီကို နယူးယောက်မြို့က သူ့ရုံးခန်းကို ဗားဂျင်းလက်မှတ် အရောင်းကိုယ်စား လှယ်တစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်တယ်။ ဆက်သူက မေရီအန်းတဲ့။ အိဗွန်းရဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်ဟာ လေယာဉ်မှာပါတဲ့ ထိုင်ခုံထက် ပိုနေတာ overbooked ဖြစ်နေလို့ ဗားဂျင်းလေယာဉ်နဲ့ လိုက်လို့မရဘူး။ အဲဒီအဆင်မပြေမှုအတွက် British Airways က ကွန်းကျောဒ်လေယာဉ်နဲ့ ပိုက်ဆံအပို ပေးစရာမလိုပဲ သွားလို့

ရတယ်။ သွားချင်ပါသလားတဲ့။ အိပ္ပန်းက ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းလိုက်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ လန်ဒန်နဲ့ နယူးယောက်ကို သွားလိုက်ပြန်လိုက်လုပ်နေတာ ဗားဂျင်းလေယာဉ်နဲ့ပါ။ ဗားဂျင်းကိုပဲ ကြိုက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အိပ္ပန်းက ဗားဂျင်းလေယာဉ်ရဲ့ နောက် အစောဆုံးထွက်မယ့် ခရီးစဉ်အတွက် ကြိုတင် လက်မှတ်မှာလိုက်တယ်။ လက်မှတ်ရ မရကို နောက်နေ့မှာ ဖုန်းပြန်ဆက်ပါလို့ မေရီကို ပြောလိုက်တယ်။ နောက်နေ့မှာ မေရီက ဖုန်းဆက်မလာဘူး။ ဒါကြောင့် အိပ္ပန်းက ဗားဂျင်းလက်မှတ်အရောင်းရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေရီနဲ့ ပြောချင် တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘မေရီအန်းဆိုတာ ကျွန်မတို့ ရုံးမှာ မရှိပါဘူးရှင်’

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖုန်းကို ပြန်ဖြေတယ်။

‘ဒါဆိုရှင် မနေ့က ဖုန်းဆက်ပြီး အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက် နေ့က *overbooked* ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မကို လေယာဉ်နဲ့ လိုက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲရှင်’

အိပ္ပန်းက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘အောက်တိုဘာ ၁၆ ရက်နေ့ ခရီးစဉ် ဟုတ်လား။ ရှင် လက်မှတ်က *confirmed* အတည်ဖြစ်ပြီးပြီလေ။ ရှင် လေယာဉ် ထွက်ခါနီးအထိ ရောက်မလာလို့ တခြားတစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက် ရတယ်’

အိပ္ပန်း ခေါင်းခြောက်သွားတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် ပြီးတော့ သူဟာ အရမ်းဒေါသထွက်ပြီး ဗားဂျင်းလေယာဉ်ကို မစီးတော့ဘဲ အမေရိကန် လေကြောင်းလိုင်းတွေနဲ့ပဲ ခရီးသွားတော့တယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလက သူ့ အလွန်သဘောကျတဲ့ Virgin Atlan-
tic လေကြောင်းလိုင်းကို ပြန်စီးချင်လို့ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ကြိုတင်
မှာလိုက်တယ်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်နေ့မှာ အိမ်မှာ အနားယူနေတဲ့ သူ့ဆီကို
Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ လက်မှတ်အရောင်းဌာနက ဖုန်းဆက်
လာပါတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာလည်း အိပ္ပန်းမှာထားတဲ့ လက်မှတ်ဟာ *overbooked*

ကြောင့် အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ မလိုက်ပါနိုင်တဲ့အတွက် British Airways လေယာဉ်နဲ့ လိုက်ချင်သလားတဲ့။ သူ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းက လေယာဉ် လက်မှတ်မှားတိုင်း overbooked လို့ အပြောခံရတာကို နားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို သေချာမစုံစမ်း ဖြစ်ဘူး။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်။

တစ်နေ့က This Week တီဗွီအစီအစဉ်ကနေ ပြသွားတဲ့ ‘Violating Virgin - ဗားဂျင်းအပျိုစင်ကို ဗလက္ကာရပြုခြင်း’ သတင်းမှတ်တမ်း ရုပ်ရှင် ကားကို ကြည့်လိုက်ရတော့မှ သူလည်း BA ရဲ့ ဗလက္ကာရ အပြုခံလိုက်ရပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ အီဗွန်းက ကျွန်တော်တို့ရုံးကို ဖုန်းဆက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့နေတွေက လက်ခံနားထောင်ပြီး ဥပဒေရေးရာဒါရိုက်တာ ဂျဲရတ်ဆီကို လွှဲပေးလိုက်တယ်။

အီဗွန်းက ဂျဲရတ်ကို ခုလို ပြောပြတယ်။

‘ကျွန်မ တစ်နေ့က တီဗွီမှာ ကြည့်လိုက်ရမှ British Airways ရဲ့ ရှက်စရာကောင်းလှတဲ့ လိမ်လည်လှည့်စားမှုကြီးရဲ့ သားကောင်ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ မှာထားတဲ့ လေယာဉ် လက်မှတ်ဟာ overbooked ဖြစ်တိုင်း British Airways လေယာဉ်နဲ့ သွားမလားလို့ အမြဲအမေးခံရတယ်။ တခြားလေကြောင်း လိုင်းနဲ့ သွားမလားလို့ တစ်ခါမှ အကမ်းလှမ်း မခံရဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ကျွန်မကို ဗားဂျင်းဝန်ထမ်းဆိုပြီး ဖုန်းဆက်သူတွေ ဟာ British Airways က လူတွေများလားလို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစား မိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မကလည်း အူလွန်းအလွန်းပါတယ်ရှင်’

အီဗွန်းနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာပြီးသွားတာနဲ့ ဂျဲရတ်က ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တယ်။

‘ရစ်ချတ်ရေး၊ ငါတို့တော့ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကြေညာချက် တစ်ခုကို ရလိုက်ပြီလို့ ထင်တယ်ကွ’
သူက ဆက်ပြောတယ်။

‘ငါတို့ အိဗွန်းတစ်ယောက်ထဲရဲ့ ထွက်ချက်နဲ့တင် BA ကို တရား
စွဲလို့ရပြီကွ’

ဆာကောလင်းမာရှယ်ဆီ ထပ်မံစာရေးလိုက်တယ်

၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့ ‘Violating Virgin’
သတင်းရုပ်ရှင်ကားပြုပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်က ဆာကောလင်း
မာရှယ်ဆီကို စာရေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ၁၉၉၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ
၁၁ ရက်နေ့က ပို့ထားတဲ့စာကို ပြန်ပြီး သေချာသုံးသပ်ပေးဖို့ပါ။ စာထဲမှာ
ရေးထားတာကို အကျဉ်းဖော်ပြရမယ်ဆိုရင် -

‘လူကြီးမင်းရဲ့ အရင်ပြန်စာကို ဖတ်ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်
စာထဲမှာ ရေးပြထားတာတွေကို သေသေချာချာ မစစ်ဆေး၊ မစုံ
စမ်းဘဲ စာပြန်လိုက်ပုံရပါတယ်။ နောက်ပြီး လူတွေရဲ့ မကျေနပ်ချက်
တွေကိုလည်း တစ်လောကပြသွားတဲ့ *This Week* တီဗွီအစီအစဉ်ရဲ့
သတင်းမှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကားမှာ တွေ့ရမှာဖြစ်သလို ရုပ်မြင်သံကြား
ဌာနက အဲဒီမကျေနပ်ချက်တွေကို စစ်ဆေးပြီး မှန်ကန်တယ်လို့
ပြောထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ရှယ်ယာ
ရှင်တွေဟာ တီဗွီမှာပြသွားတဲ့ BA အရာရှိ ဘရိုင်ယန်ဘာရှန်က
မဂ္ဂဇင်းကော်လံစားသတင်းထောက် ခရစ်ဟတ်ချင်းကို ဖားလျင်း
ကုမ္ပဏီဟာ ပြုလဲတော့မယ်လို့ ပြောနေတာရဲ့ နောက်ကွယ်က အဖြစ်
မှန်ကို အရမ်းသိနေချင်ကြလိမ့်မယ်’ လို့။

ကျွန်တော် သူ့ကို တွန်းအားပေးတဲ့အနေနဲ့ ခုလို ထပ်ဖြည့်ရေးလိုက်
ပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လူကြီးမင်းကို *British Airways* ရဲ့
ဒုက္ခကဋ္ဌအနေနဲ့ရော အမှဆောင်ဒါရိုက်တာအနေနဲ့ပါ မေတ္တာရပ်ခံ
ချင်ပါတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်ပြောပြထားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို
အမြန်ဆုံးရပ်ဆိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တောင်းပန်စာတစ်စောင်

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက်မိတယ်။ သူပေးမယ့် တောင်းပန်စာ
ဟာ ကျွန်တော် ကျေနပ်လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရမယ်လို့ပါ။

နောက်သောကြာနေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကစ်လင်တန်မြို့ကို ရောက်နေ
တယ်။ ကျွန်တော့် အမှုဆောင်အရာရှိဝီးလ်ဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။

‘ရစ်ချတ်၊ ကျွန်တော်အခု တယ်လီဖုန်းရုံထဲကနေ ပြောနေတာ။
အခုပဲ ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်ထဲမှာ လေယာဉ်ဆိုက်တယ်။ အခု ကျွန်တော့်
လက်ထဲမှာ BA News ဆိုတဲ့ သတင်းစာစောင်တစ်ခု ရှိတယ်။
စာစောင်ရဲ့ မျက်နှာဖုံးမှာ ရေးသားဖော်ပြထားတာက ‘BRANSON'S
DIRTY TRICK CLAIM UNFOUNDED - ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်
ပြောတဲ့ ညစ်ပတ်ကလိန်ကျမှုဆိုတာတွေဟာ အခြေအမြစ် မရှိ
ဘူးတဲ့။ BA က ခင်ဗျားကို ‘လူလိမ်’ လို့ ပြောတယ်တဲ့’

တကယ်တော့ ဝီးလ်ဟာ အပျော်ခရီးထွက်နေလို့ ‘Violating Vir-
gin’ သတင်းရုပ်ရှင်ကားပြတာကို မကြည့်လိုက်ရဘူး။ သူက ဆောင်းပါးကို
ကျွန်တော့်ဆီကို ဖက်စ်ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးထဲမှာ ထွေထွေထူးထူး
မပါပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မဟုတ်မှန်ကြောင်းနဲ့ BA ရဲ့ဥပဒေရေးရာ
ဒါရိုက်တာ မာဗင်ဂေါ့လ်ကားက Thames Television က မာတင်ဂရီဂေါ်ရီ
ဆီကို ရေးတဲ့စာကို မိတ္တူကူးပြီး ထည့်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်က ဥပဒေအရာရှိ
ဂျဲရတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးမေးကြည့်တော့ BA က ကျွန်တော့်ကို လူလိမ်လို့
ခေါ်လိုက်တာဟာ သိက္ခာချတာမို့ ဒီအချက်နဲ့တင် BA ကို တရားစွဲလို့ရတယ်တဲ့။
တနင်္လာနေ့မနက်မှာ ကျွန်တော် ကြားရတယ်။ လော့ဒ်ကင်းဟာ BA ရဲ့ညစ်ပတ်
ကလိန်ကျမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ စာရေးမေးတဲ့လူတွေကို စာတွေပြန်ကြား
ပေးတယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော် စွပ်စွဲတာတွေ မမှန်ကန်ဘူးလို့ ငြင်းဆိုထား
တယ်။ ဒါဟာလည်း ကျွန်တော့်ကို သိက္ခာချတာနဲ့ အတူတူပဲမို့ သူ့ကိုလည်း BA
နဲ့အတူတူ တရားစွဲမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီမနက်မှာပဲ ဆာကောလင်းမာရှယ်ဆီက ပြန်စာကို ရတယ်။ အရင်
စာလိုပဲ ကျွန်တော်စွပ်စွဲထားတာတွေဟာ အခြေအမြစ် လုံးဝမရှိပါဘူးတဲ့။
ကျွန်တော် သူ့စာကို ဖတ်ပြီး ကြောင်နေတယ်။ သူဟာ တီဗွီမှာ ပြသွားတဲ့ ‘Vio-

lating Virgin' သတင်းရုပ်ရှင်ကားကို မကြည့်ရသေးလို့လား၊ ခရီးသွားရင်း သတင်းစာ မဖတ်ရသေးလို့လား လူတွေက BA နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြောကြားချက် တွေကို သိပုံမရဘူး။ ဒီတိုင်းဆိုရင် British Airways အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်နေ တာတွေ သူ သိပုံမပေါ်ဘူး။ သူဟာ အလွန်အလုပ်လုပ်ပြီး အလုပ်နဲ့ ပတ် သက်ရင် အသေးစိတ်သိတယ်လို့ ကျော်ကြားတယ်။ အခုတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိနေတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် သူသိပုံမရတာ နည်းနည်းတော့ ရယ်စရာကောင်းနေ ပါတယ်။

ကျွန်တော် မရယ်နိုင်သေးပါဘူး။ နောက်တစ်ပတ်လုံးမှာ Virgin Music ကို ရောင်းဖို့ကိစ္စနဲ့ အလုပ်များရပါအံ့မယ်။

အခန်း (၁၈)

တိုက်ပွဲကြီးမှာ အနိုင်ရလိုက်ပြီ

(၁၉၉၂ ခုနှစ် မတ်လ - ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ)

ရှယ်ယာယူရမလား၊ ငွေယူရမလား

စားပွဲပေါ်မှာ ပြိတိန်ပေါင် သန်း ၅၆၀ - အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ဘီလီယံ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲဒါကို ယူချင်စိတ်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့က-

‘ဒီနေ့ နေ့လည် ၂ နာရီ မတိုင်ခင် အဖြေသိချင်တယ်’ တဲ့။

ကျွန်တော့်ကို ခုလို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သူက ဂျွန်တော့န်တန်ပါ။ ဂျွန်တော့န်တန်ဆိုတာ Virgin Music ကို ရောင်းထုတ်ဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ထဲက ကျွန်တော် တာဝန်ပေးထားတာပါ။ သူက Virgin Music ကို Thorn EMI Group က ပြိတိန်ပေါင် သန်း ၅၆၀ ပေးဝယ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီလို့ ကျွန်တော့် ကို အကြောင်းကြားလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် ဖုန်းချပြီးတာနဲ့ စားပွဲမှာ အတူ ထိုင်နေကြတဲ့ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ ရောင်းမထုတ်ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု (Virgin Music) ကို နှစ် ၂၀ နီးပါးကြာအောင် အတူ ထူထောင် ခဲ့ကြတယ်။

ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ Rolling Stones တီးဝိုင်းကို

Virgin Music နဲ့ စာချုပ်ချင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီဆန္ဒပြည့်ဖို့ အနှစ် ၂၀ နီးပါး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အခု နောက်ဆုံးကျတော့မှ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး ရော့ခ်အင်ရိုးတီးဝိုင်းကြီး Rolling Stones နဲ့ စာချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် တုန်းက မိုက်အိုးဖီးလ်တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ အားကိုးခဲ့ရတဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီ ကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ နာမည်ကြီးပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ကြိုက်တဲ့ တီးဝိုင်း၊ ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်တွေကို ခေါင်းခေါက် စာချုပ်နိုင်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ဖီးလ်ကောလင်းကို မြေတောင်မြောက်ပေးခဲ့ပုံ၊ UB40 နဲ့ Simple Minds ဆိုတဲ့ မထင်မရှားတီးဝိုင်းလေးတွေကို နာမည်ကျော်တီးဝိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေးခဲ့ပုံ၊ အင်မတန် ကိုင်တွယ်ရခက်တဲ့ The Sex Pistols (Rolling Stones ရဲ့ တီးဝိုင်း) ကို ပါးပါးနပ်နပ် ကိုင်တွယ်ခဲ့ပုံနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ Peter Gabriel ကို စာချုပ်နိုင်ခဲ့ပုံတွေကို မြင်လာကြတဲ့အခါကျမှ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို အထင်သေးခဲ့ကြတဲ့ မဆက်ဆံချင်ကြတဲ့ တေးဂီတ အနုပညာ ရှင်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်တွဲချင်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ Virgin Music ကို ဒီအဆင့်ထိရောက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး အခုတော့ ပွဲသိမ်းရ တော့မယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားရင်း ဝမ်းနည်းနေမိတယ်။

ဆိုင်မွန်က ပိုက်ဆံပဲ ယူချင်တယ်

‘ကင်’

ကျွန်တော်က ကင်ဘယ်ရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်တယ်။ Virgin Music ကို ရောင်းဖို့ကိစ္စအတွက် သူ့သဘောထားကို မေးကြည့်လိုက် တာပါ။

‘ခင်ဗျားပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ’

လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

‘ဆိုင်မွန် မင်းသဘောထားရော ဘယ်လိုလဲ’

ကျွန်တော် ဆိုင်မွန်ကို မေးလိုက်တော့ သူက ခုလို ပြန်ပြောတယ်။

‘ပိုက်ဆံတွေသာ ယူလိုက်ပါ ရစ်ချတ်။ ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့ပါဘူး’

ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ပါဘူးလို့ ပြောလာရင် ကျွန်တော်က သူတို့ပြောတာ မှားကြောင်း သက်သေပြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ သက်သေပြဖို့ ချက်ခြင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး။ Thorn EMI က ကျွန်တော်တို့ဆီက Virgin Music ကို ဝယ်ယူဖို့နည်းလမ်း ၂ ခုကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားပါတယ်။ ပထမနည်းက စုစုပေါင်းရှယ်ယာ ၁၄ ရာခိုင်နှုန်း (အများဆုံး ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အစုရှယ်ယာ) နဲ့ ငွေနည်းနည်း ယူဖို့ပါ။ ဒုတိယနည်းက ရှယ်ယာမပါ ငွေသားချည်း ပေါင် သန်း ၅၆၀ ယူဖို့ပါ။

ပထမနည်းဖြစ်တဲ့ ရှယ်ယာတွေ ယူထားလိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ အစုရှယ်ယာ အများဆုံးပိုင်သူဖြစ်တဲ့အတွက် Thorn EMI ရဲ့ Virgin Music အရေးကိစ္စတွေမှာ ပါဝင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံလိုလာရင် အစုရှယ်ယာဆိုတာ ချက်ခြင်းရောင်းရခက်သလို ရှယ်ယာဈေးကျရင် ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပဲ ရနိုင်မယ်။

ဒုတိယနည်းဖြစ်တဲ့ ငွေသားတွေ ယူလိုက်တာကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ Virgin Atlantic ကို ငွေကြေးထောက်ပံ့နိုင်မယ်။ ဘဏ် တွေကချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဆပ်နိုင်မယ်။ တခြားအကြွေးရှင်တွေ ကိုလည်း အကြွေးတွေ အကျေဆပ်နိုင်မယ်။ လုပ်ငန်းအသစ်ထူထောင်ဖို့ လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးရှိလာမယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ် ၂၀ နီးပါးကြာအောင် ထူထောင် ခဲ့တဲ့ Virgin Music ကုမ္ပဏီနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်ရမယ်။ ဘာမှမဆိုင် တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ လက်တွဲဖြုတ်ရတော့မယ်။ နည်းနှစ်မျိုးလုံးကိုတော့ မရနိုင်လို့ တစ်ခုခုကိုပဲ ရွေးချယ်ရတော့မယ်။

ပီတာဂေဘရီယယ်က ရှယ်ယာယူစေချင်တယ်

ကျွန်တော် ပီတာဂေဘရီယယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ ပီတာက

Virgin Music နဲ့ နောက်ဆုံးမူပိုင်ခွင့်စာချုပ်ခဲ့တဲ့ GENESIS တီးဝိုင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ အဆိုတော် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သီချင်းတွေ ရောင်းကောင်း လွန်းလို့ Virgin Music မှာ လောလောဆယ် ဝင်ငွေကောင်းနေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်ဟာကို ရွေးရင်ကောင်းမလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ သူ့ကို မေးလိုက်တာဟာ သူပြောမယ့်အဖြေကို သိချင်တာထက် Virgin Music ကို ရောင်းမယ့်ကိစ္စကို သိသင့်တယ်ထင်လို့ အသိပေးလိုက်တာပါ။

သူက ခုလို ပြောတယ်။

‘ပိုက်ဆံမယူနဲ့ ရစ်ချတ်၊ ရှယ်ယာကိုပဲ ယူပါ။ မင်း ညသန်းခေါင် ယံမှာ ချွေးစေးတွေပြန်ပြီး လန်နိုးလာပြီး ငါ ဒါကို မလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတဲ့ နောင်တကြီး ရနေလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားကြောင့် Virgin Music ကို မင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ယူလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

သူပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဂျူးကလည်း အဲဒီအတိုင်း ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ခံစားနေရတဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သူတို့မသိကြ ပါဘူး။ British Airways နဲ့ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ ပြဿနာရယ်၊ Lloyds ဘဏ်က ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အတင်းဆပ်ခိုင်းနေတာရယ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဖိအားတွေ အများကြီးဖြစ်နေစေတယ်။ ဆိုင်မွန်ကတော့ ပိုက်ဆံပဲ ယူချင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သူဟာ တေးသီချင်းလောကကို ငြီးငွေ့နေလို့ Virgin Music ကနေ မြန်မြန်ထွက်ခွာချင်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ရှယ်ယာကို ယူဖို့ ရွေးလိုက်ရင် သူဟာ Virgin Music နဲ့ ပတ်သက်နေရအုံးမယ်။ နောက်ပြီး ရှယ်ယာယူလိုက်ရင် Virgin Atlantic အတွက် အကြွေးတွေ မပေးဆပ်နိုင်လို့ သောကဝေဒနာတွေ ဆက်လက်ခံစားနေရအုံးမယ်။

ကျွန်တော် Virgin Music ကို ဘာကြောင့်ရောင်းချင်တာလဲ။ Vir- gin Atlantic ကို ကယ်ဖို့ပါ။ နောက်ပြီး Virgin Music ဟာ ခုချိန်မှာ အအောင် မြင်ဆုံးမို့ ဈေးအကောင်းဆုံးရတာပါ။ Virgin Music ကို ရောင်းလိုက်ခြင်း အားဖြင့် Virgin ရဲ့ နာမည်ကောင်း ဆက်ရှိနေအုံးမယ်။ အသက်ဆက်ဖို့ ရုန်းကန်နေရတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုနဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတို့အစား

အခြေအနေကောင်းတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုနဲ့ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီတို့ ဖြစ်နေတာက ပိုမကောင်းဘူးလား။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ တေးသံသွင်းကုမ္ပဏီ ကတော့ Thorn EMI အောက်ကို ရောက်နေမယ်လေ။ ကျွန်တော် ရှယ်ယာ တွေကို ယူလိုက်ရင် Thorn EMI အောက်က Virgin Music ရဲ့ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆက်ရှိနိုင်သလို ကင်ဘယ်ရီကလည်း Virgin Music ကို တာဝန်ယူ ကြီးကြပ် နိုင်မှာပါ။

ထရီဗားရဲ့စကားကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်

ကျွန်တော် ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ထရီဗားကို ဖုန်းဆက်လိုက် တယ်။ သူက ဘဏ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်မေးကြည့်ပြီးပြီ။ Thorn EMI က ငွေတွေကို သေချာပေါက်ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီး ဆက်ပြော တယ်။

‘ပိုက်ဆံပဲ ယူလိုက်ပါကွာ။ ဒါမှ ငါတို့မှာ တင်နေတဲ့ အကြွေး တွေကို အကုန်ဆပ်နိုင်ပြီး အသစ်ကနေ ပြန်စနိုင်မယ်။ မင်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဖိအားတွေ အကုန်လျော့သွားလိမ့်မယ်။ မင်းက Thorn EMI ပေးတဲ့ ရှယ်ယာကို ယူမယ်ဆိုရင် စဉ်းစားနော်။ ရှယ်ယာဈေး ထိုးကျရင် ပိုက်ဆံတွေ ရှုံးသွားလိမ့်မယ်’

ထရီဗားရဲ့စကားဟာ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချစေလိုက်ပါတယ်။ မှန်တယ်။ ကျွန်တော် ရှယ်ယာတွေယူလိုက်ရင် ရှယ်ယာဈေးတွေ ထိုးကျတဲ့အခါ ဘဏ်တွေ ကြားဝင်လာကြလိမ့်မယ်။ ဘဏ်တွေရဲ့ခြယ်လှယ်သမှုကို ခံရတော့ မယ်။ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းတွေကို သူတို့ဖြုတ်နေကြတာကို ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို Virgin Atlantic မှာ မဖြစ်စေ ချင်ဘူး။

ကျွန်တော့်မိဘတွေ အမြဲပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ခေါင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါက ‘ပစ္စုပ္ပန်မှာ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရင် အနာဂတ်က သူ့ဘာသာသူ တာဝန်ယူသွားပါလိမ့်မယ်’ တဲ့။ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်

သင့်တာကို သိလိုက်ပါပြီ။ Virgin Music ကို ရောင်းထုတ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတဲ့ ဂျွန်တောန်တန်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

‘ဂျွန်၊ ငါ ပိုက်ဆံပဲ ယူတော့မယ်ကွာ။ လုပ်စရာရှိတာတွေ မင်းပဲ ဆက်လုပ်လိုက်တော့’

‘အို ကေ၊ ကောင်းပြီလေ။ သူတို့ရှေ့နေတွေကို အခုပဲ အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် စာချုပ် လက်မှတ်လာထိုးဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်’

ကျွန်တော် လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုကို ကယ်လိုက်ပေမယ့် တခြား တစ်ခုကို သတ်လိုက်သလို ရင်ထဲက ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ထိုင်နေကြတဲ့ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက အတူဒုက္ခခံလိုက်၊ စကားများလိုက်နဲ့ နေ့မအိပ်၊ ညမအိပ် အတူတူ လက်တွဲရုန်းကန်ခဲ့ကြသူတွေဟာ အခုတော့ တစ်လမ်းစီ သွားကြတော့မှာပါလား။ ကင်ဘယ်ရီကတော့ Thorn EMI အောက်က Vir- gin Music အောက်မှာ ဆက်ကျန်နေရစ်မယ်။ မကြာခင်မှာ သူဟာ ဂျဲနက် ဂျက်ဆန် (မိုက်ကယ်ဂျက်ဆန်ရဲ့ ညီမ) နဲ့ Rolling Stones တို့ရဲ့ သီချင်းခွေ တွေကို ထုတ်ဖို့ အလုပ်များနေလိမ့်မယ်။ ဆိုင်မွန် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး အတော်ကြာကြာ အနား ယူချင်နေတာကိုတော့ သိတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဒီ Virgin Mu- sic အရောင်းအဝယ်ကိစ္စပြီးတာနဲ့ British Airways နဲ့ တိုက်ပွဲကြီးကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲရပါအံ့မယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ BA ဆိုတဲ့ လက်ဝှေ့ သမားကြီးရဲ့ လက်သီးချက်တွေဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ အဆက်မပြတ် အထိုးခံ နေရလို့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက် မမှန်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ Virgin Music အရောင်းအဝယ်ကို အပြီးသတ် သဘောတူလိုက်ကြပြီ။ သူတို့ပေးမယ့် ပေါင် သန်း ၅၆၀ ထဲက ပေါင် သန်း ၅၁၀ ကို ငွေသားနဲ့ပေးပြီး ပေါင် သန်း ၅၀ ကိုတော့ Virgin Music မှာ ရှိသမျှ အကြွေးတွေကို ဆပ်ဖို့ သူတို့က ဖယ်ထားမယ်။ Virgin Music ရဲ့ ရှယ်ယာ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ဂျပန်နိုင်ငံက Fujisankei ကုမ္ပဏီက ပိုင်ဆိုင်ထားတာမို့

Thorn EMI က ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေထဲက သူတို့ကိုလည်း ပေးရမှာပါ။ နောက် တစ်နေ့ မနက်အစောကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ Thorn EMI တို့ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမနက်မှာပဲ Thorn EMI က Virgin Music ကို ပေါင် သန်း ၅၆၀ (ဒေါ်လာ တစ်ဘီလီယံ) နဲ့ ဝယ်ယူလိုက်ပြီလို့ တရားဝင်ကြေညာလိုက်ပါတယ်။ (အဲဒီအချိန်က ငွေလဲလှယ်နှုန်းအရ အမေရိကန် ဒေါ်လာ တစ်ဘီလီယံနဲ့ ညီမျှပါတယ်။)

Virgin Music ဝန်ထမ်းတွေကိုနောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း

အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ကျွန်တော်၊ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီတို့ဟာ ဟာရီးလမ်းမှာရှိတဲ့ ရုံးခန်းကို သွားကြတယ်။ Virgin Music ကို Thorn EMI ထံ ရောင်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ထမ်း တွေကို အသိပေးရင်း နှုတ်ဆက်ဖို့ပါ။ ရုံးထဲကိုဝင်ခါနီးမှာ ဆိုင်မွန်က ကျွန်တော့် ကို ခုလိုပြောတယ်။

‘မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားသလို ခံစားရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီအတွက် ပြင်ထားပြီးပြီလို့ ထင်နေတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ရုံးထဲ ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားစိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ဘူးဆိုတာကို သိလိမ့်မယ်။’ တဲ့။

တကယ်တမ်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာက သားသမီး တစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားသလိုပါ။ ဆိုင်မွန်၊ ကင်ဘယ်ရီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ Virgin Music ကို အစကနေ ထူထောင်ခဲ့ကြတာပါ။ မိုက်အိုးဖီးလ်ကနေ The Sex Pistols၊ နောက်တော့ ဘွိုင်းဂျော့၊ ဖီးလ်ကောလင်းတို့ကနေ ပီတာ ဂေဘရီယယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ဘရိုင်ယန်ဖယ်ရီ၊ ဂျဲနက်ဂျက်ဆန်၊ ပီတာ ဂေဘရီယယ် စတဲ့ နာမည်ကျော်တေးဂီတ ပညာရှင်တွေနဲ့ စာချုပ်လုပ်ကိုင်နိုင် ခဲ့တယ်။ အခု Virgin Music ကို ခွဲခွာရတော့မယ်ဆိုတာ သားသမီး တစ်ယောက်ကို ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်အောင် မွေးထုတ် မြေတောင်မြှောက်ပေး ပြီးမှ ရုတ်တရက် ပြန်မတွေ့ရတော့တဲ့ ခွဲခွာခြင်းမျိုးနဲ့ ခွဲခွာရသလို ခံစား လိုက်ရတယ်။

ကင်ဘယ်ရီက ရုံးထဲက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးရှေ့မှာ ရပ်ရင်း အခု သူတို့ရဲ့ Virgin Music ဟာ Thorn EMI ရဲ့ အစိပ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သူတို့အားလုံးနဲ့အတူ Virgin Music မှာ ဆက်လက်ရှိနေ မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကင်ဘယ်ရီပြောပြီးသွားလို့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချ လိုက်တာနဲ့ ဆိုင်မွန်က စကားပြောဖို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တာနဲ့ ခုံပေါ်ပြန်ထိုင်ချလိုက် ရတယ်။ အခု စကားပြောဖို့ ကျွန်တော့်အလှည့်ကျပြီ။ ကျွန်တော် ထိုင်နေရာက မတ်တတ်ထလိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်းအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်ရည်စို့နေကြတဲ့ မျက်နှာတွေကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော် သူတို့ကို Virgin Atlantic ကို ကယ်တင်ဖို့ Virgin Music ကို ရောင်းလိုက် ရတယ်ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို မပြောရက်ဘူး။ နောက်ပြီး အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဝန်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေ - အထူးသဖြင့် British Airways - အကြိုက်တွေသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်ခဲ့တာတွေစကား အနည်းငယ်ပြောပြပြီးတာနဲ့ တကယ်လို့ Thorn EMI မှာ လုပ်ရတာ မပျော်ရင် အဲဒီက အလုပ်ထွက်ပြီး Virgin At- lantic ကို လာလုပ်နိုင်တယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ကျန်ခဲ့မယ့် ကင်ဘယ်ရီကလည်း သူတို့ကို ဂရုစိုက်မှာပါလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေထဲက လုပ်သက် အများဆုံးရှိတဲ့ ဂျွန်ဝက်ဘ်စတားက ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လုပ်ခဲ့စဉ်က အတိတ် အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြနေတဲ့အခါ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းနည်းလာပြီး စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခန်းထဲက အမြန် ပြေးထွက်ပြီး လက်ဒ်ဘရတ်လမ်းအထိ ဆက်ပြေးသွားတယ်။

လမ်းမှာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေက မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး ပြေးနေ တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေကြတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိမထားမိဘူး။ ကျွန်တော် သတင်းစာရောင်းတဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်ရှေ့ဖြတ်သွား ရင်း Evening Standard သတင်းစာရဲ့ ရှေ့မျက်နှာဖုံးမှာရေးထားတဲ့ ခေါင်းစဉ် 'BRANSON SELLS FOR POUND 510 MILLIONS CASH - ဘရင်ဆန်က ငွေသား ပေါင် ၅၁၀ နဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ' ကို မြင်လိုက်တာနဲ့

ဆိုင်ဘက်ကို မကြည့်ရဲတော့ပဲ ပိုမြန်မြန်ပြေးရင်းနဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လို ပြန်ရောက် သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။

ကင်ဘယ်ရီရဲ့နောက်ဆုံးအကူအညီ

ကင်ဘယ်ရီက လမ်းမခွဲခင်လေးမှာ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးကူညီခဲ့ သေးတယ်။ သူ့ကူညီတာက ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ Thorn EMI က ပေးတဲ့ ငွေသား ပေါင် သန်း ၅၁၀ ကို ရပြီးသွားပြီ။ အခု အဲဒီထဲက Fujisankei ကို သူပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းအတွက် ပေါင် ၁၂၇.၅ သန်းကို ပေးရမယ်။ Fujisankei က အဲဒီငွေကို ဂျပန်ယန်းငွေနဲ့ လိုချင်တယ်။ အချိန်တစ်လအတွင်း သူတို့ကို ပေးရမယ်။ ဆိုင်မွန်နဲ့ ထရီဗားတို့က ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေကို အမြန်ဆုံးရှင်းချင်လို့ မြန်မြန်ထက်ထက် ပေးလိုက်စေချင်တယ်။ ကင်ဘယ်ရီနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကံနဲ့ ကစားကြည့်ချင်ကြသေးတယ်။ အခု လက်ထဲမှာ ငွေတွေရှိနေပြီမို့ ဘဏ်ကအကြွေးတွေအတွက် မပူရတော့လို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်အေးနေကြတယ်။ ငွေဈေးအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြ တယ်။ တစ်လပြည့်ခါနီး ရက်ပိုင်းအလိုလေးမှာ ပြိတိန်ပေါင်ငွေဈေး တက်လာလို့ ကျွန်တော်တို့က Fujisankei ကို ပေးရမယ့် ပေါင် ၁၂၇.၅ သန်းကို ဂျပန်ယန်းငွေ တွေနဲ့ လဲလိုက်တယ်။ Fujisankei ကို ပေးစရာတွေအားလုံးကို ပေးပြီးတဲ့အခါ ပေါင် ၉ သန်း အမြတ်ရလိုက်တယ်။ ကံဆိုတာ ဆက်တိုက်ဆိုးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ တစ်လှည့်တစ်လေတော့လည်း ကောင်းရအုံးမှာပေါ့။

လောလောဆယ် ရှင်းစရာတွေ အားလုံးရှင်းနေပြီ။ Fujisankei ကို သူတို့ပိုင်တဲ့ ရှယ်ယာတွေအတွက် ငွေပေးပြီးသွားပြီ။ ဆိုင်မွန်နဲ့ ကင်ဘယ်ရီ တို့လည်း သူတို့ပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ ရှယ်ယာတွေအတွက် ရစရာငွေတွေယူပြီး ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီ။ ဘဏ်ကို ပေးစရာအကြွေးတွေ ပေးလိုက်ပြီး ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းထဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ လိုက်တယ်။ အရင်က Virgin Atlantic လေယာဉ်ဆီကို အကြွေးနဲ့ ဝယ်မရဘဲ ငွေလက်ငင်းပေးချေ ဝယ်ခဲ့ရတယ်။ အခု အကြွေးနဲ့ ပြန်ဝယ်နိုင်ပြီ။ Virgin Atlantic က တင်နေတဲ့ အကြွေးတွေအားလုံးကို ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အခု ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ ငွေသားဟာ BA ထက်တောင် ပိုနေပါပြီ။

ဒါနဲ့ ဘဏ်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ရယ်စရာကောင်းတာ ပြောရအုံးမယ်။ အရင်တုန်းက ဘဏ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းဆက်နေကြတယ်။ အခု သူတို့ကို ပေးစရာရှိတာတွေ ပေးပြီးသွားပြီမို့ အကြွေးတောင်းဖို့ မခေါ်ကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတိုးများများ ရအောင် ဘဏ်မှာ ငွေစုမလား၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ ငွေတွေထည့်မလား၊ လုပ်ငန်း တစ်ခုခု တွဲလုပ်ကြမလားစသဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ဖုန်းဆက်နေကြ တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ထမင်းကျွေးချင်လို့ဆိုပြီး ဖိတ်ကြားကြ တယ်။ လက်ထဲမှာ ငွေမရှိရင် ဘဏ်ကလူတွေဟာ ဟိန်းဟောက်ပြီး ကြွေး တောင်းကြတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံရှိပြီဆိုတော့ သူတို့ခေါင်းပေါ် တက်ထိုင်ခိုင်းကြတယ်။ လောကကြီးဟာ တော်တော်လေး ရယ်စရာကောင်းလှ တယ်။

ဆာဒ်ခါလီဗာရဲ့ ဖွင့်ထုတ်ချက်

ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက Virgin Music ကို တမ်းတပူဆွေးနေဖို့၊ ခွဲခွာလိုက်ရတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို သတိရ လွမ်းဆွတ်ဖို့ အချိန်သိပ်မရလိုက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဖြေရှင်းစရာ British Airways ပြဿနာကြီးက ရှိသေးတယ်။

‘ပင်နီ၊ ငါ့ကို မိုင်ယာမီက ဖရယ်ဒီလိတ်ကားရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးစမ်းပါ’

ကျွန်တော့်စာရေးမ ပင်နီဆီက ဖုန်းနံပါတ်ရတာနဲ့ ဖရယ်ဒီလိတ် ကားကို ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။ ဖရယ်ဒီလိတ်ကားဆိုတာ အရင်က British Air- ways ကြောင့် လေကြောင်းလိုင်းပိတ်လိုက်ရတဲ့ လိတ်ကား လေကြောင်းလိုင်း ပိုင်ရှင်ဆိုတာ ရှေ့မှာ ရေးပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

‘ဖရယ်ဒီလား၊ ရစ်ချတ်ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော် အယုတ် တမာကောင်တွေကို တရားစွဲမလို့။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြံပေး ပါအုံး’

‘ကောင်းတယ်၊ ချက္ကော’

ဖရယ်ဒီလိတ်ကားက ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် တရားစွဲဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရမယ့် ဒါဟာ အလုပ်အတွက် တရားစွဲတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အသရေဖျက်မှုအတွက် တရားစွဲတာပဲဖြစ်တယ်။ BA လုပ်လို့ ကျွန်တော့်နာမည်ပျက်နေတာကို အဖတ်ပြန်ဆယ်ရမယ်။

မမေ့လင့်ဘဲ ဆာဒစ်ခါလီဖါဆိုသူက Virgin Atlantic ရဲ့ ဥပဒေ ရေးရာဒါရိုက်တာ ဂျေရတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလိုပြောပြတယ်။ သူဟာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်ကတည်းက British Caledonian (B-Cal) မှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့တယ်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ British Airways (BA) က B-Cal ကို လွှဲပြောင်းရယူ လိုက်ချိန်မှာ BA အောက်က အထူးဝန်ဆောင်မှု (special services) ဌာနမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတယ်။ သူတာဝန်က ခရီးသည်တွေ ကြုံတွေ့ရတဲ့ ပြဿနာ တွေကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ပါ။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာ ဂက်တ်ဝစ်လေဆိပ်က ခရီးသည် တွေကို စာရင်းသွင်းကောင်တာ (check-in counter) မှာ ပြောင်းလုပ်ရတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ Helpline Section ကူညီရေးဌာနစိတ်ကို ပြောင်းရတယ်။ အဲဒီဌာနစိတ်ဟာ အပြင်ပန်းအားဖြင့်တော့ BA ခရီးသည်တွေ လေဆိပ်မှာ လိုအပ်တာရှိရင် ကူညီပေးရေး၊ လေယာဉ်ခရီးစဉ် အကူးအပြောင်းမှာ ခရီးသည် တွေ အဆင်ပြေစွာ ပြောင်းစီးနိုင်ရေး၊ အသက်ကြီးတဲ့ ခရီးသည်တွေကို တွဲခေါ်ပြီး လေယာဉ်နားအထိ လိုက်ပို့ပေးတာတွေ လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေမသိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုက တခြားလေကြောင်းလိုင်းက ခရီးသည်တွေကို စည်းရုံးပြီး BA လေယာဉ်ကိုစီးဖို့ စီစဉ်ပေးရတာပါ။ ဟစ်ထရီးလေဆိပ်မှာလည်း အဲဒီလိုလုပ်နေတဲ့ အဖွဲ့ရှိပြီး သူတို့ကို Hunters မုဆိုးများလို့ အမည်ပေး ပေးထားတယ်။

၁၉၉၀ ခုနှစ် ဧပြီလမှာ Helpline Section ကူညီရေးဌာနစိတ်ကို အရောင်းဌာနက အရာရှိ ဂျက်ဖ်ဒေးက ပြောင်းကိုင်တယ်။ မကြာခင်မှာ သူက ဌာနစိတ်မှူး ခါလီဖာနဲ့ လက်အောက်ဝန်ထမ်း ၁၅ ယောက်တို့ကို ခေါ်ပြီး ပြောတယ်။ အသက်ကြီးတဲ့ ခရီးသည်တွေကို လေယာဉ်နားထိ ကူညီလိုက်ပို့ပေး နေလို့ ပိုက်ဆံမရဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို လေဆိပ်ထဲသွားပြီး တခြားလေကြောင်း လိုင်းက ခရီးသည်တွေကို မရရအောင် ဆွဲခေါ်ကြလို့ ပြောတယ်တဲ့။

ခါလီဖာက ဂျဲရတ်ကို ဂျက်ဖ်ဒေးခေါ်တဲ့ ဒုတိယအစည်းအဝေး အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးကို Helpline Section က ဝန်ထမ်းတွေပဲ တက်ရတယ်။ တခြားဌာနကလူတွေ မတက်ရဘူး။ အစည်း အဝေးမှာ ဂျက်ဖ်ဒေးက Virgin Atlantic အကြောင်း သတင်းအချက်အလက် တွေကို စုဆောင်းဖို့ပြောတယ်။ သတင်းအချက်အလက်ဆိုရာမှာ Virgin လေယာဉ်လက်မှတ်ကြိုတင်မှာသူဦးရေ၊ လေယာဉ်ပေါ်ကို အမှန်တကယ် တက်ရောက်လိုက်ပါသူဦးရေ၊ ပထမတန်းနဲ့ ရိုးရိုးတန်း ခရီးသည်ဦးရေတွေနဲ့ လေယာဉ်ထွက်ချိန် စတာတွေပါ။ ဝန်ထမ်းတွေဟာ သူတို့တာဝန်ကုန်ဆုံးချိန်မှာ ပုံစံစာရွက်တစ်ခုမှာ အဲဒီသတင်းအချက်အလက်တွေကို ဖြည့်သွင်းပြီး မစွပ် ဆူတန်ကို ပေးရတယ်။ မစွပ်ဆူတန်က ဂျက်ဖ်ဒေးဆီကို ဆက်လက်တင်ပေး တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေက မေးကြတယ်။ သူတို့ အဲဒီအချက်အလက်တွေကို ဘယ်လို ရမှာလဲတဲ့။ ဂျက်ဖ်ဒေးက ပြောတယ်။ BARS ဆိုတဲ့ စနစ်ထဲဝင်ကြည့်ရင် လိုချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ရနိုင်ပါတယ်တဲ့။ Helpline Section ရဲ့ ရုံးခန်းသေ့တွေကို မကြာခဏ ပြောင်းခတ်လေ့ရှိတယ်တဲ့။ ဂျက်ဖ်ဒေးက ဝန်ထမ်းတွေကို သူတို့ အဲဒါတွေလုပ်နေရတယ်ဆိုတာကို တခြားဌာနက ဝန်ထမ်းတွေကို မပြောရဘူးလို့ ပိတ်ပင်ထားတယ်။ အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်က ဒီလိုလျှို့ဝှက်အလုပ်မျိုး မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုလို့ သူ့ကို ချက်ခြင်း ဌာနပြောင်းပေးလိုက်တယ်။

ဂျဲရတ်က ခါလီဖာ ပြောပြတာတွေကို စာရိုက်ပြီး ကျမ်းကျိန်လွှာအဖြစ် သုံးဖို့ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်တယ်။ ခါလီဖာက လိုလိုလားလားနဲ့ လက်မှတ်ထိုး ပေးလိုက်တယ်။ ဂျဲရတ်က ကျမ်းကျိန်လွှာကို မိတ္တူကူးပြီး British Airways (BA) ကို ပို့လိုက်တယ်။

မိုက်ကယ်ဒေးဗစ်က လာတွေတယ်

ခါလီဖာရဲ့ ကျမ်းကျိန်လွှာ BA ရှေ့နေတွေရဲ့ လက်ထဲကို ရောက် သွားပြီး ချက်ခြင်းပဲ BA က Nonexecutive Director တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မိုက်ကယ်ဒေးဗစ်က ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ မိုက်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော့် မိဘတွေဟာ အရင် တော်တော်ကြာကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ကြသူတွေပါ။ သူက

ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုမှာ မနက်စာစာရင်း စကားပြောကြရအောင်တဲ့။
ကျွန်တော်လည်း BA ရဲ့ သဘောထားကို သိချင်လို့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆုံတာနဲ့ မိုက်ကယ်က စပြောတယ်။ အခု ဖြစ်နေကြတဲ့
ကိစ္စတွေဟာ British Airways ရဲ့ မိုက်မဲရှူးသွပ်မှုတွေကြောင့်ပါ။ သူက ဆက်
ပြောတယ်။

‘ငါတို့ ၃ ယောက် ဆုံပြီး စကားပြောကြရအောင်ကွာ။ မင်းရယ်၊
ငါရယ်၊ ဆာကောလင်းရယ်ပါ’

‘ဆာကောလင်း ဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်လေ။ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ဆာကောလင်း
မာရှယ်ပါ။ သူဟာ နောက်ထပ်အနည်းဆုံး BA မှာ ၁၀ နှစ်လောက်
ဆက်ရှိနေအုံးမှာပါ။ ဘုရင်ကြီး မာရှယ် (Nonexecutive Direc-
tor ဆာကောလင်းမာရှယ်ကို ပြောတာပါ) ကတော့ နတ်ရွာစံရှာပြီ။
ငါတို့ ၃ ယောက်တွေပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ကြရင် အကောင်းဆုံး အဖြေ
တစ်ခု ထွက်လာမှာပါ။’

ကျွန်တော် ဆာကောလင်းရဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်လို့ ထောင်းကနဲ
ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ BA ရဲ့ သဘောထားကို သိချင်လို့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့
အမူအရာမျိုးနဲ့ မိုက်ကယ်ရဲ့စကားကို ဆက်နားထောင်နေလိုက်တယ်။ သူ့စကား
အသွားအလာအရ လော့ဒ်ကင်းလည်း BA မှာ ကြာကြာမခံတော့ဘူးလို့ ထင်ပါ
တယ်။ မိုက်ကယ်ရဲ့စကားတွေဟာ အဓိပ္ပာယ် တိတိကျကျ မထွက်ပေမယ့် ဖြစ်ပြီး
တဲ့ကိစ္စတွေကို ရယ်စရာလို့ သဘောထားပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဆိုတဲ့ သဘော
ပြောနေတာကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရတယ်။

မိုက်ကယ် မသိတာလား၊ မသိဟန်ဆောင်နေတာလား၊ ကျွန်တော့်
ခံစားချက်တွေကိုပါ။ BA ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ Virgin ဝန်ထမ်းတွေကို အလုပ်
အကိုင်မရှိ ဖြစ်သွားအောင် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး အပုတ်ချတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။
သူတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ Virgin Music ကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒီက
ဝန်ထမ်းတွေဟာ လေကြောင်းလိုင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပဲ တခြားကုမ္ပဏီအောက်ကို

ရောက်သွားကြတယ်။ သူတို့ လုပ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ညပေါင်း
လည်း မနည်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါတွေအားလုံးကို ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုမှာ လူကြီး
လူကောင်းတစ်ယောက်က ကျွေးတဲ့ မနက်စာကိုစားပြီး ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို
ရယ်စရာလို့ သဘောထားပြီး BA ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ရမှာလား။ အဲဒီလောက်
လွယ်တယ်လို့ သူတို့ထင်နေတာကို ကျွန်တော် အံ့သြလို့မဆုံးဘူး။

တရားရုံးမှာ စွဲချက်တင်မယ်

ဥပဒေရေးရာဒါရိုက်တာ ဂျဲရတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး စောစောက
မိုက်ကယ်ဒေးဗစ်နဲ့ စကားပြောတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ၃ ယောက်တွေဆုံဆွေးနွေးပြီး
အဖြေရှာဖို့ ပြောသွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။
ဂျဲရတ်က ခုလို ပြန်ပြောပြတယ်။

‘မဟုတ်တရတ်တွေကွာ။ အခုမှ ဆွေးနွေးပြီး အဖြေရှာချင်
တယ် ဟုတ်လား။ သူတို့သာ အမှန်တကယ် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့
ညှိနှိုင်းအဖြေရှာချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက ကမ်းလှမ်းမှာပေါ့ကွာ။
အခုမှ ဘာလို့ ကမ်းလှမ်းချင်တာလဲ။ အဲဒါ မင်းသိလား။ သူတို့ရဲ့
ရှေ့နေတွေဟာ ဥပဒေကြောင်းအရ ရှုံးမှာသိနေလို့ သူတို့ကို စေ့စပ်
ခိုင်းလိုက်လို့လေ’

ဂျဲရတ်ရဲ့ ခုလို ဒေါသတကြီး ပြောတာကို အရင်က တစ်ခါမှ မကြားခဲ့
ဘူးပါ။

‘ရစ်ချတ်၊ သူတို့ကို ချေမှုန်းဖို့ ဒီလိုအခွင့်အလမ်းမျိုးကို မင်း
နောင်ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်စမ်းပါ။
လုံးဝ အလျော့မပေးနဲ့ကွ။’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောပြတာပါ။ ကျွန်တော် အလျော့
မပေးပါဘူးဗျာ’

နောက်တစ်ပတ်မှာ ကျွန်တော် ဂျော့ကားမင်းနဲ့ သွားတွေပါတယ်။
ဂျော့ကားမင်းဆိုတာ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး (QC - Queen's Counsel)

ပါ။ သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံးက ဆံပင်တွေဟာ ဖြူဆွတ်နေပြီး သူ့စကားပြောတာ အလွန်ချိုသာသလို သွားလာလှုပ်ရှားရာမှာလည်း အလွန်ကို သိမ်မွေ့ညင်သာ ပါတယ်။ တရားရုံးပြင်ပမှာ သူ့ကို လူတွေက အရမ်းခင်မင်လေးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တရားရုံးအတွင်းမှာတော့ သားကောင်ကို အနံ့ရတာနဲ့ အလွတ် မပေးပဲ ရအောင်လိုက်ပြီး အသေကိုက်တတ်သလိုပဲ တစ်ဖက်သားကို ချောင်ပိတ် မေးခွန်းထုတ်ရာမှာ အင်မတန် တော်ပါတယ်။ တရားခွင်မှာ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် အမှုဆိုင်ချင်တဲ့ ရှေ့နေ အလွန်နည်းပါးတယ်။

‘အမှုအတွက် လျှောက်လဲချက်ကို ဒီလိုရေးထားတယ်ကွ။ မင်း နားထောင်ကြည့်’

ရှေ့နေကြီး ကားမင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တာပါ။ သူက စာကို ဆက်ဖတ်ပြတယ်။

‘ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး လေကြောင်းလိုင်းကြီးတစ်ခုမှာ သူ့အနှစ် သက်ဆုံး အပန်းဖြေနည်းတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက စာရွက်စာတမ်း များကို ဖြတ်တောက်ဖျက်ဆီးခြင်းပါ’ တဲ့။

ကားမင်းပြောတာက ဗားဂျင်းအပေါ် ညစ်ပတ်ထားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖျက်ဆီးတာကို ရည်ညွှန်းတာပါ။ ကျွန်တော် မိုက်ကယ်ဒေးဗစ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ စွပ်စွဲပြောဆိုချက် တွေကို မရပ်သိမ်းနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ရှေ့နေကြီး ကားမင်းက တရားရုံးမှာ အမှုကို ဇန်နဝါရီလထဲမှာ စွဲချက်တင်တော့မယ်။ သူဟာ တရား ခွင်မှာ British Airways က ဒါရိုက်တာတွေကို မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ချောင်ပိတ်မိအောင်မေးရင်း တစ်ဖက်သား လုံးဝ မဖြေနိုင်ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ရင်း သဘောကျနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေမိတယ်။ အခုထိ ကွန်တော်တို့ဟာ ဒီအမှုမှာ နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေမိတယ်။

တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာဓာတ်ပြား

ကျွန်တော်တို့ဟာ BA ရဲ့ ညစ်ပတ်ကလိမ်ကျတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို

သိလိုက်ရုံမကပဲ သူတို့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လှိုဏ်လှုပ်ငန်း အသေးစိတ်ကိုပါ သိလိုက်ရတယ်။ သိလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းက ဒီလိုပါ။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို လူတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလာတယ်။ သူ့မှာ လှိုဏ်လှုပ်ငန်းထောက်တွေပါဝင်ကြတဲ့ BA ရဲ့ Virgin Atlantic ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံစည်တဲ့ လှိုဏ်လှုပ်ငန်းအကြောင်း သတင်းပေးချင်လိုပါတဲ့။ သူ့ဆီမှာ အဲဒီ လှိုဏ်လှုပ်ငန်းထောက်တွေ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို အသေးစိတ်မှတ်ထားတဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွေကို ကွန်ပျူတာခါတ်ပြား (computer disk) မှာ သိမ်းထားတာရှိလို့ ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဟာကို လိုချင်ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာယူရမယ်တဲ့။

ကျွန်တော် အဲဒီ disk ကို သွားယူဖို့ အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးတွေထဲက ဂျူလီယာမက်ဒေါနားကို ခေါ်သွားတယ်။ အမျိုးသားဆိုရင် တစ်ဖက်လူက အတွေ့မခံမှာ စိုးလိုပါ။ သွားကြဖို့ ကားပေါ်တက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ပေါင်ခြံကြားမှာ အသံဖမ်း မိုက်ကရိုဖုန်းတစ်ခုကို တပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီလူ ဘာတွေ ပြောကြတယ်ဆိုတာကို အသံဖမ်းထားဖို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်ပြုချင်လို့ များခေါ်သလားဆိုတာ လားလို့ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်ပြီးမသွားရင် BA ကို အသေသတ်ဖို့ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်တော့မှ ရနိုင်မှာမဟုတ်လို့ စွန့်စားရမယ်လေ။ ကျွန်တော် Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းကို ထူထောင်တုန်းက တစ်နေ့မှာ ဒီလို ဂျိမ်းဘွန်းစုံထောက်လို စွန့်စားခန်းမျိုး လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေတဲ့ စွန့်စားခန်းမျိုး မလုပ်လိုက်ရပါဘူး။ ဟိုလူက ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ သူ့ ကွန်ပျူတာခါတ်ပြားကို ပေးသွားပါတယ်။ ရုံးရောက်တာနဲ့ ခါတ်ပြားထဲမှာ ရေးထားတာတွေကို စာရွက်တွေနဲ့ print ထုတ်လိုက်ပြီး စာရွက်တွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ BA က လှိုဏ်လှုပ်ငန်းထောက်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အသေးစိတ်ရေးပြထားတာပါ။ အဲဒီ မှတ်တမ်းထဲမှာ BA ရဲ့ ထိပ်ပိုင်းက ဒါရိုက်တာတွေကို နာမည်မဖော်ပြထားပေမယ့် စာဖတ်ပြီးတာနဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရပါတယ်။ ကျန်တဲ့ စုံထောက်တွေ

BA က အကြီးတန်းအရာရှိတွေရဲ့ နာမည်တွေကိုတော့ အတိအကျ ဖော်ပြထားတယ်။

မှတ်တမ်းတွေမှာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အသေးစိတ် ရေးပြထားတာပါ။ လျှို့ဝှက်စုံထောက်တွေက BA ရဲ့ထိပ်ပိုင်းအရာရှိတွေကို ကျွန်တော်တို့က BA ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေပါတယ်ဆိုပြီး အယုံသွင်းခဲ့တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီလျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းအတွက် ပေါင် ၄ သိန်းသုံးထားတယ်တဲ့။ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းလုပ်နေတာ မဟုတ်လို့ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မသုံးဖူးပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ သိရတာကတော့ BA ဟာ Covent Garden လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းအတွက် တစ်ပတ်ကို ပေါင် တစ်သောင်းခွဲ သုံးနေတယ်ဆိုတာပါ။

မှတ်တမ်းထဲမှာ ရယ်စရာအကောင်းဆုံးတစ်ခုကိုလည်း ဖတ်ရပါတယ်။ အဲဒါက လျှို့ဝှက်စုံထောက်တွေဟာ လန်ကန်ရှိုင်းယားက တစ်ကားထရောက်ဟိုတယ်မှာ ကင်မရာတွေနဲ့ အသံဖမ်းစက်တွေကို လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ထားကြတယ်။ သူတို့ဆီက အရာရှိ ဘန်းလေးနဲ့ Virgin အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်တို့ တွေ့ဆုံစကားပြောကြတာကို မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးအသံဖမ်းထားဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြံ ပျက်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘန်းလေးဟာ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်ကို ဖွင့်ထားဖို့ မေ့သွားလို့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လျှို့ဝှက်စုံထောက်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မခိုင်းဖူးပါဘူး။ ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်မျိုးကို Virgin ဟာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး။

အဲဒီ Covent Garden လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းမှတ်တမ်းကို ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် စုံထောက်ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ နောက်ပြီး မဖြစ်နိုင်တဲ့ဇာတ်လမ်းတွေအတွက် BA ဟာ ငွေတွေအမြောက်အများ သုံးစွဲနေတာ တွေ့ရလို့လည်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩမိတယ်။ တစ်ချိန်ထဲမှာ BA ဟာ Virgin Atlantic ကို အတော်ကြီးကို ကြောက်လန့်နေတာပါလား ဆိုတာကိုလည်း သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်က print ထုတ်ပြီး သား စာရွက်တွေကို ရှေ့နေကြီး ကားမင်းဆီကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။

ပေးသမျှနဲ့ ကျေနပ်ရမှာလား

၁၉၉၂ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်။

ရှေ့နေကြီး ဂျော့ကားမင်းက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခုလို ပြောလိုက်တယ်။

‘BA ရုံးသွားပြီ။ ဒီနေ့ပဲ သူတို့ တရားရုံးကို ငွေတွေ သွင်းသွားတယ်။ အတိအကျ ပြောရရင် ပေါင် ၄၈၅,၀၀၀ ပါ။ နောက်ပြီး သူတို့ဟာ မင်း စွပ်စွဲထားသလို အပြစ်ရှိတယ်လို့ ရုံးတော်မှာ ဝန်ခံသွားတယ်ကွ’

နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်တော်သိရတယ်။ အမှုကို စပြီး မစစ်ခင်လေးမှာ BA ကို သူတို့ရှေ့နေတွေက ဒီအမှုမှာ ဘယ်လိုမှ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး BA က ဒါရိုက်တာတွေဟာ တရားရုံးရဲ့ ဝက်ခြံထဲကနေ ရှေ့နေကြီးကားမင်းရဲ့ မေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင်လို့ အရှက်ကွဲတာကို မခံချင်ရင် BA ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သတင်းစာတွေမှာ မတွေ့ချင်ရင် တရားရုံးမှာ ငွေသွင်းထားပြီး တရားရုံးပြင်ပမှာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းဖို့ ရှေ့နေတွေက အကြံပေးလိုက်တယ်တဲ့။ (တရားရုံးမှာ ငွေသွင်းထားရင် အမှုကိုမစစ်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းထားပြီး စေ့စပ်ညှိနှိုင်းခွင့်ရှိတယ်။ ညှိနှိုင်းတာ အဆင်မပြေရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ တရားရုံးမှာသွင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ယူလို့ ရတယ်)။

ပထမပိုင်းမှာ သူတို့ဆီကပိုက်ဆံကို ယူဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ BA ရဲ့ ဒါရိုက်တာတွေ အားလုံးကို ဝက်ခြံထဲထည့်ပြီး အရှက်ခွဲချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့နေကြီးကားမင်းနဲ့ တိုင်ပင်ရင်း ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လာတယ်။ သူက ပြောတယ်။ ဒါမျိုး လုပ်သင့်တယ်လို့ ယူဆရပေမယ့် အငြိုးအတေးထားပြီး လုပ်တဲ့လုပ်ရပ်လို့ လူတွေ ထင်သွားကြမယ်။ ဒါဆိုရင် နောင်မှာ ကျွန်တော့်ကို လူတွေ မလေးစားဘူး ဖြစ်သွားမယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ တရားရုံးမှာ လျှောက်လွှဲချက်ပေးရာမှာ တစ်ချက်မှားသွားရင် အနိုင်ကနေ အရှုံးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အန္တရာယ်များလွန်းလို့ ဆက်မလုပ်ဘဲ ပိုက်ဆံဘဲ ယူသင့်တယ်တဲ့။

ရှေ့နေကြီးက ခုလိုလည်း ထပ်ရှင်းပြတယ်။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းချင်တာလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို မမေ့ပါနဲ့။ BA က မင်းအပေါ် လုပ်နေတဲ့ ညစ်ပတ်ကလိမ်ကျမှုတွေကို ရပ်သွားစေဖို့နဲ့ မင်းရဲ့နာမည်မပျက်ဖို့ မဟုတ်လား။ BA က မင်းပြောတာတွေ မှန်တယ်လို့ ဝန်ခံပြီးသွားပြီလေ။ မင်းရဲ့နာမည်ကို အဖတ်ဆယ်လို့ ရသွားပြီလေ။ အေး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက သူတို့ကို တရားစွဲဖို့ ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဆိုးကျိုးနှစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်တယ်။’

ပထမတစ်ခုက မင်း အမျှနိုင်တဲ့အတွက် လျော်ကြေးတော့ ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်မို့ အခု တရားရုံးမှာသွင်းထားတဲ့ ပေါင် ၅ သိန်းအစား ပေါင် ၂ သိန်းခွဲပဲ ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒါဟာ မင်းအတွက် အရုံးဖြစ်ပြီး BA အတွက်တော့ အမြတ်ပေါ့ကွာ။

ဒုတိယတစ်ခုက ဂျူရီတွေ ပေးဖို့အမိန့်ချတဲ့ ငွေဟာ BA က တရားရုံးမှာသွင်းထားတဲ့ ပေါင် ၅ သိန်းထက် နည်းသွားရင် နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ ရှေ့နေတွေအပါအဝင် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို မင်းကပဲ ကျခံရမယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မင်းဟာ ဒီအမှုကြီးကိုတော့ နိုင်လိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရုံးသွားမယ်။ ရသင့်သလောက် မရတဲ့ အပြင် ကုန်ကျစရိတ်တွေလည်း ပေးရမယ်။ လူတွေဟာ အတော်လေး စိတ်ရှုပ်ထွေးကြလိမ့်မယ်။ Virgin Atlantic ဟာ အမျှကိုနိုင်ပြီး ဘာလို့ တရားရုံးကို ပေါင် ၃ သန်းပေးရတာလဲလို့ မေးကြလိမ့်မယ်။’

ရှေ့နေကြီးကားမင်းရဲ့ ရှင်းပြချက်ဟာ အင်မတန် အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံတယ်။ လက်ခံချင်စဖွယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ BA ဒါရိုက်တာတွေကို ဝက်ခြံထဲမှာ မြင်ချင်စိတ်ကို တားဆီးမရ ဖြစ်နေတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’

ကျွန်တော်က ရှေ့နေကြီးကို မေးလိုက်တယ်။ သူက ပြောတယ်။

‘ပိုက်ဆံကို ယူမယ်၊ မယူဘူး ဆုံးဖြတ်ဖို့ ငါတို့မှာ ၂၁ ရက် အချိန်ရတယ်။’

‘အိုကေ၊ ပိုက်ဆံကို ယူတော့မယ်’

‘နေအုံးကွ။ ငါ အဲဒါတော့ လက်မခံဘူး’

‘ဟာ ရှေ့နေကြီးကလည်း အမျိုးမျိုးပဲဗျာ။ စောစောတုန်းကပဲ ပိုက်ဆံယူဖို့ တိုက်တွန်းနေခဲ့ပြီး အခုမှ ဘယ်လို ဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ’

‘ငါ ပြောတာလည်း ပိုက်ဆံယူဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ ပေါင် ၆ သိန်း တောင်းစေချင်တယ်ကွ။ သူတို့ဟာ ပေါင် ၄၈၅,၀၀၀ ကိုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီဆိုရင် ပေါင် ၆ သိန်းပေးဖို့ကို ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါင်တစ်သိန်း ပိုရရင် သတင်းစာတွေမှာ စာလုံး ပိုကြီးကြီးတွေနဲ့ ထည့်လိမ့်မယ်။’

ရှေ့နေကြီးကားမင်းဟာ BA ရဲ့ ရှေ့နေတွေနဲ့ တစ်ပတ်ကြာ ညှိနှိုင်းကြတယ်။ ၁၉၉၂ ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ဈေးအကြီးဆုံး အသရေဖျက်မှုကြီးကို တရားခွင်ပြင်ပမှာ သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတယ်။ British Airways လေကြောင်းလိုင်းက ကျွန်တော့်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အသရေဖျက်မှုအတွက် လျော်ကြေးအဖြစ် ပေါင် ၅ သိန်းနဲ့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းကို ကုမ္ပဏီအသရေဖျက်မှုအတွက် လျော်ကြေးအဖြစ် ပေါင် ၁ သိန်း ၁ သောင်း ပေးလိုက်ပါတယ်။

အမှုကြီးရဲ့နောက်ဆုံးနေ့

၁၉၉၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်။

အမှုကို နောက်ဆုံးအမိန့်ချမှတ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ရှေ့နေကြီးကားမင်း၊ ဥပဒေရေးရာဒါရိုက်တာ ဂျဲရတ်၊ အဖေတို့နဲ့အတူ တရားရုံးမှာ ရောက်နေကြတယ်။ တရားရုံးအပြင်မှာ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေနဲ့ လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ရတယ်။ တရားရုံးအတွင်းမှာတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ British Airways က ဒါရိုက်တာတွေဖြစ်ကြတဲ့ လော့ဒ်ကင်း၊ ဆာကောလင်းမာရှယ်၊ ရောဘတ်အိုင်လင်းစတဲ့ အဓိကဇာတ်ဆောင် ၃ ယောက်ကို တရားရုံး

ထဲမှာ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒေးဗစ်ဘန်းဆိုက်ကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ ဘရိုင်ယန်ဘာရှမ် ကတော့ ပြည်ပခရီးသွားနေတယ်လို့ BA ရှေ့နေက ပြောတယ်။

ရှေ့နေကြီးကားမင်းက ထိုင်ရာကနေ မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး Virgin နဲ့ BA ညှိနှိုင်းပြီးဖြစ်တဲ့ သဘောတူညီချက်ကို တရားရုံးတစ်ခုလုံးကြားအောင် အသံထွက်ဖတ်ပြတယ်။

သူက အဆုံးသတ်ပိုင်းကို ခုလို ဖတ်ပြလိုက်တယ်။ တရားရုံးတစ်ခု လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလို့ ရှေ့နေကြီးရဲ့ အသံတစ်ခုကိုပဲ ကြားနေ ရတယ်။

‘British Airways နဲ့ လော့ဒ်ကင်းတို့က ရစ်ချတ်ဘရင် ဆန်နဲ့ Virgin Atlantic တို့အပေါ် စွပ်စွဲထားချက်တွေဟာ လုံးဝ မမှန်ကန်ဘူးဆိုတာကို သူတို့ လက်ခံပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ British Airways ဝန်ထမ်းအချို့နဲ့ မစ္စတာဘာရှမ်းတို့ရဲ့ ပြုမူလုပ်ဆောင် ချက်တွေဟာ Virgin Atlantic နဲ့ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်တို့ရဲ့ အကျိုး စီးပွားနဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း လက်ခံပါတယ် တဲ့။ ဒီလိုအခြေအနေတွေကြောင့် British Airways နဲ့ လော့ဒ်ကင်း တို့ဟာ မမှန်မကန် စွပ်စွဲမှုတွေကြောင့် ထိခိုက်နစ်နာမှုရှိကြတဲ့ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်နဲ့ Virgin Atlantic တို့ကို တောင်းပန်ဖို့နဲ့ လျော်ကြေးပေးဖို့ ဥပဒေလုပ်ထုံးနဲ့အညီ လုပ်ဆောင်နေကြပါပြီ။’

ထပ်မံပြီး British Airways နဲ့ လော့ဒ်ကင်းတို့ဟာ ရစ်ချတ် ဘရင်ဆန်နဲ့ Virgin Atlantic တို့ရဲ့ တရားရုံးကုန်ကျစရိတ် အားလုံးကို ပေးဆောင်မယ့်အပြင် နောင်ကို ဒီလို သိက္ခာကျစေမယ့် အပြုအမူ စွပ်စွဲချက်တွေကို မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်’

ရှေ့နေကြီးကားမင်းက ခဏနားပြီး အသက်တစ်ချက်ရှူလိုက်ပါတယ်။ တရားရုံးတစ်ခုလုံးကတော့ အပ်ကျသံတောင် မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေပါ တယ်။ အခု ရှေ့နေကြီးက အသံကို အစွမ်းကုန် မြှင့်တင်ပြီး နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို ဆက်ဖတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

‘British Airways နဲ့ လော့ဒ်ကင်းတို့ဟာ ရစ်ချတ်

ဘရင်ဆန်ကို နစ်နာကြေး ပေါင် ၅ သိန်းနဲ့ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်းကို နစ်နာကြေး ပေါင် ၁ သိန်း ၁ သောင်း ပေးဖို့ သဘောတူပါတယ်’

‘အခုလို British Airways နဲ့ လော့ဒ်ကင်းတို့ရဲ့ တောင်းပန်မှုနဲ့ ပေးအပ်မယ့် နစ်နာကြေးတွေကြောင့် ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်နဲ့ Virgin Atlantic တို့ရဲ့ သိက္ခာနဲ့ နာမည်ထိခိုက်မှုများကို လုံးဝ ကင်းစင်သွားစေတယ်လို့ လူသိရှင်ကြား ကြေညာပါတယ်’

ကျွန်တော့်ဘေးက အဖေဟာ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျနေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကြီးကို ထုတ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေ သုတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ခုံကနေ ထခုန်မိမှာစိုးလို့ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားလိုက်ရတယ်။

တရားရုံးအပြင်ဘက်ကိုရောက်တော့ များပြားလှတဲ့ သတင်းထောက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေကြားမှာ ကျွန်တော်ဟာ လက်သီးဆုပ်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို လေထဲကို မြှောက်ပြရင်း ခုလို အော်ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် အခုတောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတာဟာ Virgin Atlantic လေကြောင်းလိုင်း တစ်ခုထဲအတွက် မဟုတ်ဘဲ တခြားလေကြောင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ လိတ်ကား၊ Dan Air, Air Europe နဲ့ B-Cal တို့အတွက်လည်း ပါပါတယ်။ သူတို့ကတော့ British Airways ကြောင့် ဒုက္ခတွေ ရောက်သွားကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။’

နစ်နာကြေးကို ခွဲဝေပေးလိုက်တယ်

ဟော်လန်ပတ်ခ်က Virgin Atlantic ရုံးခန်းမှာ ပါတီပွဲစနေပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ပါတီပွဲမှာ အားလုံးကြားအောင် အော်ပြီး ကြေညာလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရမယ့် နစ်နာကြေး ပေါင် ၅ သိန်းကို ကျွန်တော်မယူဘဲ ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးကို ခွဲဝေပေးမယ်လို့။ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ပျော်ကြလွန်းလို့ တချို့

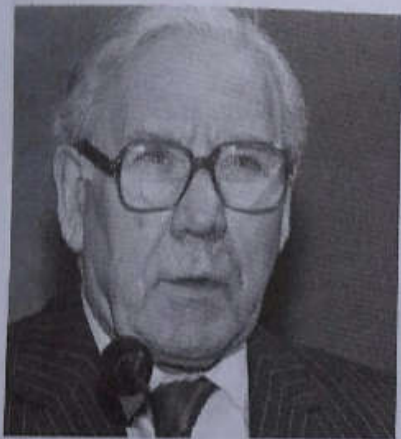
ထကကြသလို တချို့ကလည်း ရှိကြကြီးတင် ငိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်
 ဘာကြောင့် ခုလိုဆုံးဖြတ်သလဲဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေဟာ British Airways
 နဲ့ ပြဿနာဖြစ်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ သူတို့ရဲ့လစာတွေ အလျှော့ခံရ
 သလို ဆုကြေးငွေတွေလည်း မရကြဘူး။ နောက်ပြီး သူတို့စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တာတွေ
 အတွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ တီဗွီတွေနဲ့ ရေဒီယိုတွေမှာ
 ကျွန်တော်တို့ အမှုနိုင်တဲ့သတင်းကို တစ်နေ့ကုန် လွှင့်ထုတ်ပြသပေးနေပါတယ်။
 ITN ရုပ်သံလွှင့်ဌာနက ဆာဒစ်ခါလီဖာနဲ့ အီဗွန်းပါဆန်တို့ကို လူတွေမေးမြန်း
 တာတွေကို ပြနေတယ်။ သူတို့အကြောင်း တီဗွီကနေ ပြနေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့
 အားလုံး ပါတီပွဲကို ခဏရပ်ထားပြီး အဲဒါကို ကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့
 ပါတီပွဲကို တစ်ညလုံး ဆက်ကျင်းပကြတယ်။

အခုလို အင်မတန် ကြီးမားတောင့်တင်းလှတဲ့ လေကြောင်းလိုင်း
 တစ်ခုနဲ့ ရေကုန်ရေခန်းတိုက်ခိုက်ရင်း နောက်ဆုံးမှာ အောင်ပွဲရလိုက်ပြီဆိုတဲ့
 ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမှုဟာ နောက်ထပ်ဘဝတိုက်ပွဲတွေကို ဆင်နွဲ့ဖို့ အားအင်တွေ
 တိုးပွားလာစေပါတယ်။

Virgin Atlantic နဲ့ British Airways (BA) တို့ရဲ့တိုက်ပွဲ

British Airways ဥက္ကဋ္ဌလော့ဒ်ကင်း

British Airways အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ဆာကောလင်းမာရှယ်

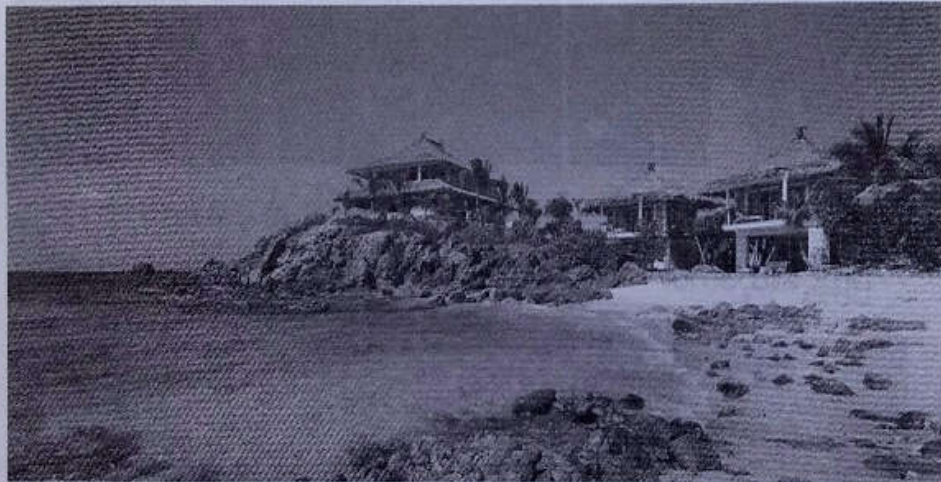
BA ရဲ့ Virgin Atlantic အပေါ် ညစ်ပတ်ကလိန်ကျမှုများစာအုပ်

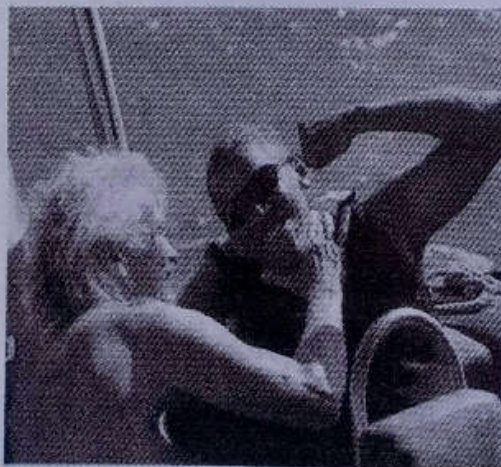
ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန် BA ကို တရားရုံးတွင် အနိုင်ရပြီးနောက်

နက်ကာကျွန်း

ဗားရင်းကျွန်း

အမေရိကန်သမ္မတ အိုဘားမား
 ရာထူးက အနားယူပြီးစ
 ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်နှင့်အတူတွေ့ရစဉ်

နိဂုံး

ရစ်ချတ်ဟာ ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှာ သူ့ကုမ္ပဏီတွေအားလုံးကို စုပေါင်းပြီး Virgin Group ဗားဂျင်းအုပ်စုလို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအုပ်စုအောက်မှာ နောက်ထပ် ကုမ္ပဏီသစ်တွေ ထပ်မံ တိုးခဲ့ဖွင့်လှစ်ပြန်ပါတယ်။

အဲဒါတွေကတော့ ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှာ ထူထောင်တဲ့ Virgin Train ဆိုတဲ့ ရထားပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီ၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှာ ထူထောင်တဲ့ Virgin Mobile ဆိုတဲ့ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေးကုမ္ပဏီ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ Virgin Money ဆိုတဲ့ ဘဏ်တစ်ခုအပါအဝင် ကုမ္ပဏီတွေ အများကြီးပါ။ သူထောင်ခဲ့တဲ့ Virgin Cola (အချိုရည်) နဲ့ Virgin Vodka (အရက်) ကုမ္ပဏီတွေကိုတော့ အောင်မြင်မှုမရလို့ ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် ခုလို လုပ်ငန်းအသစ်တွေ အများကြီး ထူထောင်ရတာ လဲလို့ Sunday Times သတင်းစာကြီးရဲ့ သတင်းထောက်ရဲ့ မေးခွန်းကို သူက အခုလို ဖြေခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ လက်ထဲမှာ ငွေပိုရှိနေရင် အဲဒီငွေကို မီးခံ သေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားတာ၊ ဘဏ်မှာ ငွေအပ်ထားတာမျိုးတွေ လုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီငွေတွေကို လုပ်ငန်းအသစ်တွေ ထူထောင်ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်တာပါပဲ” တဲ့။

မှတ်သားစရာ စကားလေးပါ။ သူက ဆက်ပြောပါသေးတယ်။

“လုပ်ငန်းအသစ်တွေ ထူထောင်ပြီးရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အကြံဉာဏ်ပေးတာကလွဲလို့ နေ့စဉ် ကုမ္ပဏီရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါတတ်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ CEO တွေကို သူတို့ကြိုက်သလို စီမံခန့်ခွဲခွင့် ပေးထားပါတယ်” တဲ့။

နောက်ထပ် မှတ်သားစရာ စကားပါပဲ။

သူဝယ်ထားတဲ့ ကျွန်းနှစ်ကျွန်းဖြစ်ကြတဲ့ ဗားဂျင်းကျွန်းနဲ့ အနီးမှာ ရှိတဲ့ နက်ကာကျွန်းတွေထဲမှာ နက်ကာကျွန်းဟာ သာယာလှပလွန်းလို့ ပိုနာမည် ကြီးပါတယ်။ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေနဲ့ ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေဟာ နက်ကာကျွန်းကို မကြာခဏ သွားရောက်အပန်းဖြေတတ် ကြတယ်။ ဗားဂျင်းအုပ်စုက ကျွန်းတစ်ခုလုံးကို တစ်ည ငှားခ ဒေါ်လာ ၄၂,၀၀၀ နဲ့ ကျွန်းပေါ်က နန်းတော်လိုလှပတဲ့ အိမ်တော်ကြီးကို တစ်ည ငှားခ ဒေါ်လာ ၂၇,၀၀၀ ကောက်ယူပါတယ်။ နက်ကာကျွန်းတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ နှစ်စဉ် ဝင်ငွေ ဒေါ်လာသန်းချီ ရနေပါတယ်။ မကြာခင်က သမ္မတဟောင်း အိုဘားမားဟာ အမေရိကန်သမ္မတအဖြစ်က အနားယူပြီးပြီးချင်း မိသားစုနဲ့အတူ နက်ကာကျွန်း ကို သွားရောက်အပန်းဖြေပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရစ်ချတ်ဘရင်ဆန်က သူ့ကို ဧည့်ခံ ပြုစုပါတယ်။

သူ့ရဲ့ဗားဂျင်းအုပ်စုမှာ အခုအခါ နိုင်ငံပေါင်း ၃၀ ကျော်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ပါဝင်ပြီး ဝန်ထမ်းအင်အားပေါင်း ၆၀,၀၀၀ ကျော် ရှိပါတယ်။ ရစ်ချတ်ရဲ့ ယနေ့ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှုဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅ ဘီလီယံဖြစ်ပြီး သူဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက အချမ်းသာဆုံး သူဌေးတွေထဲမှာ စတုတ္ထအဆင့် ဖြစ်နေပါတယ်။ သူလုပ်ချင်နေတာ တစ်ခုရှိပါသေးတယ်တဲ့။ အဲဒါက အမေရိကန်နိုင်ငံ နီဗားဒါးပြည်နယ် လတ်စ်ဗီးဂတ်မြို့မှာ ကာစီနို ကစားပိုင်း ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ချင်ပါတယ်တဲ့။

ရစ်ချတ်ရဲ့ နာမည်ထင်ရှားကျော်ကြားတာဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာ တစ်ခုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ စွန့်စားမှုတွေကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ သူဟာ ၁၉၈၆ ခုနှစ်မှာ အဖွဲ့ဝင် ၅ ယောက်နဲ့အတူ Virgin Atlantic Challenger II လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ မော်တော်ဘုတ်အသေးစားတစ်စီးနဲ့ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ၃ ရက် ၈ နာရီ၊ ၃၁ မိနစ်ကြာ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့လို့ အဲဒီသမုဒ္ဒရာကို

မော်တော်ဘုတ်နဲ့ အမြန်ဆုံး ဖြတ်သန်းနိုင်သူအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံခဲ့ရတယ်။
 ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှာ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို မီးပုံးပျံစီးရင်း ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တဲ့
 ပထမဆုံး လူသားအဖြစ်လဲ မှတ်တမ်းတင်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှာလဲ မိုင်
 ၆,၇၀၀ ကျယ်တဲ့ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို မီးပုံးပျံနဲ့ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ရစ်ချတ်ဟာ ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှာ စီးပွားရေးထူးချွန်မှုအတွက် အင်္ဂလန်
 ဘုရင်မကြီး အပ်နှင်းချီးမြှင့်တဲ့ ဆာဘွဲ့ (Sir) ကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။

